

Giới thiệu Hy Vọng

Bạn đang theo dõi truyện Hy Vọng của tác giả Long Tiểu Vũ. Trên ban công, Đinh Đồng ngã vào trong ngực Cù Nhiên, tay cô giống như con rắn từ từ vòng qua eo lạnh như băng của anh. Da tay của anh thật tốt, đầu ngón tay mang theo nguồn nhiệt chạy thẳng vào trong tim cô. Đó là loại ấm áp tìm yêu kỳ diệu, cô cần cần môi dưới rớt cục cũng quyết định nói “Đi vào thôi”

Anh chăm chú nhìn cô chăm chăm, rằng cô trắng như tuyết vùi lấp trong đôi môi đỏ mọng. Bộ dạng như thể rõ ràng rất mê người, nhưng.....Khóe miệng anh nâng lên một cách tự giễu, bàn tay to đem cô từ trong ngực đẩy ra, “Đinh Đồng, có phải em muốn hỏi cái gì hay không?”

“Dáng dấp em giống ai?”

Trong lòng cô “lộp bộp” vang lên, ánh mắt ngôn tình hoàn xuyên thấu qua anh, rơi vào khoảng không gian vô định, Nghe anh chậm rãi nói: “.....Em chính là em, không giống ai cả....”

“Vậy dáng dấp anh giống ai hả?” Long mày của anh nhíu chặt, anh gần như nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi lại, gần từng chữ từng chữ.

Cô biết mà, là cô nghĩ quá đơn giản, anh làm sao lại không so đo chuyện như vậy...

Mời bạn thưởng thức truyện hay này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt

Thành phố về đêm mờ lung làm mê hoặc con người ta, các PUB xa hoa truy lạc, một đám người sống trong ngày đêm đảo lộn, trên sàn nhảy đủ loại dáng người vận vẹo theo điệu nhạc.

Lúc Lô Phương đi tới, tìm hồi lâu mới nhìn thấy Đinh Đồng nửa nằm nửa ngồi trên quầy bar, mái tóc uốn xoắn của cô cơ hồ che mất nửa mặt, lộ ra bên ngoài cánh tay trắng nõn tinh tế, các ngón tay sạch sẽ xoay xoay ly rượu trong tay.

Cô đi tới thấp giọng hỏi người đứng sau Đinh Đồng, “Uống bao nhiêu rồi?”

“Vừa đến có uống một chai rượu đỏ, sau đó lại uống vài ly do lão bạch làm.” Tiểu Trần nhún nhún vai, cho dù cô ấy uống thêm cũng không ai dám khuyên

“Bạch làm?” Giỏi, cô gái này tửu lượng càng lúc càng lớn.

Lô Phương ngồi xuống bên cạnh Đinh Đồng, vỗ nhẹ vai cô.

Đinh Đồng hí mắt liếc sang nhìn Lô Phương một cái, “Làm gì?” Dáng dấp của cô cũng không phải mỹ nhân nhưng dưới ngọn đèn cùng không khí nơi này lại mang một vẻ đẹp lười nhác.

Lô Phương nghe ra được cô ấy không kiên nhẫn, hàng năm ngày này không ai dám chọc đến Đinh Đồng. Nếu không phải bởi vì tiểu tổ tông ở nhà, đánh chết cô cũng không dám đến quấy rầy cô ấy.

Lô Phương đứng sát tai Đinh Đồng một chút: “Chị Đồng à, đêm nay cục cưng giống như bị bệnh, Bành tổng không biết phải làm sao nên mang cục cưng đến chỗ Tề Thiên, nhưng Tề Thiên cũng không đỡ được cục cưng.....”

Đinh Đồng vừa nghe nói cục cưng sinh bệnh, đem chai rượu và ly rượu đẩy ra, nhảy xuống ghế dựa liền chạy đi ra ngoài, phía sau hai người vội vã đuổi theo.

Vừa vào tới cửa, vài người bên ngoài liền tiến vào, Đinh Đồng thật vất vả mới giữ được thăng bằng, đầu cô bắt đầu choáng váng. Cũng không biết là người nào đụng trúng bà vai cô, làm cô mất thăng bằng, mắt thấy sẽ té xuống đất, người bên cạnh vội vàng đưa tay giúp cô.

“Không nhìn đường hả?” Cô quay đầu liền mắng.

Người bên cạnh nghe cô mắng, liếc nhìn cô một hồi lâu. Đinh Đồng dùng sức lắc lắc đầu, cô nghĩ đến có phải chính mình đã say đến nỗi nhớ người trong mộng, nhưng mà người kia rõ ràng đứng tại nơi đó.

Cùng giống nhau như nhiều năm trước, đường cong gò má vẫn cường tráng anh tuấn như xưa, lúc nhìn người khác luôn mang theo ý cười. Cô sững sờ một lúc lâu, chột tránh khỏi tay Lô Phương đỡ, nghiêng người lao đảo chạy đi.

“Chị Đồng? Chị làm sao vậy?” Lô Phương không rõ nên hỏi.

Đình Đồng bắt lấy cánh tay cô, “Người đâu? Người đâu? Có thấy đi đâu không?”

“Chị Đồng chị hỏi người nào?”

“Đạo Diên! Đạo Diên!”

Đạo Diên? Lô Phương bị dọa ! Hai năm trước lúc cô tới công ty làm trợ lý cho Đình Đồng, cái tên “Đạo Diên” này cô đương nhiên quen thuộc, nhưng không biết là ai. Nhưng Tề Thiên có nói qua với cô, đó là vết sẹo của Đình Đồng, không thể ở trước mặt cô ấy tùy ý vạch trần .

Nhưng mà, Đạo Diên..... Không phải đã chết rồi sao?

“Chị Đồng, có phải, có phải nhận sai người hay không hay không?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Câm miệng! Phòng camera, phòng camera ở đâu? Mang tôi đến phòng camera!”

.....

Cù Nhiên vừa trở về nước liền nhận được điện thoại của anh em trong bang ngày xưa mời, trong lòng anh đang phiền muộn, cũng không quan sát mặt của lão gia trong nhà, cầm chìa khóa xe ra ngoài tụ họp bạn bè.

Đi vào gian phòng VIP, Hà Cường ngồi vào bên cạnh anh, “Sao thế? Thiếu gia chúng ta không quen không khí của cổ hương sao?”

Anh tự rót rượu cho mình, ngửa đầu buồn bã nói, “Rất phiền, ở nước ngoài mất mấy vụ làm ăn, bên này lại không ngừng thúc giục kết hôn! Ông lấy đâu ra thời gian rồi đối phó phụ nữ.....”

“Phải không đó!” Hà Cường cười nhún nhún, “Không có thời gian đối phó với phụ nữ, chẳng lẽ có thời gian đối phó với đàn ông?”

Cù Nhiên lúc này cũng nổi lên hứng thú chơi đùa, “Tốt, nếu phó Tổng tự mình phục vụ tôi, tôi cũng sẽ miễn cưỡng hạ thấp mắt nhìn một chút vậy!”

Hà Cường nghe xong quay sang đánh Cù Nhiên một cái, hai người này cũng đều đã 30 tuổi rồi, sao mỗi lần tụ tập lại một chỗ thì giống như ngày còn nhỏ liều mạng đối chọi.

Náo loạn trong chốc lát mọi người vẫn như cũ tiếp tục uống rượu, Cù Nhiên bực bội trong lòng, uống nhanh mấy ly, bây giờ nhìn đồ vật cũng có chút mơ hồ. Lúc này không biết là ai kêu mấy cô gái tiến vào, trong đó một người lắc lắc thân thể liền dính sát vào người anh. Thấy anh cũng không từ chối, cô gái mặc váy ngắn liền trực tiếp ngồi trên đùi anh, tay còn một đường hướng phía dưới của anh mà sờ.

Gần đây, Cù Nhiên bận rộn việc công ty lẫn chuyện trong nhà, trong thời gian này anh thật là thanh tâm quả dục làm sao chịu đựng được người ta trêu chọc như vậy, một cỗ nhiệt khí liền theo bụng dưới chạy khắp toàn thân, hai tay cũng thuận thế hướng dưới váy cô gái ấy tìm kiếm.

Mấy người bạn tốt đều tức thời, nhìn bộ dạng vẩn vức chờ bộc phát của anh, mọi người đều tự động rời khỏi phòng, để gian phòng này cho anh. Những người khác vừa đi, người đẹp thuộc loại cup E đang giang hai chân trên người anh lại càng ra sức, cái mông còn nhẹ nhẹ ở trên người anh em của anh cọ sát, đồng thời tay trượt xuống kéo khóa quần anh.....

“Phanh.....”

Đột nhiên, cửa gian phòng bị người đá ra, tiếng vang lớn làm cho hai người đang lâm vào kích tình đều giật mình dừng lại. Còn không chờ Cù Nhiên lấy lại tinh thần, người trong ngực đã bị đẩy ra.

Bởi vì Đình Đồng đẩy cô gái kia quá mạnh nên tóc tai có chút loạn, cô gái bị đẩy qua một bên tức giận lắm bằm điều gì đó, Đình Đồng ngồi trên sa lon nhìn Cù Nhiên im lặng không nói lời nào, liền đi về hướng cô gái kia tát một cái, “Lô Phương, đem cô ta ném ra ngoài cho tôi!” Cù Nhiên cũng không động đậy, như khóe miệng lại kéo lên, một bộ dạng như đang xem kịch vui.

Lô Phương đem cô gái kia ra khỏi gian phòng, lại đưa cho cô ta một xấp tiền mặt màu đỏ, hai năm đi theo Đình Đồng, cô học tốt nhất chính là bản lĩnh hù dọa người, vì thế trừng mắt nhìn chăm chăm nửa bên gò má bị sưng đỏ của cô ta nói: “Cầm tiền quản tốt miệng của cô cho tôi!” Sau đó liền đi tới cửa gian phòng cùng hai vệ sĩ khác canh giữ bên ngoài.

Đình Đồng hơi hơi cau mày đi tới trước mặt anh, đầu gối của anh dính sát trên đùi cô.

“Anh, anh là ai?”

Cù Nhiên kéo tay cô, làm cho cô ngã ngồi trên đùi mình, lòng bàn tay như mang theo lửa ái muội mà sát lưng cô, đáng người với những đường cong quyến rũ của cô càng tăng hứng thú cho anh, “Chỉ bằng em trước nói cho anh biết em là ai?”

Cô cũng không nói, chỉ là khuôn mặt trắng nõn có chút mất tự nhiên, hàng lông mi của cô vừa dài vừa cong, tựa hồ chỉ cần cô nháy mắt một cái, lông mi liền run rẩy một chút, thấy vậy đáy lòng anh liền ngứa.

Tay ở trên lưng cô dùng sức như muốn đem cô tiến sát vào lòng mình, cô đồng thời nâng hai cánh tay để trên ngực anh, sờ sờ cổ áo anh, tạo khoảng cách giữa hai người. Cù Nhiên đương nhiên nhìn ra được Đinh Đồng không giống như những cô gái trong quán bar này, nhưng nếu cô đã chủ động yêu thương nhưng nhớ anh, vậy anh cũng bắt kể thân phận cô là gì?, anh nhìn ra, cô bắt quá cũng chính vì bản thân mua vui mà thôi.

“Như thế nào? Hiện tại cụ tuyệt? Sợ là không được đâu!” Anh cười xấu xa hỏi.

Đinh Đồng cũng không giận, vẫn tiếp hỏi lại: “Anh là ai?” Anh ta thật sự giống! Rất giống, rất giống! Giống khuôn mặt tuần tú, giống đôi mắt xéch, giống sống mũi cao ngất, thậm chí, thậm chí làm cho cô cảm thấy anh ở trong lòng mình, cảm giác đều giống nhau Nhưng mà lý trí nói với cô, Đào Diên đã chết ở trước mặt cô, cô tận mắt thấy anh ngã xuống! Làm sao có thể còn sống!

Nghĩ đi nghĩ lại, cô cảm thấy chóp mũi mình cay xè, người trước mắt càng trở nên mơ hồ, nước mắt cứ như vậy mà im lặng chảy xuống. Nhìn cô như thế, Cù Nhiên cũng ngầy cả người, rượu lúc trước uống giờ cũng tỉnh hơn một nửa, người phụ nữ này đến tột cùng muốn làm gì? Trong lòng anh nghĩ tới nhưng lại không hỏi ra lời.

Tay Đinh Đồng khẽ vuốt đường cong trên khuôn mặt anh, động tác của cô vô cùng nhẹ nhàng, cô giống như sợ hãi tất cả điều này đều là ảo ảnh, chỉ cần cô hơi dùng sức nó sẽ biến mất. Lông mi, ánh mắt, cái mũi, Cù Nhiên dứt khoát nhắm hai mắt lại hưởng thụ sự đụng chạm của cô, hoặc là nói làm cho cô hưởng thụ, anh cảm thấy anh thật sự say không nhẹ, thế nhưng lại cho phép một cô gái xa lạ đối với hắn phóng túng như vậy.

Cuối cùng, ngón tay cô ở trên hai cánh môi lạnh như băng của anh, giờ nay được thay thế bởi đôi môi mềm mại của cô. Anh mở to hai mắt nhìn cô, như khoảng cách hai người vô cùng thân mật cho nên anh hoàn toàn không nhìn rõ nét mặt của cô

Nụ hôn này không có lửa nóng kịch liệt, chỉ chạm nhẹ vào rất lâu, Đinh Đồng không dám mở to mắt, trong lòng cô mặc niệm -- Van cầu anh, trăm ngàn lần đừng rời khỏi đây, để cho tôi ôm một chút, một chút là tốt rồi..... Diên, anh có biết em nhớ anh nhiều lắm hay không?!

Ngoài cửa vang lên một trận rối loạn, Đinh Đồng nhanh chóng đứng dậy. Sức nặng trên đùi lập tức biến mất, Cù Nhiên có chút không hài lòng, “Sao lại không tiếp tục? Hay là đến lượt tôi chủ động?”

Đinh Đồng đứng đối diện hắn sửa sang lại quần áo, “Anh không phải Đào Diên đúng không?”

“Đào Diên? Hừ..... Đừng nói với tôi, anh ta là mối tình đầu của em!”

Cô bắt đầu dĩ lạc đầu, lẩm bầm nói: “Tôi nghĩ.....”

“Nhận sai người, cáo từ!” Đinh Đồng lạnh lùng nói những lời này liền mở cửa đi ra ngoài.

Cù Nhiên qua một lúc mới phục hồi tinh thần lại, chuyện quái gì xảy ra đây? Sống hơn ba mươi năm, hôm nay lại bị một phụ nữ đùa giỡn là sao? Dựa vào cái gì! Ngay cả tên cũng không biết, lại nhìn người trước mặt bỏ đi...

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Anh Ở Bên

EDIT: HẠ BĂNG

Beta: Quảng Hằng

Bành Tấn Hoa dựa vào ghế ngồi ở nhà ăn, trên mặt che một cái khăn lông ướt, cavat bị anh giặt xuống tùy tiện ném sang một bên, “Tề Thiên!! Đồ cục cưng yên tĩnh một lát.....”

“Đại ca.....” Chiêu gi Tề Thiên cũng đều dùng qua, nhưng vẫn vô dụng, hiện tại giận mà không dám nói: “Em thật không biết đồ như thế nào nữa !”

Bên kia sa lon, có cô gái đang ôm đứa nhỏ chừng ba bốn tuổi đang khóc chết đi sống lại, tóc đều bị cậu bé kéo xuống, cô đau đến nhe răng trợn mắt lại còn phải giả bộ dạng hiền lành.

Vài giờ trước, Tề Thiên đột nhiên nhận được điện thoại Bành Tấn Hoa, cùng với tiếng khóc lớn của Tiểu Bành Hạo, Bành Tấn Hoa hét lớn gọi anh về nhà gấp.

Một khắc anh không dám trì hoãn, trong lúc bối rối chạy đến bãi đỗ xe mới phát hiện cô gái nóng bỏng anh vừa quen, cũng bị anh kéo đến bãi đỗ xe, cô gái này nghĩ anh muốn dẫn cô về nhà để trải qua một đêm tình lãng mạn, khi nãy thấy anh đi chiếc xe mui trần nhiều tiền như vậy, làm sao cô có thể dễ dàng buông tay đây, Tề Thiên cũng không đuổi cô ta, trong lòng anh gấp gáp trở về nhà cho nên đành mang theo cô ta về.

Cục cưng giống như nghe thấy tiếng oán trách của hai người đàn ông này, lại càng khóc lớn hơn, “Con, con..... con muốn mẹmẹ mẹ.....”

Cả đêm lỡ tai Bành Tấn Hoa bị chấn động, rốt cục anh cũng phát điên, lấy khăn trên mặt xuống, đi nhanh về phía nhà sau.

Tề Thiên cũng rối loạn, ngồi cùng sa lon với cô gái không biết tên kia, nói cô đỡ đứa nhỏ, liền bỏ chạy lên lầu.

Vừa thấy hai người đàn ông kia rời khỏi, cô ta liền thay đổi sắc mặt

“Thằng nhỏ này làm sao thế? Đừng khóc nữa!!!” Phòng khách thật sự rất lớn, cô ta không sợ có người nghe thấy.

Chưa có người nào đối xử với Bành Hạo như thế, khóc cũng không khóc, chính là nắm lấy mái tóc nhuộm của cô ta kéo xuống.

“Ai u.....muốn giết bà à! Đứa nhỏ không có người dạy này, buông tao ra!!” bản chất người đàn bà chanh chua của cô ta hoàn toàn lộ ra, móng tay sơn đỏ thật dài hướng móng cạo bé bầm.

Cục cưng chịu đựng đau, đôi mắt đen lúng liếng mắt có nước mắt đảo quanh, lại như thế nào cũng không rơi ra, sức bầm không hề giảm, cục cưng há mồm cắn bộ ngực lộ ra của cô ta.

“Nha!” Cô ta lập tức đứng lên, một tay ôm lấy cục cưng, một tay khác hướng tới gò má của cục cưng mà véo.

Đinh Đồng lấy ra chìa khóa nhà Tề Thiên mở cửa, liền thấy một màn như vậy.

Lô Phương hít một hơi khí lạnh, cô ta là ai vậy? Lại dám đánh Bành Hạo. Xong rồi, lần này Tề Thiên thâm rồi

Đinh Đồng nghiêng mặt trầm xuống, “Cục cưng”, cô nhẹ nhàng gọi một tiếng, Bành Hạo lập tức quay sang Đinh Đồng, vừa nhìn thấy cô, cục cưng “Oa” một tiếng liền khóc ra, hai cánh tay vươn ra muốn cô ôm.

Đinh Đồng thấy hai dấu tay thật sâu trên mặt cục cưng, môi mím chặt, hai tay ôm lấy con, “Trên mặt có đau hay không?”

Cục cưng khóc thật thương tâm, gật gật đầu.

“Cô ta đánh con thế nào?”

Cục cưng lấy ngón út chỉ chỉ vào mông.

Đinh Đồng cúi đầu hôn nhẹ con, ôm con đi về hướng Lô Phương đang đứng cạnh cửa, “Cục cưng ngoan, đừng khóc, còn cùng đi Phương chờ mẹ trong xe, mẹ đến ngay nhé, sau đó chúng ta trở về nhà, được không?”

Cục cưng bị úy khuất, ôm lấy cô không muốn buông tay, Đinh Đồng thấp giọng dụ dỗ, cục cưng mới ngoan ngoãn theo Lô Phương đi ra ngoài.

Cô gái đứng ở sô pha kia vốn dĩ còn có chút sợ hãi, kết quả Đinh Đồng vừa tiến vào không có trách cứ cô, còn thấp giọng dụ dỗ đứa nhỏ, khí điểm của cô liền có chút nổi lên.

“Đứa nhỏ nhà các cô sao lại thế này? Cô nhìn xem, nó đem tôi cắn thành hình dáng gì nè?”

Đinh Đồng theo Tề Thiên tập thể hình, cân nhắc sức trong tay, đứng cách cô ta hai bước mới dừng lại.....

“A.....” cô ta hét chói tai như muốn phá vỡ bầu trời đêm, âm thanh to như vậy phát ra, Tề Thiên trên lầu lầu đảo chạy xuống” Làm sao? Làm sao vậy?”

Bành Tấn Hoa cũng vội vàng đi vào, chuyện liên quan đến cục cưng, sắc mặt hẳn không thể không lạnh..

Trên sa lon, cô gái kia đang cuộn mình, hai tay ôm ngực, giống như rất đau.

Mặt Đinh Đồng có chút ửng hồng, giày cao gót dẫm trên lưng cô ta, thấy Tề Thiên chạy đến, sức trên chân mạnh hơn nữa chút, “Họ Tề kia! Khẩu vị của anh, tôi không xen vào, yêu như thế nào thì yêu..... nhưng anh nhớ kỹ cho tôi, còn dám đụng đến con trai tôi..... Hừ! Hôm nay tôi có thể đánh cô ta, thì ngày mai có thể đánh anh, không tin anh có thể thử xem!”

Tề Thiên bị bộ dáng của cô làm cho sợ tới mức không dám hé răng, theo lời nói của cô, đại khái có nghe hiểu được cô gái không biết sống chết kia đã đánh Bành Hạo. Đừng nói Đinh Đồng, đôi lại là hẳn chỉ sợ cũng không để cô ta được yên, huống chi còn đụng phải đúng hôm nay như vậy, anh chỉ có thể ủ rũ cúi đầu nhận tội.

Sắc mặt của Bành Tấn Hoa cũng có chút xấu hổ, anh đương nhiên ra nghe được Đinh Đồng cũng đang cảnh cáo anh.....

Đinh Đồng thu chân lại, “Anh cả, cục cưng tôi mang về.” dứt khoát xoay người liền đi, cũng không quên nói Bành Tấn Hoa một tiếng.

Tề Thiên nhìn thoáng qua cô gái trước mặt, sau đó lấy ra điện thoại nói vài câu, chỉ một lát sau mấy tên thủ hạ đã tới kéo cô ta ra ngoài.

“Anh, tôi.....” Hắn cảm thấy có chút xin lỗi Bành Tấn Hoa, rốt cuộc cũng là anh mang người về đánh Bành Hạo, tuy rằng cô ta anh cũng không biết.

Bành Tấn Hoa thờ dài, “Quên đi, tiểu Đồng là đang nói với tôi thôi! Không liên quan đến cậu đâu.”

.....

Trên xe, Bành Hạo đáng thương cầm lấy tay Đinh Đồng không buông, “mẹ, mẹ, hôm nay mẹ đi đâu?”

Đinh Đồng ôm con trai thật chặt trong lòng, hỏi con: “Con trai hư, hôm nay sao lại không ngoan nè?”

“Con nhớ mẹ!” khuôn mặt nhỏ nhỏ ngóng nhìn cô, cậu biết phải làm thế nào để mẹ vui, nếu không chỉ có thể bị mẹ la, vì thế mới xuất chiêu này.

Trên mặt con trai, dấu tay càng rõ ràng hơn so với vừa rồi, hai đường màu đỏ giống như kim đâm vào lòng cô.

“Trên mặt có phải rất đau hay không?”

“Dạ..... Chỉ có đau một chút thôi.” Nói xong còn vờ tay nhỏ bé xuống một chút, “Mẹ, vì sao trong nhà chú Tề Thiên có người kêu to?” Di kia thét chói tai như vậy, Bành Hạo ngồi ở trong xe vẫn nghe được rành mạch, lúc ấy cậu còn hỏi di Lô Phương, như di Lô Phương chỉ nói lát nữa hãy tự mình hỏi mẹ.

Giọng của Đinh Đồng vẫn là dịu dàng, “Mẹ ở bên trong xử lý chút việc, trẻ con không thể hỏi.”

“Dạ!” Nó chu chu môi, buổi tối khóc lâu như vậy, hiện tại dựa vào Đinh Đồng một lúc liền ngủ.

Về nhà, Đinh Đồng nhẹ nhàng đem con để trên giường lớn, đứa nhỏ này từ nhỏ đã như vậy, nếu ban ngày bởi vì thương tâm hoặc sợ hãi, buổi tối sẽ ngủ không được, cho nên hôm nay chỉ có thể cho con ngủ cùng cô.

Cô chỉnh điều hòa thích hợp, mới nhẹ nhàng đi ra, Lô Phương còn ngồi chờ ở phòng khách.

“Phương, cô đi về trước đi! Không có việc gì.”

“Chị Đồng, hay đêm nay em ở đây với chị?” Ngày hôm nay như vậy, Lô Phương có chút lo lắng cho cô.

Đinh Đồng cuối cùng nhìn cô nặn ra nụ cười miễn cưỡng, “Thật sự không có việc gì, cô trở về đi! Còn có tiểu Trần, cả ngày cũng mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi đi!” cô không quên dặn dò vệ sĩ theo mình một ngày.

Lô Phương ngẫm lại cũng đứng nên không kiên trì nữa, kỳ thật sau khi vào công ty nhà trọ của cô được an bài ở tầng dưới Đinh Đồng. Đinh Đồng không thích phòng ở quá lớn, cũng không cần người giúp việc, cho nên cô là trợ lý ở gần nên cũng giúp Đinh Đồng một số việc nhà.

Đinh Đồng tắm rửa xong đi ra, trên giường cục cựa ngoan ngoãn ngủ, cô sợ con trai thức nên cũng không dám sấy tóc, chỉ trùm một cái khăn lớn trên đầu, ngồi bên giường vừa lau tóc vừa nhìn con.

Chớp mắt một cái đã qua bốn năm, Bành Hạo so với bộ dạng lúc mới sinh có nhiều nếp nhăn kìa, đẹp hơn không biết bao nhiêu. Đinh Đồng cảm thấy con lớn lên đáng đáp thật sự rất giống anh cả, lông mi dày, sống mũi cao thẳng, ha...haha..., khóe miệng nhỏ nhỏ lúc này mơ hồ lộ vài tia nước miếng. Cô mở thật to đôi mắt, trong đầu lóe lên ánh sáng, không giống anh cả, khóe mắt hẹp dài khẽ cong luôn làm cho người ta sợ hãi.

Ánh mắt? Cô đột nhiên nhớ tới người ở PUB kia, cặp mắt xéch giống nhau, cũng giống đôi mắt xéch của Đạo Diên..

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tiểu Tổ Tông Của Tôi 1

Edit: Hạ Băng

Beta: Quảng Hằng

Trời vừa tờ mờ sáng, cục cựa bên người cô bắt đầu ngoạ ngoạ. Đinh Đồng giả bộ chưa thức, mặc cho cục cựa quậy phá.

Không lâu sau, cái miệng nhỏ nhắn liền hôn lên mặt cô, sau đó cả người đều nằm trên người cô.

“Mẹ ơi! thức dậy thức dậy đi! Con đói bụng rồi!” Phá cô thật lâu mà cô vẫn không phản ứng, cuối cùng cục cựa cũng phát ra kháng nghị.

Đinh Đồng lúc này mới đưa tay ra ôm lấy cục cựa, xoay người đứng dậy.

“Đã đói bụng? Hừm? Có phải vội vã đi nhà trẻ hay không?” Đinh Đồng mặc kiểu áo ngủ sơ mi thật to, ôm Bành Hạo đến phòng vệ sinh rửa mặt.

Bành Hạo mặc áo ngủ có hình nhân vật phim hoạt hình, đứng trên ghế trước bồn rửa mặt, Đinh Đồng giúp cục cưng tra kem đánh răng, sau đó một lớn một nhỏ đánh răng rửa mặt.

Ăn qua bữa sáng, cũng chỉ mới hơn 7h, Đinh Đồng trở về phòng thay quần áo xong, đi qua phòng Bành Hạo. Cậu nhóc cời hết quần áo chỉ còn mặc một cái quần nhỏ có hình phim hoạt hình, nhìn từ quần áo không biết nên mặc bộ nào.

Đinh Đồng đi qua, đánh nhẹ vào đầu cục cưng, từ bên trong lấy cho cục cưng một bộ quần áo, “Nhanh đi, thay quần áo mẹ đưa con đi học.”

“Mẹ, mẹ làm xấu kiểu tóc của con!” Cậu vươn tay sửa lại đầu tóc, “bộ quần áo này đẹp đẹp sao?”

“Đẹp, đẹp mà, bạn nhỏ Bành Hạo đáng đáp tuần tú như vậy, mặc cái gì cũng đều đẹp!” Tâm tư của cục cưng Đinh Đồng hiểu rất rõ, gần đây trong lớp có một bạn nhỏ đáng đáp giống như quả đào ngọt, là bạn gái nhỏ đáng yêu, mỗi ngày ước gì sớm đi nhà trẻ để chờ cô bé, vì thế mà tốn rất nhiều thời gian chọn quần áo đẹp. Đinh Đồng nhìn đồng hồ, rất bất đắc dĩ, cô lo lắng nhất chính là Bành Hạo di truyền từ anh cả điểm này, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, cô cũng sẽ không chuyện bé xé ra to.

Bành Hạo mặc quần áo nhìn vào gương, nhìn nhìn hai vết sẹo trên mặt mình, lại chạy đến trước mặt Đinh Đồng, “Mẹ, giúp con trang điểm một chút đi, trang điểm sẽ không nhìn thấy!” Cục cưng nói là trang điểm.

Đinh Đồng thấy nó muốn trang điểm, vừa tức giận vừa buồn cười, vỗ mông cục cưng một chút nói: “Con trai nào có trang điểm! Con mà trang điểm đến trường, quả đào ngọt của con sẽ chê cười con đó!”

Nghe mẹ nói như vậy, cậu bỏ qua ý tưởng này, vẫn là vuốt ve trên mặt một chút, trong lòng khó chịu.

Theo thường lệ Lô phương đã cho xe chờ ở dưới lầu, hai người đưa Bành Hạo đến nhà trẻ rồi, liền trực tiếp đến công ty.

.....

Từ sau buổi tối hôm đó, Cù Nhiên vẫn không có cách nào quên được người phụ nữ ngồi trên đùi mình vừa hôn vừa khóc, cái loại cảm giác khác thường này, ngày ngày liền hiện lên trong lòng anh.

Anh thừa nhận mình có chủ nghĩa nam nhân rất lớn, phụ nữ đối anh mà nói, trừ bỏ thỏa mãn dục vọng ra, nhiều nhất cũng chính là lấy về nhà sinh con dưỡng cái, mấy năm nay anh ngập trong x hoa đòi trụ, rượu ngon và gái đẹp cùng với những cơ hội làm giàu, anh đã thấy qua nhiều phụ nữ còn xinh đẹp quyến rũ hơn Đinh Đồng, thỏa mãn dục vọng xong không có bất cứ điều gì làm anh nhớ như vậy.

Anh lui về phía sau, trên đùi nhẹ nhàng dùng một chút lực, chiếc ghế dựa liền quay vài vòng, anh ngồi đối diện nhìn ra bên ngoài các tầng nhà cao thấp khác nhau. Trong tay cầm ly rượu vang màu đỏ lắc lắc.

Cù Nhiên nhẹ nhàng lắc cái ly, màu đỏ óng ánh rực rỡ đó chưa từng rời khỏi mắt anh, Chẳng lẽ là ăn không được nên nhớ mãi? Không chiếm được thứ anh muốn cho nên anh có tức nuối, tự anh đã giải thích với lòng mình như vậy.

Thư ký lúc này đẩy cửa tiến vào, “Cù phó tổng, đây là văn kiện quan trọng ngài cần ký!”

Cù Nhiên quay lại nhìn, tầm mắt liếc nhìn vị trí rãnh ngực của thư ký. Khóe miệng anh cười miệt thị, đưa văn kiện cần cô phải ăn mặc như vậy sao?

Trong khoảng thời gian ở nước ngoài anh xử lý chuyện công ty thông qua hội nghị điện thoại, cha vì muốn anh nhanh chóng tiếp quản công ty, dám lấy thân thể không khỏe đem công ty ném cho anh.

Kết quả theo anh rút ra, hơn một nửa công ty đều mất quần áo như vậy. Anh cũng không cự tuyệt cái đẹp, nhưng tuyệt đối không chấp nhận tình cảm văn phòng. Trong mắt anh công là công, tư là tư, hai cái không thể nhập lại là một, nếu không chỉ tự tìm cái khổ. Mà sở dĩ không có lên tiếng gì đối với các cô, chẳng qua là nó cũng không có vi phạm nội quy công ty, cho nên cứ để cho mọi người nhìn đã mất thôi, chuyện này đối với nam nhân viên cũng là một phúc lợi.

“Cô đặt ở đây, tôi ký xong thì tiến vào lấy.”

Nữ thư ký để hai tay trên bàn làm ra bộ vô tội nhắc nhở, “Nhưng mà Cù phó tổng ngài vừa trở về tiếp nhận công ty, rất nhiều không rõ, em ở đây có thể giải thích cho ngài những chỗ đó”

“Tôi nghĩ lấy năng lực của tôi, hiểu biết điều này không khó.”

Thấy Cù Nhiên có chút không kiên nhẫn, cô ta đành phải thức thòi rời khỏi văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tiểu Tổ Tông 2

Edit: Hạ Băng

Beta: Quảng Hằng

Lúc Lô Phuong đón Bành Hạo về công ty, lượng công việc của Tề Thiên càng ngày càng nhiều làm cho anh không nhắc đầu dậy nổi, đứa nhỏ kia đã quen thuộc phòng làm việc của anh, trực tiếp ngăn kéo bàn làm việc tìm đồ ăn vặt.

Tìm hồi lâu mới thấy khối gì hình vuông vuông màu sắc sặc sỡ, “Tiểu Thiên Tiểu Thiên, thôi giúp cục cưng đi, kẹo của Tiểu Thiên không giống của cục cưng nha?”

Tề Thiên vừa cúi đầu thấy, thật, sao anh lại không biết trong ngăn kéo lại có BCS? Anh vội vàng đem những thứ này cục cưng cầm trong tay giấu đi, nói đùa sao, nếu để Đình Đồng thấy anh có thể sống sao! Lần trước cô gái kia khi được đưa đến bệnh viện, làm phẫu thuật suốt đêm, bác sĩ nói bộ ngực bởi vì bị đánh quá mạnh nên đã vỡ, lúc ấy anh nghĩ tới câu nói thô lỗ trước khi đi của Đình Đồng -- lần sau sẽ đánh hấnsau này! Cô ấy chuẩn bị đánh thế nào? Nghĩ tới đây Tề Thiên đều không nhận được mà run chân.

“Tiểu Thiên, đồ ăn vặt của Tiểu Thiên đâu?”

“Ai dạy con thế, cái gì ‘Tiểu Thiên’, kêu chú!” đứa nhỏ này, phản hấn à .

Bành Hạo thề lười, “Tiểu Thiên không phải gọi con là tiểu tổ tông sao? Thầy giáo của chúng con nói, tổ tông lớn hơn chú nhiều! Cho nên làm sao con có thể gọi Tiểu Thiên là chú? Liền miễn cưỡng gọi Tiểu Thiên là được.” Cậu nói một cách nghiêm túc, giống như đang nói đang nói chân lý vậy.

Tề Thiên vừa nghe , thiếu chút nữa tức chết anh.

Lô Phuong ngồi trên Sa lon nhin không được bật cười thành tiếng, “ cục cưng Được rồi, chúng ta đi tìm mẹ đi!”

Ngay từ đầu Tề Thiên liền đem toàn bộ chú ý trên người Bành Hạo, vừa vặn không thấy Lô Phuong ngồi ở phía sau mấy tính, theo góc độ của anh hoàn toàn nhìn không thấy cô. Bành Hạo nghe lời nói Lô Phuong liền từ trên đùi anh nhảy xuống, còn dẫm lên chân anh.

Tề Thiên cố nhịn đau, trước khi bọn họ ra khỏi phòng nói: “Đừng đem chuyện vừa rồi nói cho Đình Đồng nha!”

“Hừm? Chuyện gì? Chuyện anh cho Bành Hạo ăn “ kẹo”?”

“Cái gì tôi cho, tôi cũng không biết, cô nói là hại chết tôi đó!”

Lô Phuong nắm tay Bành Hạo, đứng ở trước cửa, “Tề tổng, không may là tài khoản tín dụng của tôi kì này..., hay là, ngài?”

Tề Thiên nói ngay lập tức, “Cô yên tâm, của tôi đây, của tôi còn! Thừa dịp còn chưa tới cuối tháng, cô xem cái gì cần mua thì mua.....” Túi tiền của anh so sánh với tính mạng của anh, thì đương nhiên tính mạng quan trọng hơn, không may thì không may, dù sao cũng không phải lần đầu .

Cô vừa lòng gật đầu, cuối cùng đem Bành Hạo ra ngoài. Tề Thiên ngira mặt ngã vào ghế dựa, rốt cuộc ai là boss?? Anh? Không đâu! Anh ngay cả đứa nhỏ ba bốn tuổi cũng không trị được, xoay người còn gặp phải trợ lý gian xảo kia., uổng cho trước kia anh còn được gọi là thiên tài.....

Gần đây công ty có một dự án hợp tác lớn, Bành Tấn Hoa rất coi trọng dự án lần này, cho nên nhân viên từ trên xuống dưới đều tăng ca, cơ hồ mấy ngày nay Lô Phuong đều đón Bành Hạo về công ty, chờ các cô xong việc trở về nhà, nếu cậu nhóc mệt mỏi đều vào phòng nghỉ ngơi ngủ .

Lúc ăn cơm, cục cưng liền bò lên đùi Đình Đồng, “Mẹ, ngày mai cuối tuần nha, mẹ dẫn con đi chơi được không? Chúng ta đi ăn phần ăn lớn nha! Trong lớp chúng con có một bạn có kiếm rỗng, con cũng muốn một cái, còn muốn một cái tốt hơn của cậu ta!”

Đình Đồng gấp cho cục cưng một miếng cá, “Tự ăn đi, cẩn thận coi chừng mắc cổ .”

Lô Phuong nhận lấy đĩa cá, “ Chị Đồng, để em giúp cục cưng lấy xương? Lần trước cục cưng ăn liền mắc cổ.”

“Để cho cục cưng tự ăn, chuyện gì cũng phải từ từ học, ngay cả ăn cũng chiều, sau này có thể làm gì!” Đình Đồng tuy cực kì bảo vệ con, , nhưng đối với cục cưng dạy dỗ rất nghiêm, cái gì cục cưng có thể làm liền để cho con tự làm, giống như ăn cơm, từ nhỏ đã dạy con cầm đũa, cô sẽ không cho phép bắt lượn ai dứt cơm cho con, lần trước dạy cho con chọn cá, kết quả đứa nhỏ này sợ làm xương mắc vào cổ họng, Bành Hạo đau tới khóc, Đình Đồng cũng mềm lòng khóc theo, nhưng sau vẫn kiên trì để con tự ăn.

Bành Hạo thấy cá thì sợ hãi, bữu môi đẩy đĩa cá ra, “Con không thích ăn cá.....”

“Cục cưng ngoan, ăn cá tăng chiều cao! Còn nữa, nếu con đem miếng cá này ăn hết, ngày mai mẹ liền dẫn con đi ăn phần ăn lớn.”

Bành Hạo vừa nghe có thể đi phần ăn lớn, trong lòng nhớ đến món đồ chơi cậu thích, cuối cùng miễn cưỡng đem món cá đang ăn dở, không tính là ăn hết, nhưng cuối cùng vẫn không mắc xương.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Gặp Lại

Edit: Hạ Băng

Beta: Dạ Từ Yên

Trong bữa tiệc, Đinh Đồng cười ứng phó với vị XX tổng đối diện, thật ra ngay cả tên đối phương cô còn không rõ. “Thánh Thiên” tiếp xúc với đủ loại việc kinh doanh, dựa trên mối quan hệ kết giao trong vài năm phiêu bạt của Bành Tấn Hoa cộng thêm thế lực gia tộc Tề Thiên, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã phát triển vượt bậc. Nhưng sau lưng, ai cũng đều rõ ràng, phía sau “Thánh Thiên” có thế lực bên ngoài cực lớn, một tác dụng quan trọng cho sự tồn tại của nó chính là tiến hành tẩy trắng một lần cho cuộc giao dịch đen không thể lộ ra ánh sáng này, sau đó thì công khai trở thành tài sản hợp pháp.

Tất cả sớm đã không còn tồn tại cùng với cuộc chiến tranh năm đó, tuy rằng bọn họ đã đặt thế lực chính vào trong nước, nhưng giống như năm đó, những việc cần phải làm vẫn không ít.

Dưới tình hình chung, Tề Thiên phụ trách hầu hết các vụ xã giao, đôi khi thậm chí Bành Tấn Hoa đích thân làm, Đinh Đồng muốn chăm sóc cho Bành Hạo cho nên rất ít khi tham dự các bữa tiệc như vậy, không may hôm nay Tề Thiên lại có việc, Bành Tấn Hoa lại không thể phân thân, đành phải để cô gắng gượng chống đỡ.

Đinh Đồng nghiêng người hỏi hỏi Lô Phương tên của đối phương, nâng ly lên mỉm cười khê khàng, “Trần tổng, nhờ có sự coi trọng của ngài, giao việc kinh doanh cho ‘Thánh thiên’ chúng tôi, ly rượu này tôi kính ngài, chúc cho chúng ta hợp tác thành công!”

Ánh mắt của Trần Thiên Phú ở đối diện liếc xuống nhìn Đinh Đồng từ trên cao, cười rất kỳ quái, “Vẫn biết Bành Tấn Hoa có một nhân viên siêu việt như Tề thiếu, không ngờ rằng phía sau còn có một người đẹp tài năng!”

“Trần tổng quá khen rồi, chẳng qua chỉ là kiểm com ăn mà thôi, còn phải dựa vào đơn hàng Trần tổng giao cho chúng tôi lần này có kiếm được tiền sống qua ngày không!” Phụ nữ tỏ ra thua kém đàn ông có thể gọi là vẹn toàn, nhưng tên cáo già đó cứ hai ba câu là lại nói đến bản thân cô.

“Chuyện hợp đồng thì đơn giản thôi, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt Đinh tiểu thư phải nể mặt tôi uống thêm mấy ly!”

Đinh Đồng liên tục bị trút mấy ly rượu, may mắn lúc này có điện thoại gọi đến, cô mượn cớ đứng dậy nhận điện thoại, để lại Lô Phương tiếp tục trò chuyện với bọn họ.

Việc của Bành Tấn Hoa bên đó có sự thay đổi giữa chừng nên có thời gian rảnh, anh biết Đinh Đồng không thích xử lý mấy vụ xã giao này, liền gọi điện thoại nói với cô lát nữa anh sẽ qua.

“Thôi khỏi đại ca, anh cũng bận việc mấy ngày rồi, dù sao bên này em đã tới rồi, có thành công hay không phải ăn bữa cơm với Trần tổng xong mới biết được, đừng để cho Trần tổng có cơ sau này làm khó chúng ta.” Cô tựa vào cửa sổ ở phía cuối hành lang, cơn gió mát lạnh thổi mấy sợi tóc rối trên trán cô bay bay, “Con ở chỗ chị Lưu, anh đón nó giúp em, trên đường về nhớ mua một suất KFC trẻ em cho nó, lần trước em đã hứa với nó nhưng không có thời gian đưa nó đi, hôm nay anh mua cho nó thì nó sẽ không quậy quá nữa. Nhưng nhớ là đừng cho nó uống quá nhiều cola, nếu không buổi tối nó sẽ tè dầm!” Cô luôn giúp anh có dịp gần gũi với con, e rằng con lại không ngoan như lần trước, không quên nói cho anh biết cách dùng chiêu đạn bọc đường để dụ dỗ đứa nhỏ kia.

“Ừm” Bành Tấn Hoa hơi ngượng ngùng, “Mấy năm nay, cảm ơn em.....”

Điện thoại im lặng, một lát sau, Đinh Đồng mới nói: “Vay em vào trước đây, một mình Lô Phương ở bên trong đối phó lâu phết rồi, có chuyện gì anh gọi điện thoại cho em.”

Cúp điện thoại, cô sợ Lô Phương không đối phó nổi, nên gọi tới vài cô gái tiếp rượu, sau đó một mình dựa lên bức tường ngoài hành lang đứng một lúc.

Khách sạn xa hoa tràn ngập hơi thở mùi tiền bản thủ, phần đông khách đến nơi này đều không dùng cơm, thức ăn trên bàn có ngon hơn nữa cũng không thể hấp dẫn sự chú ý của mọi người được, ai ai cũng chỉ lo phỏng đoán tâm tư đối phương, chỉ lo âm thầm cân nhắc lợi ích bản thân, chỉ lo lợi dụng lẫn nhau để đối lấy lợi ích.....

Khi Cù Nhiên ra ngoài hít thở không khí, đứng lúc nhìn thấy bóng dáng của cô vọt vào phòng bao. Anh nhếch một bên khóe miệng, cô gái kia vẫn quanh quẩn trong tâm trí anh lâu đến vậy, lại có thể gặp ở đây.

Khi Đinh Đồng bước vào, đám người Trần Thiên Phú đã ôm người đẹp uống rượu, nhưng đối với chuyện hợp đồng đám người lời đời này lại giả ngu gắt

gao không chịu nhả miệng. Cô kiềm chế sự khó chịu trong lòng, hai tay siết chặt thành quyền, sợ rằng bản thân xúc động lật bàn bỏ chạy.

Lúc này, cửa phòng bao chốt bị đẩy ra, Cù Nhiên thò đầu vào, “Là Trần tổng thật à, vừa rồi có người nói với tôi Trần tổng ở đây, tôi tới chào một tiếng.”

Họ Trần vừa nhìn thấy Cù Nhiên, lập tức thay đổi sắc mặt, đứng dậy nói: “Trần tôi trong mắt ngài sao có thể coi là “tổng” gì đó được! Ngược lại Cù tổng ngài để mắt đến tôi, còn có ý qua đây một chuyến, tôi mà sớm biết Cù tổng ở đây đã qua kính rượu rồi!”

Cù Nhiên từ chối cho ý kiến, cũng không quan tâm Trần Thiên Phú nhường chỗ ngồi cho anh, đi thẳng đến bên người Đinh Đồng, tay trái khoác lên lưng ghế dựa của cô, tay phải chống lên cạnh bàn, không hề đụng tới cô nhưng lại mờ ám ôm cả người cô trong vòng tay.

Anh cúi đầu tiến đến bên tai cô, “Lần trước không có hứng thú gì với tôi, sao lần này lại đổi sang loại người này, còn vui vẻ chịu đựng nữa?”

Đinh Đồng thấy từ lúc anh ta bước vào, Trần Thiên Phú chuyển sang tỏ vẻ nhỉnh hót thì biết ngay người này cũng có địa vị, hai người bọn cô, một người vừa mới về nước, một người thì không phụ trách những vụ xã giao này, thế nên chẳng biết ai vào với ai cả. Cô chỉ cảm thấy Cù Nhiên có chút quen mặt, lại không nhớ đã gặp ở đâu, cho đến khi anh nói ra câu kia, cô mới nhớ đến chuyện say rượu ngày hôm đó.

Cù Nhiên thấy trong mắt cô hiện lên một tia kinh ngạc, hài lòng thỏa dạ đứng thẳng dậy nói với Trần Thiên Phú: “Nếu Trần tổng đang nói việc làm ăn tôi sẽ không quấy rầy nữa, lát nữa xong việc tôi lại đến.”

Trần Thiên Phú hoàn toàn không muốn có quan hệ thân thiết gì với “Thánh thiên”, đối với hắn mà nói hạng mục này chẳng bõ bèn gì, hắn không cần thiết phải vì hạng mục này mà lợi dụng với “Thánh Thiên”, chẳng qua không dám đắc tội với bọn họ nên mới đến buổi hẹn này. Nhưng với tình thế ngày hôm nay, quan hệ giữa Cù Nhiên của tập đoàn Tân Vũ với Đinh Đồng hẳn là không bình thường, thế thì hắn nhân dịp này mượn tám ván “Thánh thiên” để bắc cầu quan hệ với “Tân Vũ”, Tập đoàn “Tân vũ” có nhiều công ty con như vậy, nhúng tay vào đủ các loại ngành nghề, nếu nhờ cậy được mỗi lớn như vậy sau này lo gì không kiếm được tiền??!

Đinh Đồng không biết Cù Nhiên này rốt cuộc muốn làm gì, không đến mức vì đêm đó mà tìm cô gây phiền toái chứ? Dù sao cơn gió đông này đã thổi tới, việc gì không nhờ cậy chứ, cô đơn giản ném những suy nghĩ nhất thời không rõ ra sau đầu.

Quả nhiên, Cù Nhiên vừa đi, Trần Thiên Phú đã đuổi những cô gái tiếp rượu ra ngoài, nói chuyện hợp đồng với cô, gặp phải ý kiến bất đồng, hắn đều “Được thôi được thôi”, đảo lại thành xin xỏ Đinh Đồng nhanh ký kết.

“Đinh tiểu thư, sau lần hợp tác này của chúng ta chắc hẳn có thể kiếm một khoản tiền lớn, phiền cô nói vài lời tốt đẹp trước mặt Cù thiếu, có việc gì nhỏ nhớ giao cho chúng tôi làm, ha ha.....”

Vài câu tốt đẹp? Ông ta đang nói mấy câu thoại trong phim ảnh sao? Đinh Đồng dường như cũng bị ông khiến cho có cảm giác giống gian thần lấy lòng phi tần của hoàng đế. Không..... Bà đây không thêm làm phi tần của tên đó!

Lúc Cù Nhiên quay trở lại, người đi theo anh ta lúc trước giờ đã không thấy đâu, “Trần tổng, hai người bàn chuyện xong chưa?” Nói xong anh còn liếc mắt nhìn Đinh Đồng.

Trần Thiên Phú liền hiểu được ý của anh, vội vàng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng tôi vừa mới ký xong hợp đồng rồi, vậy tôi đi đâu, về sau còn phải nhờ cậy Cù tổng!”

Cù Nhiên khẽ gật đầu với hắn.

Đinh Đồng cảm thấy việc này mình đứng thật là mất mặt, nhìn anh đứng đó không nhúc nhích, đành xoay người bảo Lô Phương đi trước.

Lô Phương có vẻ không yên tâm, “Chị Đồng, hay là em chờ chị ở dưới nhé? Hay là..... Gọi Bành tổng đến một chuyến?”

Cô lắc đầu nói không cần, ngày nay làm gì có ai thật sự tốt bụng giúp đỡ vô điều kiện như vậy, đơn giản là đối phương muốn gì đó trên người bạn mà thôi. Chờ Lô Phương đi rồi, Đinh Đồng liền trừng mắt nhìn anh, “Nói đi, rốt cuộc anh muốn gì?”

Tâm trạng của Cù Nhiên cực kỳ tốt, đi đến trước mặt cô, tay ôm lấy hông cô, kéo cô kề sát người mình.

Đinh Đồng hơi ngẩng đầu mới có thể nhìn rõ anh, hơi thờ phảng phất mùi rượu và thuốc lá phả lên mặt cô.

“Tôi giúp em giành được hợp đồng, em không cảm ơn tôi sao?”

“Sao lại có thể nói là anh giúp được? Vừa nãy anh có nói gì sao? Không có nha! Rõ ràng chính Trần tổng thay đổi thái độ!” Cô không phục nói với anh.

Anh cũng không phản bác, nhưng cánh tay ôm hông cô càng siết chặt thêm, làm cho giữa hai người không còn một khe hở, tay kia chạm lên má cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve. “Nói như vậy, hình như tôi nên gọi điện thoại cho Trần tổng, gạt bỏ hiểu lầm về mối quan hệ của hai chúng ta!” Giọng nói đàn ông trầm thấp, quyến rũ, chạm vào trái tim của Đinh Đồng.

“Nói thẳng đi, anh muốn gì?”

“Tôi muốn..... có một đêm với em.” Vừa dứt lời anh liền cúi đầu xuống hôn lên môi cô. Nụ hôn vội vàng mãnh liệt này, làm cho cô không thể không

phản ứng, thời điểm đầu lưỡi mềm mại tiến vào, Đinh Đồng tức giận muốn đẩy anh ra, nhưng trong mắt đối phương, đây chính là lời mời trực tiếp nhất, bàn tay đỡ lấy đầu cô xoa dịu sự cứng ngắc trên cổ cô, Cù Nhiên ngậm chặt lấy đầu lưỡi bởi vì chống đối mà đưa ra của cô, mút vào khiến lưỡi cô đau, hai tay cô tức giận siết chặt thành quyền đập vào lưng anh, anh liền dựa vào mức độ đánh của cô, mỗi cú đánh càng mạnh anh liền hôn cô càng sâu.

Sau khi kết thúc, Đinh Đồng chỉ có thể mềm yếu dựa vào ngực anh thở dốc.

Cù Nhiên cười xấu xa bên tai cô, “Sao vậy? Mới vậy đã không được rồi? Vậy đêm nay phải làm sao đây?” Nhưng tay anh lại vỗ nhẹ trên lưng cô giúp cô thuận khí.

Đinh Đồng khôi phục trở lại, “Đi thôi! Đến khách sạn nào? Cứ coi như bị chó cắn một phát!”

Bị chó cắn một phát? Cù Nhiên nghe lời này của cô trong lòng càng thêm khó chịu, vẻ mặt lại không hề thay đổi.

“Yên tâm, chắc chắn sẽ cho em một đêm khó quên!”

.....

Biệt thự ở lưng chừng núi, lúc Cù Nhiên đặt Đinh Đồng lên giường, mặt cô đã đỏ bừng, hai tay không tự chủ được cởi nút cổ áo của mình. Anh ngồi ở bên người cô, tay chống hai bên sườn cô, nhìn một lúc rồi gỡ búi tóc của cô ra, anh vẫn thích mái tóc xõa tung giống đêm đó của cô.

Đêm nay Đinh Đồng mặc một chiếc áo somi màu trắng đơn giản với váy bút chì màu tro, đôi chân thon dài lộ ra dưới gấu váy, vừa đoan trang lại không mất vẻ gợi cảm. Chưa cần anh ra tay, nút áo somi của cô đã được cởi ra tới trước ngực, khe rãnh như ẩn như hiện hoàn toàn kích thích dục vọng tìm kiếm bên dưới của anh.

Cù Nhiên lộ ra nửa người trên, cơ bắp cường tráng phập phồng theo hơi thở, cúi đầu liên tục tiếp xúc răng cắn những chiếc cúc áo chưa cởi của cô.

Đinh Đồng chỉ cảm thấy hơi nóng trong cơ thể âm thầm dâng lên, khiến cô không nhịn được mà hét lên, mà tiếng rên rỉ phát ra từ cổ họng lại yếu ớt. Hơi thở ấm áp khác đến từ trên người lúc này lại chôn trước ngực cô, cô nhấc chân cọ xát theo bản năng, hai tay ôm lấy cổ anh.

Áo váy của cô đã cởi sạch, Cù Nhiên hôn thẳng từ bụng lên trên, cuối cùng hôn lên cánh môi mọng của cô. Khác với sự lạnh lạnh của lần đầu tiên, cũng không bá đạo như lần thứ hai, lần này hai người đều được hưởng thụ hương vị của đối phương một cách mỹ mãn.

“Ừm.....” Tiếng thở dài giống như mèo kêu khiến xương cốt của Cù Nhiên đều mềm nhũn, anh khẽ nhích ra, chăm chú nhìn kĩ cô một lượt, trán cô hơi nhăn lại, ánh mắt nhìn anh mê ly rồi rã, đôi môi bởi vì nụ hôn vừa nãy mà sưng đỏ ướt át.

Anh vừa định cởi bỏ nốt chướng ngại vật còn lại trên người cả hai, nhưng người dưới thân bỗng nhiên ôm lấy cổ anh, “Đạo Diên? Diên! Anh trở về rồi? Anh đừng đi.....” Nước mắt trút xuống như đê vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Dang Dở

Edit: Hạ Băng & Dạ Từ Yên

Anh vừa định cởi bỏ nốt chướng ngại vật còn lại trên người cả hai, nhưng người dưới thân bỗng nhiên ôm lấy cổ anh, “Đạo Diên? Diên! Anh trở về rồi? Anh đừng đi.....” Nước mắt trút xuống như đê vỡ.

Cù Nhiên như bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt, không, là nước đá! Khi người anh bùng lên ngọn lửa dục vọng thì bị tạt một gáo nước đá.....

Khắp người Đinh Đồng như có kiến bò, nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng lên, chỉ cảm thấy thân thể cường tráng của Cù Nhiên cọ xát mới có thể giảm bớt phần nào.

Giờ đây Cù Nhiên thật sự hối hận vô cùng, chết tiệt, tại sao lúc trước anh lại cho cô uống ly rượu có thuốc, anh tức điên lên vì câu nói “Bị chó cắn một phát” kia của cô, bây giờ thì hay rồi, khi hai người gần như thành thật tin tưởng nhau, cô lại dám gọi anh bằng tên người đàn ông khác! Mà lại còn khóc đáng thương như vậy! Nếu lúc này anh tiếp tục thân mật với cô, vậy không phải anh làm thế thân cho kẻ khác sao? Làm trai bao cho cô ấy sao?

Anh càng nghĩ càng tức giận, người trong lòng lại còn rơi lệ, cọ đầu vào cổ anh “Em khó chịu.....”

Lý trí của Cù Nhiên đã bị một câu mềm mại của cô đập tan, anh cũng chẳng phải cái tên Liễu Hạ Huệ chó má gì đó, anh còn khó chịu hơn cô, anh chợt cúi đầu xuống ngậm lấy môi cô, tức chết đi được! Cách lóp vại mềm mại, bàn tay của anh ôm lấy hông cô cọ xát vào mình, trong lòng không ngừng vang lên tiếng nói: Không cần nghĩ nhiều như vậy, coi như không nghe thấy gì

Anh cảm thấy nếu không phải cô gái này hiểu được suy nghĩ trong lòng anh, thì chính là ông trời trên người anh!

Cô gái bị cắn môi dưới, lại có thể lẩm bẩm một câu: “Diên, anh làm đau em.....”

Cù Nhiên hoàn toàn tuyệt vọng, cả người như thể bị rút hết sức lực, đè nặng lên người Đinh Đồng, cô khó chịu vừa giãy dụa vừa muốn đẩy anh ra, lại đòi lấy một tiếng gầm trầm thấp: “Còn động đến anh nữa thì anh sẽ quăng em ra ngoài đường mặc kệ!!” Anh vui mặt vãi cổ cô, giống đứa trẻ chán nản nên hờn dỗi, sau đó lại một môi bé cô lên, đưa vào phòng tắm.

Lúc Đinh Đồng được anh ôm vào bồn tắm, lạnh tới mức cô cảm thấy rùng mình, nước lạnh như vậy, muốn giết cô à!

Cuối cùng đầu óc mới tỉnh táo hơn chút, cô ngẩng đầu nhìn thấy Cù Nhiên đang ôm mình, cô lập tức phản ứng lại — Tên khốn này dám bỏ thuốc cô! Cô dùng hết sức lực toàn thân, gắng gượng lăm mồm yết ớt mắng một câu, “Anh! tên khốn khiếp này..... tự nhiên tự nhiên bỏ.....”

Chữ “thuốc” cuối cùng còn chưa thốt ra, đã bị anh chặn lại, nụ hôn trừng phạt khiến cô khó chịu nhứt nháy, muốn đẩy anh ra, nhưng cảm thấy của cơ thể lại lưu luyến không muốn rời khỏi lồng ngực vững chắc này.

“Nhớ cho kỹ, không phải là ‘tự nhiên*’ mà là ‘Cù Nhiên*’! Nhớ kỹ cho anh, Cù Nhiên!” Anh siết chặt lấy cô, như muốn cô hòa cùng thân thể anh.

[*居然 jūrán và Cù Nhiên 瞿然 Qúrán, phát âm gần giống nhau. 居然 không mang nghĩa “tự nhiên”, mà là “lại/lại có thể” nhưng trong trường hợp này để là “tự nhiên” sẽ hợp hơn.]

Đinh Đồng không có sức tranh cãi với anh, cũng không trả lời, nhưng đầu vẫn ngoan ngoãn dựa trên lồng ngực anh, bên tai chỉ nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của anh mà thôi.

Cù Nhiên lại như thể bắt được cơ hội, anh chưa bao giờ cảm thấy bị mắng lại vui đến vậy, cô có thể mắng anh, chứng minh rằng lúc đó người trong mắt cô là Cù Nhiên anh chứ không phải tên Diên gì đó kia. Không đợi được cô lên tiếng, anh đã ôm lấy cô mà lẩm bẩm, “Nói đi! Nhớ chưa?”

Cô vẫn không nhúc nhích, anh cũng không buông tha mà dùng tay siết chặt lấy cằm cô, ép cô ngẩng đầu nhìn mình, uy hiếp: “Không nói thì chúng ta ra ngoài tiếp tục, anh cam đoan mấy ngày sau đêm nay, em cũng không có sức để nói chuyện!!”

Bị anh ép nhìn thẳng vào anh như vậy, Đinh Đồng cảm thấy không được tự nhiên lắm, lại nghĩ tới hai người gần như không mặc gì, mặt cô không khỏi đỏ lên, mà thứ gì đó mơ hồ chạm lên eo cô cũng chứng minh lời anh nói không chỉ để dọa chơi.

“Biết rồi!”

Lần đầu tiên Cù Nhiên thấy đáng vẻ ngoan ngoãn của cô, mặc dù trong giọng nói vẫn mang vẻ không phục, nhưng anh cũng tự động xem nhẹ việc đó. Lẳng lặng ôm cô vào trong lòng, cằm anh đặt trên đỉnh đầu cô, nước trong bồn tắm vừa qua ngực cô, tóc dài bồng bềnh trong nước như rong biển, càng tôn lên hai nhũ hoa đỏ rực. Cù Nhiên nuốt nước bọt một cách khó khăn, quay đầu qua chỗ khác không dám nhìn cô thêm nữa.

Khi ánh bình minh chiếu vào, Đinh Đồng nhắm chặt mắt, cơ người lại ngủ tiếp, cô cảm thấy hình như đã nằm mơ cả đêm, đầu óc tri tri không muốn suy nghĩ gì nữa.

Người ở bên vừa nhúc nhích, chợt có người dán sát vào mặt cô, hơi thở lướt qua má khiến cô nhột, cô nói một câu theo bản năng: “Bé con đừng quậy!”

Cù Nhiên sùng sốt, bé con? Tên gọi thân mật ngọt lịm mà dễ thương như vậy, làm anh cúi đầu bật cười, dọc theo mặt cô hôn xuống cái cổ trắng như tuyết của cô, lại tiếp tục hôn dần xuống, xuống đến đầu chấm lừa tới đó.....

Cuối cùng Đinh Đồng cũng tỉnh lại vì những động tác vượt quá giới hạn này, khi cô thấy mái đầu lớn hơn bé con không biết bao nhiêu lần của Cù Nhiên đang vui trước ngực cô, tâm lý chịu đựng luôn mạnh mẽ của cô giờ phút này cũng không ngăn nổi tiếng kêu bên khóe miệng.

Từng đoàn kí ức dần dần hiện về trong tâm trí cô, tuy rằng cô muốn dùng thân gán nợ cho anh ta một đêm, nhưng tình thế cuối cùng lại vượt qua phạm vi khống chế của cô, chỉ nhớ là lúc lên xe có uống một ly rượu với anh ta, những chuyện sau đó thì lại vỡ vụn không hoàn chỉnh.

Hai tay cô vội vàng đẩy vai anh, “Anh tránh ra cho tôi!”

Cánh tay chống bên giường của Cù Nhiên dùng sức, thân thể liền nhích lên trước, trán anh tựa vào trán cô, nói với giọng hơi khàn: “Tỉnh rồi à?”

Mặt Đinh Đồng liền đỏ lên, ánh mắt lộ vẻ né tránh, chỉ có thể dùng giọng nói dừ dẩn để che giấu, “Tôi nói anh buông ra!”

Đáng vẻ trẻ con lúc vừa thức giấc của cô khiến Cù Nhiên tràn ngập niềm vui trong lòng, cười ha ha hôn cô, “Mèo con của anh xấu hổ sao?” Mặt cô càng đỏ hơn, nghiêng đầu không cho anh hôn.

Nhưng anh lại đột nhiên ôm cô xoay người lại, để cho cô nằm trên người anh, tư thế một trên một dưới như vậy, khiến sức nặng toàn thân Đinh Đồng đều phải giao hết cho anh, hai người cũng vì thế mà càng thêm thân mật. Đinh Đồng giãy dụa muốn dậy, nhưng hông lại bị hai tay của Cù Nhiên ôm chặt, cuối cùng đành phải mặc cho anh ôm cô, mặt kề trước ngực anh, nhiệt độ trên mặt bị làn da nóng bỏng của anh làm cho nóng hơn nữa.

Cù Nhiên cũng không có động tác tiếp theo, nhưng hai tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, phả khí bên tai cô, hỏi: “Nói cho anh biết, anh là ai?” Đinh Đồng siết chặt bàn tay trắng như phấn nện lên người anh, thuốc tuy đã hết tác dụng, nhưng thể lực của cô vẫn chưa khôi phục được bao nhiêu, nếu cú

nên của cô gọi là đánh, thì dùng từ đánh yêu có vẻ thích hợp hơn.

“Anh là đồ khốn kiếp!”

Anh dùng môi che hàm răng mình, cắn tai cô, “Nói tên của anh, đêm qua ở trong phòng tắm anh đã nói cho em biết rồi! Nói đi, anh tên gì?” Anh rất kiên nhẫn tiếp tục hỏi.

Đinh Đồng nghe thấy hai chữ phòng tắm, trong đầu liền hiện lên cảnh tượng bồn nước lạnh, thả cô vào nước lạnh là vì muốn để cô dễ chịu ư? Tên này bị bệnh hả? Rõ ràng là là anh ta bỏ thuốc cô, sau đó lại trong sáng chỉ dùng nước lạnh giúp cô giảm hiệu quả của thuốc.

Cù Nhiên tưởng cô lại ngủ, vòng tay ôm hông cô càng chặt thêm, khiến người trên thân anh duyên dáng kêu: “Ưm.....” một tiếng. Anh cố nén dục vọng muốn cô, vò rối tóc cô, kiên quyết không buông tha câu hỏi vừa rồi “Anh hỏi em. Trả lời anh đi!”

“Cù Nhiên, Cù Nhiên” Cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, “Anh tên là Cù Nhiên, đã được chưa?!”

Cù Nhiên có được đáp án luôn mong mỏi trong lòng, hay quá, lần này cô nhớ tên anh, “Nhớ kỹ tên anh, về sau nếu gọi sai, xem anh trừng trị em thế nào!” Anh thấp giọng uy hiếp, nhưng lại dùng giọng điệu hờn giận của tình nhân.

Đinh Đồng thở hổn hển trừng mắt nhìn anh, cho đến khi anh nhìn đến mức ngứa ngáy khó chịu, đang chuẩn bị xoa người áp cô xuống lần nữa, tiếp tục chuyện dâm dờ đêm qua, nhưng di động trên đầu giường lại vang lên.

Anh thấp giọng mắng một câu: “Shit!” Một tay ôm lấy hông Đinh Đồng nâng cô lên, không khỏi phẫn búa nuốt sự phản kháng của cô vào trong lòng.

“Ưm..... Ưm.....”

Cho đến khi điện thoại kêu một lúc lâu, Cù Nhiên mới buông ra cô cầm điện thoại vào phòng tắm.

Đinh Đồng thừa dịp anh không ở đây, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất nhặt quần áo nhăn nhúm dưới đất mặc lên người. Lúc Cù Nhiên nói chuyện điện thoại xong bước ra ngoài, đã mặc một chiếc quần thoải mái ở nhà, trên mặt còn bọt nước chưa khô, nửa người trên vẫn ở trần.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Quay đi, lưu manh!” Cô vẫn chưa mặc xong áo sômi, đang cài cúc áo, lại bởi vì bị anh nhìn chằm chằm mà căng thẳng cài mãi không được.

Ánh mặt trời chiếu lên người cô, mái tóc rối tung thả xõa trên đầu vai, động tác trên tay hơi bối rối. Cù Nhiên suy nghĩ nhìn một lúc, chậm rãi đi đến sau lưng cô, ôm cô vào trong lòng, cầm lấy tay cô giúp cô cài cúc áo.

Lúc cài đến cúc áo cuối cùng liền dừng lại, Đinh Đồng nhìn anh qua chiếc gương phía trước, anh xấu xa nhếch khóe miệng, vén tóc cô lên cúi đầu hôn cổ cô. Đinh Đồng chỉ cảm thấy tê tê nhói nhói, lại không đẩy anh ra được, khi anh ngẩng đầu lên trên cổ cô đã có một vết rõ ràng.

“Anh bảo tôi phải gặp người thế này đây?” Đinh Đồng nhú mày hét anh.

Cù Nhiên vẫn đang hôn nhẹ, “Vậy thì đừng gặp người nữa! Cứ ở lại đây?”

“Anh nằm mơ!” Cô mặc xong quần áo, đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, “Đây là đâu?”

Cù Nhiên cũng không tranh cãi với cô nữa, thay quần áo xong đến bên người cô, “Là nơi anh sống!”

Đinh Đồng nhìn đáng vẻ mặc đồ nhẹ nhàng thoải mái hoàn toàn đối lập với vẻ chật vật của mình, lườm anh, “Mặc quần áo cũng là mặt người dạ thú!” Sau đó búi tóc tùy ý, sau đó vào phòng tắm dùng nước lạnh rửa mặt.

Đinh Đồng nói địa chỉ, khi Cù Nhiên đưa cô đến nơi, còn đang suy nghĩ xem phải nói chuyện muốn hẹn cô như thế nào, cô nghiêng người tình nghịch nhìn anh, “Cù Nhiên, anh thấy tôi có xinh đẹp không?”

“Sao vậy? Muốn nghe anh khen em sao?”

“Anh phải trả lời bề ngoài của tôi thế nào!”

Anh ho nhẹ một tiếng, “Miễn cưỡng cũng coi như là phụ nữ!”

Đinh Đồng cũng không giận, tay phải mở cửa xe bước ra một chân, cuối cùng cũng có cơ hội nói cho anh suy nghĩ sáng nay của cô, “Ôm một người miễn cưỡng cũng coi như là phụ nữ ngủ một đêm, anh lại có thể chẳng làm gì cả! Chắc chắn.....” Lúc cô tặc lưỡi còn dùng ánh mắt xem thường liếc nhìn bộ phận nào đó của Cù Nhiên, sau đó ngay lúc anh giờ tay tóm lấy thì cô mỉm cười né mình chạy trốn.

Cù Nhiên ngồi ở trong xe khó lắm mới nhìn được cười, xem ra phải dạy bảo mèo con không nghe lời này thật cẩn thận mới được!

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hoang Mang...

Edit: Hạ Băng & Tiểu Mập Mập

Beta: Quảng Hằng

Buổi tối hôm nay là sinh nhật ba tuổi của Lý Mẫn Mẫn, cháu gái Cù Nhiên, cô bé đặc biệt thích người cậu này, nói rằng nhất định phải kéo cậu đến.

Cô bé mặc một bộ váy công chúa, trước sau tiếp đón bạn học. trong trường hợp đó Cù Nhiên phải giúp đỡ tiếp đón cha mẹ mấy đứa nhỏ, thời điểm Cù Trà tìm được cơ hội giải cứu anh, anh thật nhẹ nhàng thở ra, “Chỉ là bữa tiệc sinh nhật của một đứa nhỏ nhưng cũng có thể trở thành việc làm ăn lớn! Các người có mệt hay không?”

Lí Khải Văn lúc này đi vào nhà, đứng bên cạnh bà xã nhà mình, hai nhà Lý, Cù đều là đại gia tộc ở Ninh thị, bọn họ gặp nhau ở vài bữa tiệc thượng lưu, mà anh cùng Cù Trà có một giai thoại tình yêu.

“Có mệt hay không chính anh không phải cũng biết sao? Lần này không phải cha là vì hương khói Cù gia mới đem anh gọi trở về sao ?!”

“Biết cái gì mà biết, cậu đừng cho ai cũng giống cậu nha, có thể tìm được người tốt như em gái của tôi làm vợ.”

Cù Trà ngã vào trong lòng chồng cười đến vẻ mặt ngọt ngào: “Anh, em nghe nói trước đây không lâu anh dẫn theo một cô gái về biệt thự lưng chừng núi nha !” anh chưa bao giờ đem phụ nữ về nhà, có thể làm như vậy tự nhiên làm cho cô mãi suy nghĩ không thôi. “Cô gái kia của anh đâu?”

“Nhiều chuyện!” anh hàm hồ quát hai người.

Sau ngày hôm đó, Cù Nhiên thấy nữ thư ký lộ ngực lộ nhũ ngoài cửa kia thì không được tự nhiên, tìm một lý do đem cô ta đuổi đi, điều trợ lý đặc biệt Leo từ Mỹ trở về giúp anh, mấy ngày tiếp theo Leo công việc rất bận không thể giúp anh, anh chỉ có thể một mình mà làm, không có thời gian đi gặp Đình Đồng.

Khó khăn lắm mới có buổi tối hôm nay không có xã giao, anh chính là đang cân nhắc có nên đi “Thánh Thiên” đón cô, lại cảm thấy làm như vậy thật sự mất mặt, nhưng mà càng nghĩ trong đầu càng hiện lên bộ dáng cô gái nhỏ của cô vào buổi sáng hôm đó. Rốt cuộc cô là người phụ nữ như thế nào? Lần đầu tiên gặp cảm thấy có chút thô lỗ, lần thứ hai gặp ở bữa ăn cô lại quật cường, mặt khác chính là kiều mỹ, nghịch ngợm..... Trùng hợp em gái anh gọi điện tới, cháu gái bên kia muốn gặp cậu, thanh âm trong trẻo làm nũng khiến anh không có biện pháp từ chối.

“Cậu, cậu, cậu mau tới đi! Hạo Hạo đã đến đây rồi! con dẫn cậu đi xem.....” cô bé túm góc áo anh kéo đi.

Cù Trà lúc này cùng anh giải thích: “Cùng Mẫn Mẫn học chung ở nhà trẻ, con bé cùng em nói rất thích anh bạn nhỏ kia.”

Ui, hóa ra là mối tình đầu của cô nhóc nhà bọn họ! Còn sớm hơn cả anh năm đó, anh muốn đến nhìn xem cậu bé nào có thể đem cháu gái đáng yêu của anh mê hoặc đến như vậy.

Thời điểm Đình Đồng nhìn thấy Cù Nhiên, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, liên tục vài ngày cũng không thấy anh xuất hiện, cô nghĩ anh đã muốn hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của cô, sao lại cố tình ở nơi này gặp lại.

“Tiểu mặt đào!” Bành Hạo nhìn thấy Lý Mẫn Mẫn thì bỏ tay Đình Đồng chạy tới.

Cù Nhiên cũng sững sờ, thời điểm vừa nhìn thấy cô, trong đầu anh thậm chí mặc danh ký diệu nghĩ, cô đến tìm anh! Cháu gái vui vẻ nắm tay cậu bạn bé nhỏ cùng anh giới thiệu: “Cậu, đây là Bành Hạo, cậu có thể gọi bạn ấy là Hạo Hạo!” Nói xong quay lại khoe với cậu bé: “Hạo Hạo, đây là cậu mình nha! Bạn xem cậu mình đẹp trai không? bạn về sau chắc chắn cũng đẹp như cậu mình vậy ?”

“Ách..... mẹ mình nói, đứa nhỏ sau này càng cao càng tốt, cho nên mình nhất định cũng sẽ cao cho xem!”

Cô bé cắn ngón tay nghĩ nghĩ, “Vây, cậu mình cũng rất cao nha!”

Bành Hạo nhìn ra một chút, đúng vậy, thật sự rất cao, lòng tự trọng nhỏ nhỏ của cậu sao có thể bị quả đào nhỏ đã kích, “Ba mình cũng rất cao! Mình về sau nhất định cũng có thể cao như vậy !”

Cô bé vừa nghe Bành Hạo về sau có thể vừa cao vừa đẹp trai, cao hứng lôi kéo Bành Hạo chạy vào bên trong, Bành Hạo quay sang mẹ nói một tiếng: “Mẹ, con đi vào trước, mẹ mau vào nha!”

Cù Nhiên nghe Bành Hạo gọi “Mẹ” cả kinh giống như bị đánh một đấm vào mặt, cô sao lại đã là mẹ đứa nhỏ?? Ông trời ơi, sao người lại đùa giỡn con như thế!

Hôm nay Đình Đồng mặc một bộ lễ phục dài sát đất, tóc dùng cây trâm cài cổ định ở sau đầu, khuyên tai cùng kiểu với cây trâm nằm tại vành tai khéo

léo, trên cổ tay không mang trang sức, chỉ cầm một cái ví đồng bộ với trang phục. Cô không nghĩ đến ở trường hợp này cùng anh đây đưa, lễ phép hướng anh gật gật đầu đi vào.

Cù Nhiên chờ cô đi đến bên người, nghĩ đến cô sẽ giải thích chút gì đó với anh, nhưng thế nào cũng không hiểu được cô lại chỉ chào hỏi anh giống như người xa lạ, cô hướng anh cười cười gật đầu rồi đi qua, anh nắm cánh tay cô kéo lại, đôi mắt nhìn gò má cô, cười lạnh lùng nói: “Như thế nào? Không biết anh? Đừng quên chúng ta vài ngày trước cùng năm chung giường!”

“Tôi nghe Tiểu mặt đào gọi anh là ‘Cậu’? Anh sẽ không nghĩ muốn làm loạn ở buổi tiệc sinh nhật cháu gái chứ! Cho nên trước khi người khác chú ý tới chúng ta, anh nên buông tay tôi ra!” Đinh Đồng chắc chắn rằng anh sẽ không ở loại trường hợp này làm ra hành vi khiếm nhã nào.

Cù Nhiên ghét nhất cảm giác bị uy hiếp, nhưng cô nói đúng, anh xác thực sẽ không muốn làm loạn tại bữa tiệc sinh nhật của cháu gái, nhưng anh vẫn không muốn buông tha cho cô như vậy, “Buông ra cũng được, anh nghĩ em hẳn là không ngại dùng một nụ hôn để đổi chứ?”

Đinh Đồng hừ một tiếng, thừa dịp cơ hội có người ở phía sau bước tới, đẩy tay anh ra đi vào trong.

Cù Nhiên căm giận nhìn Đinh Đồng đang ở đối diện bị một đám bà chủ gia đình vây quanh ở giữa, ngửa đầu tiếp tục uống rượu, cô không giống những người phụ nữ khác chỉ thích tán dóc tăng bốc nhau, phần lớn thời gian đều chỉ khẽ mỉm cười nghe mọi người nói.

Cù Trà đi đến bên cạnh anh, anh cũng không chú ý, theo ánh mắt của anh trai nhìn qua, cô chợt hiểu cười cười, “Đó là mẹ Hạo Hạo!”

“Ừ” Anh cau mày, sắc mặt khó coi đến dọa người, vừa rồi anh cũng đã biết cô là mẹ của đứa nhỏ kia.

“Bởi vì Mẫn Mẫn cùng Hạo Hạo có quan hệ tốt, có mấy lần chúng em ở nhà trẻ gặp qua, cô ấy giống như mới hai mươi tư tuổi! Xem ra sau khi sinh đứa nhỏ, đáng người khôi phục rất tốt, cơ bản nhìn qua đều không biết cô ấy đã sinh con?” Cù Trà chỉ lo nói chuyện, mà không chú ý tới biểu tình biến hóa của Cù Nhiên.

Anh mang theo lửa giận, hô hấp dồn dập, cô ấy có đôi chân thon dài, bụng bằng phẳng, còn có khuôn ngực mềm mại bị anh lưu lại dấu hôn..... Làm sao có khả năng đã sinh con cho người khác? Cù Nhiên trầm thấp hỏi: “Ba đứa nhỏ là ai?”

“‘Thánh Thiên’ Bành Tấn Hoa. Tuy nhiên cũng không gặp qua anh ta tới đón đứa nhỏ, cho tới bây giờ đều là mẹ Hạo Hạo đón!”

Đầu tiên là Đào Diên, giờ lại xuất hiện thêm một Bành Tấn Hoa..... Đinh Đồng, anh thật sự muốn bóp chết cô!

Cù Nhiên buông chén rượu, không để ý tới em gái, liền đi tới phòng ăn.

Đinh Đồng tiến vào phòng ăn, bọn nhỏ đang ăn điểm tâm cuối, cô chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh mà nghỉ ngơi một chút, nghe mấy phú bà khoe khoang bốc phét thật sự là không chịu được nữa. Mặt khác là do giày cao gót dưới chân, đi cả đêm như vậy, cô cảm thấy rất đau. Phòng ăn ở ngay phía trước, cô thật sự kiên trì không được, liền dựa vào tường xoay người xoa xoa mắt cá chân.

“A.....” Đột nhiên bị một người bế bổng lên, cô sợ tới mức hét thành tiếng.

Cù Nhiên tức giận: “Là anh!”

Anh đi tới một phòng bên cạnh phòng ăn, xoay người liền đem cô để ở trên cửa, không nói hai lời cúi đầu liền cắn vào mặt cô.

“Cái gì vậy, Cù Nhiên! Anh, con mẹ nó, biến thành chó hả?” Đinh Đồng đau đến nói thô tục, thuận miệng nói.

Hôm nay cô cũng không uống rượu, lực đạo tay rất mạnh đánh vào người anh, anh đau đến nhe răng trợn mắt, lại vẫn gắt gao dùng thân thể đem cô đặt ở trên cửa, “Em rốt cuộc có mấy người đàn ông? Trước kia là Đào Diên, hôm nay lại xuất hiện ba của đứa nhỏ, em nói, rốt cuộc em còn có mấy người đàn ông?”

Đinh Đồng nghe anh ta gọi tên Đào Diên, thì không thể làm cho chính mình bình tĩnh được, cô giống như con thú nhỏ bị đâm, đánh anh kêu gào, “Tôi có mấy người đàn ông cùng anh có quan hệ gì! Anh cho anh là ai? Bởi vì chúng ta ở trên giường ngủ một đêm? anh liền la hét bà đây!”

Cù Nhiên sợ đụng cô bị thương, nên đem cánh tay ôm chặt cô chống đỡ, để cô đánh, “Em phát điên cái gì thế?? Đủ rồi..... anh bảo em đừng đánh nữa! Dừng tay.....”

Cô cũng không nghe vẫn tiếp tục đánh anh càng đánh càng mạnh, ngoài cửa truyền đến giọng nói trẻ con, Đinh Đồng lập tức dừng lại động tác, Cù Nhiên còn không biết sao lại thế, nghĩ đến cô đã hết giận, “Quậy đủ rồi?”

Đinh Đồng vội vàng bỏ nhào vào trong lòng anh, che cái miệng của anh.

“Các bạn có nghe được bên trong có tiếng động không?”

“A? Tiếng động gì?”

“Là tiếng động đánh nhau đó!”

“Ài ư, Hạo Hạo, chắc chắn là bạn nghe lầm, chúng ta đi lấy điểm tâm đi!”

“Nhưng mà, hình như mình cũng nghe thấy!”

“Các bạn đều nghe nhầm, đi thôi đi thôi!”

.....

Bước chân chậm rãi rời đi, Đinh Đồng nhẹ nhàng thở ra, nếu để cho bọn nhỏ nhìn thấy cô cùng Cù Nhiên ở bên trong, không biết sẽ bị người ta nói thành bộ dạng gì đây!

Cô cảm thấy lòng bàn tay truyền đến cảm giác nóng ẩm ướt, vội vàng thu tay lại, đầu lưỡi của anh còn ở bên ngoài, Đinh Đồng nhìn trong lòng bàn tay ướt át, liền chà xát vào bộ comple đắt tiền của anh.

Cù Nhiên nhìn động tác của cô mà nở nụ cười, sự tức giận đã sớm không biết chạy đi đâu, tay thuận thế ôm thắt lưng cô, tay đặt lên mảng da thịt lộ ra ở phần lưng, làm cho cô run run một trận. Cô theo trực giác muốn đẩy anh ra, lại nghe lời gần như cầu xin của anh ở bên tai, “Con mèo nhỏ, mèo con..... mèo con của anh, em rút cuộc muốn thế nào?”

Cầm anh đặt ở trên vai cô, hơn một nửa sức nặng đều đặt ở trên vai cô, Đinh Đồng bị ép tới cả vai đau nhức, cô nghĩ, kỳ thật anh cũng không thoải mái gì? Vóc dáng anh so với cô cao hơn một cái đầu, lại xoay người tựa vào trên vai cô như vậy, anh có lẽ còn khó chịu hơn cả cô.

Đinh Đồng thở dài, “Cù Nhiên, hẳn là tôi phải hỏi anh, anh muốn làm gì?”

Cù Nhiên bị cô hỏi, đây không phải cũng là vấn đề anh muốn làm rõ sao, anh đến tận cùng nghĩ muốn cái gì? Thích cô sao? Hoặc là yêu cô? Hai người bọn họ tổng cộng mới gặp nhau vài lần, anh cũng không tin tưởng cái gì gọi là nhất kiến chung tình! Nhưng mà vì sao anh lại luôn suy nghĩ về cô? Chính anh cũng không biết đáp án!

Cuối cùng anh nói ra: “Đến bên cạnh anh đi! Người khác có thể cho em những gì, anh còn có thể cho em nhiều hơn thế!”

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Trốn Tránh

Đinh Đồng nghe xong lời nói của anh, cười vang làm cho anh lạnh cả người.

“Cù Nhiên! Anh thật sự nghĩ thế giới này là của một mình anh sao?”

Anh ôm cô đứng thẳng dậy, tức giận nói: “Anh muốn có thứ gì thì nhất định vật đó phải là của anh!”

Ánh mắt của cô nhìn thẳng anh, không một chút sợ hãi, “Tôi không phải ‘Đồ vật’! Hơn nữa tôi không muốn anh!!!” Cuối cùng cô cũng đã nói ra, Cù Nhiên, không phải anh muốn tôi liên nhất định sẽ có tôi, có lẽ Đinh Đồng của năm năm trước cái gì cũng không biết, sẽ bị người ta lừa, nhưng hiện tại, sẽ không!

Cô xoay người, anh còn đang trong trạng thái kinh ngạc, cô liền mở cửa đi ra ngoài.

Sau đó Cù Nhiên suy nghĩ lại, cô là bị câu nói kia của anh làm cho tức giận? Đến bên cạnh anh! Người khác có thể cho em những gì, anh còn có thể cho em nhiều hơn thế!” khẳng định là cô hiểu nhầm anh muốn cô làm tình nhân, anh thật sự không có ý này mà!!

Anh ảo não, cả người ngã lưng vào ghế dựa phía sau, nhắm lại đứng dậy gọi điện thoại nội tuyến, kêu Leo tiến vào.

“Cậu xem xem chúng ta cùng ‘Thánh Thiên’ có dự án hợp tác nào không?”

Leo là con lai Trung-Mỹ, tiếng Trung nói có chút cứng ngắt,

“Thánh Thiên”? mấy ngày nay tôi xem qua hồ sơ dự án hình như không có cùng công ty này có quan hệ hợp tác”. Ở Ninh thị “Thánh Thiên” Cùng “Tân Vũ” một khu bắc, một khu nam, rất ít giao tiếp.

Cù Nhiên do dự một chút, khoát tay ý bảo cậu ta đi ra ngoài, sau đó gọi điện thoại cho Hà Cường.

Thời điểm gọi điện đến, Cù Nhiên còn có thể nghe được anh đang dùng khẩu khí đứng đắn giao phó: “Bản giao xuống cho mọi người sắp xếp, nhớ rõ báo tình hình sản phẩm mới với tôi bất cứ lúc nào.” Nhưng giây tiếp theo liền lộ ra bản tính, “Chuyện mới nha, Cù Tổng trăm năm khó gặp của chúng ta, tự nhiên hôm nay gọi điện thoại cho anh!”

“Giúp em điều tra một người”

Đối phương nghe ra anh đang thật sự nghiêm túc, “Nói đi!”

“Đình Đồng”

“Đình Đồng?..... Cậu nói tổng giám đốc nữ giấu mặt của ‘Thánh Thiên’?”

“Đúng!”

Hà Cường trầm mặc một lát, “Cù Nhiên, ‘Thánh Thiên’ - cậu tốt nhất nên cách xa bọn họ một chút, hơn nữa cậu vừa mới trở về tiếp nhận tập đoàn Tân Vũ, một xí nghiệp nhiều người như vậy, hơi vô ý một chút liền xảy ra việc lớn đó.” Thấy anh không phản ứng, đối phương tiếp tục nói: “Anh chỉ biết ‘Thánh Thiên’ đại khái đã xuất hiện được hơn ba năm ở nội thành phía Nam, trong mấy năm ngắn ngủi phát triển rất nhanh, nhưng mà..... bối cảnh của bọn họ không đơn giản, nói trắng ra là bọn họ từ bang phái xã hội đen chuyển sang kinh doanh. Cù Nhiên, tin anh một lần, bọn họ không phải loại xã hội đen bình thường đâu!”

Về mặt Cù Nhiên hồ hững, “Được rồi, em tự có chừng mực, anh nhớ rõ giúp em điều tra!”

.....

Giữa tháng, Tề Thiên bị Đình Đồng hẹn ra ngoài.

Chờ anh đi tới quán bar “8h30” thì quản lý đã tự mình đi ra nghênh đón, dẫn anh lên phòng Đình Đồng thuê trên lầu, thật cẩn thận cười giúp bọn anh đóng cửa lại.

Đình Đồng quỳ gối ngồi ở bên cửa sổ, Tề Thiên có chút suy nghĩ không ra, chỉ khi nào tức giận cô mới có thói quen như vậy, mà thời gian gần đây cũng không có sóng to gió lớn gì mà? Phòng chừng vừa rồi quản lý cũng là nghĩ đến có chuyện xảy ra, dường như rất khẩn trương, anh nghiêng người ngồi vào đối diện cô, “Làm sao vậy?”

“Khi con, anh nói nếu Đào Diên biết việc làm hiện tại của em anh ấy có vui không?” Ánh mắt của cô chom chớp, Tề Thiên giống như thấy được cô gái to gan lớn mật thích cười thích nói năm đó.

Anh hiện tại vẫn nhớ rõ năm đó, cô bé đi theo phía sau Đào Diên, Khi Đào Diên giới thiệu tên của anh, cô liền bật cười, “Tề Thiên? em còn nghĩ là đại thánh đây! Sao có thể gọi tên như vậy, cũng không sợ tổn thọ? Tề Thiên? Nào có người nào dám cùng trời đối nghịch!”

Đào Diên lúc ấy cười nói cô không có phép tắc, nói Tề Thiên đừng so đo với cô, nhưng cô lại không buông tha anh, “Em về sau gọi anh là khi con nha! Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ Không không phải là khi con sao.....” Nói xong thì bị Đào Diên cốc đầu, cô cười to cầu xin tha thứ, khi đó anh còn tưởng rằng cô cả đời này liền ngu ngốc như vậy, hồ đồ nghịch ngợm đứng ở bên cạnh Đào Diên, cũng không nghĩ đến mới vài năm ngắn ngủi, nụ cười của cô đều làm cho anh cảm thấy khổ không nói nổi.

Tề Thiên không biết phải nói cái gì cho phải, trầm mặc nhìn cái ly bên cạnh.

Cô đột nhiên quay sang nhìn anh, giống như suy nghĩ thật lâu vẫn không xác định có nên nói hay không, tiếng tim đập lớn khiến cho cô nghĩ đến có phải căn phòng cũng bắt đầu chấn động theo.

“Khi con..... em gặp lại Đào Diên!”

Tề Thiên gần như bị làm cho kinh sợ kinh sợ, toát một thân mồ hôi lạnh, lập tức khôi phục bình tĩnh, “Em là nói đến Cù Nhiên?” chuyện như vậy, cho dù anh không có ý đi hỏi thăm cũng không phải không biết, “Đồng Đồng, anh ta không phải là Đào Diên!”

Cô lại nhụt chí ngồi trở về, lầm bầm nói: “Em nghĩ anh không tin cũng phải thôi.....”

Tề Thiên muốn hét lên bảo cô đừng lừa gạt chính mình, Đình Đồng là ai! Cô luôn luôn sống bình tĩnh hơn so với bất cứ người nào khác, nếu không phải cứ bình tĩnh như vậy có lẽ cô cũng sẽ không một đến như thế này!

“Đồng Đồng, Đào Diên đã chết! cậu ấy không thể trở về được, không bằng..... Không bằng thử làm cho bản thân thoải mái một chút đi!”

“Thoái mái như thế nào?” Đã bốn năm trôi qua, đây là lần đầu tiên bọn họ trực tiếp đối mặt với vấn đề này, “Anh nghĩ em nên quên cậu ấy đi, sau đó sống cuộc sống của chính mình?”

“Em biết anh ấy đã chết..... Cho nên việc duy nhất em có thể làm đó là không quên anh ấy!!”

“Anh có biết em dựa vào cái gì mà sống tới tận hôm nay không? Vừa mới bắt đầu là vì anh ấy, em nghĩ em sẽ sống thay anh ấy, em sẽ làm thay những chuyện anh ấy chưa làm, con đường về sau em sẽ đi thay anh ấy..... Sau lại có cục cưng, em liền cảm thấy em có trách nhiệm làm cho cục cưng lớn lên vui vẻ, cho nên em lại bắt đầu sống vì cục cưng!” Cô ngửa đầu hít thở, cổ họng hơi hơi có chút run, “Nhưng bắt đầu từ ngày đó gặp được Cù Nhiên, em không có biện pháp.....” Cô biết anh không phải là Đào Diên, tuy giống nhau nhưng cũng không phải. Cho nên cô cố ý để cho chính mình không nghĩ không quan tâm, đã có lúc cô nghĩ bọn họ sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Tề Thiên rất muốn đem cô kéo đến trong lòng mình nói cho cô: Khổ sở thì khóc ra đi! Thời gian qua lâu như vậy, hôm nay anh mới cảm thấy Đinh Đồng hoàn toàn không thay đổi, cô giống như khi ở bên Đào Diên vui vẻ chơi đùa. Anh nghĩ nghĩ làm ra vẻ thoải mái nói: “Đồng Đồng, nếu em thích Cù Nhiên như vậy thì đánh thuốc mê đem cậu ta về nhà đi? Khi nào không thích nữa, thì đá ra ngoài!”

“Đi!” Đinh Đồng đá anh một cái, lại vẫn là nhện không được bị lời nói của anh làm cho nở nụ cười.

“Hoặc là..... thử cho cậu ta cơ hội?” hai ngày trước Bành Tấn Hoa cùng anh nói qua ở bên ngoài có người lặng lẽ điều tra Đinh Đồng làm cho anh lưu ý chuyện này, loại việc này đối với bọn họ không tốt, cùng lúc Tề Thiên cản trở bọn họ điều tra, không phí nhiều sức đã biết đối phương là Hà Cường của “Gia tộc Đông Phương”, mà Hà Cường cùng Cù Nhiên đều là thế hệ giàu thứ hai ở Ninh thị, người người đều biết.

Đinh Đồng phì cười: “Anh biết không? Anh ta đã cho rằng em là tình nhân bị bao nuôi!” cô tự giễu dùng từ “Bao” Từ đó thật sự khó nghe, “anh ta nói em đến bên cạnh anh ta, thì cái gì anh ta cũng đồng ý cho em”

“Sao em không đánh chết anh ta đi?”

“Vậy trước tiên phải phá hủy gương mặt anh ta, bằng không anh đi dạy dỗ cho anh ta một bài học!”

Không khí cuối cùng cũng có chút tăng lên. Qua vài năm quen biết anh, cô hiểu rất rõ anh nguy hiểm như thế nào, nhưng nếu bạn là huynh đệ cùng sinh ra từ với anh, vậy chúc mừng bạn, người của bạn cũng sẽ được anh bảo vệ chăm sóc #c00000;].

Di động trong túi vang lên tiếng chuông, Đinh Đồng lười biếng, dùng chân đá đá đuôi Tề Thiên, bộ dạng đại gia không nói một tiếng.

“Cái gì vậy, xem ra anh nhất định sẽ bị em sai khiến cả đời!” Cả đời thì cả đời đi! Đinh Đồng, sống tốt một chút, anh sẽ để em sai khiến thế nào cũng được!

“Alo..... alo?” Tề Thiên nhận điện thoại, đối phương lại không có trả lời.

“..... Tôi tìm Đinh Đồng!” giọng nam kiềm chế lửa giận truyền đến, Tề Thiên nhìn Đinh Đồng bên kia không có động tác gì, bản năng tàn ác cất tiếng nói, “Anh là?”

“Cù Nhiên!”

“Ừm!” anh cố ý kéo dài nói, “Đồng Đồng có chút mệt mỏi, không tiện nhận điện thoại, có chuyện gì anh nói với tôi cũng được!”

Đinh Đồng lúc này mới tạm dừng suy nghĩ, nhẹ nhàng hỏi: “Là ai vậy?”

Tề Thiên nghe được tiếng đối phương nghiêng rằng, cố nén cười nói: “Tìm em, chắc không có chuyện gì lớn, anh kêu hân vài ngày nữa tới văn phòng gặp em?”

“Ừm”

Điện thoại bên kia chỉ còn tiếng “Đô đô”, Tề Thiên tưởng tượng thấy đối phương tức giận đến mức muốn đánh người liền cảm thấy thoải mái. Hừ! anh ta là ai chứ! không lễ phép! Chờ xem, tôi cho anh tức chết.....

Cù Nhiên ở đầu dây bên kia quả nhiên đã đem điện thoại đập nát!

Đinh Đồng, 24 tuổi, chưa từng một lần kết hôn.

Từ buổi chiều đến giờ đã qua vài giờ anh nhìn kết quả điều tra, quả thực hoài nghi có phải năng lực của Hà Cường quá kém hay không, vài ngày như vậy mới cho anh một ít thông tin này. Tuy nhiên hai chữ “Chưa kết hôn” này giống như cho anh một cái cơ để tiếp tục đến gần cô, anh buông xuống thẻ điện gọi điện cho cô, cũng không ngờ nhận điện thoại là người đàn ông, giọng nói ái muội của đối phương nói cho anh biết cô ấy mệt mỏi? Mệt mỏi cái gì? Có việc gì có thể làm cho cô tại thời gian buổi trà chiều mệt đến mức không có sức lực nhận điện thoại?

Đinh Đồng không hoài nghi về cuộc gọi vừa rồi, nhìn nhìn thời gian cũng không còn sớm lắm liền tính trực tiếp đến nhà trẻ đón Bành Hạo.

“Đi như thế nào? Em có lái xe đến đây? Lái xe của em cũng không có ở đây! Thật là.....”

Cô nhún vai, “Thế giới này còn có một cái gọi là taxi mà?”

Tề Thiên lắc lắc đầu, lấy túi xách đưa cô, nói: “Đi, anh đưa em đi! anh cũng đã vài ngày không gặp tiểu tồ tông! Tự mình chạy tới làm đồ chơi cho cục cưng chơi một lát.....”

Đinh Đồng nghe anh đáng thương đến độ đem chính mình so sánh với món đồ chơi của Bành Hạo, cười đánh anh một chút, “Ai bảo anh cả ngày ở trước mặt cục cưng không đứng đắn, làm cho cục cưng cũng không phân biệt lớn nhỏ? Đi thôi!”

Quản lý quán Bar “8h30” nhìn thấy bọn họ cười đi ra, cung kính đưa bọn họ ra tận cửa

Chương 9: Va Chạm

Bánh Hạo sao lại đánh nhau với bạn!!!

Hôm nay Đinh Đồng không đến công ty, lúc cô nhận được điện thoại, ngay cả quần áo cũng chưa thay, lấy chìa khóa liền trực tiếp lái xe đến nhà trẻ.

Tiếng gầm rú bá đạo của motor GT-R cùng tiếng phanh xe chói tai ở cửa nhà trẻ, Đinh Đồng một thân trang phục thể thao, tóc dài cột thành đuôi ngựa, theo bước chạy của cô mà tung bay theo gió.

Đường hành lang tới văn phòng giáo viên, có vài đứa nhỏ đều cúi đầu dựa vào tường thành một hàng, Đinh Đồng gõ gõ cửa, cũng không quan tâm có được đồng ý hay không liền trực tiếp đi đến trước mặt Bánh Hạo ngồi xổm xuống, “Cục cưng, nói cho mẹ nghe sao lại thế này?”

Bánh Hạo trừng to mắt hung tợn nhìn về phía đám bạn nhỏ kia “Là bọn họ không đứng trước!”

Đinh Đồng nhẹ nhàng xoa mặt cục cưng, “Không sao, không sao, nhưng cục cưng không thể nói người khác như vậy!”

Lúc này giáo viên đi đến bên cạnh cô: “Cô là mẹ của Bánh Hạo?” giáo viên trung niên nghi hoặc nhìn cô, phản ứng hôm này cùng phản ứng tức giận lúc trước hoàn toàn khác nhau, nếu không nhìn kỹ, bà còn tưởng rằng người này là chị gái sinh viên của Bánh Hạo!

“Đúng vậy”

Giáo viên đem tình huống cơ bản mà bà biết kể lại một lần cho Đinh Đồng, thời gian nghỉ ngơi Bánh Hạo theo thường lệ đi tìm Tiểu mật đào của cậu chơi, vừa lúc gặp mấy bạn nam cầm trong tay vật gì đó đang dọa cô bé, ở nhà Tiểu mật đào không sợ trời không sợ đất, chính khí của Mẫn Mẫn nổi lên liền đi ngăn lại, Bánh Hạo sợ cô bé bị khi dễ cũng đi theo, kết quả, mấy đứa con trai đó đem sâu dọa, làm hai cô bé kích động gào khóc, giáo viên đi tới mới tách mấy đứa nhỏ ra được.

“Ra tay đánh trước là Bánh Hạo, ý tôi muốn bọn nhỏ tự xin lỗi nhau, vốn cũng là việc nhỏ, không cần mời phụ huynh, kết quả đứa nhỏ này nói cái gì cũng không chịu giải thích, cậu bé cứ bướng bỉnh, cho nên tôi nghĩ mời phụ huynh đến một chuyện. Dù sao việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, đừng làm cho đứa nhỏ tương lai có thói quen bạo lực!”

Đinh Đồng nghe xong gật đầu, “Cô giáo, cô xem như vậy có được không? Hôm nay tôi đưa đứa nhỏ này về, buổi tối tôi đem chuyện hỏi cho rõ ràng, nếu thật sự là Bánh Hạo không đúng, ngày mai tôi bảo Bánh Hạo đứng trước lớp xin lỗi!” Con trai của cô, cô biết, không có khả năng vô cớ đánh người trước, cô khẳng định trong lúc đó có người lớn nên Bánh Hạo không giải thích rõ ràng.

“Chuyện này.....” Cô giáo nghĩ, “Vây cũng được! Cũng chỉ có như vậy, phụ huynh có thể phối hợp với chúng tôi trong công tác giáo dục tất nhiên là tốt nhất!” trùng phạc đứa nhỏ là không được, không thể nặng, cũng chỉ có thể trước đề phụ huynh mang về.

Mặt khác, phụ huynh vài đứa nhỏ không liên lạc được, bà nhìn bọn nhỏ lắc đầu, thật sự là kiếm tiền không dễ mà.....

Đi ra ngoài văn phòng, Đinh Đồng nhìn con trai cô ngoan ngoãn cúi đầu, “Sao vậy? Hiện tại không hung dữ nữa?”

Đứa nhỏ kia, rất nhanh lấy tay lau mặt một chút, Đinh Đồng kinh ngạc, khóc? Vừa chuẩn bị ngồi xuống nhìn xem, chợt nghe thấy phía trước có tiếng kêu nhỏ nhẹ: “Hạo Hạo.....”

Tiểu mật đào nhảy ra khỏi người Cù Trà, đôi mắt đỏ đỏ chạy qua kéo kéo Bánh Hạo.

Cù Trà nhìn thấy Đinh Đồng thì sùng sốt, không đợi cô ấy mở miệng, Đinh Đồng ngược ngừng giải thích: “Hôm nay đi có chút vội vàng, chưa kịp thay quần áo.”

“Giáo viên gọi điện cho tôi nói mấy đứa nhỏ xảy ra chút tranh chấp, Mẫn Mẫn bị dọa đến khóc, nên tôi mới chạy đến, con bé nói đứt quãng tôi nghe không được rõ, chỉ nghe Hạo Hạo cùng người khác đánh nhau, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Cù Trà vừa đi vừa cùng cô nói chuyện.

Đinh Đồng mỉm cười, “Cụ thể tôi cũng không biết mọi việc cụ thể như thế nào, buổi tối về nhà tôi hỏi Bánh Hạo một chút, sau đó gọi điện cho cô!”

Hai đứa nhỏ đi ở giữa người lớn, xe Đinh Đồng để ở ngoài cổng trường, bây giờ trên cần gạt nước đã có hai giấy phạt, phía trước lái xe nhà Cù Trà cũng đem xe lái đến, chờ các cô ấy lên xe.

Bánh Hạo thấy mình phạm lỗi nên lúc này thật thà không dám phát biểu ý kiến gì, tiểu mật đào liền nhỏ giọng làm nũng: “Mẹ bảo Hạo Hạo về nhà cùng chúng ta đi! Chúng con muốn chơi đùa một chút!”

Nhìn xem, xem ra con gái của cô thật đúng là không biết rụt rè!

“Cái này con phải hỏi Hạo Hạo có đồng ý hay không hay không? Nhưng con cũng phải hỏi Di có đồng ý hay không”

Bà Hạo bày ra bộ dạng lưu luyến, tiểu mật đào liền trực tiếp chạy tới ôm chân Đình Đồng làm nũng, cuốn lấy cô, cô không có biện pháp, đành phải gật đầu đồng ý.

Cù Trà cho lái xe về trước, cô cùng con gái lên xe Đình Đồng.

Vì chiều có hai đứa nhỏ ngồi ở phía sau, Đình Đồng đem tốc độ xe khống chế thật chậm, đã cố tình như vậy, mà vẫn xảy ra chuyện!

Chạy ra khỏi một con đường, đột nhiên một chiếc xe phía sau muốn vượt qua xe cô, cô vội vàng phanh lại nhưng vẫn bị đụng vào phía sau xe bọn họ, may mắn tốc độ xe chậm bằng không hai đứa nhỏ phía sau sẽ gặp nguy hiểm!

Cù Trà hoảng sợ, trước xem hai đứa nhỏ có sao không? mới quay người lại hỏi Đình Đồng làm sao bây giờ.

“Đem điện thoại của cô cho tôi mượn dùng một chút!” Phía trước vài nam nhân về mặt dữ tợn bước từ trong xe xuống, Đình Đồng gọi điện thoại cho Tiểu Trần xong, sau đó đem cửa xe khóa lại, mở nhạc ở âm lượng to nhất.

Cô hướng Cù Trà cười cười, an ủi nói: “Không sao đâu, cô đừng sợ hãi! tôi gọi cho lái xe rồi, mấy người này chính là tìm phiền toái, rất nhanh sẽ giải quyết xong!”

Trái tim của Cù Trà đập loạn, cô từ nhỏ đến lớn mọi việc đều có gia đình che chở, đến bây giờ cô mới gặp chuyện như thế này, cô nhìn bộ dạng không lương thiện của mấy người đó không biết phải làm sao, hoảng hốt còn có Mẫn Mẫn ở đây! Nếu hôm nay Mẫn Mẫn không may xảy ra chuyện gì, nghĩ cô cũng không dám nghĩ tiếp nữa? khi này, cô nghe Đình Đồng nói chuyện với lái xe của cô ấy, nhưng cô vẫn lo lắng gọi điện cho anh trai cô, mấy hôm trước Lí Khải Văn đã ra nước ngoài, cô chỉ có thể gọi điện cho Cù Nhiên tới giúp đỡ.

Đình Đồng căn bản tính chờ Tiểu Trần đến đây rồi nói sau, nhưng người bên ngoài không có cặp mắt nhìn người cứ gõ vào kính xe bảo cô đi ra ngoài. Tiểu mật đào bị dọa khóc, Cù Trà ở bên cạnh không biết làm thế nào cho tốt, cô thấy tình hình phía trước rất khó giải quyết, liền nói với Bà Hạo: “Cục cưng, con chơi với tiểu mật đào đi, đừng để con bé nhìn ra bên ngoài!”

Cù Trà thấy Đình Đồng mở cửa đi xuống, cầm tay cô ấy: “Đừng đi đừng đi, Anh trai tôi lập tức đến, chờ anh ấy đến đây rồi xử lý!”

Vừa nghe nói Cù Nhiên sẽ tới, Đình Đồng phải nhanh chóng rời đi, cô vỗ vỗ “Không có việc gì! tôi đi xuống nói chuyện cùng bọn họ, miễn cho hai đứa nhỏ sợ! cô chăm sóc bọn nhỏ giúp tôi.”

Cô xuống xe, đã bị hai người vây quanh.

“Mãng ai thế?” Cô dựa vào cửa xe miệt thị hỏi.

Người đàn ông kéo cánh tay lộ ra hình xăm nghĩ đến cô chẳng qua cô là đang giả vờ giả vịt, “Con quỷ nhỏ này phá hư xe của ông!! Nói đi, hôm nay việc này mày tính thế nào? Kỹ thuật lái xe của ông rất tốt, mày lái xe đụng phải ông, ông đây cũng thoải mái, bồi thường tiền rồi đi, chúng tao cũng không muốn làm khó người khác!”

Nàng dựa vào xe gỗ gỗ, “Mở to con mắt chó của mày ra!! Đừng nói là bồi thường tiền cho mày! Dù đem cái xe của mày bán đi cũng không đủ để chi đây phun một lần nước sơn. Thúc thôi thì chạy nhanh đi, bằng không trong chớp lát chị đây cho mày biết cảm giác răng máu lẫn vào nhau là như thế nào.....”

Mấy người đàn ông bị lời nói của cô làm ngây ngẩn cả người, lại cảm thấy bộ dạng phụ nữ của cô có gì lợi hại? Xe thoát nhìn cũng không có hư hỏng nhiều, nhưng kẻ có tiền sợ nhất cùng bọn họ gây sự, đến cuối cùng còn không phải bồi thường tiền cho xong việc. Dù sao bọn họ có nhiều nhất chính là thời gian, không sợ cùng cô ta làm loạn, nghĩ vậy người đàn ông có hình xăm cũng có chút lo lắng: “Đừng nói với ông lời vô nghĩa! Mày có gọi điện thoại báo cảnh sát tới, cũng là mày phải chịu trách nhiệm!” con đường này không có camera theo dõi, cảnh sát cũng có thể làm được gì.

Đình Đồng nhắm mắt lại, cô không muốn làm cho ba người trong xe bị cảnh tượng đánh nhau dọa sợ, hơn nữa dạy hư đứa nhỏ, cô hướng phía sau bọn họ nhìn thoáng qua, cười nói: “Nha! Việc này đến đây thì xong đi!”

Người đàn ông có hình xăm còn tưởng rằng cô đã có quyết định, đột nhiên phía sau lại truyền đến tiếng xe va chạm thật lớn, “Rầm” một tiếng, cửa xe thương vụ mở ra, bước xuống là bảy tám người đàn ông có gương mặt dữ tợn mặc Áo phục đen.

Người đi đầu đứng phía sau người đàn ông có hình xăm, cúi thấp đầu nhỏ giọng kêu “Chị Đồng”.

“Ai cho cậu làm động tĩnh lớn như vậy? Sao không chờ chúng tôi đi đã? Cục cưng còn ở trong xe!” Đình Đồng nhíu nhíu mày, “Được rồi, chuyện còn lại liền giao cho các cậu! Còn có, gọi điện cho quản lý khu này, tôi mặc kệ mấy người này có phải thuộc hạ của hắn không, tôi gặp chuyện trên địa bàn của ông ta, bảo ông ta tự mình đem xe của tôi đi sửa. Mặt khác, đem cái người có hình xăm kia xử lý đi, làm cho hắn biết đã nói với tôi những gì!”

“Vâng!”

Người đàn ông có hình xăm lúc này hoàn toàn run rẩy, môi răng đánh nhau, bọn họ rốt cuộc là chọc đến diêm vương sao? “Anh..... em, các người đã

làm chuyện..... tốt tốt..... tốt gì, còn đắc tội các người đi chịu tội chằm trà rót rượu cho cô ấy, các người đều là bọn xấu xa..... đều đáng chết!”
Hắn ta còn giả bộ khi thể mắng đàn em hắn.

Tiểu Trần giúp cô mở cửa xe, bảo người phía sau đứng sang một bên, chờ GT-R hoàn toàn chuyển bánh, Tiểu Trần đi đến trước mặt nhón người, “Yên tâm, tôi sẽ giữ cái mạng lại cho các người!” Nói xong kéo bọn họ lên xe, còn lại vài người mang chiếc xe bị phá đi.

“Không dọa đến cô chứ?” Đinh Đồng hỏi Cù Trà.

Cô ấy vỗ vỗ ngực, “Hô..... cô, cô, sao cô lại lợi hại như vậy?”

Đinh Đồng bật cười, đây là thực tế của xã hội, cô không mạnh sẽ bị người mạnh hơn ăn thịt, chẳng qua là trên thương trường, bọn cô trực tiếp tiếp xúc nhiều hơn mà thôi!

Cù Trà vừa mới lấy lại tinh thần, một chiếc màu đen SUV lại đột nhiên ngừng lại trước mặt bọn họ, lần này xem như hoàn toàn dọa khóc tiểu mặt đào.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Bị Coi Thường ...

Cù Trà vừa mới lấy lại tinh thần, một chiếc SUV màu đen lại đột nhiên ngừng lại trước mặt bọn họ, lần này xem như hoàn toàn dọa khóc tiểu mặt đào.

Cù Nhiên đứng đờ đờ nổi giận, thậm chí muốn đem Đinh Đồng dạy dỗ một trận!

Anh nhận được điện thoại cầu cứu của em gái, không nói hai lời buông công việc trong tay, kết quả thì sao? Thời điểm anh đến vừa lúc nhìn thấy người phụ nữ này đang giao việc cho đàn em, sau đó lái xe Tiểu Trần mà đi. Cô nghĩ như thế nào vậy? Ngồi trong xe không chỉ có một người phụ nữ khác mà còn có hai đứa nhỏ, cô lại trong thời điểm này còn gây thêm phiền toái? Nếu xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?

Cù Nhiên hùng hổ mở cửa lái phụ ra, kéo Cù Trà còn đang không hiểu gì xuống xe, sau đó lại ôm cháu gái với Bành Hạo, đem mấy người nhét vào trong xe anh. Đinh Đồng nóng nảy, xuống xe hướng anh quát: “Cù Nhiên!! Anh đang làm gì? Đó là con trai tôi!”

Anh đóng cửa xe, đi hai bước đến trước mặt cô, giữ chặt hai cánh tay của cô, đem cô đặt tại cửa xe trước, Bành Hạo từ cửa sổ thấy một màn như vậy, lập nhảy xuống xe, “Me!”

Đinh Đồng thấy hành động của con trai thật sự bị dọa, nói nhanh: “Cục cưng ngoan, trước lên xe chơi cùng tiểu mặt đào đi con!”

Chờ Bành Hạo trở lại trong xe, Cù Nhiên liền hung hăng nhìn cô chằm chằm, trong ánh mắt lửa giận bùng bùng, cô bị anh nhìn có chút run run, “Ách..... Ách..... Cái kia, anh đừng kích động! Không có chuyện gì lớn!”

Anh nắm cánh tay cô mạnh thêm một chút, “Không có chuyện gì lớn? Trường hợp như vậy cô còn nói với tôi không có chuyện gì lớn? Ha ha..... Là tôi quá xem thường cô là chị hai của xã hội đen phải không?”

“Không phải như anh nghĩ.....” Cho dù bị anh chằm chọc như vậy, Đinh Đồng cũng phải giải thích rõ ràng.

“Đinh Đồng cô định gạt người à!!! Cô có biết trong xe còn có hai đứa nhỏ hay không? Cô cũng biết trong xe còn có con trai cô? Không nói đến người khác ngay cả Bành Hạo cũng chỉ có ba tuổi mà thôi, cô muốn con trai cô chứng kiến cảnh này sao? Cô không sợ Bành Hạo sau này cũng biến thành như thế chứ? Còn nữa cách xa em gái tôi một chút! Nó không giống loại người như cô!”

Trong đáy mắt Đinh Đồng hiện lên một tia khó hiểu, cô cũng không giải thích nữa, cánh tay bị anh nắm chặt đau đến chảy nước mắt, cô quay đầu đi không nói chuyện, lực đạo trên tay Cù Nhiên lúc này mới dần dần thả lỏng, anh cũng biết vừa rồi mình có chút quá phận, bộ dáng buông xuôi của cô hôm nay làm cho anh cảm thấy luyến tiếc không bỏ cô được mới đúng? Vừa rồi nhìn đến cô bày ra tư thế mạnh mẽ hoàn toàn không phù hợp đứng ở chỗ đó, đã làm anh thực sự rất tức giận.

Cô tình nguyện trong cuộc sống không hợp voi bản thân cô, cũng không nguyện ý đến bên cạnh anh!

Cù Nhiên thở dài, biểu tình trên mặt cũng ôn hòa chút, “Vừa rồi anh.....”

“Lời nói vừa rồi của anh, tôi nhớ kỹ!” Cô nâng cằm lên vẫn duy trì một chút kiêu ngạo, “Hôm nay xảy ra việc này, tôi thực xin lỗi, làm cho người nhà Cù tổng bị sợ hãi! Làm phiền anh có thể buông tay tôi ra không?”

“Anh không thể hiểu được! Bành Tấn Hoa có cái gì tốt? Anh ta cho em cái gì? Em tình tảo một tí có được không?” Vì cái gì không đến bên anh? (Editor: Vâng vì anh rất bá đạo nên em ko đến bên anh)

Đình Đồng thực xa cách nhìn anh cười cười: “Cù Tổng nói đùa rồi! Chúng tôi đều là những người sống như thế, không nhọc anh lo lắng!” Nói xong cô liền vượt qua người anh bước đi, không đi tới hai bước lại bị Cù Nhiên kéo trở về, thất lưng đập mạnh vào cửa xe, anh vội vàng đưa tay đến trên lưng cô, “Có sao không, có sao không?” Vừa rồi nghe tiếng vang to khi va chạm chắc hẳn là rất đau, anh ảo não mình lúc ấy không không chế được lực đạo!

Cô chán ghét đẩy anh ra “Anh động thủ lần nữa tôi cũng sẽ không khách khí nữa đâu!”

Anh biết cô khẳng định là hiểu lầm, “Anh không phải cố ý! Em đừng không phân biệt phải trái như vậy? Để anh xem có sao không? Có đau hay không?” (Editor: Xi, bạo lực >”<)

Đình Đồng lưu loát thoát thân nhắc chân liền đập lên tay anh, “Em..... Em.....” Cù Nhiên ôm tay lại không biết nói cái gì, anh không nghĩ tới cô thật sự động thủ với anh.

Cô chịu đựng không có kêu đau, ót đã muốn thăm ra một hàng mồ hôi. Từ trong xe Cù Nhiên, cô ôm Bành Hạo ra, nhìn Cù Trà cười cười xin lỗi “Thật là xấu hổ, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, tôi phải mang Hạo Hạo về nhà trước đã.” Tiếp theo lại dí dí cái mũi tiểu mặt đào, “Tiểu mặt đào đáng yêu, hôm nay đi dọa con sợ rồi, đi xin lỗi nha! Lần sau lại cùng Hạo Hạo đi chơi được không? Hôm nay chúng ta về nhà trước nhé!”

“Uy! Còn để cho đứa nhỏ đi xe của em? Anh đưa bọn em về, xe của em để anh kêu người lái về!” Lời nói của Cù Nhiên hoàn toàn bị phớt lờ, cô mang theo Bành Hạo đến bên xe nhấn chân ga đi thẳng.

Hắn tức giận đến mức đóng cửa xe “rầm” một tiếng, Cù Trà một bên dỗ dành con gái, một bên trách hằn: “Anh hung hăng như vậy làm gì?”

“Em còn không quan tâm đến con bé?!”

“Anh còn nói em không quan tâm con bé? Mẫn Mẫn vốn đang tốt lành, kết quả anh lại dọa con bé khóc hai lần, anh sao lại như thế?”

“Anh.....” Cù Nhiên còn muốn tranh cãi, lại bị lời nói của em gái mình chặn đứng họng.

“..... Chuyện chính là như vậy, cũng không phải cô ấy muốn có chuyện xảy ra, sở dĩ lúc đó cô ấy xuống xe đi là vì sợ em cùng đứa nhỏ bị những người đó dọa đến! Anh thật ngang ngược, không phân tốt xấu liền đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên người ta! Đáng về bình thường gặp chuyện vẫn bình tĩnh của anh đó chạy đi đâu mất rồi?”

Anh bình tĩnh sao? Chỉ cần chuyện có liên quan đến Đình Đồng, anh có điềm tĩnh cỡ nào cũng bay sạch rồi!

Dùng xong com chiều, Cù Trà đem con gái giao cho người hầu chăm sóc liền kéo Cù Nhiên đến thư phòng.

“Anh trai à, anh không phải có ý gì với Đình Đồng chứ?” Cô nghi hoặc mở miệng.

“Có thể có ý gì? Em suy nghĩ nhiều quá.”

“Đình Đồng không hợp với anh!” Cô nghĩ nghĩ, “Còn nữa, cô ấy đã từng là vợ người khác.....”

Cù Nhiên đánh gãy lời của em gái, “Cô ấy không kết hôn!” Lừa mình dối người cũng tốt, anh chỉ có thể dùng cớ này giải thích hết thảy, chỉ cần Đình Đồng không kết hôn thì hai người họ có thể ở bên nhau, cho dù..... Cho dù cô ấy có một đứa con.....

Cù Trà đang cầm chén trà, “Cho dù như vậy, anh cảm thấy trong nhà sẽ đồng ý anh cùng cô ấy sao? Huống hồ, Đình Đồng có ý gì với anh không?” Cô không vòng vo mà chỉ ra hai điểm mấu chốt. Cho dù anh có thể không nghe ý kiến trong nhà, nhưng Đình Đồng chẳng lẽ liên nguyện ý cùng hắn cùng một chỗ sao? Thái độ của Cù Nhiên từ trước đến nay vốn luôn tự tin, bây giờ lại trở nên mềm nhũn vô lực.

.....

Trở lại nhà trọ, Đình Đồng đầu tiên bảo Lô Phuong đem xe đưa đi sửa chữa, ở nhà làm cơm cùng Bành Hạo ăn. Cậu nhóc kia suốt cả buổi chiều đều rầu rĩ không vui, chờ cô rửa bát xong ra ngoài, chỉ thấy nó cúi đầu đứng ở cửa phòng.

“Lại đây!” Cô ngồi vào ghế sofa vẫy vẫy tay. “Nói đi, hôm nay rốt cuộc là làm sao?”

Nó đi đến trước mặt Đình Đồng vẫn là cúi đầu không nói lời nào. “Vì sao lại cùng người khác đánh nhau?” Cô nâng mặt nó lên, lại thấy một đôi mắt to ngấn lệ.

“Khóc cái gì? Mẹ còn chưa có đánh con mà!” Cô kéo nó vào trong lòng, lại lấy khăn tay giúp nó lau nước mắt. Bành Hạo bộ dáng ủy khuất lại không nói lời nào, càng làm cho cô xác định chuyện cũng không phải đơn giản như vậy, cô thấp giọng dỗ dành nó rất lâu, nó mới nói: “Bọn họ nói ba ba, ma ma là người xấu..... Còn nói mẹ là hồ ly tinh. Ma ma, hồ ly tinh là gì? Là yêu quái sao?”

Đây là nói chút chuyện sao? Mấy đứa nhỏ đều bị những bà mẹ nhiều chuyện làm hư hết rồi? Đình Đồng hận nghiêng rằng, “Cục cưng, nói cho ma ma, mấy bạn học kia tên gọi là gì?” Bành Hạo nói ra vài cái tên, hỏi tiếp: “Ma ma, còn nữa, ba mẹ mấy bạn học khác đều ở cùng nhau, mẹ với ba vì sao lại không ở cùng nhau? Ba ba có phải không thích con cho nên không cần chúng ta nữa hay không?”

Đình Đồng từng nghĩ tới một ngày nào đó cùng đứa nhỏ giải thích mấy vấn đề này, nhưng không nghĩ tới ngày này sẽ đến sớm như vậy, cho nên cô hoàn

toàn không có chuẩn bị sẵn sàng.

“Cục cung, có phải muốn ở chung với ba ba vài ngày?” Không thể trả lời cũng chỉ dụ đứa nhỏ nói về chuyện khác.

Nó bấu môi trên tay vân vê quần áo Đình Đồng, “Con muốn giống các bạn học khác..... Chỉ cần giống nhau, bọn họ sẽ không sẽ nói ba mẹ là người xấu, mẹ cũng không phải yêu quái hồ ly.” Đứa nhỏ đơn thuần này cho rằng sự khác nhau đó làm cho ba mẹ của nó bị chê cười.

Đình Đồng thờ dài ôm lấy đứa nhỏ! Cô chưa bao giờ dám ở trước mặt đứa nhỏ rơi một giọt nước mắt, mấy năm nay có bao nhiêu gian khổ ủy khuất cô đều chịu đựng, dần dần lâu ngày chính cô cũng nghĩ mình đã trở lại cảm xúc, nhưng giờ khắc này bức tường mà cô tỉ mỉ xây lên lại bởi vì cục cung nói vài câu đơn thuần lại âm âm sụp xuống, cô hoảng hốt..... Chị Thiên Nhan em rất cuộc vẫn làm cho cục cung chịu ủy khuất

Đình Đồng nhẹ giọng dỗ dành cục cung một hồi, lại đáp ứng cái này, rồi lại đáp ứng cái kia, trẻ con mà, nên không lâu sau liền đem những chuyện không thoải mái quên sạch sẽ.

“Tiểu Trần, chuyện xử lý như thế nào rồi?” Vì tránh Bành Hạo, Đình Đồng chuyển tới phòng bếp gọi điện thoại.

“Uhm, tốt. Còn có một chuyện, anh phải nhớ vài cái tên này điều tra xem cha mẹ bọn họ là ai, sau đó cùng các quán ăn đêm lớn nhỏ nói một tiếng, mấy ngày nay chỉ cần bọn họ đi ăn, nhất định phải “đặc biệt” chiêu đãi. Chậm nhất là tuần sau tôi muốn thấy bọn họ trên trang đầu các tờ báo lớn nhỏ.....”

Cuối cùng cô vẫn là nhấn cho Cù Trà một tin: Mẹ Mẫn Mẫn, tôi là Đình Đồng. Chuyện nhà trẻ không liên quan đến tiểu mật đào, cô chớ lo lắng, hơn nữa chuyện buổi chiều, lần sau có cơ hội tôi sẽ gặp mặt bồi tội!

Cù Nhiên đang chuẩn bị rời khỏi nhà em gái, đi động phòng khách liền vang lên, Cù Trà nhìn thoáng qua, vẫn là nói cho anh biết “Đình Đồng nhấn đến!”

“Nói gì thế?”

Nàng trực tiếp đem điện thoại đưa qua, “Tự mình xem đi!”

Cù Nhiên ra vẻ thực hồ hững nhưng lại đem từng chữ nhớ kỹ, tin nhắn này không hề nhắc đến anh, ngay cả cái dấu chấm câu cũng không liên quan gì đến anh.

Cô đứng dậy đi lên lầu, vừa bước đến cầu thang lại dừng lại, “Anh à, anh nên xin lỗi người ta một câu đi! Tuổi của cô ấy so với em còn nhỏ hơn bốn năm tuổi đấy, chiều nay anh hung dữ với người ta như vậy xác thực hơi quá đáng.” Có vài người chính là đến chết vẫn còn giữ sĩ diện, khuyên cả đêm cũng vô dụng, cô cũng giống hần tự an ủi chính mình như vậy, tốt xấu gì Đình Đồng cũng không kết hôn, vậy làm cho anh gặp ít trắc trở thì tốt hơn, loại tình cảm này có khi càng trắc trở lại càng có tác dụng!

Chờ Cù Trà đi lên lầu, hần trực tiếp dùng điện thoại của em gái gọi điện. Mới vừa vang vài tiếng đầu dây bên kia đã có người nhận.

“Alo?”

“Khụ..... Thất lung của em thế nào rồi?” Anh có chút mất tự nhiên.

Đình Đồng ngược lại bình tâm định khí hơn anh nghĩ, “Không sao.”

“Em đừng nói chuyện lạnh lùng như thế được không? Chuyện buổi chiều Cù Trà đã nói với anh rồi, lúc ấy anh quá nóng vội, cho nên mới hung dữ với em như vậy”

“.....”

“Em nói gì đi!” Đợi hồi lâu không nghe được hồi âm, Cù Nhiên hạ thấp tư thái nói vài lời dễ dàng, “Được rồi, là anh không đúng! Em đại nhân đại lượng đừng chấp kẻ tiểu nhân như.....”

“Tút, tut, tut.....”

Anh chưa nói xong câu, thế nhưng cô đang nhiên cúp máy! Cù Nhiên không thể tưởng tượng nổi nhìn điện thoại trong tay, tức giận đến trợn mắt. Tốt lắm Đình Đồng, xem như em làm cho anh biết thêm kiến thức, thì ra anh cũng sẽ bị coi thường đến như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Bắt Đầu Một Lần Nữa?

Edit: Tiểu Mập Mập

Beta: Quảng Hằng

Đến gần cuối năm, các ngành các nghề đều bận rộn tới tận mắt mũi, Bành Tấn Hoa, Tề Thiên, Đinh Đồng toàn bộ hội tụ đến nơi này.

“Tề Thiên nói về tình huống bên kia trước đi.” Bành Tấn Hoa nói.

“Tất cả đều thuận lợi, đã sắp thành công cùng nước ngoài đăng kí công ty và xí nghiệp nhỏ, không có người hoài nghi. Chỉ cần vài năm là có thể mở rộng mạng lưới!”

“Uhm” Bành Tấn Hoa vừa lòng gật gật đầu, “Tiểu Đồng, bên kia thế nào?”

Đinh Đồng đưa tay đẩy ra khăn quàng cổ che nửa bên mặt, nói thực nhẹ nhàng, “Vẫn như cũ, cuối năm bận rộn, mọi người đều thật cẩn thận. Tiểu Ngũ bắt đầu tiếp nhận rất nhiều công việc, phiền toái nhất vẫn là Lưu Lão Thất bọn họ cường hào ác bá, không phục, lại hận không thể trực tiếp nhúng tay đến trước mặt tự lệnh, liền trông chờ chúng ta làm việc sai lầm nhân cơ hội muốn làm chính sự.”

Bành Tấn Hoa ôm tay trầm mặc một lát “Lưu Lão Thất, những người này tạm thời không có gì uy hiếp, bọn họ ỷ vào da mặt dày khiêu chiến thôi! Không phục cũng là chuyện dễ hiểu, hơn nữa vẫn có một ít động tác vụng trộm. Làm cho người ta chú ý, chỉ cần bọn ngây thơ này có hành vi không đúng, không cần thông báo cho tôi, cô muốn xử trí như thế nào liền trực tiếp làm như thế.”

Đinh Đồng khẽ gật đầu, “Uhm” một tiếng, bộ dáng vân đạm phong khinh hoàn toàn tìm không thấy bóng dáng năm đó vừa trở về.

Lần đó hốc mắt cô hồng hồng, hơn nửa đêm chạy đến trước mặt Bành Tấn Hoa.

“An cả, tôi kiên trì không nổi nữa! Tôi vô dụng..... Sòng bạc dưới đất lại bị ‘nổ’ một lần nữa, tôi chịu không nổi, mỗi ngày nhắm mắt lại chính là lại thấy xe cảnh sát ở trước mặt! Tôi thật sự chịu không nổi.....” Câu cuối cùng gần như là rít gào, nói xong cô liền ngồi xổm xuống ôm đầu gối khóc lớn.

Bên trong phòng, tiếng khóc của cô quanh quẩn không biết bao lâu, Bành Tấn Hoa biết cô ủy khuất, nhưng anh lại không thể an ủi. Có một loại người, nếu biết chỉ có thể dựa vào chính mình, như vậy cho dù khó khăn cỡ nào cũng sẽ cắn răng mà vượt qua; Mà nếu quả có người thân thiết, tác dụng ngược lại là rút cùi dưới đáy nôi.

Sau một lúc lâu, anh đi đến trước mặt Đinh Đồng, “Tiểu Đồng, nhớ kỹ -- cô cười, người khác lười để ý, cô khóc, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm cô mà cười..... Con đường này là cô tự chọn! Cho đến bây giờ không còn có đường lui! Cho nên nếu cô muốn đi tôi sẽ không trách cô, a, dù sao Đào Diên đã chết, tôi cũng không trông cậy có người thay thế anh ta!”

Nói nghiêm trọng như vậy, anh cũng có chút không yên, nhưng nếu không như vậy, cô vĩnh viễn cũng không có biện pháp tách khỏi sự hèn nhát.

Ngay lúc đó Đinh Đồng lau khô nước mắt đứng thẳng dậy, ánh mắt giống như chết lặng, đi đến sau lưng anh nói năng có khí phách: “Tôi sẽ thay Đào Diên còn sống, chuyện anh ấy không thể làm, tôi sẽ làm, tôi sẽ làm cho các người vừa lòng!”

Chuông điện thoại reo làm Bành Tấn Hoa từ trong chuyện cũ quay trở lại, Đinh Đồng cũng không lảng tránh, trực tiếp đứng lên trước mặt bọn họ.

“Alo!”

“Được, nửa giờ sau tôi sẽ đến.”

Đóng lại điện thoại, Đinh Đồng giải thích với hai người trước mặt: “Cục cưng đêm nay ở nhà Li Mẫn Mẫn chơi đến khuya, vốn nói với tôi qua đêm tại đó, kết quả đến lúc ngủ thẳng nhóc đó lại sợ người lạ, hiện tại tôi đi đón nó đây.”

Tề Thiên cười nhạo, “Ôi chao, tổ tông lần này ở trước mặt ‘Bạn gái’ thật là mất mặt!”

Ánh mắt lạnh buốt của Đinh Đồng hướng bắn xuyên qua anh ta, làm Tề Thiên sợ tới mức vội vàng cầm miệng. Bành Tấn Hoa cũng trừng mắt hắt anh ta liếc một cái, “Anh làm chú bình thường đều dạy nó như vậy à? Từ tế một chút cho tôi nhờ.”

“..... Minh lại xúc phạm Thiên Quy!”

Đinh Đồng mặc áo khoác vào, tiếp theo, lấy túi xách từ người giúp việc, “Không có chuyện gì khác, tôi đi trước đây.”

“Được, cô đi trước đi! Mọi chuyện cứ như thế mà làm, trên đường bảo Tiểu Trần lái xe chậm một chút.”

“Đã biết.”

Đinh Đồng đi rồi, Tề Thiên vẫn không nhúc nhích.

Bành Tấn Hoa đi qua, “Nói đi!”

Quen biết nhau nhiều năm như vậy, anh chỉ cần liếc mắt nhìn là đã biết chàng trai trước mắt này muốn gì, huống chi người thích chạy nhảy bên ngoài như anh ta, hôm nay lại chậm chạp không chịu đi.

Tề Thiên lúc này mở miệng cười nói: “Anh trai, anh vẫn lợi hại như vậy, liếc mắt một cái liền nhìn ra em có việc!”

Bành Tấn Hoa phiền não cậu ta cứ kéo dài thời gian như vậy, “Nói mau!”

“Anh à, em muốn mang cục cưng đi vài ngày.”

Anh híp núp mắt chờ cậu dưới cửa Tề Thiên.

“Cù Nhiên!” Hần nói ra một cái tên, “Em cảm thấy Đổng Đổng kỳ thật đối với hắn có cảm giác, chỉ là cố ý xem nhẹ, vị trí của Đào Diên trong lòng cô ấy là không thể thay thế, nhưng..... Nhưng như thế nào thì hắn cũng mất rồi! Vài năm nay cô ấy như thế nào chúng ta đều quá rõ ràng, cho nên, Cù Nhiên là một cơ hội cho cô ấy bắt đầu lần nữa.....”

Bành Tấn Hoa nghe anh ta nói xong, tỉnh ngộ: “Anh hiểu, cục cưng kỳ thật chính là nguyên nhân khiến cô ấy không đi thêm bước nữa, cho nên nếu không muốn có bất khoản, cục cưng nên rời khỏi cô ấy một thời gian. Ý của em là thế này phải không?”

“Đúng đúng đúng!”

“Được rồi, anh đem cục cưng đi.” Anh cũng hy vọng Đinh Đổng có thể sống tốt.

“Này.....” Tề Thiên có chút bất khoản, “Anh à, nếu không có việc gì, vậy đem cục cưng giao cho em đi! Em thường xuyên dẫn nó đến nhà chị Lư là được rồi.” Cục cưng từ nhỏ đã không cùng Bành Tấn Hoa thân cận cho lắm, Bành Tấn Hoa đã từng nói qua do mình uống quá say – Có lẽ anh ta đã đem oán giận từ đời mẹ truyền hết đến trên người đứa nhỏ? Về mặt buồn khổ cùng ảo não của anh ta khi đó Tề Thiên chưa từng gặp qua.....

Bành Tấn Hoa hiểu được ý tứ của anh ta, cười cười “Không phải em luôn muốn cho anh thời gian cùng nó bồi dưỡng tình cảm sao? Em trước kia không phải nói muốn cái gì cũng phải có quá trình!” Anh chỉ hy vọng quá trình này không quá mất thời gian.

.....

Đinh Đổng để Tiểu Trần ở trong xe chờ cô, tự mình ôm cục cưng đi ra.

Cù Trà mời cô vào nhà, “Tiểu Đổng, rốt cục cô cũng đến rồi, tôi không nghĩ tới lúc đi ngủ Hạo Hạo lại sợ người lạ như vậy. Thật là ngượng, để cho cô đặc biệt đi một chuyến!”

Trong khoảng thời gian này hai đứa bé thường xuyên chơi cùng nhau, Cù Trà chuyên trách chăm sóc, cho nên bọn nhỏ ở Cù gia nhiều hơn, có qua có lại, hai người lớn cũng đã quen thuộc hơn, xưng hô cũng tùy ý rất nhiều.

“Chị Cù, là tôi nên ngượng ngùng mới đúng!”

“Tiểu Đổng, cô ngồi xuống một lát, tôi lên mang Hạo Hạo xuống.” Cù Trà chỉ chỉ sofa, “Anh tôi hôm nay cũng vừa đến ăn cơm, vừa rồi hai đứa nó làm ồn, giữ lấy không cho đi.”

Đinh Đổng kỳ thật vừa đến đã nhìn thấy Cù Nhiên tựa vào cửa phòng khách, cô là đến đón Bành Hạo, đó xong rồi đi ngay, cho nên cũng cần chào hỏi, Cù Trà nói như vậy, cô cũng chỉ gật đầu.

Cù Trà lên lầu, phía dưới hai người cũng chỉ là ngồi không lên tiếng. Cù Nhiên trước đó đã nghĩ đến cô chắc chắn sẽ không chủ động nói chuyện cùng mình, đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng đợi mãi không thấy cô hé răng anh vẫn cảm thấy chán nản.

“Ngay cả một câu cũng không nói?” Anh ngồi dậy nhìn cô.

Đinh Đổng liếc nhìn anh một cái, “Tôi tới đón con.”

“Vậy em ngồi ở đây nửa ngày, anh là người chết sao? Sao không lên tiếng nói chuyện với anh?” Anh chịu không nổi ngữ khí không nóng không lạnh của cô, nghe không ra vui mừng, phân không rõ cảm xúc, giống như một khối tường thủy tinh đem người ngăn cách ở bên ngoài, thấy được nghe được, lại vĩnh viễn không thể sờ được.

Cô ngạc nhiên nhìn anh, “Chẳng lẽ anh muốn tôi trịnh trọng nói tiếng ‘Xin chào? Đừng nhàm chán như vậy được không!’”

Cù Trà còn chưa có xuống, Đinh Đổng ngẩng đầu hướng trên lầu nhìn thoáng qua.

Cù Nhiên liền lập tức ngồi vào bên cạnh cô, hai người dựa sát vào nhau, hô hấp gần như đều phun đến trên mặt đối phương, “Sao em lại nôn nóng thoát khỏi anh như vậy? Anh ở trước mặt em rất chóng mặt sao?” Anh cúi thấp mặt, mắt thấy sẽ dán đến môi của cô, bị cô nhanh chóng thoát khỏi.

“Con mèo nhỏ, đừng náo loạn! Chuyện lần trước là anh không đúng, anh thực xin lỗi!”

Trong khoảng thời gian này anh đã điều tra ra nhiều chuyện không thích hợp, Đinh Đổng chưa kết hôn, tuy rằng đều tự nhận là ba mẹ của Bành Hạo, nhưng trong lúc đó quan hệ lại không có thân mật như vậy. Buổi tối, anh từ miệng của Bành Hạo moi ra ít tin tức là Đinh Đổng và cậu bé vẫn luôn ở riêng một mình..... Tin tức không nhiều lắm Cù Nhiên nghĩ không ra, nhưng anh lại không muốn nghĩ tiếp, đi bước nào tính bước đó vậy.

Tay anh thuận thế ôm cô, Đình Đồng bị lời nói của anh tác động đã quên phản kháng, liền ngơ ngác nhìn anh.

Cù Nhiên ôn nhu hôn nhẹ lên hai má của cô, thanh âm trầm thấp mà từ tính trực tiếp va chạm đến tâm khảm của cô, không khỏi cả người chấn động, “Con mèo nhỏ, anh rất thích em, cùng anh ở một chỗ nhé?” Lần này anh không dám dùng luận điệu bình thường, sửa thái độ bình thường chính là hỏi.

Anh dán sát trên mặt Đình Đồng, nên không thể nhìn đến hai mắt cô đang trừng lớn

.....

“Diễn, em rất thích anh” Cô gái trẻ tuổi da mặt dày tỏ lộ với chàng trai cao lớn tuấn tú trước mặt.

Chàng trai thoải mái cười như ánh sáng mặt trời, “Chúng ta sống cùng nhau đi!”

“Thật sự? Anh cũng thích em?”

“Ha ha.....” Cuối cùng anh ấy chỉ xoa đầu cô mà không đáp.

.....

Lời nói quen thuộc cỡ nào, nhưng hiện tại cô phải trả lời làm sao?

“Mama!”

Thanh âm Bành Hạo đúng lúc này vang lên, Đình Đồng lúc này đem Cù Nhiên đẩy ra, đang tay đón lấy thân hình nho nhỏ kia, ánh mắt thủy chung không dám cùng người bên cạnh đối diện.

Bành Hạo vọt vào trong lòng mama, chớp mắt thấy Cù Nhiên đang ngồi bên cạnh, “Cậu, cậu ngồi xa một chút đi! Đừng chen chúc với mama.” Cậu nhóc kia học tiểu mặt đào gọi Cù Nhiên là “Cậu”.

Cù Nhiên có chút lưu luyến đứng dậy, hai ngón tay cái nhéo khuôn mặt như viên kẹo của Bành Hạo, cười: “Hạo Hạo lớn như vậy rồi còn không thể xa mama, lần này ở trước mặt Mẫn Mẫn thật dọa người! Con không sợ con bé sau này sẽ chê cười con sao?”

“Ách, ách..... Về sau chúng con cũng vẫn còn có thể ở chung mà, như vậy con có thể cùng tiểu mặt đào chơi đùa lại có thể ở cùng một chỗ với mama.” Biện pháp đưa nhỏ đưa ra đơn giản lại trực tiếp, tuy rằng cực kì gây thoe, nhưng Cù Nhiên vẫn thực vừa lòng với đề nghị kia. Anh cùng Mẫn Mẫn coi như cùng là ở cùng một chỗ đi?

“Nói bậy!” Đình Đồng đưa tay véo mũi nó một cái, “Chào tạm biệt đi Cù đi, chúng ta về nhà !”

“Tạm biệt đi Cù! Tạm biệt cậu!”

Cù Trà xoay người sờ sờ đầu nó, “Tạm biệt Hạo Hạo!”

Cù Nhiên cảm quá áo khoác khoát lên cánh tay, “Anh cũng phải đi rồi, mọi người nghỉ ngơi sớm đi!” Cù Trà dùng ánh mắt phức tạp liếc anh một cái, vẫn là cười gật đầu.

Ngoài cửa lớn, Tiểu Trần đã xuống xe đứng ở cửa xe, Đình Đồng tay phải nắm Bành Hạo, Cù Nhiên liền đi đến bên trái cô, ôm thắt lưng của cô, để sát vào khuôn mặt của cô nói, “Về đến nhà điện thoại cho anh!” Nhịn không được trộm hương mới rời đi đến xe của mình. Toàn bộ động tác vô cùng vô cùng thân thiết, lại không làm cho người bên ngoài phát hiện, duy nhất lưu lại chứng cứ là người nào đó đỏ mặt.

Đình Đồng hỏi chính mình: Sự thật là mình có thể bắt đầu một lần nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đồng Ý...

Edit: Hồng Hớn Hở.

Beta: Quảng Hằng

Thời gian trôi qua trời cũng đã gần sáng, Đinh Đồng vẫn ôm gối tựa vào cửa sổ sát đất trong phòng ngủ, ánh trăng lạnh lũng chiếu vào trên mặt cô, cô không một chút biểu tình, chính là đôi mắt đầy mê hoặc cùng coi thường.

Cô điều chỉnh tâm tình bình thường đưa ra quyết định, đi đến đầu giường cầm lấy điện thoại gọi đi. Kỳ thật lúc trước cô không biết Cù Nhiên đưa cô số điện thoại này là có lý do gì, mà cũng không muốn lấy, nhưng đối phương đầu tiên cho cô biết một tin tức, mục đích minh xác, đem cái cơ của cô bóp chết từ lúc còn trong nôi.

Trong phòng họp thương vụ xa hoa, điện thoại Cù Nhiên đột ngột vang lên, anh lấy ra nhìn thoáng qua liền để điện thoại lên trên đùi đẹp, trên mặt còn mang theo một loại cảm giác giống như có chút vui sướng vô thắng lợi. Hùng Cường mờ mịt hỏi những người khác: “Anh ta sao lại có cử chỉ điên rồ này? Cả đêm tinh thần không yên, hiện tại một tiếng nhạc chuông điện thoại lại khiến cho anh vui vẻ !”

Mỹ nhân rúc vào bên người anh hướng sát vào anh thì thầm cái gì đó, anh thoải mái cười to, cũng không có tâm tư tiếp tục để ý đến đề tài ban nãy, ôm chặt vai cô gái rồi cắn cắn.

Nơi hành lang cuối ban công, nửa thân trên Cù Nhiên dựa vào cột đá trắng, tay phải gờ điện thoại không tiếng động lại mỉm cười. Đối diện tiếng nhạc như suối phun, ngọn đèn chiếu không ngừng biến hóa cột nước ánh lên tràn đầy màu sắc, mang theo giai điệu êm tai trong bóng đêm như vút bay lên.

Cù Nhiên vẫn là nhin không được cười lên tiếng, “Tính tiếp tục không hề răng như vậy?”

“..... Vậy sao anh không nói lời nào?” Giọng của đối phương có chút chần chờ.

“Không phải nói về nhà liền điện thoại cho tôi, sao đến bây giờ mới gọi tới?” Anh đem tình cảm này của mình đánh một ván cờ, từ lúc tạm biệt đến bây giờ vài giờ, anh nhắn cho cô một tin tức rồi cho cô số điện thoại sau đó liền yên lặng chờ điện thoại của cô, nếu cô không gọi, như vậy có lẽ anh sẽ để cho bản thân buông tha cô, nhưng đối với chuyện cảm tình anh cũng liền vô phương

“Lời anh nói lúc trước là thật sao?”

“Câu nào? Em nhắc nhở tôi một chút, tôi hình như nói với em rất nhiều!” Anh trêu chọc hỏi.

Đinh Đồng then quá thành giận, đã nghĩ đem điện thoại cắt đứt, đối phương lại giống như dự đoán được ý tưởng của cô, vội vàng ra tiếng ngăn lại, “Ai ai, đừng cúp máy mà, tôi nói là được thôi!”

“Có đồng ý ở chung với anh hay không?” Hỏi ra những lời này ngữ khí của anh rõ ràng là muốn cô đồng ý thật sự không ít.

“Câu nói lúc trước! Tôi nói, là câu trước câu anh hỏi ‘Ở chung’ ấy.....”

“Tôi cảm thấy thích em.” Cù Nhiên dựa theo yêu cầu của cô lại nói với cô một cách chắc chắn.

“.....”

“Ừ?”

“Được, tôi đồng ý với anh!”

Sự tình đột nhiên trở nên quanh co, việc ngoài ý muốn này kinh hỉ này ngược lại làm cho Cù Nhiên có chút không thể tin được, “A? Em đồng ý rồi?”

“Ừm, đồng ý rồi.”

Một tiếng của cô “Ừ”, nghe vào trong tai Cù Nhiên ngọt như đường, làm cho anh thoải mái hơn so với bất cứ cái gì, “Ngày mai anh sẽ đến đón em, đưa em đến ở cùng anh.” Anh một khắc cũng chờ không được chỉ muốn đem cô bắt đến bên người hung hăng ôn nhu tiến vào trong thân thể.

“Cái này không được, tôi còn phải chăm sóc cục cưng.” Đây không phải là cô viện lý do, mà tình huống thực tế là xác thực không cho phép.

Cù Nhiên khẽ cau mày, “Mang theo thằng bé tới đây, anh không ngại.”

Đinh Đồng cười lắc lắc đầu, không phải là vấn đề anh ngại hay không, mà là tôi để ý. Đứa nhỏ tuy rằng còn nhỏ, nhưng vốn dĩ là tình huống gia đình đặc biệt cũng đã làm cho thằng bé đối với sự đời cảm thấy hoang mang, càng không biết sợ hãi cùng khó hiểu từ lần trước ở nhà trẻ cùng người khác đánh nhau sau đó liền hiển lộ một cách rõ ràng, cô làm sao lại có thể làm cho thằng bé lâm vào hoàn cảnh bất an.

“Chỉ cần cục cưng ở bên người tôi một ngày, tôi cũng không đồng ý đi nơi khác. Nếu anh cảm thấy không thể chấp nhận, như vậy đêm nay xem như tôi chưa gọi cho anh.” Cô tận lực nói bằng giọng khách sáo, dù sao có thể ở trong loại tình huống này đồng ý tiếp nhận đứa con riêng của đối phương, đó thật sự là tốt thật, hay có ý riêng gì?

Cù Nhiên rõ ràng có chút phát hỏa, nhưng cố gắng đè nén, “Đinh Đồng!! Em như vậy đâu có thể xem là đồng ý?”

“Vây.....” Vây cứ xem như ban nãy tôi không nói gì đi!

Lời nói Đinh Đồng mới nói ra một chữ đã bị đôi phương hung hăng cắt đứt.

“Được rồi được rồi, anh hứa với em, kiếp trước anh mắc nợ em mà!”

“Ba” một tiếng, điện thoại bị ngắt. Cô cảm di động nhìn chăm chăm màn hình một lúc thật lâu, nghĩ đến vẻ mặt buồn bực của Cù Nhiên, cuối cùng “Phốc xuy” Một tiếng bật cười.

Nhưng làm cho cô không nghĩ tới, ngày hôm sau, Bành Tấn Hoa thế nhưng đưa ra ý kiến cùng cô đi đón cục cưng.

Trong xe, Bành Tấn Hoa gọn gàng dứt khoát cho cô thấy ý của anh, “Tiểu Đồng, anh muốn đem cục cưng giữ lại bên người một thời gian.”

Đinh Đồng ở bên cạnh có chút trở tay không kịp, “A?”

Anh giải thích nói: “Cục cưng sắp tới là bốn tuổi, anh muốn cùng thằng bé bổ sung tình cảm, cuối năm một ít việc trọng yếu có thể sắp xếp trước tiên, Tề Thiên sẽ đi phụ trách.”

“Nhưng mà.....” Đinh Đồng có chút ngại lời, muốn nói gì nhưng lại hiểu được những câu có lý trong lời nói đại ca, cô có lý do gì không cho bọn họ cha con thân cận đâu?

Người luôn đối xử với người khác lạnh nhạt như Bành Tấn Hoa, nhưng lúc này lại nhìn cô nhoẻn miệng cười, “Trong khoảng thời gian này em cũng đang rảnh, có việc gì cần làm, thì nên thừa dịp trong khoảng thời gian này làm đi, hoặc là ra ngoài giải sầu, mấy năm nay phải chăm sóc cục cưng em cũng không được thoải mái phải không?”

“Anh cả nói đi đâu vậy? Chăm sóc cục cưng vốn chính là nghĩa vụ của em.” Cô cúi thấp đầu, “Nếu là vì như lời nói vừa rồi của anh, anh thật sự không cần phải tiếp nhận cục cưng, em không hề thấy cục cưng là cái gánh nặng linh tinh gì đó với em.”

“Em đã suy nghĩ quá nhiều rồi! Anh chỉ là muốn có trách nhiệm của anh, đã khiến thằng bé chịu thiệt thòi bốn năm, để lâu hơn anh sợ về sau anh có muốn bù đắp lại cho nó cũng không làm được.”

Trên mặt Bành Tấn Hoa rõ ràng hơn một tia bất đắc dĩ, Đinh Đồng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ dặn dò anh vài câu sau đó cùng với chị Lưu đi qua bên kia giúp anh mang đồ linh tinh của cục cưng sang.

Nhìn thấy hai người xuất hiện ở nhà trẻ, Bành Hạo vạn phần kích động, nó dắt cậu bạn nhỏ bên cạnh liền lớn tiếng tuyên cáo: “Các cậu nhìn xem! Ba ba với mẹ tới đón tớ đó! Các cậu có nhìn thấy không.....”

Thấy nó ồn ào như vậy, toàn bộ phụ huynh trước cửa cũng đều nhìn lại, khe khẽ nói nhỏ với người bên cạnh:

“Ai yêu, đúng là vợ chồng xứng đôi!”

“Đúng vậy, đặc biệt thằng bé được mẹ nuôi dưỡng cũng tốt lắm nhì!”

.....

Đinh Đồng bị nhìn có chút mất tự nhiên, vội vã hướng cục cưng vẫy tay, tiêcậu nhóc kia liền nhảy một cái vọt vào trong lòng cô, cô bị thằng bé đâm xâm một cái quyết liệt thiếu chút nữa ngã về phía sau, may mắn Bành Tấn Hoa khom người đỡ lấy thắt lưng của cô, nếu không hôm nay cô mặc váy sợ là xấu mặt mất.

“Cậu?” Bành Hạo đột nhiên nhìn về người phía sau Đinh Đồng kêu lên.

Cù Nhiên hôm nay cố ý làm cho Leo buổi tối không có thời gian, giữa trưa mang cơm cũng chưa ăn, liền chạy đến đây, anh biết Đinh Đồng mỗi ngày đều tới đón Bành Hạo, muốn cho cô một ngạc nhiên, không nghĩ tới đến đây lại nhìn thấy bức tranh một nhà thân tình.

Anh cười đi đến phía sau Đinh Đồng, sờ sờ đầu cậu nhóc kia: “Thực ngoan!” Cô tay lay động, cơ hồ sẽ đụng tới chóp mũi Đinh Đồng, cô cũng hiểu được tình cảnh này thật sự có chút quý dị, khí lạnh của người phía sau đã muốn hình thành vòng vây cường đại, làm cô căng cứng người một cử động nhỏ cũng không dám.

“Bành tổng, nghe đại danh đã lâu, không nghĩ tới lần đầu tiên lại gặp mặt tại đây.” Cù Nhiên lễ phép hướng Bành Tấn Hoa vron tay.

Bành Tấn Hoa đương nhiên nhìn ra được ý tứ anh thị uy, nhưng cũng vẫn mỉm cười cùng anh bắt tay, “Không dám nhận, Cù tổng cũng là tới đón con sao?”

“Đúng vậy, em gái tôi hôm nay không rảnh, cho nên tôi tới đón cháu gái.” Nếu anh không cố ý gọi điện thoại, Cù Trà này rảnh rỗi như vậy làm sao lại không rảnh, hừ, kết quả ngược lại là một cái kết cục như thế này.

Bành Hạo vẫn không quên hướng cậu của tiểu mặt đào khoe một chút, “Cậu ơi cậu, để con giới thiệu cho cậu, đây là ba ba của con!! Ba ba của con rất lợi hại đúng không? Cậu phải làm chứng cho con nha, bằng không tiểu quả đào không tin.”

Đinh Đồng dùng cái trán huyệt cậu nhóc kia, “Con nói nhiều quá!”

Hai người đàn ông đều đứng nhìn nhau cười, Cù Nhiên yếu thế đi qua đón cháu gái, liền cùng bọn họ tạm biệt, còn đặc biệt hướng Đinh Đồng vẫn còn đang ngồi nói một câu: “Đinh tổng, lần sau gặp lại!”

Chờ anh hoàn toàn rời đi, Đinh Đồng mới dám ngẩng đầu liếc mắt nhìn Bành Tấn Hoa, cô đương nhiên biết cô cùng Cù Nhiên trong khoảng thời gian này có liên quan đến nhau không có khả năng có thể lừa gạt được anh cùng Tề Thiên, bất quá lúc này có cảm giác kì lạ, cô vẫn là có chút chột dạ.

Bành Tấn Hoa hiếm khi tâm tình tốt, nhìn biểu tình của cô liền bật cười thành tiếng, sau đó theo cô đến trước mặt ôm lấy con, nói: “Đi thôi! Còn ngồi đó? Chẳng lẽ chờ anh ta quay lại ôm em à?”

Đinh Đồng mặt liền đỏ một chút, “Hừ.....” Đứng lên vỗ vỗ váy liền hướng phía trước mặt bước nhanh bỏ đi.

Bành Tấn Hoa bước chân lớn hơn cô, bước vài bước liền đuổi theo kịp, thời điểm tan học của nhà trẻ cho phép phụ huynh đỗ xe, khi sắp lên xe, anh đột nhiên nhìn Đinh Đồng nói: “Được rồi, anh mang theo cục cưng trực tiếp trở về, em không cần theo chúng tôi.” Ngụ ý là cô ở đây chờ người nào đó đi ra trấn an một chút.

Đinh Đồng nhìn về mặt anh vẫn đang mang ý cười, cắn môi dưới trừng mắt liếc mắt một cái, “Em ở đây làm chi! Một lát rồi đi!”

Bành Tấn Hoa liền hạ thấp người tiến đến bên tai cô, tận lực không cho con nghe được lời nói của anh, “Này..... Em cho anh một chút thời gian dụ thẳng bé này được không? Có em bên cạnh anh làm sao còn có cơ hội đem nó lừa đến bên người anh!”

Nhìn bậc thang tình xảo trước mắt, cảm thấy tức tối, đồng thời lại lấy tình hình thực tế suy nghĩ, làm cho cô không thể không đồng ý.

Nhìn xe bọn họ biến mất nơi cuối đường, Đinh Đồng ngay tại cửa nhà trẻ bước đi qua lại thông thả.

Lúc Cù Nhiên bế Lí Mẫn Mẫn đi ra, đa số các bạn nhỏ đều đã được cha mẹ rước về, so với vừa rời cửa nhà trẻ trông trái không ít anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Đinh Đồng cúi đầu qua lại thái mái bước đi, cái bộ dáng kia, làm cho anh cảm thấy có loại phảng phất năm tháng thiếu niên ngây thơ tìm lại được sự thuần mỹ đơn giản trong lòng chỉ có duy nhất một cô gái.

Đôi mắt đen đã giảm đi giận dữ, cũng không để ý tới đi đến trước mặt cô, anh bá đạo một tay lấy đĩa nhỏ trong tay nhét vào trong lòng cô, “Ồm con bé!”

Đinh Đồng bị hoảng sợ trong lòng thỉnh thoảng có đưa bé mềm mại, vội vàng vươn tay đón lấy, cô bé con cũng đang nhìn cô sững sờ, cô không rõ cho nên đứng tại chỗ không biết làm như thế nào cho phải.

Cù Nhiên đi được hai bước rồi quay đầu phát hiện về mặt cô mờ mịt còn đứng tại chỗ bất động, khoe miệng khẽ nhếch lên chút độ cong, cau mày nói: “Đi theo anh!”

“Nga!” Đinh Đồng hướng về phía bóng anh làm cái mặt quỷ, cô nhóc trong lòng đã bị nét mặt này của cô làm cười khanh khách không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Điểm Máu Chốt

Nhìn bộ dáng giận dữ của cô, Cù Nhiên cảm thấy không vui, cũng không quan tâm cô đang nhăn nhó, liền ôm sát cô đi vào trong.

"Cù Nhiên đối với việc ăn cơm chỉ coi như một thói quen. Ăn xã giao hay ăn cơm trưa ở công ty cũng giống như ăn ở nhà..... Đương nhiên, không có khả năng tự anh nấu.

"Đinh Đồng bị anh ôm vào nhà, mùi đồ ăn liền lập tức xông vào mũi, cô nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh, liếc mắt một cái.

"Cù Nhiên chỉ khẽ mỉm cười, trực tiếp dẫn cô đến phòng ăn, chỉ thấy một người phụ nữ ước chừng năm mươi tuổi đang đặt món ăn lên bàn.

"“Di Cầm!” Anh lễ phép gọi đối phương.

"Di Cầm nhìn Đinh Đồng đứng bên cạnh anh, gật đầu cười, “Sao hôm nay thiếu gia trở về sớm vậy ?”

"Cánh tay anh hơi dùng sức đem Đinh Đồng ôm thật chặt, nói hôm nay không có chuyện gì, cho nên trở về sớm. Sau đó liền nhìn thức ăn trên bàn.

"Di Cầm nhìn Đinh Đồng ngượng ngùng cười: “Không biết tiểu thư tới, hôm nay chỉ làm sóc ngư, thịt dê hầm, lại chưng thịt vịt ướp rượu mà thiếu gia thích ăn. Không biết vị tiểu thư này muốn ăn gì? Tôi sẽ lập tức làm”

"Cù Nhiên để cô tự trả lời. Đinh Đồng vội vàng khoát tay, "Di Cầm, không làm phiền đi, cháu không quan trọng, nhiều đồ ăn rồi!"

"Ánh mắt di Cầm nhìn cô từ trên xuống dưới, liền nhìn Cù Nhiên cười. Đinh Đồng còn nghĩ rằng có phải mình đã nói sai gì. Chẳng lẽ là xưng hô không đúng? Nhưng lúc này Cù Nhiên cũng gọi như vậy mà.....

"Em nói sai gì sao?" Cô nhỏ giọng nói thầm, hỏi người bên cạnh.

"Cù Nhiên cúi đầu, kể tai cô trả lời: "Không có nói sai!"

"Hai người ngồi vào chỗ ngồi, di Cầm mang món cuối cùng ra, trước khi đi còn nói: "Hôm nay đi tới muộn, chưa kịp mua nhiều nguyên liệu, chỉ làm món canh thập cẩm đơn giản. Hai người ăn tạm vậy, ngày mai đi sẽ nấu nhiều hơn, mùa đông nên uống chút canh thuốc nóng bồi bổ thân thể!"

"Đinh Đồng cười mà không nói, chỉ im lặng ăn cơm, Cù Nhiên gấp món súp cho cô.

"Anh rất thích ăn món này?" Đinh Đồng ăn, mắt thấy anh còn muốn gấp cho cô, không nhận được mà hỏi.

"Cù Nhiên thấy cô khẽ nhủ mày, tay ở không trung thu lại, đưa miếng súp vào trong miệng, không thành vấn đề? Đuôi cá hoa vàng còn tươi thơm, vàng óng, nước sốt chan lên, màu sắc càng thêm đẹp hơn, chua ngọt vừa miệng.

"Em cảm thấy thế nào?"

"Rất ngon, nhưng mà món này quá ngọt em không thích!" Cô xới xới cơm.

"Lúc này em có ăn, anh nghĩ em thích."

"Ăn cơm xong, Đinh Đồng buông đũa xuống, lấy khăn giấy bên cạnh bàn, vừa lau miệng vừa nói: "Chẳng lẽ không thích thì không thể ăn?"

"Cù Nhiên cũng đặt chén đũa xuống, nghiêng ngẫm nhìn cô, "Nga? Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Còn lại nhiều đồ ăn như vậy, làm sao bây giờ?" Đinh Đồng giả vờ ông nói gà bà nói vịt.

"Đồ ở đây được rồi, ngày mai đi Cầm sẽ đến dọn dẹp."

"Cô nghe xong liền tròn mắt trừng anh: "Như vậy rất lãng phí?"

"Đinh Đồng nhìn thức ăn trên bàn còn rất nhiều. Cuộc sống trước đây đã dưỡng cô có thói quen không được lãng phí, xa "Cù Nhiên lại không biết quá khứ đã qua của cô, lo lắng nói, "Đành như vậy thôi! Anh không thể ăn lại những đồ ăn cũ?"

"Đinh Đồng "Hừ" một tiếng, đi đến phòng khách mở ti vi, đưa lưng về phía anh.

"Anh nhủ nhủ mày, vẫn là áp chế khó chịu trong lòng, ngẫm lại vẫn nên đứng dậy đi qua. Từ phía sau sofa, anh trực tiếp ôm lấy thân thể của cô, mặt dụi dụi sau gáy cô, "Vậy sau này làm món ăn ít một chút, sau đó em cùng anh ăn hết toàn bộ?"

"Đinh Đồng đẩy đẩy anh, Cù Nhiên dù thế nào cũng không buông tay, nhưng cũng không biết là người nào giữ thăng bằng không tốt, hai người mất trọng tâm liền ngã xuống dưới.

"Rầm" Một tiếng, hình như là âm thanh của vật làm bằng thủy tinh rơi xuống.

"Mẹ kiếp..... Chậu cá sao lại đổ ở đây??!" Bị mùi tanh của chậu cá dội lên người, Đinh Đồng bất ngờ nói lời thô tục với Cù Nhiên. Cô liền cúi đi áo khoác ngoài, chỉ còn chiếc áo cổ chữ V. Cái áo vì ướt mà ôm sát người, hiện tại cả người lạnh như băng, làm cô rất khó chịu, lại có một cái cá nhỏ tiến vào nội y của cô.

"Ấn a....." Cô cắn răng tức giận, không quan tâm gì liền trực tiếp lấy tay vào nội y bắt con cá to gan kia.

Cù Nhiên nhìn động tác của cô chỉ cảm thấy hai mắt bốc hỏa, lại không dám ở phía sau trêu chọc tiểu mèo hoang đang phát cuồng này, vì thế kéo cô vào phòng tắm, lại thuận tay lấy quần áo của mình đưa cho cô, "Nhanh đi tắm rửa, đem quần áo thay ra!"

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Tay của Cù Nhiên men theo eo của cô tiến dần về phía trước, dời đến đâu là cơ thể cô tựa như mang theo một dòng điện phát ra đáp ứng lại cơ thể của

anh. Anh xoay mặt cô lại, vội vàng đem đôi môi xinh của cô hôn sâu không còn khe hở, say đắm triền miên. Bàn tay ấm áp len lỏi từ vạt áo đi vào, cho đến khi nắm trọn trong tay một bên mềm mại của cô, xoa nắn mềm mại của cô rồi còn qua lại trêu ghẹo đóa hoa mẫn cảm kia nữa.

“Ừm.....” Đinh Đồng như muốn lùi lại, giọng nói của mình nghe như mang theo tình dục, làm cô có chút sợ hãi. Cù Nhiên vòng tay ôm lưng cô không dùng sức chống đỡ, thấp giọng nói khẽ: “Ngoan, nghe lời, mèo con! Để cho anh được yêu em”

Quần áo dần cởi ra, Đinh Đồng xấu hổ, anh đang tiến lại gần hơn, đối với cơ thể không quần áo mà đứng trước mặt là đàn ông thì đây là lần đầu tiên.

Áo của Cù Nhiên cũng đã mở ra phân nửa, có thể thấy loáng thoáng bộ ngực rắn chắc của anh, anh trực tiếp ôm lấy cô, làm cho cô phải mở rộng chân ra mà vòng lên thắt lưng của anh, xấu hổ như đứa trẻ muốn chạy trốn khỏi anh, tóc dài buông thả xuống trên da thịt của cả hai.

Cô xấu hổ vụng về trong chuyện yêu này làm hấn mừng thầm, nhưng lại dấy lên tia nghi ngờ, nói chung trong lúc này mà nói anh cũng chỉ có chút nghi ngờ thôi.

Đem cô tới trên giường, anh vội vã cởi bỏ đi quần áo trên người mình.

Đinh Đồng vòng tay ôm cổ anh, da mặt đã sớm nhuộm hồng “anh tắt đèn trước đi”

“Mèo con của anh thẹn thùng sao?” một tay đem ôm cô vào trong ngực, môi hôn lên thân thể như cánh hoa thật mạnh, với tay điều chỉnh đèn xuống thấp nhất.

Nheo mạnh lên vai anh “tắt đèn đi, anh không nghe a...”

“Thật là một con mèo hoang hung dữ, nghe lời anh, mở đèn nha, để anh nhìn thấy bản lĩnh của em..... mèo con.....” tay hướng xuống giữa chân cô mà trêu đùa.

Cô cảm giác không thoải mái thở nhẹ một tiếng, anh liền nhẹ nhàng ở bên tai cô rì rì “Mèo con mèo con của anh”

Anh gặm gặm cắn cắn một đường từ trên xuống dưới, trên da thịt trắng nõn trơn mềm của cô lưu lại tất cả dấu vết của anh. Khát vọng sự tốt đẹp này đã lâu anh một lần nữa được cảm nhận, bàn tay vuốt ve cô thay đổi mạnh mẽ từng chút một. Sợ rằng cô không cảm nhận được, chờ cô hoàn toàn ướt át, mới khẽ dời thân mình cách xa một chút, dồn dập thở mạnh hỏi cô “Mèo con, anh là ai?”

Đinh Đồng cắn cắn môi, hơi thở có phần không thông “Anh có điên không?”

Tốt lắm, cô biết anh là ai! Lúc này mới khẽ động thân tiến vào.

“A.....” rất đau nha, Đinh Đồng lời kéo hấn trở ra bên ngoài “sao mà đau vậy, anh mau ra đi”

Cù Nhiên thấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đầu óc trống rỗng dờ khóc dờ cười lên tiếng “ngoan, không sao đâu, em chịu đau một lúc là hết a” cô chuyển mình như muốn thoát ra, liền bị anh ôm trở lại thêm một cái động thân “ngoan, em như vậy anh kiểm chế không nổi đâu”

Cô rất thành thật nha, nắm chặt tay anh “em đau lắm a” nước mắt tuôn rơi là chã.

Anh đau lòng hôn khẽ mặt của cô, “Đừng khóc đừng khóc, anh chắc chắn lát nữa sẽ không đau, mèo con, ngoan nha!!”

Đội đã lâu anh mới bắt đầu thông thả ra vào, động tác trước sau thật nhẹ nhàng, đến khi cô thích ứng hoàn toàn mới dám thả lỏng dục vọng của mình, toàn bộ đắm chìm trong nơi mềm mại của cô.

Không biết qua bao lâu, dị vật va chạm đau đớn chậm rãi chuyển thành cảm giác êm dịu nhiều trạng thái, không thể kìm nén được tiếng rên rỉ, chỉ là cắn chặt môi, cùng anh khó nhọc thở dốc.

“Mèo con, em hãy nói ra đi, anh muốn nghe thấy giọng em” Anh nhe cái miệng đang cắn chặt của cô mà hôn mà liếm, dấy dục một hồi, làm cô chịu không nổi, há to miệng ra mà hớp lấy không khí.

“Mèo con, em là của anh!” Ngã xuống giường, anh mang cô chặt chẽ ôm vào trong cắn cắn vành tai của cô, không phải nghĩ đến lúc này cô thật đau đớn, anh đã đem giày vò cho tới sáng, chỉ là anh thấy ôm cô cũng tốt, mặc dù vẫn còn muốn cô, thôi kệ, để dành sau này ăn tiếp vậy.

“Lạnh” cô nửa tỉnh nửa mê chui chui vào lồng ngực của anh.

Anh kéo chăn đắp lên cho cả hai, mở máy điều hòa, không khí mát mẻ tràn đến, mí mắt anh nặng trĩu, cầm đặt trên đầu cô, chìm vào giấc ngủ bình yên.

Sáng sớm hôm sau, Đinh Đồng vừa cử động, thì toàn thân cảm thấy đau nhức, nhất là..... Có một cánh tay ôm lưng cô rất tự nhiên. Anh vẫn còn chưa thức dậy, gương mặt khi ngủ rất yên bình, làm cho cô nhận được vờn ngón tay lên.

Như vậy, coi như là hạnh phúc? Trước kia, anh nói em nhỏ, cũng không có chờ em lớn lên, bây giờ như vậy, coi như là em mang chính mình tặng cho anh.

Mắt anh vẫn chưa mở ra mà đã mở cái miệng mở ra trước cắn ngón tay cô.

Cô vội rút tay về, một giây sau đó bị anh ôm cả người hôn tới tấp trên môi.

Anh cũng là đàn ông bình thường, mới sáng sớm còn mơ màng, chịu đựng không khi dễ cô, mà cái tay nhỏ bé mềm mại không xương của cô tự nhiên cứ vuốt ve mặt mình, cô là đang đánh thức anh, động tác nhẹ nhàng, vô tình làm làm anh muốn ôm cô vào lòng.

Đinh Đồng cảm giác được nhiệt tình của anh đang ở trên bụng mình, vội vàng dùng giọng điệu hung dữ, ý đồ che đậy bối rối của mình “ anh còn không chịu thôi à, buông ra, tôi muốn xuống giường!”

“Mèo con, có nhớ anh đã nói gì không, nói chuyện với anh không được hung dữ như vậy, em phải học cách dịu dàng!” Vừa dứt lời anh liền xoay người đem cô đặt ở dưới thân, “Còn dám hay không?”

Bây giờ cô còn hung dữ được sao, chỉ biết cắn chặt môi bình thường mất liếc hần hột một cái, sau đó xoay mặt không thèm nhìn anh cái nào.

Anh không nghe mà còn không buông tha cho cô, ở giữa hai chân cô mà cọ xát, chậm rãi, đem thân mình leo lên trên người cô, mặt nâng sát mặt cô “ Mèo con..... Em không nói lời nào thì chúng ta tiếp tục làm” cố ý đặt cứng rắn của mình lên khe hở giữa hai chân cô, ái muội ghé sát người, qua lại vài cái nhưng lại thôi.

Đinh Đồng cuối cùng cũng phải chịu mất chủ quyền, ăn nói dịu dàng với anh, đáp trả nụ hôn của anh hồi lâu, mới né tránh sự ôm ấp của anh, chạy thẳng vào nhà tắm.

Cù Nhiên khó chịu nhăn nhó, lo lắng thân thể của cô. Nhìn vào chỗ cô vừa nằm, trên ra giường màu xám có một vết lạch hồng, anh đoán quả nhiên đúng mà! Trong lòng mừng như điên, không cần nói nhiều, anh vốn không nghĩ tới mình là người đàn ông đầu tiên của cô. Nhưng nếu đây là lần đầu tiên của cô, vậy đứa nhỏ là như thế nào. Hôm qua cô chỉ nói “ chuyện của cục cưng rất phức tạp.” Rốt cuộc là như thế nào đây? Cô rốt cuộc là còn bao nhiêu bí mật mà mình không biết.

Nghĩ tới nghĩ lui không bắt được trọng điểm, nhưng trong lòng vẫn là vui vẻ không thôi. Mèo con của anh, thật sự đã là của anh...

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

“A” một tiếng, miệng không tự chủ mở ra, mặc anh tiến quân thần tốc. Thân mình bị anh ôm chặt vào trong ngực, thân mình muốn rời khỏi anh một chút, nhưng mà càng dùng sức thì càng dính sát hơn. Anh cảm thấy rất tốt, nhắm mắt lại, say mê, triền miên môi lưỡi của cô.

Cù Nhiên càng hôn càng sâu, luyến tiếc buông ra, chậm rãi buông lỏng vẫn dán tại bên môi không chịu rời, “Con mèo nhỏ, có nhớ anh không?” Hỏi xong lại nhẹ nhàng cười tự đáp, “Anh nhớ em ! Ước gì có thể đem em mang theo trên người.”

Đinh Đồng có chút khó thở, vừa định nói cái gì đó, điện thoại đột ngột vang lên. Cù Nhiên thấy vậy mới đem cô thả lại chỗ ngồi, xem quần áo xốc xếch của cô, bàn tay lưu luyến ở sau lưng.

Cô vỗ vai cái lên tay anh muốn anh rời lưng ra, nhưng không thành công, cũng cố không để anh càn quấy hơn, vội vàng nghe điện thoại.

“A lô?”

Bên kia điện thoại vừa nghe giọng cô liền khóc lên, “Oa..... Mama, Mama..... mẹ là không cần con phải không ? MaMa tới đón con.....”

Đinh Đồng vừa nghe đến tiếng khóc của Bành Hạo liền nóng nảy, nước mắt cũng nhịn không được ở hốc mắt lưng lưng, “Cục cưng, cục cưng nghe lời được không? Đừng khóc ! Con nói cho mama biết con ở đâu, mẹ tới tìm con được không?” Cô thấy điện thoại không hiện số, lòng có chút sốt ruột, chỉ cầu ông trời phù hộ trăm ngàn lần đừng xảy ra chuyện gì!

“Mama, đi cảnh sát..... đi..... mẹ tới đón con, con cùng đi ở cùng một chỗ.....” Tiểu Bành Hạo thương tâm muốn khóc không thành tiếng, nói dờ dàng chỉ có thể làm cho cô nghe được vài câu làm mạnh mẽ.

Cảnh sát? Tự nhiên cô có chút không phải, lại nghe cục cưng nói có phần nguy hiểm.

“Cục cưng nghe lời, đừng khóc được không? Con nói đi cảnh sát nào? Đưa điện thoại cho đi nghe đi!”

“A lô, xin chào!” giọng nói nữ tính rất ngọt ngào.

“Xin chào, xin hỏi cô là ai? Con trai tôi sao ở chung với cô? Với lại, hai người đang ở đâu?” cô hỏi liên tục.

Đối phương cười thành tiếng, “Cô so với tôi còn giống cảnh sát hơn nha ? Ha ha..... tôi ở sở cảnh sát Linh Sơn, hôm nay lúc tuần tra gặp đứa nhỏ này vừa chạy vừa khóc, cho nên liền đem nhóc mang về sở!”

Đinh Đồng nói lời cảm ơn không thôi, sở Linh Sơn so với trụ sở của Bành Tấn Hoa, cô không quen thuộc cho lắm, vì thế hỏi địa chỉ thật rõ ràng, mới tắt máy.

“Nhanh lên nha! Thất thần làm gì? Không có nghe a? Đi đường xx sở Linh Sơn.” Cô gấp đến độ như con kiền ở trên chảo nóng, còn anh thì ngồi nhàn nhả.

Cù Nhiên bắt đầu dỗi, rút tay ra, giúp cô sửa sang lại quần áo. Vừa rồi chỉ lo nghe điện thoại, cô cũng không lưu ý quần áo mình đã muốn tuột đến bả vai, Cù Nhiên theo liền nhìn đến nơi mà tối hôm qua mình ở trên người cô lưu lại vô số dấu vết loang lổ, nhìn thật xin đẹp như vậy anh nghĩ mình sắp cháy cả máu mũi, vì mãi lo lắng và nghe máy nên cô không hề thấy được chuyện tốt của anh.

Ngón tay dừng lại ở trên mặt cô trong chốc lát, cúi đầu hôn đôi mắt rung rung sắp khóc của cô, “Em thật sự là muốn đem anh tra tấn đến chết mới cam lòng mà!” Nói xong, thì bằng tốc độ nhanh nhất lái xe đến nơi của cục cung đang chờ.

.....

Lúc Đinh Đồng đến, thì Bành Tấn Hoa cũng đã ở bên trong, trên mặt anh rõ ràng có dấu vết đánh nhau, đứng trước mặt một người đàn ông trung niên, hình như đang giải thích gì đó với anh.

“Bành tổng, thật sự là có lỗi, cảnh sát Tà vừa mới đến đây năm nay, cô ấy làm việc có gì lỗi mắng, mong anh đừng so đo với cô ấy.”

Đinh Đồng nhìn một vòng, không thấy bóng dáng của cục cung, đi đến bên người Bành Tấn Hoa hỏi, “Anh hai, có chuyện gì vậy?”

Bành Tấn Hoa cắn răng nhếch miệng, chỉ vào cửa đối diện, “Cục cung ở phòng trong.” Đinh Đồng vừa thấy bộ dạng này của anh thì biết là anh đang tức giận cực điểm, trong lòng lại thấy lạ cũng không dám nói thêm cái gì, xoay người đi tìm cục cung trước.

“Mama.....” ngồi trên một cái ghế nhỏ, cái miệng nho nhỏ khẽ gọi, vừa thấy vào là chạy vội vàng đến, nữ cảnh sát ngồi đối diện nhóc cũng đứng lên, quay lại nhìn cô.

Cô ngồi xồm xuồng ôm lấy Tiểu Bành Hạo, nước mắt liền tuôn chảy ra, sau đó đổi thành mặt mày giận dữ, đánh một cái trên mũi của con.

“Ai cho con chạy lung tung ! Lá gan của con lớn lắm phải hay không?”

Bành Hạo vừa ngừng khóc, giờ thì khóc thét lên, tiến sát vào lòng cô khóc ngất, “Ma ma con sai rồi..... Lần sau..... Không dám”

Đinh Đồng vừa nhẹ nhàng đánh con vài cái, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, càng nghĩ càng sợ, nếu cục cung bị xe đụng phải làm sao bây giờ? Nếu gặp gỡ người xấu làm sao bây giờ? Nếu bị lạc đường làm sao bây giờ? Rất nhiều cái “nếu” cô không dám nghĩ, chỉ biết là, nếu cục cung đã xảy ra chuyện, cô cũng không mặt mũi sống thêm nữa.

Cuối cùng, mẹ con vừa khóc vừa ôm nhau đứng lên.

Mấy người đàn ông ở ngoài phòng sợ tới mức chạy nhanh vào, vừa rồi nói chuyện với người đàn ông kia, Bành Tấn Hoa lập tức chấp vắn nữ cảnh sát kia, “Tà Mộng Lam!! Sao lại thế này? Cô lại làm gì vậy hả ?”

Tà Mộng Lam nhìn mọi người, lại nhìn trên mặt còn mang vết thương của Bành Tấn Hoa, thật khó nói nên lời, đến mức mặt đều xám ngắt, cuối cùng ừ rừ, cúi đầu.

Phật tổ a!! Hôm nay tôi như thế nào mà không qua được!!

Em chỉ là một thứ nhỏ bé, có đáng cho anh làm nhiều điều như vậy không?

Cù Nhiên đi đến đem áo khoác choàng lên người Đinh Đồng, vừa rồi cô gấp đến độ ngay cả áo khoác cũng không mặc, chỉ mặc đơn giản một chiếc áo lông mỏng. Nhẹ nhàng giúp cô khoác áo, ngồi xồm bên cạnh nhỏ giọng an ủi hai người một lớn một nhỏ, “Được rồi, được rồi, không khóc nữa. Hạo Hạo nghe lời, đàn ông con trai dù trong hoàn cảnh nào cũng không được rơi nước mắt. Đừng khóc nha, tối mang con đi tìm Mẫn Mẫn chơi nha.” Lại quay qua nói với Đinh Đồng, “Được rồi, nghe lời, đừng khóc, nhiều người chờ như vậy! Cũng may Hạo Hạo bình an vô sự! Về nhà tiếp tục dạy bảo con”

Đinh Đồng với Hạo Hạo giờ so với con mèo hoa thật giống nhau, lau nước mắt cho con, rồi lau mặt mình, thấy con trai còn âm ức muốn khóc, dịu dàng nói: “Con còn nghĩ tới sao? Mama không tốt! Được rồi, không được khóc, chúng ta về nhà được không?”

Bành Hạo nghe vậy mới dừng nước mắt gật gật đầu.

Bành Tấn Hoa với Cù Nhiên giải quyết một số thủ tục liên quan, nhìn thấy hai nhân vật lớn này cùng làm thủ tục, Đinh Đồng lại có cảm giác lấy bom mà giết gà, thật buồn cười, thật là lãng phí tài nguyên quá mức.

Cô ôm Bành Hạo ngồi ở một bên, nhìn thấy cô cảnh sát khi nãy đang ngồi ừ rừ, đem Bành Hạo ngồi lên ghế, bảo con ngồi ở đó, đi qua.

“Cám ơn cô!”

Nghe được có người hướng nàng nói lời cảm ơn, Tả Mộng Lam ngẩng đầu lên một chút, không ngừng xua tay, “Đừng đừng đừng, cô đừng cảm ơn tôi! Là tôi không đúng, tôi sai rồi!”

“Hà?” Đinh Đồng có chút không vui nhăn mày? Sai rồi? Có ý gì đây? Không lẽ mang cục cưng về đây khó khăn vậy sao?

“Tôi sai rồi! Tôi không nên ra tay đánh người, chưa xem giấy tờ mà đã đánh, Tôi lỗ mắng, Tôi vô tổ chức vô kỷ luật, tôi, tôi.....”

Đinh Đồng bị bộ dáng nhận sai của cô làm cho dở khóc dở cười, “Sao không nói nữa thế? Tôi làm sao?”

Tả Mộng Lam ngẩng đầu nhìn cô trông thật thảm thương, “Tôi, tôi không đúng !”

Cô cười ha ha, có chút buồn bực, “ Cô vừa rồi nói cô ra tay đánh người , đánh ai?” Nhớ lại vết thương trên mặt anh mình, cô có linh cảm không tốt.

Tả Mộng Lam chỉ tay ra phía sau lưng cô , “Đó, là anh ta!”

Nhìn theo chỗ cô vừa chỉ, Bành Tấn Hoa đang ngồi xổm trước mặt cục cưng nói chuyện, Đinh Đồng khóe mắt thoáng có chút run rẩy, xấu hổ thẳng tay chỉ chỉ vào cô , “Cô thật giỏi.....”

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

chịu nổi, ôm con lại thật chặt, cúi đầu ghé vào lỗ tai nhóc nhẹ nhàng nói : “Mama không giận, lần này là mama không tốt, không có chăm sóc tốt cho cục cưng. Không trách con..... Nhưng sau này con phải nhớ kĩ không được chạy lung tung nữa , có biết hay không?”

Bành Hạo lúc này hơn lúc nào hết đều thành thật, ngoan ngoãn , cô nói gì thì nhóc cũng nghe, đến khi xe dừng lại ở trước ngôi nhà, cậu nhóc mới đứng dậy, hỏi: “Cậu, cậu, cậu thật sự mang con đến chơi cùng tiểu mặt đào sao?” Hôm nay cậu không đi nhà trẻ nên cả ngày chưa gặp Mẫn Mẫn.

Đang chờ người mở cửa, Cù Nhiên sờ sờ đầu của nhóc, “Đúng vậy, không phải mới nói với con sao?”

Xem cục cưng có vẻ rất vui, Đinh Đồng tâm tình cũng tốt hơn. Khi xuống xe, Cù Nhiên giúp cô mở cửa, dang tay ôm Bành Hạo, “Nào, chú ôm con, để mẹ nghỉ ngơi một chút.” một bé trai bốn tuổi, thật cũng không nhẹ, Đinh Đồng cố hết sức mới ôm được nhóc, cô nghĩ người đàn ông này cũng thật cẩn thận, biết nghĩ cho cô. Nào ngờ , lúc anh xoay người ôm nhóc thì nhân cơ hội nhóc không nhìn thấy hôn một cái lên môi cô, cái hôn chỉ thoáng qua nhưng có cảm giác thật ấm áp , nhưng trường hợp như vậy vẫn là làm cho cô có chút nan kham đỏ mặt.

Lúc họ đến là cả nhà Cù Trà vừa dùng bữa xong, biết họ chưa ăn gì nên Cù Trà sai người làm chuẩn bị làm món mới, Cù Nhiên thản nhiên nói “Đừng làm ngọt quá đấy”

Cù Trà ngoài ý muốn liếc anh một cái, “Anh, đổi khẩu vị khi nào vậy?”

Hắn chỉ cười cười “uhm” một tiếng, không có giải thích nhiều.

Vợ chồng Lí Khải Văn cùng bọn họ dùng cơm, nhìn đến Cù Nhiên gấp rau vào đĩa cho cô, vợ chồng họ không thể không có ánh mắt tò mò, làm Đinh Đồng ngồi giữa không biết làm gì hơn, ngồi cứ như pho tượng.

Sau khi ăn xong, nhóc con đã đi chơi không thấy bóng dáng, Lí Khải Văn nhận lời nhờ vả của vợ, nhất định kéo anh vợ sang một bên nói chuyện .

Trên ban công, Lí Khải Văn cùng anh trầm lặng, lười nhác dựa vào lan can, “Lần này là sao đây? Có ý gì đây? Khẩu vị thay đổi nên cũng thay đổi mẫu bạn gái luôn sao?”

Cù Nhiên không trực tiếp trả lời, chỉ cười hỏi lại anh, “Rốt cuộc cậu muốn nói gì? Cơ bản là chưa có được lòng cô ấy! Cả ngày đối với tôi là bộ mặt xa cách, cậu nói xem, như hôm nay cô ấy muốn mang con theo, cũng không nói với tôi một tiếng tự mình quyết định” Anh xả ra một số điều không hài lòng, trên mặt lại không mất đi nụ cười . “Cô ấy đối xử với tôi như vậy, tại sao tôi lại vẫn nhớ, vẫn muốn cô ấy ở bên mình.”

Lí Khải Văn kiên nhẫn nghe anh nói hết, thật ra hai người cùng nhau lớn lên từ nhỏ, hiểu rõ lẫn nhau, sau đó anh cùng Cù Trà kết hôn, mối quan hệ của hai người thân lại càng thân, trong trí nhớ của mình bộ dạng hiện giờ của anh là chưa từng có, trước đây cảm thấy tính khí anh cổ quái có phần ngông cuồng, không sợ trời không sợ đất , sau đó đi du học ở nước ngoài liền tạo cho mình một khoảng trời riêng, tuy nói “Tân vũ” ở trong nước không có lực ảnh hưởng lớn, nhưng vài năm trở lại đây, cũng làm vài vụ làm ăn lớn, làm cho các vị lão luyện trong thương trường cũng không dám xem thường.

“Cậu có hiểu tôi đang nói gì không?” Cùng Cù Nhiên nói chuyện, anh không nghĩ vòng vo, tất nhiên là hiểu, anh tất nhiên là rất hiểu.

Anh phun ra một ngụm khói nhẹ, nhắm hờ đôi mắt, “VẬY CẬU CŨNG BIẾT, MỘT KHI TÔI QUYẾT ĐỊNH THÌ DÙ AI CŨNG KHÔNG CẢN ĐƯỢC TÔI CHỨ?”

“KỶ THẬT ANH ĐÃ QUÁ LO LẮNG, NGÀY SINH THÁNG ĐỀ CÒN KHÔNG GIỐNG NHAU, LÀM NHƯ TÔI ĐÂY HẠI NƯỚC HẠI DÂN KHÔNG BẰNG, TÔI ĐÂU PHẢI LÀ ĐỨA CON NÍT !”

Bọn họ sao mà lo lắng quá vậy nè! Lí Khải Văn rất muốn nói cho hắn, chỉ bằng anh mang mấy lời này nói với cô, cũng đã chứng minh sự thật rồi

Anh vỗ vỗ người Cù Nhiên, không nói thêm lời nào nữa, hai người đứng thêm một hồi, nói chuyện phiếm một chút mới đi vào trong nhà .

.....

Cù Trà cùng Đinh Đồng không biết đang nói chuyện gì, xem ra rất là vui vẻ. Hai đứa nhóc đứng lúc này chạy ra.

Lí Mẫn Mẫn kéo tay mama nhìn Bành Hạo chu miệng mà nói : “Mama tớ là xinh đẹp nhất , mama, mama là xinh đẹp nhất !”

Bành Hạo cũng không cam tâm chịu thua, nhóc con rất giống Đinh Đồng, chỉ cần làm việc gì là duy trì đến chết không bỏ cuộc, “Tiểu mặt đào, rõ ràng mama tớ xinh đẹp nhất, không biết xấu hổ, mama tớ là rất xinh đẹp.”

Người lớn thì phì cười, hai nhóc tỳ thì còn đang gân cổ tranh luận sôi nổi.

Đinh Đồng ôm chầm cục cưng, “Sao như vậy được !! Con không muốn em gái mển sao? Con không phải thường nói thích nhất tiểu mặt đào sao bây giờ lại cùng bạn cãi nhau ?”

Nhóc con chỉ có một câu, “Vốn dĩ mama là mama xinh đẹp nhất mà!”

Lí Mẫn Mẫn chịu không được, chỉ mau rơi xuống một giọt nước mắt, bỏ nhào vào trong lòng mama , “Mama.....”

Lí Khải Văn đi qua đi ôm con gái “Ô ô ô, xem tiểu mỹ nhân của chúng ta bị ức hiếp này!”

“Ba ba..... Hạo Hạo..... Khi dễ con, cậu ấy nói mama không xinh đẹp.....”

“ĐỪNG KHÓC ĐỪNG KHÓC, BA BA KHÔNG PHẢI NÓI VỚI CON RỒI SAO? CON LÀ DO MAMA VẮT VÀ SINH RA, CHO NÊN CON ĐỐI VỚI MAMA LÀ TỐT NHẤT. HẠO HẠO CŨNG VẬY! HẠO HẠO ĐỐI MAMA TỐT CŨNG KHÔNG SAI, CÓ PHẢI HAY KHÔNG?”

Cô nhóc hai mắt còn ướt đầm nghe baba nói, cảm thấy có phần đúng, hơi hơi gật gật đầu, nghĩ lại một chút, lại cảm thấy không được, không thể so sánh như vậy, như vậy chẳng có cái nào thắng Hạo Hạo sao.

“HẠO HẠO, HẠO HẠO MAMA CỦA MÌNH THẬT LÀ VẮT VÀ MỚI SINH MÌNH NHA, BỤNG MAMA CÓ CÁI SẺO NHƯ NÀY NÀY ~~~~~ RẤT LÀ DÀI NHA!” VỪA NÓI VỪA KHOA TAY MƯA CHÂN LỘN XẠ.[Con nít luôn có kiểu như vậy, này đều so với.....]

“NÀY.....” Bành Hạo không trả lời, trên bụng của mama nhóc không có sẹo như vậy a , “Mama, sẹo trên bụng mama đâu không có?”

Đinh Đồng không nghĩ tới chuyện này mà hai nhóc cũng đem ra tranh cãi, thật khó trả lời , “Ách..... Cái này.....”

Cù Nhiên nhân cơ hội tìm cái đề tài giúp cô giải vây, hai nhóc chịu chạy ra ngoài.

Cù Trà lại hứng thú đối chuyện vừa rồi, nghĩ đến cô cũng không biết quanh co trả lời như thế nào với hai nhóc được, “Tiểu Đồng, cô sinh Hạo Hạo là sinh thường?”

Đinh Đồng tránh đi ánh mắt của cô, gật gật đầu có lẽ.

“Lúc tôi trở dạ, bác sĩ nói đứa nhỏ cuống rốn không được bình thường , không thể sinh thường được, phải mổ bụng dưới. Sau cũng lành lại, nhưng vẫn để lại sẹo, khó coi chết đi được, mặc quần áo kín đáo cẩn thận lại.”

Sinh đứa nhỏ có bao nhiêu đau cô đương nhiên nhớ rõ, năm đó, chị dâu Thiên Nhan cũng là chết đi sống lại, anh hai không có ở đó, chị dâu nắm chặt tay mình để bớt đau..... Sau đó, cục cưng là bình an sinh ra, nhưng cô lại không thể.....

Trong trí nhớ ngày đó, trong ngôi nhà nhỏ bằng trúc đầy ánh hoàng hôn, người đỡ đẻ cho cô ấy sắc mặt trắng xanh, môi run run. Liễu Thiên Nhan suy yếu rất nhiều, cô phải mang đứa nhỏ đến bên cạnh cô ấy, chỉ nhìn thoáng qua liền ngã vào lòng Đinh Đồng, “Đồng Đồng.Đồng Đồng em giúp chị, em hãy chăm sóc cục cưng cho đến lớn, để nó gọi em là mama..... Về sau..... Về sau..... em chính là mama của nó!”

“Thiên Nhan, chị nói cái gì vậy? Chị đừng nói, sẽ không có việc gì , anh hai lập tức đến ngay , chị phải kiên trì chờ một chút, sau đó chúng ta có thể đi bệnh viện.....” Những lời này nàng cũng không biết đến cuối cùng là nói cho Liễu Thiên Nhan nghe hay là nói cho chính mình nghe. Đứa bé nằm trong lòng cô òa khóc cô cũng khóc, cô không biết bây giờ tiếp theo nên làm gì..... Đã hơn một năm nay Thiên Nhan giống như chị gái ruột thịt ở bên cạnh mình, chỉ dẫn công việc cùng cô mỗi ngày, nếu chị ấy có chuyện gì, giờ cô phải làm sao? Cô làm sao bây giờ.....

“Chị..... Chị..... Chị đừng ngủ, chị nói chuyện với em nha! Chị xem xem đứa nhỏ, nó còn nhỏ như vậy.....”

Liều Thiên Nhan có lẽ là nghe thấy “Đứa nhỏ”, lại nắm thật chặt tay Đinh Đồng. “Đồng Đồng, em hứa với chị, hứa với chị..... chị chỉ tin tưởng em thôi!”

Đinh Đồng không biết nên làm gì bây giờ, trong mũi tràn ngập mùi máu tươi, cô thậm chí có thể cảm nhận nhiệt độ của Thiên Nhan đang giảm xuống.

Bối rối gật đầu, “Em hứa với chị, em hứa, em cái gì đều hứa..... Chị, Chị..... Chị không có việc gì đâu nha.....”

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nghỉ...

Edit: Icon

Beta: Tuyết Nhi

Bị ai đó nhẹ nhàng ôm chặt lưng, cô quay đầu thì nhìn thấy, không biết Cù Nhiên ngồi bên cạnh cô từ lúc nào, “Em đang nghĩ gì vậy?”

“Uhm?” Đinh Đồng và anh có thể thấy chính mình trong mắt của nhau, “Ah! thật xin lỗi vừa rồi mãi suy nghĩ !”

Cù Trà cười cười, nói không có chuyện gì. Nhìn thấy Cù Nhiên trân trọng Đinh Đồng như vậy, trong lòng cô cũng vui mừng, từ nhỏ cùng anh lớn lên, mặc kệ thế nào, trước sau cô đều mong anh thật hạnh phúc. Cô không phải là đàn ông con trai, không có tài trí mưu lược hơn người, cũng không để ý gia tài, tuy rằng cũng không phải rất tin tưởng về chuyện thiên trường địa cửu, nhưng ít ra anh hai có quyền sống cuộc sống mà mình mong muốn, tương lai thế nào, không ai dám đảm bảo.....

Rời khỏi nhà Cù Trà, Đinh Đồng muốn về phòng trọ của mình.

Trong lúc dừng chờ đèn xanh đèn đỏ, Cù Nhiên mặt lạnh nghiêm nghị, “Chỉ có một đêm thì làm gì? Em cùng con không theo anh được sao?”

“Anh nói nhỏ một chút!” cô nhìn Tiểu Bành Hạo đang ngủ trong lòng, nhẹ giọng nói: “Không phải là em đã nói rồi sao, em làm sao có thể mang con của anh đi được chứ!”

“Lúc ấy là nói qua ở cùng anh, giờ chính là một tối thôi mà!” Cô như thế nào lại sống chết cãi lý với anh, thay đổi một chút cũng không được a..... Hôm nay anh đã cùng cô trải qua nhiều chuyện như vậy, lại xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn, anh cũng không trách móc gì, bây giờ chẳng qua muốn mẹ con cô ở cùng anh một tối, cô cũng không chịu, thật sự cố chấp!

Một chiếc xe tuần tra đi qua, Cù Nhiên tức giận đến độ bóp kèn inh ỏi, Đinh Đồng trừng mắt nhìn anh, với tay đánh lên mu bàn tay anh nhẹ nhàng nói, “Đừng tức giận! Anh thật lắm chuyện.”

Cù Nhiên thấy cô như vậy, anh nghĩ mình vừa rồi không nên tức giận như vậy, nhưng không thêm đề ý tới cô.

Đinh Đồng thấy anh không đề ý tới cô, liền nghiêng đầu nhìn anh, “Ha ha..... Anh ghen sao? Ăn dấm chua với cục cưng?”

“Đúng vậy đúng vậy, em rất giỏi, ngay cả Cù thiếu gia anh đây đều ăn dấm chua của em! Vừa ý chưa ?!”

Cù Nhiên nhìn Đinh Đồng đắc chí cười hi hi, vươn tay ra miết cái cằm của cô, buổi tối trên ngã ba đường xe không nhiều lắm, anh liền một tay cầm lái, một tay mang mặt cô xoay về hướng mình, không nhẹ không nặng cắn cắn miệng cô một chút, lại rất nhanh buông ra.

“Đừng.....” Đinh Đồng sờ sờ chỗ bị anh cắn, muốn mắng anh vài câu, nhưng nhóc con nằm trong lòng cô cựa quậy một chút, cô liền không lên tiếng, nhẹ nhàng vỗ về cục cưng, dỗ dành cho nhóc ngủ thật ngon.

Đợi cô đi vào, Cù Nhiên thấy cô cũng không thêm mời mình vào nhà ngồi, trong lòng thật không hài lòng, quay đầu ngồi vào xe chạy đi.

Vừa mới vào tới cửa, Bành Hạo liền tỉnh, Đinh Đồng giúp nhóc con tắm rửa xong, thì mới đi tắm. Đi ra thì bạn nhỏ nào đó đã ngoan ngoãn nằm trên giường lớn của cô, rõ ràng như chú gà con đầu cứ gục gặt buồn ngủ mà không chịu ngủ.

Đinh Đồng đi qua rồi ngồi xuống, ôm nhóc nhét vào chăn, “Đứa nhỏ ngốc này, mệt như vậy sao không ngủ?”

“Con chờ mẹ!”

“Chờ mẹ để làm gì?”

Ánh mắt Bành Hạo yếu ớt, cái đầu nhỏ nhỏ dụi vào lòng cô cọ qua cọ lại, “Chờ mama ôm con ngủ.”

Đình đồng nghe xong cười ôm lấy con cưng, vừa ôm vừa dỗ, “Được rồi, mama ôm cục cưng ngủ.....”

Một hồi lâu, nhóc con mới bĩu môi nói: “Mama, mẹ không cần đem con đưa đến chỗ baba, con không muốn đi!”

“Sao con không muốn đi?”

“Bởi vì..... Bởi vì..... Bởi vì con không thích baba.”

Cô muốn nhân dịp này cùng con nói chuyện nghiêm túc, “Vì sao con không thích baba?”

“Baba hung dữ, baba cũng không ru con ngủ, còn..... Baba ôm con không thoải mái bằng mama, người baba cứng quá.....” Nhóc con tìm hết mọi lý do mà nhóc biết.

Đình Đồng buồn cười, “Baba cũng không phải hung dữ đâu nha! Cho dù hung dữ cũng là do con làm sai chuyện gì đó, con nói có phải hay không? Đừng nói baba, cho dù đôi là mama, con làm sai mama cũng sẽ như vậy.” Nói xong nàng nhớ tới hôm nay ở sở cảnh sát đánh nhóc mấy cái, lấy tay xoa xoa lên mõng nhóc, “Cục cưng, hôm nay mama đánh con, có đau hay không?”

“Ừm..... Một chút.”

“Về sau không cho con đi lung tung nữa, có biết hay không?” Thấy nhóc con gật gật đầu, cô mới tiếp tục nói: “Con xem, mama không phải cũng hung dữ sao? Nhưng là hung dữ với con như vậy, đều là muốn tốt cho con!” cô từng chút từng chút nói với con, “Con nói baba không muốn ru con ngủ, vậy con có muốn ngủ với baba không? Baba nhiều cái còn chưa rõ, cho nên còn cần chúng ta nói cho baba biết, con hãy nói với baba những gì con muốn, baba sẽ biết mà làm cho con.”

Nhóc con có chút giật mình nhìn Đình Đồng, “Ba ba cũng có chuyện không biết?” Cho dù không ở gần, trong mắt nhóc baba giống như vị thần to lớn, thật không ngờ baba cũng có chuyện không biết.

Đình Đồng hôn nhẹ trán con, “Đương nhiên rồi! Ba ba cũng có lúc không biết, cho nên con phải nói cho baba biết! Còn có, Hạo Hạo nói không thích baba vì trên người baba rất không thoải mái, con trai khi còn nhỏ đều là như vậy a, chờ con trưởng thành cũng sẽ giống baba, sẽ có bả vai rộng, vóc dáng cao cao, thân thể khỏe mạnh. Có nhớ Tiểu Mật Đào nói gì không, bạn ấy rất thích bạn nam cao cao đẹp trai.....”

“Mama, mẹ nói, con trai về sau đều giống baba như vậy a? Con có phải không cùng baba ở chung nên mới như vậy?”

Được rồi, vì quan hệ của anh hai cùng cục cưng có thể tiến gần một bước, cô không thành thật dạy dỗ con một lần cũng tốt!

“Đúng vậy, con nít ở cùng ai đó, sau lớn lên sẽ giống người đó. Vậy cục cưng muốn giống baba là phải ở chung với baba thật lâu đó!”

Tiểu Bành Hạo bị những lời này lừa cho sững sốt không thôi, “Thật vậy sao? Nhưng mà..... Nhưng mà con lại không thích baba.....”

“Cục cưng ngoan, con sao lại có thể không thích baba chứ? Nhưng mà baba rất thích con, về sau không thể nói như vậy, sẽ làm baba đau lòng, biết không?”

Nhóc con ngáp một cái, “Vâng, con biết rồi. Vậy, mama, mẹ cũng cùng con đến ở với baba được không, như vậy chúng ta sẽ được ở chung một chỗ rồi!”

Đình Đồng than nhẹ, “Cục cưng, bây giờ con còn nhỏ nên có nhiều chuyện không biết, chờ con trưởng thành mama sẽ nói cho con hiểu. Ngày mai mama đưa đến con đến chỗ baba, con ngoan ngoãn sống cùng baba, có được không?”

“Ừm~~” nhóc con có vẻ không muốn, cứ vịn vịn trong lòng cô.

Đình Đồng dỗ dành một phen, làm mọi cách để nhóc con chấp nhận, lại dụ dỗ một hồi lâu, nhóc mới chịu gật đầu đáp ứng, còn làm cho cô cam đoan, cuối tuần là phải đến thăm nhóc con.

Không lâu sau, ôm nhóc con còn đang ngủ, Đình Đồng cũng bắt đầu mơ mơ màng màng, điện thoại trong phòng khách lại vang lên. Cô rón ra rón rén trèo xuống giường, đi ra ngoài nghe điện thoại.

Cù Nhiên gọi tới.

“Trễ rồi sao còn gọi tới?”

“Hừ.....em không thèm gọi cho anh nên tự anh gọi cho em thôi!” Rốt cuộc muốn xem thử trong đầu cô có những thứ gì, “Em thực là có thành ý? Cũng không thèm gọi điện thoại chúc ngủ ngon? Em không sợ anh giữa đường xảy ra chuyện gì sao?”

Cô có chút á khẩu không trả lời được, bây giờ cô có chút hiểu cái loại cảm giác này nên cảm thấy thật có lỗi đôi chút, “VẬY, anh về nhà rồi sao?”

“Đã sớm về rồi!” Anh đã sớm xử lý giấy tờ mà trợ lý mang đến, cũng không thấy cô gọi điện thoại tới hỏi han, anh thiếu chút nữa tưởng rằng di động của mình bị hư, gọi cho cô, vậy mà ngay cả nghe người ta còn không muốn nghe.

Lô Phương thấy cô không muốn nói, cũng đành im lặng, những lời cô dặn dò nhất định phải thực hiện. Hai năm ở chung, Lô Phương cảm thấy, đối với Bành tông, Đinh Đồng có khoảng cách kính sợ.

Tính trên xuống, trừ bỏ Tề Thiên ra, cô là trợ lí nhỏ nhỏ thân cận với cô ấy nhất. Lúc trước cô còn là cô bé, được Tề Thiên phát hiện, biến hóa nhanh chóng thành thành phần tri thức bên cạnh Đinh Đồng. Cơ hội như vậy không phải mỗi người đều có thể gặp được, cho nên cô rất cảm kích mà ở bên cạnh cô ấy làm hết thầy chuyện cô giao cho, không cần thắc mắc, lại càng không cần phản bác

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ở Chung

Edit: Icon

Beta: Tuyết Nhi

Buổi chiều Bành Tấn Hoa gọi điện thoại nói cho Đinh Đồng anh đã đến đón Bành Hạo, cô xem thời gian không sai lệch lắm, cũng không lái xe, trực tiếp ngồi taxi đến biệt thự ở sườn núi.

Bác tài thật sự là nói nhiều nha.

“Cô à, khu đó chỉ toàn là người giàu có sống ! Nói thật chúng tôi chạy thuê qua đây nhiều lần rồi! Ha ha..... Ở đây ai cũng có vài cái xe riêng, sao cô lại ngồi xe của chúng tôi mà đến đây?” Tài xế mĩa mai hỏi Đinh Đồng qua kính xe.

“Cô đến đây tìm người hay làm gì khác?”

Đinh Đồng “ừ” một tiếng không quan tâm nghĩ nhiều, xoay đầu qua một bên nhìn ngoài cửa sổ.

Dọc theo đường đi chỉ thấy người đi đường càng ngày càng ít, cổng lớn biệt thự lưng chừng núi hiện ngang hiện ra ở trước mắt. Lúc này xe taxi có khó coi đi chẳng nữa cũng thành đặc biệt nổi trội.

Đinh Đồng trả tiền xuống xe, xóc ba lô lên vai chuẩn bị đi vào, nhưng lại bị nhân viên an ninh ngoài cửa ngăn không cho vào.

“Thưa cô, xin hỏi nhà cô ở bên trong sao?” Khu dân cư xa hoa như vậy, ra vào cơ hồ không có đi bộ , cho dù giúp việc nhà ai bọn họ cũng đều quen thuộc, thực hiển nhiên, trước mặt cô gái xa lạ này bọn họ chưa từng gặp qua.

“Không phải!” Phiền chết mà, Cù Nhiên chết tiệt, làm cô gặp nhiều phiền toái như vậy.

Đối phương lễ phép nói:“Xin hỏi cô muốn tìm hộ nào ạ? Có thể nói cho chúng tôi biết tên chủ hộ hay không ? Chúng tôi xin xác nhận một chút.”

Cô không biết nói sao cho phải, Đinh Đồng có chút không kiên nhẫn,“ Nhà của Cù Nhiên!”

Cù tổng? Anh nhân viên an ninh trẻ tuổi nghi hoặc nhìn cô một cái. Buổi sáng lúc Cù Nhiên đi, đã nói sơ qua với họ một chút, nói hôm nay sẽ có vị tiểu thư tìm đến..... Chẳng lẽ chính là cô gái trẻ tuổi này?

Đinh Đồng thấy hần về mặt hoài nghi, liền lấy điện thoại ra gọi đi.

“Em vào không được!”

Lời nói không đầu không đuôi này làm cho Cù Nhiên không hiểu ra sao, anh quyết định lấy văn kiện đưa cho Leo, mới hỏi: “Cái gì mà vào không được?”

“Em không vào được cửa lớn nhà giàu các anh ! Người ta không cho!” Cô tức giận mắng anh thật to.

Cù Nhiên nghe xong, cười nói cô đem điện thoại đưa cho nhân viên an ninh giữ cổng.

Đinh Đồng đem điện thoại đưa cho trước mặt anh ta, anh tiếp nhận điện thoại,“A lô” một tiếng, nói ngay,“Thực xin lỗi Cù tổng, tôi thật ko có mắt , vị tiểu thư này mặc quần áo thể thao nên tôi không nghĩ là người hỏi sáng anh dặn dò.

Thật có lỗi thật có lỗi..... Vâng..... Vâng.....” Lại đem điện thoại trả cho Đinh Đồng,“Tiểu thư, Cù tổng muốn nói chuyện với cô.”

“A lô?” Cô nhận điện thoại với bao nhiêu là tức giận.

“Hôm nay mặc quần áo thể thao? Cho rằng giống lần trước à?”

“Mặc gì thì liên quan gì đến anh!”

“Ha ha..... Tốt lắm, đừng giận, bảo vệ cho em vào mới lạ! Anh nói rồi, không sao, em vào đi! Còn nhớ đường không? Nếu không thì nói họ đưa em đi?”

“Không cần!”

Lại thêm vài câu, Cù Nhiên nói buổi tối có xã giao nên tối nay trở về muộn, nói cô cùng đi Cầm không cần chờ hán. Tắt điện thoại, Đinh Đồng lại hỏi bảo vệ một câu: “Giờ thì đi vào được chưa?”

Đôi phương dáng vẻ hối lỗi nói xong một tiếng xin lỗi, nghiêng người mở đường lộ, “Đương nhiên đương nhiên, mời cô!”

.....

Lần trước đi và về đều vội vàng nhanh chóng, Đinh Đồng chỉ nhớ sơ sơ đường đi, căn bản không thể để ý đến cảnh vật hai bên. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là khu biệt thự xa hoa, kiến trúc mang phong cách chủ đạo màu xanh, thể hiện phong cách cao quý thanh lịch làm cho người bên ngoài khó có thể tiếp cận. Hừ..... Người với người bất đồng, ngay cả những thứ này mà cũng thể hiện rõ ràng như vậy.

Có lẽ là Cù Nhiên gọi điện, nên lúc Đinh Đồng vừa đến nhà anh, thì dì Cầm đã chờ sẵn ở cửa .

“Cô Đinh!”

“Chào dì Cầm!”

Đi Cầm nhìn phải trái, có chút nghi hoặc, “Cô Đinh không có hành lý sao?”

Cô vỗ vỗ ba lô, “Tất cả ở trong này .”

Đi Cầm cảm thấy cô gái này thật là..... Không đi xe thì không nói, liền ngay cả hành lý đều mang ít như vậy..... Thiếu gia chưa từng đưa con gái về nhà, ngoài mình ra thì chưa thấy qua cô gái nào, cho dù lần này chính miệng anh nói, thật vất vả mang về một cô, mà còn đặc biệt như vậy.....

Đi bảo Đinh Đồng ngồi nghỉ ngơi, còn mình đi phòng bếp. Đinh Đồng vòng vo một hồi cảm thấy nhàm chán, đi vào bếp, “Đi Cầm, con giúp dì nha!”

“A? Cô biết nấu ăn?”

“Biết một chút.” Cô cười cười, nhìn đầy bàn nguyên liệu nấu ăn lại có một chút hơi nhú mĩ, “Đi Cầm, Cù Nhiên nói buổi tối không về ăn cơm, đi không nên làm nhiều như vậy!”

Đi Cầm thành thạo cắt thái nguyên liệu, “Không phải còn có cô sao? Ha ha.....”

“Con cũng ăn không hết nhiều như vậy, làm ít tốt hơn, hai món là được.” cô thấy đi Cầm còn muốn nói cái gì đó, lại nói thêm một câu, “Làm như vậy đi, hai món là tốt rồi!”

“Ách..... Đây..... Được rồi, liền làm theo ý cô vậy!”

Đinh Đồng mang nguyên liệu dư cẩn thận cho vào túi xong để vào tủ lạnh, sau đó cô vừa phụ làm cơm vừa trò chuyện với đi Cầm ngay trong bếp. Qua đó cô mới biết đi Cầm vốn được nhà họ Cù thuê từ nhiều năm trước, anh em Cù Nhiên gần như là một tay đi nuôi lớn, lần này Cù gia biết Cù Nhiên trở về, sợ anh ăn không ngon, bảo đi chiêu nào cũng đến đây nấu cơm cho anh nhân tiện quét tước phòng ốc.

Làm cơm xong cơm, đi Cầm nói phải về, “Cô Đinh, trong khoảng thời gian này tôi sẽ không đến đây .”

“Tại sao?”

“Ha ha..... một bà già như tôi ở đây làm cản trở hai người, với lại, có cô ở đây thì đi còn có cái gì lo lắng nữa .”

Đinh Đồng nghe xong, có chút ngượng ngùng cúi thấp đầu.

.....

Cù Nhiên về nhà khi đã gần mười hai giờ đêm, trong nhà một màu tối như mực, chỉ còn ánh sáng phát ra từ TV. Anh không bật đèn, trực tiếp nhắm ghé sofa đi đến, quả nhiên, một thân hình nhỏ nhỏ như nắm tay đang cuộn tròn lại ngủ say. Đi xuyên qua ngồi bên cạnh cô, động tác muốn phân dụ dàng sờ mặt của cô, giống như có cánh giác cao độ, cô lập tức thức tỉnh.

“Đừng sợ, là anh!” Nói xong mặt liền vùi vào hõm vai của cô, ngửi thấy mùi sữa tắm tươi mát trên người cô, men rượu dường như đã tan đi một nửa.

Đinh Đồng đẩy anh ngồi xuống, “Em xem TV rồi ngủ quên, anh về đã lâu chưa?”

Anh thật càng nhìn càng không nói nên lời, có chuyện gì tốt hơn có thể so sánh người mình thương yêu ngủ trong phòng khách nhà mình, còn đợi mình về nữa chứ? Vuốt ve tóc cô, “Sao không vào trong ngủ? Trong phòng cũng có TV mà! Ở đây dễ bị cảm lạnh lắm.”

“Ách..... đang xem thì ngủ quên thôi! Ha ha.....” Cô ngượng ngùng cười cười, sao có thể thành thành thật nói cho anh biết bởi vì chính mình không dám nằm trên giường kia chứ? Đêm qua cô ôm cục cưng, mơ mơ màng màng rồi sáng sớm ngủ dậy lại mang này mang kia, vừa rồi cơm nước xong qua loa dọn dẹp vài cái bát liền cảm thấy vậy được không được, nghĩ tới chuyện phòng ờ, liền nghĩ tới tối hôm đó hai người đã làm gì trên giường. Bây giờ chính miệng mình chủ động, không chừng làm anh lại nghĩ rằng mình rất khản trương nha ! Cho nên liền chạy qua sofa ngồi, không ý thức rằng mình lại ngủ quên

Còn không chờ cô lấy lại tinh thần, Cù Nhiên liền tắt TV, đột nhiên thấy tối om, làm cho cô không biết phải làm sao, “Anh làm gì vậy?”

Anh duỗi hai tay ra, cúi xuống ôm cô, Đinh Đồng đành phải thuận theo ôm cổ anh, “Nè..... Tối như vậy, đừng làm em ngủ !”

Bị anh ôm trong ngực, lập tức một cái hôn cuồng nhiệt đưa đến, sờ soạng đi vào phòng ngủ, Cù Nhiên có vẻ cầm giữ không được, không quan tâm đem cô đặt trên giường liền cởi bỏ quần áo của cô. Buổi tối xã giao uống rượu là tất nhiên, nhưng cũng không có say, thật ra bây giờ anh cảm thấy chính mình là say thật.....

Anh tiến vào có chút vội vàng, người bên dưới rõ ràng còn không có chuẩn bị tốt, khó chịu đẩy ngực anh muốn anh ra ngoài.

Anh ôm eo cô, “Ngoan” “Mèo con” “Nghe lời” Giọng dứt quãng dụ dỗ.

Cuối cùng, người bên trên tận hứng, cô vừa then vừa đau đã khóc ướt bên gối. Cù Nhiên đem cô ôm vào trong ngực, nơi gần trái tim nhất, bàn tay qua lại vuốt ve dỗ dành cô, không lâu sau, hai người đều mệt mỏi ngủ tiếp đi.

Người đẹp trong lòng, một đêm ngon giấc.....

Cù Nhiên thức dậy là trời tờ mờ sáng, mở to mắt thấy cô đang lờm lờm.

“Sao em thức sớm như vậy?” Ôm chặt eo cô, “Ngủ thêm một lúc nữa.....”

Đinh Đồng thuận thể dựa vào người anh, cần một cái ở trước ngực anh.

“Ừm.....” hít một hơi khí lạnh, anh hé nửa con mắt, giọng khàn khàn, “Con mèo nhỏ, đêm qua còn chưa đủ sao?”

Cô nằm trong lòng anh ngẩng đầu lên nói, “Anh còn nói! Anh uống rượu rồi phát điên cái gì hả?!”

Anh đem cô ôm vào trước ngực, cả người gần sát mình, liếm vành tai của cô, “Nghe lời, để anh ngủ tiếp! Bằng không chúng ta liền mang chuyện tối hôm qua làm lại lần nữa!”

Cù Nhiên đi khỏi, Đinh Đồng còn nằm trên giường, một là chính, chủ yếu vẫn là có chút không quá tự nguyện.

Cô nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng chợt nghe trong phòng vệ sinh có tiếng nước phát ra từ vòi hoa sen, sau đó là tiếng quần áo rơi phát ra tiếng vang nho nhỏ, một lát sau còn có người ngồi xổm trước mặt cô, mang theo hơi nước thơm mát, anh hôn nhẹ trên mặt, “Anh phải đi rồi!”

Cô lắc lắc cái đầu vẫn nhắm mắt lại làm bộ ngủ, anh cười cười, giúp cô đắp chăn lại mới đi ra ngoài.

Đinh Đồng vốn tính chờ anh đi rồi thì mình sẽ xuống giường, lại không nghĩ rằng lại thật sự ngủ quên trên giường, tỉnh lại đã là giữa trưa. Trong nhà không có người cô để thân mình trống không mà vào phòng tắm, nhìn trong gương thấy trên người toàn vết hồng lan rộng, còn có vài vết cắn nho nhỏ, trong lòng nhìn không được trách tội cái người chết tiệt kia, thật sự là bá đạo lại dã man.....

Tắm xong, thay một bộ sạch sẽ quần áo, nhìn phòng ngủ một đống hỗn độn còn tràn ngập hơi thở ái muội, cô tìm kiếm một hồi, rốt cục từ tủ quần áo tìm được một bộ drap giường, xắn tay áo, nhanh gọn đem drap trên giường thay đổi, đem theo bộ quần áo ngày hôm qua mặc tất cả ném vào máy giặt.

Trong tủ lạnh nguyên liệu nấu ăn thật đúng là không ít, đã vậy còn có một cái bánh ngọt hoa quả, cô lấy nó ra mang đến phòng khách, vừa xem vừa ăn, buổi chiều cô chỉ qua loa như vậy. Đến khi tiếng khóa mở cửa vang lên cô mới giật mình nhớ tới chuyện đi Cầm nói hôm qua, cô đương nhiên là phải chuẩn bị cơm, nhưng mà đến bây giờ cô còn chưa chuẩn bị cái gì nha.....

Cù Nhiên đi vào liền thấy cô cắn cắn cái miếng bơ gác đúng tại chỗ nhìn mình, anh đi đến cạnh cô nhìn thấy cô đang tàn sát cái bánh ngọt, “Em ăn nhiều như vậy, không sợ sâu răng à?”

Đinh Đồng cầm đĩa bánh lên, “Ách..... Không phải, cái kia.....”

Cù Nhiên tâm tình không thay đổi, lau khô miệng còn dính bơ của cô, “Làm gì? anh cũng sẽ không phạt em đứng góc tường đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hứa Hẹn

Edit: Icon

Beta: Tuyết Nhi

Cù Nhiên tiến vào liền thấy cô cắn cắn cái miếng ngọt ngắc đứng tại chỗ nhìn mình, anh đi đến cạnh cô nhìn thấy cô đang tàn sát cái bánh ngọt, “Em ăn nhiều như vậy, không sợ sâu răng à?”

Đình Đồng cầm cái miếng chỉ chỉ trên bàn, “Ách..... Không phải, cái kia.....”

Cù Nhiên tâm tình không thay đổi, lau khóe miệng còn dính bơ của cô, “Làm gì? anh cũng sẽ không phạt em diện bích tư quá đâu!”

Diện bích tư quá, thật ra lúc ở nhà Cù Trà, Tiểu Bành Hạo làm nên một chuyện hay. Hôm đó, hai đứa nhỏ chơi đùa khắp nơi trong nhà, lúc đó, anh mua bánh ngọt đi qua, bọn nhỏ tự nhiên là thích vô cùng, thừa dịp người lớn không chú ý, một hơi ăn hơn phân nửa cái bánh.

Cù Trà không hài lòng dạy bảo con: “Hai con sao có thể ăn nhiều như vậy? Một hồi lại ăn cơm không ngon! Mẹ chưa nói đồ ngọt ăn nhiều sẽ đau bụng sao? Còn có thể bị sâu răng nha!”

Cô nhóc tiến tới tựa thân mình mềm nhùng vào trong lòng mẹ, “Mama, mẹ là tốt nhất, không cần mắng chúng con! Mẫn mẫn về sau sẽ ăn ít một chút!”

Tiểu Bành Hạo nắm lấy vạt áo của Cù Trà kéo kéo, “Dì ơi, đừng nói cho mama con biết nha!”

“Sao vậy? Giờ biết sợ sao?”

“Mama mà biết, con, con sẽ bị phạt đứng góc tường đó!” Nhóc con chu chu miệng than thở.

Cù Nhiên lúc ấy cảm thấy rất là kinh ngạc, nhóc con này nói gì? Đã vậy còn biết cả hình phạt này, vì thế hỏi cậu bé: “Hạo Hạo, con có biết cái gì kêu là diện bích tư quá không?”

“Diện bích tư quá chính là đứng ở góc tường đến đau cả chân! Mỗi lần con làm sai chuyện gì, mama liền phạt con như vậy, chính là bắt con đứng ở góc tường, đến khi nào chân đau không chịu nổi thì mới thôi không phạt nữa.”

.....

Cô kinh ngạc, “Ồi chào? Sao anh biết ‘Diện bích tư quá’?”

“Hạo Hạo nói, cậu bé làm sai em đều phạt nó bằng cách này mà.”

Cô “ồ” một tiếng, lại nghĩ tới chuyện vừa rồi muốn nói, hai tay ôm lên lưng anh, “Anh chưa ăn cơm phải không?”

“Đúng vậy!” Cù Nhiên giờ mới phát hiện dì Cầm không có ở đây, “Dì Cầm đâu? Sao còn chưa đến?”

“Dì Cầm ngày hôm qua nói trong khoảng thời gian này không tới!”

“A?” Sao lại thế?

Đình Đồng gật gật đầu, “Ngày hôm qua có nói, em quên không nói cho anh!”

Anh nhú nhú mày, anh phát hiện thái độ của cô bây giờ thật không giống, “Dì Cầm hiểu rõ thói quen của anh, sẽ không nói gì mà không đến, trừ phi đi biết em có thể nấu cơm!”

“..... Biết..... thì có biết! Nhưng mà quên rồi!”

“Đã quên rồi?” Cù Nhiên làm bộ nghiêm mặt.

“Ha ha.....” Cô lập tức nịnh nọt đứng lên, “Đừng đừng đừng, trong tủ lạnh cái gì cũng có sẵn, bây giờ em đi nấu, ngay bây giờ là được rồi!”

Đình Đồng lập tức đẩy anh ra liền chạy tới phòng bếp, thật, anh có tức giận cũng không phải là để đối phó, đánh cô là khẳng định sẽ không, nhưng cô chắc chắn rằng anh tuyệt đối có biện pháp trừng trị mình. Cái gì trừng phạt? Anh là người tình trùng lên não, còn có thể trừng phạt cái gì..... Cô nghĩ tới mặt liền nóng như bị thiêu cháy.

Cù Nhiên đứng tại chỗ sừng sốt một phen, nhìn vào phòng bếp cười lắc đầu, liền xoay người đi lên lầu tắm rửa thay quần áo.

Bữa tối gồm hai món mặn, một món canh, lúc Cù Nhiên xuống lầu vừa vặn nhìn thấy Đình Đồng mặc tạp dề bụng đồ ăn mang lên bàn, đi qua rồi từ phía sau đem ôm vào trong lòng, cầm đặt trên vai cô, “Như vậy thật giống mẹ hiền vợ đảm nha! Em ở bên cạnh anh có nên lo lắng không nhĩ?” Trong lời vừa

nói chính anh cũng không nghĩ tới, kết hôn sao? Ha ha..... Trước kia nói thuận theo tự nhiên, có lẽ hiện tại chính là có thể “thuận” người kia!

Đình Đồng đem anh đẩy ra, ấn đến chỗ ngồi, “Ngoan ngoãn ăn cơm! Em làm thì tay nghề không chắc có thể so với đi Cầm được, không được kén chọn, bằng không mấy ngày nay em sẽ bỏ đời anh luôn.....”

Đậu hũ tự làm, sườn chiên mềm, cộng thêm món canh trứng đơn giản. Cù Nhiên nhận cơm mà cô đưa tới, “Thật đúng là không có cách nào khác so với đi Cầm!” Nói tới nói lui, chiếc đĩa vẫn đang không ngừng trên đĩa rau.

Cuối cùng, trừ bỏ canh hoàn toàn không uống ra, mặt khác hai món ăn kia đều ăn sạch sẽ. Đình Đồng đi rửa chén, làm bầm lẫu bầu oán giận: “Không có cách nào khác so với đi nấu mà còn ăn sạch sẽ như vậy! Xí.....”

Phía sau lập tức có giọng nói vang lên, “Sau lưng còn dám nói xấu anh !!”

Cô bị hoảng sợ, quay người lại lườm anh một cái, “Đi mà không có tiếng động? Muốn hù chết em !”

Cù Nhiên vòng từ phía sau ôm cô, cọ cọ mặt vào người cô “Em quờ trách anh không phải, sao lo lắng anh đến đây lúc nào!” Vốn hôm nay anh là muốn tăng ca hoàn thành một đồng công việc, nhưng nghĩ trong nhà có hình ảnh của cô liền nhịn không được trở về trước, vừa rồi cơm nước xong định trở về thư phòng làm việc, kết quả trong đầu lại trống rỗng, xuống lầu uống nước, liền nhìn thấy dáng vẻ chuyên tâm dọn dẹp của cô, cảm thấy thật không nỡ rời đi.

“Đừng ồn! Em đang dọn dẹp ở đây!” Lần này thật tình anh nghe lời ngoài ý muốn nha, cũng chỉ là ôm cô thôi không có hành động gì hơn.

Rửa xong tất cả, chén bát được xếp trên giá cho khô nước, Đình Đồng muốn đi lấy cái khăn mặt bên cạnh, đẩy đẩy hai tay của người nào đó sau lưng không động đậy, “Em muốn lấy khăn!”

Anh chuyển thân mình qua bên kia, lấy khăn mặt đưa lại cho cô.

“Sao em không lái xe đến?” Tối hôm qua trở về không kịp quan tâm gì, hiện giờ anh ôm người trong lòng mà hỏi han.

“Phiền toái.” Cô cũng không từ chối, thả lỏng thân mình tựa vào trước ngực anh, lại mặc cho anh ôm đi vào phòng khách, hai người đang đến sô pha.

Cù Nhiên điều chỉnh một chút tư thế đem cô ôm ngồi vào trên đùi, “Anh đưa xe cho em, đi ra ngoài nhớ nói cho anh biết.”

“Không cần đâu, dù sao em cũng lười đi ra ngoài, có chuyện gì em gọi điện thoại kêu xe taxi là được rồi. Chỉ có mấy ngày, không cần phiền toái như vậy!”

Cù Nhiên có chút mất hứng, nhưng cũng không nói cái gì.

Trước khi ngủ, Đình Đồng nói cái gì cũng không muốn chung giường với anh, “Em muốn ra phòng khách!”

“Sao vậy?”

“Ý em là.....” cô thế nào cũng là người mới đến, ngày hôm qua tỉnh lại người không chút sức lực, bị anh ép buộc cả đêm, hiện tại nhìn đến giường đều run sợ.

Anh cười, dùng chút lực nắm cổ tay cô kéo vào lòng, “Anh chưa nói đêm nay muốn làm chuyện gì hết, chỉ là ngủ thôi! Khó mà theo ý em nghĩ đâu.....”

Cô không tin, “Lời anh có thể tin không?! Em mặc kệ, em phải qua phòng khách!”

Cù Nhiên thấy mềm không được, trực tiếp mạnh bạo, “Không được bướng! Hoặc là nghe lời để anh ôm em ngủ, hoặc là..... Đi phòng khách cũng được.....đôi phòng cho em trải nghiệm mới cũng hay.....” Câu nói kế tiếp càng nói càng nhỏ, đầu của anh cũng càng thấp, trực tiếp đụng tới lỗ tai của cô, một luồng khí ấm theo miệng anh liền phả tới.

Đình Đồng lùi một chút, “Đề tiện!” Liền xoay người bỏ vào phòng tắm.

.....

Đình Đồng vẫn là có chút không quen bị người gát gao cường bức như vậy! Đúng ! Chính là cường bức ! Bị anh đem làm gối ôm cô thật sự là cảm thấy không được tốt lắm..... Mấy ngày nay, anh quả thật không làm gì hơn ngoài việc trước khi ngủ ôm cô một hồi không thôi!

“Không cần ôm cũng được mà? Em khó thở lắm!” Cô nắm lấy đôi tay đang ôm trước ngực mình.

Người phía sau thay đổi lực mạnh nhẹ một chút, “Con mèo nhỏ, có thể nói cho anh biết chuyện về em hay không?”

“Uhm?” Cô có chút khựng người, “Chuyện gì?”

“Chỉ cần là chuyện của em là được! Cái gì cũng được!” Hai ngày này anh thường cùng cô kể một ít chuyện chính mình, đại khái là từ chuyện gia đình đến chuyện công ty ở nước ngoài của anh, thậm chí nói cả chuyện nhà đang giục anh kết hôn, lúc ấy cô trả lời sao nhỉ ? “A!” Thái độ một chút cũng không

thay đổi, dạng như không phải chuyện của mình..... Tức giận anh găm cần cò nửa ngày.

Cô hơi nghiêng người, “Em thì có chuyện gì! Đều giống nhau thôi, cứ như vậy trưởng thành, thực là nhàm chán, ngủ!”

Đây không phải lần đầu tiên tránh né , cô đương nhiên biết tâm tư của anh-- nói đơn giản một chút, cái này gọi là thật hiểu. Giải thích thêm tí nữa , đây là ở gần nhau thì cảm tình dành cho nhau thật sâu sắc, vân vân. Nhìn Cù Nhiên chủ động đem chuyện của mình phơi bày trước mặt cô, Đinh Đồng không phải không cảm động, chỉ là chính mình không biết phải làm sao..... Có lẽ là tự ti!

Sau một lúc lâu, cô nghe được người ở phía sau thở dài, “Con mèo nhỏ, em rút cuộc khi nào mới có thể mở lòng với anh?”

Cô xoay người, đối mặt với anh, nhưng cũng không biết giải thích như thế nào, tự động đem mặt vui vào ngực anh, nghe tiếng đập của con tim anh, hồi lâu mới từ từ nói: “Em lớn lên ở cô nhi viện!”

Cù Nhiên giật mình, anh không nghĩ tới chuyện như sẽ như vậy, vẻ mặt hối hận ôm chặt , “Thực xin lỗi! Anh không biết..... được rồi được rồi không nói nữa! Về sau anh cũng không hỏi, ngủ đi!”

Đinh Đồng cảm thấy cổ họng chua xót, không nói nên lời. Nước mắt liền như vậy không tiếng động tuôn rơi..... Bí mật của cô chẳng những không có bị anh trách móc, ngược lại bởi vì một câu của cô mà bắt đầu tự trách bản thân mình! Cô chưa bao giờ nghĩ còn có người có thể khơi lại nỗi đau của mình, cô nghĩ đến chính mình đã luyện liền mình đồng gia sắt rồi, có thể che giấu tất cả, đủ để bảo hộ chính mình thời điểm, chỉ một cái ôm của người đàn ông này vậy mà có thể dễ dàng đánh tan phòng bị của cô!

Nước mắt càng lúc càng rơi nhiều, Cù Nhiên cảm giác trước ngực mình ẩm ướt , thả lỏng ra một chút thì vừa thấy, mặt cô đã như đầy nước, hai mắt đầm lệ mông lung.

“Đừng khóc đừng khóc..... Anh sai rồi, sai rồi được không? Anh không biết việc này! Anh đáng chết..... Đừng khóc được không?” Anh tưởng bởi vì lời nói của mình đã chạm vào vết sẹo của cô, trong lòng tự trách không thôi.

Đinh Đồng lắc lắc đầu, tiếng khóc cũng lớn hơn, nói không nên lời, chỉ có thể mặc anh ôm vào trong ngực dỗ dành . Tiếng khóc chậm rãi ngừng lại, tay tự động vòng qua ôm cổ anh.

“Đừng khóc! Là anh sai rồi.....” Anh chưa nói hết, đã bị cô hôn đến bất ngờ.

Này chuyện gì đang xảy ra vậy? Chẳng phải nghĩ anh quá biến thái hoặc là không để ý tới anh sao? Sao lại xảy ra tình huống như thế này?

Đây là lần đầu tiên cô chủ động với anh, Cù Nhiên mặc dù có chút khó hiểu, nhưng không quá hai giây liền từ bị động chuyển sang chủ động nhận lấy nhiệm vụ gian khổ..... Liên tiếp vài ngày vì làm cho cô thích ứng với mình tốt hơn, mỗi đêm ôm cô ngủ thật kiêu căng muốn cô phát cuồng, nay đến lúc được nhận, anh thật là thỏa mãn, thật có chút mừng rỡ như điên.

Hai người triền miên hôn nhau không biết bao lâu, đến khi quần áo trên người đều bị trên sàn nhà, anh vuốt ve nhẹ nhàng hỏi bên tai cô: “Có thể chứ?”

Người bên dưới cũng có chút mê say, không có trả lời, lại trực tiếp đem hai chân vòng qua thắt lưng của anh. Khắc chế dục vọng đến cực hạn giờ khắc này mới được đáp ứng, anh đem chân của cô nâng lên một ít, làm cho chân cô đặt trên lưng mình, hai người ngay tại lúc này không ngừng cảm thụ lẫn nhau, cảm thụ chuyện tình tốt đẹp nhất của nhân gian, thân thể va chạm càng lúc càng sâu, mà lòng cũng chậm rãi hướng về nhau cùng một chỗ.....

Kích tình qua đi, Đinh Đồng mềm nhũn nằm ở trên người anh , phía sau tóc dài dán vào hai người.

Anh vuốt ve làn da trơn bóng nhẵn nhụi của cô, tay kia thì nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại như không xương của cô.

“Sau này anh luôn bên cạnh em!”

Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng rất có lực, một câu hứa hẹn ấm áp như vậy, làm cho Đinh Đồng cảm thấy vậy là đủ.....

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Ba Của Cù Nhiên ...

Edit: Icon

Beta: Tuyết Nhi

Lô Phương gọi điện thoại cho Đinh Đồng báo cáo thường lệ, mới đây nhóm người Lưu Lão Thất biểu hiện càng ngày càng kiêu ngạo, làm nhiều việc mờ ám trái quy củ.

“Mấy lão già này lá gan càng lúc càng lớn, ngày hôm qua vài người dám làm cho anh Tiểu Ngũ mất mặt!”

Đinh Đồng nghiêm mặt lạnh lùng, “Ừ, chị biết rồi. Tiểu Ngũ còn có thể ứng phó không?”

“Dạ, cái này với anh ấy không có vấn đề gì.”

“Được, cứ như vậy, chị tắt máy đây!”

Buông điện thoại nàng nghĩ nghĩ lại bấm số gọi Tề Thiên, sau vài đợt chuông có người bắt máy.

“Có việc gì nói mau! Tôi không được nghỉ ngơi có thể chết đấy!” giọng nói mưng mưng không nể mặt.

“Chết đi cho thế giới yên tĩnh chút!” cô lại càng không khách khí, “Được rồi, đừng gào, cục cưng này cuối tuần thế nào?”

Cuối tuần trước đến nhà anh hai, nhóc con kia quả thật rất vui vẻ, vấn đề là, vốn muốn cùng baba ở chung nhưng cô vừa đi Bành Hạo lại làm âm ỉ hai ngày. Trở về cô cũng có chút buồn bực, Cù Nhiên lúc ấy nói: “Đưa nhóc cần có một thời gian thích ứng, trong khoảng thời gian này nếu em luôn tới thăm em làm cho thằng bé sao mà thân thiết với baba được, kết quả còn không phải đều công dã tràng sao! Em cần hiểu rõ vấn đề một chút, nếu muốn họ sống chung em sẽ không chen ngang làm gì, nếu trong lời nói không khéo, em lại phải mang con theo.”

Tề Thiên đem chuyện nhà Bành Tấn Hoa gần đây chơi ở công viên kể lại cho cô nghe, “..... Nghe nói hai ngày nay là có cô cảnh sát nào đó theo chơi chung với tiểu tử tông, hai người đi chung cũng rất vui vẻ!”

“Cảnh sát?”

“Ta nhớ rõ giống như kêu là Mộng hay gì đó! Hắc hắc..... Tên họ như vậy thật không nhiều lắm!”

Đinh Đồng cười nhạt, muốn nói gọi là tự ai có người lão nhân gia thù thần a..... Hoàn hảo ý tứ nếu nói đến ai khác! Cậu ta nói cảnh sát kia không chừng chính là Tà Mộng Lam mà lần trước đã đánh anh hai, cũng khó trách trong khoảng thời gian này Bành Hạo tan học không ồn ào tìm tiểu mật đào chơi cùng, nguyên do là có cô cảnh sát kia chơi cùng! Cũng tốt, chỉ cần cục cưng không có việc gì là được, cô cũng sẽ không đi theo phá đám đâu.

Tề Thiên vội vàng, lại tùy tiện nói vài câu không giữ quy tắc trong điện thoại.

Đinh Đồng nhìn nhìn thời gian cảm thấy không sớm lắm nên chuẩn bị cơm chiều, mang tạp dề vào vừa mới chuẩn bị nhặt rau, chuông cửa liên vang.

Có chút buồn bực mở ra cửa, “Ông tìm ai?”

Người đàn ông trung niên này có tư thái ngạo nghễ, cốt cách quý phái, cũng không trả lời cô, tay vung lên phía sau, người phía sau không quan tâm ông có nhìn thấy hay không, cung kính gật đầu chào, lái xe rời khỏi.

Đinh Đồng thoáng suy nghĩ người này có thể là ba của Cù Nhiên, người này xác thực tư thế của ông chính là cao lớn, như đến kiểm tra nhà.

Ông chấp tay sau lưng ung dung nhìn vào phòng thấy đồ ăn bày trên bàn, “Cô biết nấu cơm?”

“Dạ, biết một ít.” Đối phương là trưởng bối, cô tuy rằng không biết xưng hô như thế nào là tốt, nên lễ phép cần có, “Mời bác vào phòng khách nghỉ ngơi, con mang nước đến cho bác.”

Cù Văn Thanh sắc mặt không thay đổi, “Cô Đinh khách sáo, tôi không khát!” Một tiếng “Cô Đinh”, tức biểu lộ thái độ ông đối với cô như người ngoài, lại như muốn nói “Chuyện của cô tôi đã điều tra tất cả không bỏ sót rồi!”

Đinh Đồng xoay người lại sau bậu cửa, thật khó hầu hạ! Đối phương rõ ràng không muốn nhìn thấy cô, cô cũng chẳng để chuyện đó trong lòng, chẳng qua ngẫu nhiên gặp mặt thì cười một cái, cô cũng coi ông như không tồn tại, nên chẳng lo lắng gì hết.

Trong phòng bếp cửa sổ có thể nhìn đến thông ra đường, cho nên vừa thấy xe Cù Nhiên chạy vào, Đinh Đồng liền chạy nhanh đi mở cửa, chính là ra về muốn nói cho anh biết chuyện ba anh đến đây.

Cù Nhiên thấy cô đón ngoài cửa, không đợi cô nói chuyện liền ôm cô vào lòng, Đinh Đồng đánh anh, anh cũng chỉ cho là cô muốn nói thêm gì nữa, ngược lại muốn càng lâu càng tốt.

“Khụ.....”

Một tiếng ho khan vang lên, hai người mới buông nhau ra, Đinh Đồng xấu hổ muốn chết, đã biết nói dối thành quen miệng mà, cái gì mà mở cửa cho anh, đòi mạng a.....

“Ba?!” Anh ngẩng đầu vừa thấy kinh ngạc kêu một tiếng, “Sao ba lại đến đây?”

“Không biết xấu hổ!” Cù Văn Thanh bỏ lại một câu xoay người lên lầu.

Cù Nhiên khó hiểu hỏi cô: “Sao lại như vậy?”

“Em làm sao biết! Em cũng không mời ông ấy tới.....” Cô thối lui từng bước trước đem mầm tai vạ cùng chính mình quăng đi sạch sẽ, “Vừa rồi em mở cửa cho anh chính là nói chuyện này với anh, còn muốn cho anh có cái chuẩn bị, ngược lại..... Xem đi, chọc ba tức giận!”

Anh chán nản nhéo nhéo mắt cô, “Anh còn tưởng hôm nay lương tâm em trở dậy, chủ động ra mở cửa đón anh chứ? Hừ.....” Ôm cô vào lòng một cái, rồi thay đổi dép lê, trực tiếp lên thẳng trên lầu.

Đẩy cửa thư phòng ra, Cù Văn Thanh quả nhiên ở bên trong, “Ba!”

“Thấy tính khí của con như vậy, cho con ở riêng không ở nhà, để tiện giải quyết công việc thật tốt, vậy mà không nghĩ tới con dám làm chuyện như vậy!” Cù Văn Thanh đưa lưng về phía anh, trong lời nói không nhận ra được cảm xúc tức giận hay vui mừng.

Chuyện như vậy Cù Nhiên bao lâu chưa thấy qua, giống như tăng thêm một tuổi vẫn là con trai đi! Lúc bản thân mình làm sai kinh động đến tộc trưởng, ba sẽ như vậy đem anh gọi đến thư phòng lạnh lùng dạy bảo, cái bộ dạng không nóng không lạnh này từ trước đã là biện pháp hữu hiệu khắc chế anh.

Chẳng qua, anh không còn sợ uy danh năm đó của ba nữa rồi.

“Sao? Là con xử lý chuyện công ty không tốt sao?”

“Nhóc con, không cần vòng vo với ba! Lúc ba cậu đến đây, còn không biết cậu đang ở đâu!” Cù Văn Thanh xoay người nhìn anh.

“Ha ha.....” Anh cười, “Ba là ba của con, con nào dám qua mặt ba chứ!”

Cù Văn Thanh cuối cùng cũng thả lỏng lòng mình một chút, “Cù Nhiên, mặc kệ con làm gì nhưng vẫn là con của ta, có chuyện gì con cũng nên bàn bạc qua với ba? Con đâu có nói gì?”

Anh cười áo khoác khoác lên một bên sofa, “Đó là tự nhiên, con không biết ba nghe được chuyện gì từ đâu, mặc kệ ba nghĩ sao, ít nhất phải tin tưởng năng lực của con một lần. Huống chi trước mắt chưa có chuyện gì phát sinh ngoài tầm tay mà!” Ý của ba trong lòng anh biết rõ ràng, đơn giản chính là chuyện của anh và Đinh Đồng, nếu có thể làm cho một chủ gia đình tự đến tìm hiểu thật giả, cũng đủ để nói lên được, ông biết chuyện đang xảy ra không phải là ít.

“Nói như vậy không thể tốt hơn!” Tốt quá hoá cùi bắp >_< đạo lý này anh hiểu được, cứng rắn thường thường chỉ phản tác dụng.

Hai cha con lại nói sang chuyện công ty, trao đổi qua lại cả hai cũng không muốn đứng lên, cuối cùng là Đinh Đồng đi lên gõ cửa nhắc nhở bọn họ có thể ăn cơm.

Cơm chiều sau, Đinh Đồng dọn dẹp này nọ xong rồi liền ôm chân ngồi trên sofa xem TV, Cù Văn Thanh chọn chỗ tốt bên dưới, thản nhiên ngồi xuống. Cô đưa bàn điều khiển TV cho ông đổi cái muốn xem, ông cũng không thèm lấy, thỉnh thoảng nói vài ba câu với ông, ông làm như không nghe thấy, Đinh Đồng không biết làm sao liền làm bộ đáng giận dỗi, cũng vậy thôi, một người nào đó cũng không thèm nhìn cô. Cô đành cười lác đác, không cùng ông tạo quan hệ nữa, chỉ đem trái cây mang đến đặt trên bàn trước mặt ông, có đôi khi nhìn thấy ly trà của ông hết nước, đứng dậy châm nước đầy ly trà cho ông.

“Ba, cho tài xế tới đón, hay là con đưa ba trở về?” Cù Nhiên tám xong xuống lầu liền nhìn thấy ba mình còn ở lại, ngồi xuống vừa ăn trái cây vừa hỏi.

“Không cần, đêm nay ngủ lại bên này!”

“..... Khụ khụ, sao cơ?” Cù Nhiên bị nghẹn, ho khan hỏi lại.

“Sao cái gì? Không được hả! Phòng nhà cậu quý quá không cho ba cậu ngủ lại một đêm hả?”

Đinh Đồng hé miệng chịu đựng cười, càng ngày càng cảm thấy Cù Văn Thanh thật giống như ai đó không hiểu chuyện.

Cù Văn Thanh nhìn cô một cái, “Chọn một gian phòng khách là được rồi, chỉ một đêm thôi không cần phiền phức!”

Cô gật gù đầu, “Dạ!”

Bởi vì có ba ở đây, nên Cù Nhiên cả đêm cũng không dám cùng Đinh Đồng có động tác thân mật, xem kịch hay gì đó một hồi, Cù Văn Thanh rốt cục nói muốn lên lầu nghỉ ngơi, còn không chờ con đáp lời, Đinh Đồng cũng đã đứng dậy dẫn đường cho ông.

Trong phòng khách ấm áp dễ chịu, không có một chút cảm giác lạnh lẽo, ông nhìn thấy máy điều hòa đã mở, nhớ tới vừa rồi Đinh Đồng hình như có lên lầu một lát, con mình rõ ràng sao có thể cẩn thận đến chuyện nhỏ này, khẳng định là cô!

“Trong mấy phòng khách chỉ có phòng này là có nhà vệ sinh, có vẻ tiện dụng, nhưng nằm ở hướng gió nên hơi lạnh một chút, bác nếu cảm thấy không thích hợp thì cháu đổi phòng khác ngay!” cô ở một bên giải thích.

Cả đêm giáp mặt cuối cùng cũng mở miệng nói được một câu, “Không cần đổi, phòng này tốt lắm!”

Cô men cửa phòng lui ra ngoài, mới vừa đi đến cầu thang đã bị Cù Nhiên kéo vào một phòng khác.

Dựa vào cửa, cô liền nhìn không được bật cười, Cù Nhiên nhìn về mặt vui vẻ không thôi của cô, tất cả lo lắng trong lòng tan biến đi phân nửa, đem cô ôm đến trên giường, mà cô nằm trong lòng anh cười không ngừng.

“Cười cái gì cười? Em còn cười vui vẻ vậy hả!” Anh cười lạnh hỏi.

“Ba của anh cũng không phải là có tuổi nha? Mọi người đều nói Lão ngoan đồng Lão ngoan đồng, cũng phải đến bảy mươi hơn mới tính a! Sao tính tình còn thích đùa giỡn như vậy?”

Cù Nhiên không biết nên nói như thế nào, là cô rất lạc quan? Hay là nói..... cô căn bản chẳng cần biết nhà anh có phản đối chuyện của bọn họ không?

“Em định sẽ không nói chuyện sao?” Cả đêm như vậy cô cứ như người không liên quan, ngồi thật xa như vậy, một câu “bác trai” “chứ” cũng chẳng gọi. “Ba anh cho tới bây giờ đều sợ nhất là dáng vẻ làm nũng của phụ nữ, Cù Trà từ nhỏ đến lớn làm sai đều là làm nũng để không bị phạt, còn em sao giống như khúc gỗ vậy?!” Anh giận dỗi cắn chóp mũi của cô.

Cô cười trốn, “Cái gì nha, là bác trai từ đầu tới cuối vào cũng không để ý tới em, em còn sợ ông ấy buồn, định trò chuyện, mà ông cũng không thèm liếc mắt nhìn em một cái!”

“Em chịu đựng không được phải không?” Anh nhẹ nhàng ôm cô, cô cười lớn song bèn nhỏ giọng lại, sợ ba của anh ở phòng khách nghe được lại có ý kiến.

Đình Đồng đẩy anh ra rồi đi tắm, lúc trở lại anh còn chưa ngủ, anh đưa tay ôm cô vào lòng, đến khi cô sắp ngủ, mới từ từ nói.

“Con mèo nhỏ..... Em định sẽ đi..... hay ở bên anh.”

“Được, đợi em hết ngày nghỉ phép xong sẽ đi, được chưa?” Cô mơ hồ nhỏ giọng trả lời.

Anh cười cười, nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, đem thân thể của cô kéo gần đến bên mình, “Ngày mai anh cho người mang quần áo đến cho em, em ở suốt trong nhà mãi cũng không tốt, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

“Ngày mai nói sau đi!” Ôm người trước mặt vào lòng, cô càng ngày càng có thói quen ôm cái người ấm áp bên cạnh, không lâu sau hô hấp trở nên đều đều.

Trong khoảng thời gian này Cù Nhiên phát hiện cô là dạng người thích ở nhà luôn ở nhà không muốn đi ra ngoài, cư nhiên cũng không cảm thấy buồn, nhưng là một lúc sau anh cảm giác có gì không đúng! Nói như thế nào, tựa như chuyện cô tích kè về Nàng Ốc, chỉ có ở thời gian, địa điểm riêng, mới có thể xuất hiện, chờ cảnh tượng thay đổi, lặp lại nhiều điều tốt đẹp sẽ thành mộng Nam Kha. Anh không nghĩ Đình Đồng chính là mộng Nam Kha của mình, vậy tốt nhất đem cô đến bên cạnh mình, không cần lo lắng chỉ là một đoạn thời gian phóng túng, đơn giản chia tay nhau, tương lai sau này bọn họ còn có cái để nhớ lại, đương nhiên, anh không muốn chỉ cần nhớ lại, chỉ muốn tương lai hai người có nhau...

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Khiếm Khuyết Thân Tình

Edit: Ishtar

Beta: Tuyết Nhi

Ngày hôm sau Đình Đồng so với anh tỉnh dậy sớm hơn, tay chân nhẹ nhàng ra khỏi phòng gian, đối diện liền gặp phải Cù Văn Thanh từ phòng khách đi ra.

“Sớm a! Xin hỏi ba muốn ăn cái gì bữa sáng?”

Cù Văn Thanh thủ sẵn áo cúc áo, “Không cần, lái xe đã ở cửa chờ tôi.”

“Ách..... Con đây đi gọi anh ấy ra!”

Cô vừa muốn xoay người đã bị gọi lại, “Không cần, chờ nó tỉnh về sau nói cho nó một tiếng là được. Đúng rồi, phiền cô nói với nó, nếu rảnh vẫn là về nhà đi, đừng lại ở bên ngoài lâu lòng.” Nói xong lập tức xuống lầu mở cửa đi ra ngoài.

Căn phòng cực lớn lập tức lại khôi phục im lặng, Đình Đồng xuống phòng bếp, đem gạo a ngâm một buổi tối đổ vào trong nồi chậm rãi nấu, người liền ngơ ngác nhìn bên trong ung ục ung ục.

Cô chưa từng nghĩ tới sẽ cùng với Cù Nhiên thiên trường địa cửu(có thể hiểu sống đến đầu bạc răng long) sau này, nhưng bị ba đối phương trực tiếp phủ định như vậy, trong lòng dù sao cũng có chút không thoải mái . Cô biết bản thân không thể so với những cô gái gia cảnh bình thường thân thể tốt đẹp, của cải trong sạch, nhưng là nếu..... Chính là nếu, nếu như cô có cha mẹ, có lẽ cô cũng có thể sống thoải mái tự tại một ít đi?

Cù Nhiên ở phòng bếp tìm được cô, từ phía sau đem cô ôm lại “Ba anh khi nào thì đi ?” Vừa rồi nhìn đến khách phòng cửa mở ra, hần đi vào nhìn thoáng qua, phát hiện ba đã muốn rời đi.

“Em vừa mới rời giường, ông không để cho em gọi anh.”

“Ông ấy..... Không nói với em cái gì chứ?”

“Nói là bảo anh có rảnh thường về nhà đừng ở bên ngoài lâu lổng .” Cô cúi đầu dùng thìa ở trong nồi đảo đảo, chi tiết nói cho anh.

Cù Nhiên vừa nghe đến về nhà liền cảm thấy đau đầu,“Mỗi lần trở về mẹ anh đều lai nhai không để yên, không muốn đi! Sợ chết !”

“Có người nhớ kỹ không tốt sao?”

“Đương nhiên không tốt!” Có cái gì tốt?! Mỗi lần đều là mấy câu đó,“Con lớn rồi” “Con sớm một chút cưới vợ đi” “Con gái gia đình nào đó không tệ, các con gặp mặt đi” “Nhà ai đó lại thêm một tiểu tôn tử” “Tiền đều kiếm không hết”..... Thật sự phiền chết!

“Đó là bởi vì anh chưa từng mất đi, cho nên cảm thấy hết thấy đều là đương nhiên ! Anh không biết kỳ thật có thể có một gia đình là chuyện tốt biết bao.....”

Cù Nhiên cảm giác có chút không thích hợp, tắt bếp đem cô chuyển lại đối mặt chính mình “Có phải ba ta đã nói với em cái gì hay không?”

“Không có!” Cô lắc đầu, ngửa đầu đối với anh cười “Thời gian dài như vậy hình như em chưa thấy anh trở về, dù sao hôm nay anh cũng nghỉ, không bằng anh về nhà đi thôi!”

“Này..... Em thật sự không đem lời nói của anh để vào trong đầu ?!” Hần hung hăng trừng cô “Ngày hôm qua anh nói như thế nào , muốn em cùng anh hôm nay đi ra ngoài!!”

“Bên ngoài lạnh chết, đi ra ngoài có gì vui !”

Toàn bộ kế hoạch đều bị cô một câu làm xáo trộn, tâm tình tốt đẹp cũng không còn sót lại chút gì “Em sao không thể nghe lời một chút a? Ngoan ngoãn làm theo lời anh nói không được sao? Luôn cùng anh đối nghịch.” Anh còn ý đồ làm cho cô thay đổi chủ ý, hạ thấp thái độ “Con mèo nhỏ, không phải anh nói xong rồi sao, hôm nay chúng ta đi ra ngoài đi dạo. Đừng nào loạn, một hồi anh kêu người đưa quần áo đến cho em, chúng ta liền đi ra ngoài.”

Đình Đồng không đồng ý,“Em không thích đi ra ngoài, trời lạnh như vậy đi đâu cũng không còn ý nghĩa.”

Cù Nhiên khi nào thì dụng tâm đối với một người như vậy, làm sao hiểu được đối phương lại còn không cảm kích, anh cũng không bình tĩnh, trong thanh âm lộ vẻ tức giận “Em rốt cuộc muốn thế nào? Anh có trở về nhà hay không có bao nhiêu quan trọng? Đó là nhà của anh, muốn về hay không về anh sẽ quyết định, không cần em thay anh quan tâm!”

Cô nhú nhú mày, chăm chú nhìn anh, trên người mũi nhọn đồ dựng thẳng lên đến, không khí giữa hai người hơi có chút mùi thuốc súng,“Thật xin lỗi, em nhiều chuyện .” Đình Đồng muốn lướt qua anh, không muốn cùng anh âm ỉ.

“Không cho phép đi!” anh bắt lấy cánh tay của cô nghĩ muốn đem cô kéo trở về.

Động tác này làm cho cô đột nhiên nhớ tới tình cảnh lần trước cùng đám người Cù Trà gặp nhau, ngày đó anh ta cũng là nắm lấy cô gần từng tiếng cảnh cáo.

“Như thế nào? Lại muốn một lần nữa nhắc nhở thân phận của em?”

“Đình Đồng!!” Cù Nhiên thanh âm phóng đại “Không phải anh muốn nhắc nhở cái gì, mà là em đang lần lượt nhắc nhở anh! Nhắc nhở anh là dư thừa ! Anh, Cù Nhiên ở trong lòng em rốt cuộc tính là cái gì? Anh lần lượt theo em, nhưng em thì sao ? Chuyện gì đều tự mình làm?”

So sánh với anh gần như rít gào, nhưng cô thật ra bình tĩnh hơn nhiều “Em không muốn cùng anh cãi nhau! Đợi bình tĩnh một chút, có chuyện gì buổi tối nói sau!”

“Em.....” Á khẩu không trả lời được, cuối cùng anh chỉ phải cầm giận vung tay đi ra ngoài.

.....

Công ty không khí lạnh đến độ có thể so với tủ lạnh , nguyên bản mấy ngày trước còn bảo trợ lý bỏ trống lịch trình hôn nay của Cù tổng, cư nhiên mặt lạnh hỏi công ty triệu tập vài vị cấp cao mở hội nghị, sau hơn hai giờ hội nghị, chờ tất cả mọi người đi ra, người người đều cúi đầu, bị giáo huấn cực kỳ thâm.

“Sao lại thế này a? Cù tổng hôm nay phát hỏa lớn như vậy!”

“Ai biết! Anh không có nghe thấy vừa rồi trong phòng hội nghị thanh âm gào thét kia sao? Có thể là khối lượng mục xảy ra vấn đề đi!”

“Bất quá từ lúc Cù tổng quản lý tới nay ta chưa từng thấy qua anh ta phát hỏa lớn như vậy đâu!”

“Tôi hôm nay còn cùng bạn trai hẹn cùng nhau trải qua đêm Giáng Sinh, xem ra lại ngâm nước nóng ! Sinh kế thật khó khăn a.....” Đám nhân viên anh một câu tôi một câu nghị luận.

Văn phòng Cù Nhiên.

Anh đem cả chồng văn kiện trên bàn quăng hết xuống đất, một chuyện không hài lòng hình như biến thành nhìn cái gì cũng không đúng!

Leo bưng tới cho anh cà phê “Eric, What happened?” Cù Nhiên cảm xúc có chút dị thường, về vấn đề cá nhân lúc này xuất phát từ góc độ bằng hữu đến hỏi.

“Không có việc gì!”

“Được rồi, nếu có chuyện gì tôi có thể giúp được , hãy nói cho tôi biết!”

Cù Nhiên gật gật đầu, sau đó nói “Vừa rồi mấy quản lý kia đi nơi nào cậu để ý một chút!”

Leo hiểu được ý tứ của anh, theo cách nói của người Trung Quốc -- đánh một bạt tai cho một viên kẹo.

Buổi tối, anh có ý tăng ca đến khuya mới trở về, dọc theo đường đi ánh sáng tràn đầy màu sắc nơi nơi đều là không khí vui mừng, đêm Giáng Sinh! Liên ngay cả khi ở nước ngoài cũng chưa trải qua chuyện như vậy, nhưng từ lúc cùng cô ở một chỗ, liền bắt đầu kế hoạch làm thế nào có thể chế tạo một ít lãng mạn cho cô, dù sao phụ nữ đều thích lãng mạn không phải sao? Nhưng cô chính là cố tình không cảm kích như vậy.....

Phòng khách không mở đèn, toàn bộ phòng ở đều là hắc ám , Cù Nhiên có chút hoảng sợ, chẳng lẽ là cô đi rồi? Anh tìm từng phòng một, cuối cùng mới ở sân thượng lầu hai tìm thấy thân ảnh quen thuộc kia. Cô không phải nói sợ lạnh sao? Hiện tại không để tâm, ăn mặc đơn bạc như vậy đứng ở nơi đó.

Anh đi qua kê cạnh thô bạo ôm cô đi vào bên trong, cửa thủy tinh đóng lại, liền chất vấn: “Trời lạnh như vậy em chạy ngoài làm cái gì?”

Trong phòng không bật đèn, Đinh Đồng đứng ở đối diện đưa lưng về phía ánh trăng chiếu vào, làm cho anh thấy không rõ biểu tình.

“Anh còn đánh tức giận sao?” Thanh âm cô mềm nhẹ.

“Hừ!” Anh đem đầu xoay sang một bên.

Đinh Đồng vẫn trụ vào cánh tay của anh “Đừng nóng giận ! Về sau em sẽ không nhúng tay vào chuyện nhà anh nữa được rồi chứ?”

“..... Đinh Đồng!” nghe cô nói ra những lời này, trong lòng liền từng đợt khó chịu, nhưng anh lại giống như khó có thể lý giải loại cảm giác này, anh không phải trách cô nhúng tay vào chuyện trong nhà anh, cô căn bản là không hiểu được trọng điểm!!

Cô dứt khoát đem cả người bám chặt trên người anh, năm đó, chiều này cô cơ hồ mỗi ngày đều có thể dùng đến “Vay anh muốn thế nào nha! Em quản, anh không chuẩn. Nói không hề nhúng tay , anh cũng không ưng thuận!”

Cù Nhiên nghiêm mặt lạnh “Buông tay!” Rõ ràng chỉ cần hơi chút lui ra phía sau hoặc là nhẹ nhàng đẩy cô, là có thể đem cô từ trên người mình rút ra, nhưng lại tùy ý cô đeo bám trên người mình.

“Không buông!” Đinh Đồng thấy anh bất động “Lạnh chết, ôm em một cái a!”

“..... Thật không có biện pháp với em!” theo lời ôm lấy cô, quên đi, cùng cô đấu khí, thật sự là không biết có thể đem chính mình tức chết tươi hay không nữa! Anh đối với Cù Trà cũng chưa từng dung túng như vậy, thứ nhất là em gái mình không dám cãi lời hấn, thứ hai, mỗi lần náo loạn mâu thuẫn đều là tự động qua vài ngày sau liền sẽ từ từ hòa thuận, đâu cần khiến cho anh hao tâm tổn sức nhiều như vậy.

Thân thể của cô thật đúng là lạnh vô cùng , Cù Nhiên nghiêm mặt ôm cô đi tới phòng tắm, cô không chịu “Em tự mình tắm thì được rồi, anh đi ra ngoài đi!”

“Tin hay không anh về sau cũng không quản em nữa !”

Dựa vào..... Lão nương là tiểu hài từ ba tuổi a, còn phải anh quản! Giận mà không dám nói gì, chỉ có thể thổi râu trừng mắt mặc anh bài bố.

Cuối cùng tắm đến hai người đều nằm vào bồn tắm lớn, thẳng đến kích tình trôi qua thì nước nóng đã có chút lạnh, anh mới vui vẻ ôm cô đến dưới vòi hoa sen, dùng khăn tắm bao lại giúp cô lau khô tóc mới ôm ra phòng tắm.

Nằm ở trên giường vuốt mái tóc dài của cô, làm cho cô nửa ghé vào ngực chính mình “Con mèo nhỏ, em có biết hay không anh lớn hơn em bao nhiêu?”

“Anh đã nói anh so với Cù Trà lớn hơn ba tuổi, em biết chị so với em lớn hơn bốn tuổi, cho nên cộng lại anh lớn hơn em bảy tuổi!”

“Anh đối với Cù Trà cũng chưa từng dung túng như vậy!! Trừ em ra cũng không ai dám tức giận như vậy với anh!” Anh tiếp theo liền thở dài lại bắt đầu cười cười “Hôm nay anh thật sự nghĩ muốn thuận tiện trừng phạt em một chút, cũng mặc kệ em, nói cái gì chính là cái đó! Nhưng là sau anh liền cảm thấy anh sao có thể tức giận với đứa nhỏ như em! Hai chúng ta cách nhau bảy tuổi, em không hiểu chuyện, anh cuối cùng phải nhường nhịn em chút.....”

Đình Đồng cảm thấy trong lòng ấm trọn lẫn vui vẻ, hướng trong lòng anh càng xích lại gần hơn. Đã lâu lắm rồi, ngay cả chính cô đều đã muốn quên, kỳ thật cô mới hơn hai mươi tuổi...

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tiệc Cuối Năm ...

Cuối năm, các công ty lớn đều có họp mặt, tiệc rượu, từ tổng tài cho tới nhân viên nhỏ bé, có thể nói là trong một năm trung đến đông đủ nhất chỉ có một ngày.

Thời điểm Đình Đồng đến, đại đa số mọi người đã đến đủ, Tề Thiên hướng phía sau cô nhìn chung quanh “Cù Nhiên đâu Cù Nhiên đâu?”

“Anh gấp gấp muốn gặp anh ấy? Là muốn thổ lộ sao?” Đình Đồng trả lời tiện tay lấy ly rượu trên khay, xoay xoay thân lý, gương mặt tinh xảo cũng không nhìn anh cái nào.

“Cất, tôi không có ham mê đó! Nhìn xem anh ta một chút không coi trọng cô..... Cũng không cùng đến!”

Chắc chắn..... đắc ý như vậy! Mặc kệ cô!!

“Tân Vũ” tổ chức tiệc cuối năm cũng vào hôm nay, vài ngày trước Cù Nhiên liền cùng cô dây dưa “Em theo anh đi tham gia ‘Tân vũ’ tiệc cuối năm đi, công ty của em dù sao em hàng năm đều tham gia, ít đi một lần có sao đâu!”

Cô mặc kệ “Em tốt xấu cũng là một lãnh đạo cấp cao được không?!! Công ty liên hoan cuối năm em sao có thể vắng mặt!”

“Một quản lý nhỏ bé như em, có thể xem là lãnh đạo cấp cao?!” Ở trước mặt anh nói chuyện chức vụ, em có phải quá tự tin rồi hay không!

“..... Anh đây là coi thường em sao?”

Anh cười lấy lòng “Không phải không phải, là anh rất yêu thích em, em liền theo anh đi được không? Liền năm nay đi đi?” Lần sau anh nhất định bảo Leo điều tra rõ ràng đem thời gian điều chỉnh một chút, tuyệt đối không chọn cùng một ngày nữa.

Mặc anh dẻo miệng như thế nào, nhưng Đình Đồng vẫn không đáp ứng, thẳng đến hôm nay ra ngoài, anh vẫn còn hé ra khuôn mặt lãnh khốc không để ý tới cô.

“Mẹ.....” Cửa đại sảnh, bạn nhỏ Bành Hạo ăn mặc vô cùng xinh đẹp, vừa thấy Đình Đồng liền khẩn cấp chạy về phía cô.

“Ôi chào yêu.....” Cô làm bộ khoa trương bị đụng vào “Cục cụng chúng ta ăn cái gì, rắn chắc như vậy!!”

Lời này thật đúng ý bạn nhỏ, cười đến vui tươi hơn hờ “Mẹ ơi mẹ ơi, con đã có thể bắt được! Cái dạng này, mẹ xem..... Hắc.....” Tay chân béo mập liền hướng về phía một bên Tề Thiên khoa tay múa chân đứng lên, “Haha..... Xem lợi hại của ta đây! Tiểu Thiên bị ta đánh ngã!”

“Chú nói tiểu tổ tông, chưa chút mặt mũi có được không? Nhiều người như vậy.....” Anh ngồi xổm xuống nhỏ giọng cảnh cáo.

Đình Đồng bị chọc không biết nên khóc hay nên cười, lúc này mới chú ý tới anh hai đi theo Bành Hạo.

“Anh!”

Bành Tấn Hoa gạt đầu ra hiệu, buông Hương Tân trong tay “Tiểu Đồng, lại đây một chút.”

.....

Trong góc đại sảnh, Bành Tấn Hoa nhìn về phía con đang nghịch ngợm náo loạn âm ỉ “Vài năm nay, thật sự cảm ơn em!”

“.....” Đình Đồng có chút không được tự nhiên không biết nên nói cái gì.

“Trong khoảng thời gian này cùng cục cụng ở chung một chỗ, anh mới biết được mang theo một đứa nhỏ có bao nhiêu khó khăn! Tiểu Đồng, thật sự cảm

on em! Quyết định của Thiên Nhan tựa hồ không sai chút nào , duy nhất trừ bỏ anh.....” Nói đến đây... thì thần sắc ở trên mặt anh lập tức âm trầm đi không ít “Anh quá ích kỷ, vẫn luôn nghĩ cho bản thân, năm đó em cũng bắt quá vừa mới hai mươi, lại phải nhận toàn bộ trách nhiệm chăm lo cục cung..... Thực xin lỗi!”

Thình lình xảy ra tình huống này làm cho cô trở tay không kịp.

“..... Anh! Không có ‘Thực xin lỗi’! Anh đừng nói như vậy. Nếu năm đó không có chị Thiên Nhan, không có các người thu nhận em, tương lai của em có lẽ đã sớm ở năm năm chấm hết rồi , những chuyện em làm đâu tính là cái gì..... Huống chi, Thiên Nhan lúc trước đem cục cung giao cho em, kỳ thật cũng là vì em đi! Chị ấy sợ dĩ đem cục cung giao cho em chăm sóc, có lẽ càng vì muốn cho em có một lý do để tiếp tục sống.....”

Bành Tấn Hoa biết đề tài này đối với bọn họ mà nói đều quá mức trầm trọng, đoạn thời gian đau xót kia hai người đều không muốn nhắc tới nhất, trăm mặt một hồi “Tiểu Đồng, chúng ta không phải đã buông bỏ một chút?”

Đình Đồng hé miệng cười cười “Anh hai, kỳ thật anh vẫn chưa hiểu được chị Thiên Nhan lúc trước vì cái gì không tha thứ anh! Chị ấy không phải hận anh phong lưu, mà là không thể dễ dàng tha thứ việc sau khi hai người cùng một chỗ, anh luôn miệng nói ‘Yêu’ chị đồng thời còn cùng người khác dây dưa không rõ..... Ở trong tình cảm, phụ nữ đều là ích kỷ , chị ấy đã đem tất cả tình yêu đặt ở trên người anh, hy vọng anh cũng có thể đem tình cảm chính mình chỉ đặt ở trên người chị ấy!”

“Anh biết, cô ấy đã nói ‘Muốn chung thủy!’” Cho nên mấy năm nay anh thay đổi từng thái độ, không chịu, cũng vô pháp lại tiếp nhận người phụ nữ khác.

“Nhưng anh vẫn là không rõ lòng của chị ấy.....”

Bành Tấn Hoa khó hiểu chờ câu sau của cô.

“Thiên Nhan mặc kệ đang ở đâu lúc nào cũng luôn hy vọng anh sống tốt, chỉ có anh sống tốt chị ấy mới có thể vui vẻ, đây cũng là lý do chị ấy lúc trước tuy rằng nói hận anh, lại vẫn hoàai cục cung với anh một tác cũng không rời. Anh, một lòng không phải cả đời chỉ yêu một người, mà là thời điểm yêu một người có thể đối với cô ấy toàn tâm toàn ý!”

Chung thủy không phải cả đời chỉ yêu một người.....

Trong đại sảnh ngọn đèn nhảy mắt vụt tắt, trên sân khấu ánh đèn sáng rực, yển hội chính thức mở màn. Tiếng hoan hô, tiếng hét chói tai nổi lên bốn phía, từ bốn phía dải băng bay xuống, ánh đèn hoa lệ chiếu rọi khắp nơi, một cô gái trang phục xinh đẹp từ từ bay lên trung tâm sân khấu xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Âm nhạc tung bùng náo nhiệt vang lên, không khí lập tức được đốt nóng.....

“Đậu đỏ, đậu đỏ thắm, khoai sọ

Cua cua cua cua cua cua người muốn thêm cái gì nga.....”

Trên đài cô gái hát lên một ca khúc quen thuộc, phối hợp với động tác múa của tay chân, toàn trường mọi người bị cô lôi kéo cùng nhau hoa tay múa chân vui vẻ.

Bành Tấn Hoa cũng nhìn xem mê mẩn, trên mặt dường như mang theo ý cười. Một khúc hát xong, mọi người vỗ tay hoan hô rầm rộ, tiểu Bành Hạo rướng cổ họng hét to: “Đó là người nhà chúng ta Đó là người nhà chúng ta.....”

Mọi người lập tức đem ánh mắt tập trung đến trên người một nhà bọn họ..... Chắc chắn, không thể tưởng được a! Cự nhiên đều thành người một nhà.....

Bành Tấn Hoa sắc mặt có chút mất tự nhiên, ho nhẹ suy nghĩ tránh né ánh mắt mọi người, Đình Đồng nhìn thấy buồn cười, anh biểu tình này khi nào thì từng có a..... Thật vui mừng, cô vẫn muốn thay mặt anh suy nghĩ, xuất ra thái độ trước sau như một, lãnh nghiêm mặt quét qua mọi người một chút, mọi người lập tức không dám tiếp tục nhìn bọn hắn chằm chằm nữa. Trên đài cái kẻ dở hơi kia nói vậy lại chính là một cô gái nằm mơ giữa ban ngày, chỉ thấy lúc này cô cũng chăm chú hướng bên này nhìn qua, nhân viên công tác hậu trường không biết chuyện đã xảy ra phía trước, bắt đầu lo lắng thúc giục cô kết cục.

“Này..... Nàyy.....” Kêu hai tiếng thấy cô không phản ứng, nhân viên công tác khom lưng hướng lại đây, kéo cô về phía sau sân khấu chạy.

“..... A ~~~~~” Một tiếng “A” hốt hoảng phát ra, phối hợp với động tác bị người đột nhiên thật mạnh kéo xuống, mười phân mười chín biếm a, Đình Đồng cảm thấy tiểu phẩm tình yêu bất quá cũng như thế đi!

“Ôi!” Bành Tấn Hoa cau mày thờ dài, động tác này Đình Đồng quen thuộc vô cùng. Cự Nhiên mỗi lần bị cô chọc giận cũng một bộ biểu tình như vậy.

“Anh hai, có một số thứ bỏ lỡ một lần không nên lại bỏ lỡ lần thứ hai!” Nói xong cô liền bay thẳng đi vào trong đám người, lưu lại một mình anh ở tại chỗ trở này ngẩn ngơ.

Công ty phần lớn nhân viên đều là người trẻ tuổi, một đám chuẩn bị tiết mục đầu ý tưởng tuyệt vời, người xem ứng phó không nổi. Cuối cùng là tiết mục trao giải thưởng, phần thưởng đơn giản là bản máy tính bút ký, giống như một cuốn sách mua sắm, coi như là một chút quà tặng khen thưởng mọi người vất vả một năm qua, chẳng qua muốn có được nó phải dựa vào vận khí thôi.

Đình Đồng cảm thấy không thú vị, lại không tốt nếu rời đi trước, chỉ phải cười làm lành ở một bên nhìn mọi người hưng trí bùng bùng tiến đến thử vận may. Một vị quản lý rút được bản bút ký, vẻ mặt cao hứng, tiếp nhận microphone “Tôi có thể hay không xin dùng phần thưởng này đổi một cái khác?”

Người chủ trì reu reo: “Áy, không thể có lòng tham như vậy a, đây đã là phần thưởng tốt nhất!”

“Không không không, tôi không đổi vật chất, tôi muốn đổi một cái cơ hội, làm cho mọi người có thêm cơ hội!” chàng trai hào hoa phong nhã giải thích nói.

Đình Đồng cũng hiểu được rất là thú vị, nghiêng đầu chờ xem kịch vui.

“Tôi nghĩ nhân cơ hội hôm nay hướng người trong lòng tưởng nhớ đã lâu thổ lộ, cô ấy cũng trong công ty chúng ta, cho tới nay cũng chưa tìm được cơ hội thích hợp, nếu hôm nay tôi vận khí tốt như vậy, tôi liền này ra ý tưởng, muốn dùng vận may đổi lấy máy tính đến trao đổi, cũng coi như mượn chút vận khí, hy vọng có thể thành công!”

Người chủ trì “Nhưng là, công ty có quy định, nhân viên trong công ty chúng ta không cho phép phát sinh tình cảm luyến ái ! Đây.....”

Chàng trai hiểu rõ tâm ý cười cười “Cho nên tôi đánh cược một lần , nếu cô ấy đồng ý, như vậy tôi nguyện ý vì cô ấy rời đi công ty. Ngược lại nếu cô ấy không muốn, ha ha..... Như vậy tôi còn có thể tiếp tục giữ lại bát cơm của mình, như vậy tính toán, tôi giống như thế nào cũng không thiệt thòi a!”

Hôm nay trường hợp như vậy, tựa hồ đã muốn không có phân chia trên dưới, nói cái gì làm cái gì mọi người đều ôm một loại thái độ vậy xem không tỏ thái độ.

Phô trương thổ lộ như vậy thật đúng là rất nguy hiểm, Đình Đồng đều vì hấn não loạn mà đỏ mặt, chỉ thấy anh ta mắt sáng như đuốc hướng phía dưới không ngừng tìm kiếm, cuối cùng dừng lại một chỗ “XXX, em có nguyện ý làm bạn gái anh không?”

Đình Đồng thấy không rõ biểu tình của cô gái, nhưng theo tiếng hoan hô vang lên cùng người biểu tình trên đài hưng phấn nhìn xem, anh thổ lộ đại khái là thành công . Một hồi tiệc cuối năm bình thường, không nghĩ tới năm nay lại có thể phát sinh nhiều chuyện như thế, lúc chấm dứt còn có thể thúc đẩy một đôi tình nhân, mặc kệ sau này có ai vì đoạn tình cảm này mà rời đi chức vị hay không, nhưng ít ra lúc này mọi người đều vì bọn họ mà cao hứng.....

Cửa khách sạn, mọi người đều tự hướng ông chủ nói lời tạm biệt xong đều rời đi. Bành Tấn Hoa ôm con đang ngủ, cùng Đình Đồng nói chuyện, đứng bên cạnh Tả Mộng Lam không biết nên nói chuyện gì, cũng chỉ là thường thường hướng Đình Đồng ngậm ngùi cười hai cái thiện ý.

“Cô không nhớ rõ tôi ?” Đình Đồng cùng anh hai nói xong, xoay mặt hỏi Tả Mộng Lam ngơ ngác nhìn chính mình.

“..... Không không, nhớ rõ nhớ rõ, cô là mẹ của Hạo Hạo mà!”

“Ha ha..... Xin chào, tôi gọi là Đình Đồng! Hạo Hạo rất nghịch ngợm, về sau còn cần cô vất vả nhiều!” Lời của cô ý nghĩa rõ ràng, Bành Tấn Hoa quay đầu nhìn về phía bên kia, làm bộ cố ý tránh đi.

“Không có việc gì không có việc gì, dù sao cũng không quá vài ngày, qua một đoạn thời gian tôi sẽ quay về công ty làm , đến lúc đó không gặp được thằng bé tôi còn rất nhớ nó là đằng khác!” Ý nghĩ đơn giản thần kinh thô cuồng người nào đó theo bản năng liền cùng cô khách sáo, người nha, sao có thể tranh công đâu! Huống hồ cho dù cô thực sự mệt chết khiếp, cô cũng không dám ở trước mặt mẹ người ta oán giận không phải.....

“Ồi chào.....” Đình Đồng ghen lời, cô rõ ràng cảm giác được trên người anh mình đang tán phát ra một cỗ sát khí mãnh liệt, khó khăn lắm cô mới nặn ra một câu “Ha ha..... Cô thực khách sáo!”

Cô đang nghĩ muốn đi trước, phía sau liền truyền đến một trận tiếng bước chân quen thuộc, nhìn lại, quả nhiên là Cù Nhiên.

“Sao anh lại tới đây?”

Cù Nhiên đi đến bên cạnh cô, một tay nhẹ nhàng ôm thắt lưng của cô “Tôi đón em!”

Tả Mộng Lam nhìn người tới, liếc mắt xoa nhẹ hai mắt, sau đó xuất hồ ý liễu vươn ngón trở đâm đâm trước ngực Cù Nhiên.....

Thần kinh, Đình Đồng mặt đều bắt đầu run rẩy , cô gái này thật đúng là kỳ lạ không phải một chút nha.

Cù Nhiên cũng kinh ngạc nhìn cô “Tiểu thư, cô có việc?”

“OMG, anh là không phải lại gạt tôi? Anh không phải nói Đào Diên đã chết rồi sao!” Tả Mộng Lam đột nhiên bắt lấy Bành Tấn Hoa liền ồn ào, hoàn toàn không ý thức được câu nói đã gây tai họa.

Bành Tấn Hoa trong lòng thầm kêu không tốt, tức giận trừng mắt nhìn cô rống: “Câm miệng! Nói bậy bạ gì đó!”

Lúc này Đình Đồng đã muốn có chút cứng ngắc, trên lưng tay anh còn đang ôm cô, làm cho cô một cử động nhỏ cũng không dám.

Tả Mộng Lam thế này mới nhận thấy không khí không đúng, thầm hận chính mình lỗ mãng, khúm núm cúi đầu, không dám lên tiếng nữa.

Cù Nhiên che dấu biểu tình cùng Bành Tấn Hoa hàn huyên vài câu, không biểu hiện ra chút gì nghi vấn hoặc là cảm xúc khác thường, sau đó mang theo Đinh Đồng cùng bọn họ cáo biệt rồi đi.

Anh đem xe dừng ở trước khách sạn, Đinh Đồng nghe thấy mùi rượu trên người hắn, trước một bước mở ra cửa xe “Em mở cửa rồi, anh ngồi vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Xứng Đáng...

Edit: Ishtar

Beta: Tuyết Nhi

Anh đem xe dừng ở trước khách sạn, Đinh Đồng nghe thấy mùi rượu trên người hắn, trước một bước mở ra cửa xe “Em mở cửa rồi, anh ngồi vào đi.”

Cù Nhiên không nói chuyện, bước đến bên kia xe, mở cửa lên xe.

Hai người một đường trầm mặc về nhà.

Đinh Đồng tắm rửa đi ra, Cù Nhiên đứng ở ban công phòng ngủ hút thuốc, cô chỉ biết là chính mình đem vấn đề nghĩ rất đơn giản

Cô lau tóc đi qua “Một mỗi một ngày, nhanh đi tắm rửa đi!” Đem điều thuốc trong tay anh dụi vào trong gạt tàn.

Anh bất động.

Không biết có phải hay không tất cả mọi người đều như vậy, dù sao Đinh Đồng cảm thấy nếu ồn ào âm ỉ không có gì đáng sợ, nhưng loại trầm mặc không nói một lời này ngược lại làm cho trong lòng cô từng đợt sợ hãi.

Cô chui vào trong lòng, cắn môi dưới, nhìn anh “Vào đi thôi!”

Hai tay anh bỏ trong túi quần, nhìn thẳng phía trước “Đinh Đồng..... Em không phải nên cùng anh nói một chút.....”

Đinh Đồng tim đập vang bình bịch, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn đến đường nét lạnh lùng của Cù Nhiên, cô chậm rãi đem tầm mắt dời xuống, không dám nhìn tiếp “Anh muốn biết cái gì?”

“Anh lớn lên giống ai?”

“..... Anh chính là anh, làm sao giống ai.....”

“Đinh Đồng..... Anh chỉ hỏi một lần, anh, bộ dạng, giống ai?” Hôm nay buổi tối lại một lần nghe được cái tên “Đao Diên” này, anh thật sự nói không nên lời cảm giác của mình lúc này là như thế nào. Cái tên này đã dần dần biến mất ở trong lòng bọn họ, nếu không phải buổi tối hôm nay được người nhắc nhở, anh đều đã nhanh quên mất bọn họ là như thế nào quen biết ! Đao Diên! Trên đường trở về anh luôn suy nghĩ, từ ngày bọn họ bắt đầu quen biết, kỳ thật ở trong lòng Đinh Đồng, cô có lẽ cần bản chính là không có gì Cù Nhiên đi? Anh chính là một người thay thế, một người để cho cô đem cảm tình của người khác ủy thác ở trên người. Anh rốt cuộc tính cái gì.....

Lặng lặng chờ câu trả lời của cô.

“Này không quan trọng.....”

“Nhưng với anh mà nói rất quan trọng!” Anh lớn tiếng đánh gãy lời của cô. “Anh phải biết rằng ở trong lòng em anh rốt cuộc sắm vai nhân vật nào! Phải biết rằng em đến tới cùng đem anh trở thành cái gì!”

“Cù Nhiên anh đừng như vậy!” Đinh Đồng thanh âm có chút run run “Chúng ta đừng âm ỉ, từ từ nói được không?”

“Được! Anh cho em thời gian giải thích, mặc kệ em nói cái gì anh đều tin! Em nói đi.” Lại là một trận trầm mặc, anh rốt cục chờ không nổi nữa “Em không biết nên nói như thế nào, được, như vậy, anh tới hỏi, em chỉ cần trả lời phải hoặc là không phải là được!”

Cô mặc áo ngủ, hai chân mảnh khảnh lộ ở bên ngoài, Cù Nhiên lôi kéo cô đến trong phòng ngủ ở trên giường, lại xoay người đóng cửa ban công.

Đinh Đồng huy động dừng khí rốt cục ngẩng đầu lên “Anh hỏi đi!”

“Đao Diên là ai?”

“..... Là bạn trai năm năm trước của em.”

“Hiện tại ở đâu?”

Cô nắm chặt dây lưng áo ngủ “Em không muốn đề cập tới việc này.”

Cù Nhiên tròn mắt “Em cái gì cũng không nguyên ý nói, vậy em đến tốt cùng còn có cái gì là có thể cho anh biết!”

“Anh ấy đã chết, năm năm trước đã chết, được rồi chứ!” Đinh Đồng hốc mắt đỏ lên, nước mắt ở bên trong đảo quanh, lại còn liều mạng chịu đựng không cho nó chảy ra.

Cù Nhiên xoay mặt không nhìn cô, ngoan tâm tiếp tục chất vấn: “Lúc trước chính là bởi vì anh lớn lên giống anh ta cho nên em mới vọt vào trong phòng của anh thuê phải không?”

“Phải!”

“Đáp ứng cùng anh qua đêm đêm đó cũng là bởi vì khuôn mặt này của anh?”

“..... Phải!” Việc đã đến nước này, cô cũng không có gì giấu diếm nữa.

Cù Nhiên sắc mặt càng ngày càng khó coi, anh nhìn nhin “Sau đó thì sao? Hoặc là nói cho tới bây giờ..... Anh đối với em rốt cuộc tính cái gì?”

“Anh bình tĩnh một chút được không!”

“Mẹ nó, anh như thế nào có thể bình tĩnh, em nói cho anh biết nên như thế nào bình tĩnh..... Anh thật sự cảm thấy rất buồn cười, nguyên lai anh bắt quá là..... Là một con rối để cho em ủy thác tình cảm gì đó!”

Anh đứng dậy đem Đinh Đồng kéo đến trước mặt, cười lạnh “Anh rốt cuộc là phát bệnh điên gì thế nhưng một chút cũng không phát giác, để cho em đùa giỡn trong lòng bàn tay một đoạn thời gian dài như vậy..... Anh đối tốt với em, em cũng không hiếm lạ đi? Đinh Đồng, anh rất muốn biết, anh ở trong mắt em có phải hay không rất buồn cười?”

Đinh Đồng cắn chặt môi, muốn nâng tay vuốt lên cái trán đang nhăn lại của anh, lại bị hất ra “Anh không cần em thương hại! Em nói đi, trả lời anh!”

“..... Thực xin lỗi!” Cô không có cách giải thích nào khác, bởi vì vừa mới bắt đầu, cô quả thật là ôm tâm tình như vậy cùng anh ở chung một chỗ “Nhưng là.....”

“A.....” Câu nói kế tiếp bị anh thô bạo nuốt vào trong miệng, lực đạo trên cánh tay đang ôm cô càng thêm siết chặt, đáng sợ giống như muốn đem cô ghim chặt trong lòng cho đến chết. Câu “Thực xin lỗi” kia của cô như kim châm đâm vào thần kinh Cù Nhiên, mãnh liệt cắt đứt lời cô muốn giải thích, cắn xé cánh môi của cô, có một loại xúc động muốn hủy diệt cô.

Anh một tay vói ra phía trước, xả xuống áo ngủ rồi rạc, ném tới mặt đất, tay kia nắm tóc cô bức bách cô ngửa đầu đáp lại mình.

“Cù..... Nhiên, anh..... Buông ra.....” Đinh Đồng hai tay cầm lấy tay hắn đang nắm tóc mình “Đau a..... Anh buông ra.....”

“Em cũng đau? Nực cười!” Anh vẫn là buông lỏng tay ra, lại dùng sức đẩy làm cho cô ngã xuống trên giường lớn.

Giãy dụa, cự tuyệt..... Đối diện với người trước mặt đang trong cơn giận dữ không hề tác dụng, suốt buổi tối cô đều bị chặt chẽ gắt gao nhốt dưới thân thể anh, thân thể lần lượt va chạm biểu thị công khai phần nộ của đối phương, cô chỉ phải mặc cho làn sóng kích thích mang đến khoái cảm vô lực tùy ý anh bài bố.....

Phương Đông bắt đầu xuất hiện tia sáng, Cù Nhiên nhìn người bên cạnh đã ngất đi. Nửa đêm cho tới sáng, cô khóc khàn cả giọng, anh không phải không đau lòng, nhưng là không nghĩ buông ra cô, sợ buông lỏng tay cô liền biến mất không thấy..... Cô không phải trong lòng không có hắn sao? Đã như vậy, anh sẽ làm cho thân thể cô khắc dấu vết của anh, buộc cô rốt cuộc quên không được anh!!

Nhìn nhìn, không biết có phải là gặp ác mộng hay không, người đang ngủ say bỗng nhiên sẽ nhỏ giọng khóc nức nở, anh nhẹ nhàng đem cô kéo đến trong lòng, vỗ vỗ lưng cô, khẽ sát bên tai nhẹ giọng “Đừng sợ đừng sợ! Anh ở đây.....” Người trong lòng lầm bầm vài câu sau lại nức nở vài tiếng, mặt cô ở trong lòng tìm được một chỗ thoải mái, lại tiếp tục ngủ say.

Cù Nhiên ôm cô, biểu tình lại vô cùng tự giễu, người ở trong lòng cô, nhưng thật sự là hắn sao? Cô trong lòng tưởng nhớ có lẽ vẫn là người yêu cũ đã mất kia đi..... Khi ngủ, cảm giác cùng tinh thần phòng ngự của con người là suy yếu nhất, cô có thể tin nhiệm dán tại trong lòng mình..... Nhưng, cô thật sự đem anh cho rằng là chính anh ta sao?

.....

“Anh rốt cuộc có ý tứ gì?” Đinh Đồng không thể nhịn được nữa, chắn ở cửa không cho Cù Nhiên đi ra ngoài. Ngày đó sau khi tỉnh lại trong phòng cũng chỉ còn một mình cô, nhanh đến giữa trưa có vài người đến đây nói là chăm sóc cuộc sống của cô, liền công khai đem cô giam lỏng, bằng bản lĩnh của cô không phải ra không được, chính là cô nghĩ vô luận như thế nào cũng muốn cho anh một cái công đạo. Liên tiếp vài ngày Cù Nhiên đều không có trở về,

hôm nay rất cực đỗi được hấn, cô không thể lại để cho anh đi như vậy nữa.

“Không cho đi! Anh có ý tứ gì, dựa vào cái gì hạn chế tự do sinh hoạt của em!”

Ngữ khí hàn băng lạnh lẽo này của Cù Nhiên cô chưa bao giờ nghe qua “Tránh ra!”

“Không muốn nhìn thấy em anh cứ nói thẳng, em lập tức đi! Đem em nhốt tại chỗ này vì cái gì!”

“Đi? Hừ..... Em cho rằng đây là đâu mà muốn đến là đến, nói đi là đi ?! Trước kia chỉ sợ anh đối với em quá tốt, mới khiến cho em có lá gan dám đem anh đùa giỡn trong lòng bàn tay.” Anh cười lạnh “Hiện tại là lúc em nên thanh tỉnh một chút, anh cảnh cáo em, tốt nhất đừng tiếp tục cùng anh đùa giỡn, đỗi ở đây.....”

“Cù Nhiên!! Anh ít nhất cho em cơ hội giải thích được không! Đúng, ngay từ đầu em nhận lầm anh, nhưng là sau đó em nghĩ không thêm để ý, muốn quên mất khúc nhạc đệm kia, là anh lại một lần nữa nhảy vào cuộc sống của em..... Anh không thể.....” Anh không thể ở lúc em thật vất vả mở rộng cửa lòng, thời điểm muốn đem hết toàn lực tiếp nhận anh, anh lại cứng rắn bắt nó đóng lại.

Nhưng là những lời sau cô không có cơ hội nói ra miệng.

“Câm miệng! Không cần em lại một lần nhắc nhở anh lúc trước ngu ngốc cỡ nào!” Cù Nhiên tay kéo cửa dừng lại, xoay người bồi thêm một câu:“..... Đình Đồng, em có biết hay không, em loại người không có lương tâm này, thật sự không xứng có được tình yêu của người khác! Em chỉ đáng có được cuộc sống cô độc suốt quãng đời còn lại.....”

Hết thấy thanh âm vào lúc này đều yên lặng, Đình Đồng không biết chính mình làm sao trở lại phòng, giống như có gì đó dần dần chết lặng, xứng đáng cô chính là xứng đáng! Vì cái gì không tiếp tục sống một mình như trước? Vì cái gì muốn giống như người khác muốn có được tình yêu? Vì cái gì luôn đem bản thân bức đến đường cùng như vậy.....

Cô không náo loạn! Đợi cho thời điểm Cù Nhiên phát hiện chuyện này, Đình Đồng thậm chí ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn anh.....

Lúc trước cố ý tránh cô, bắt quả chính là để cho bản thân bình tĩnh một chút, anh sợ trong lúc xúc động sẽ nói ra những lời không thể挽回, anh vốn cũng không phải là người biết kiềm chế, có thể tính toán nhường nhịn đến bước này thực không dễ dàng, nhưng cô vẫn là không thuận theo không buông tha..... Cuối cùng câu nói kia chính mình bật thốt lên liền hối hận rồi, nhưng loại thời điểm này như thế nào có thể nói xin lỗi, chính là không dám lại nhìn vào mắt cô, mở cửa vội vàng rời đi.

Rõ ràng là cô sai, nhưng trong anh cũng khó chịu đến sắp hít thở không thông rồi.

Nhà hàng xoay Lục Toàn.

Bành Tấn Hoa rất tuân thủ thời gian, cùng thời gian ước định gấp mặt cơ hồ là không kém một giây.

Cù Nhiên lễ phép đứng dậy chào hỏi “Bành tổng thực đúng giờ!”

“Làm sao, để anh đợi lâu!” Cũng không nhiều lời “Chúng ta không cần khách sáo, tôi nghĩ anh tìm tôi hẳn là không vì công việc.”

“..... Tôi hy vọng anh có thể đồng ý, để cho tôi mang Hạo Hạo qua ở vài ngày.” Cù Nhiên dừng một chút “Chơi với Đình Đồng.”

“.....” Bành Tấn Hoa không đáp lại.

“Chỉ cần anh đáp ứng, công trình ‘Thánh thiên’ cùng A [tên công ty, thuộc loại long bộ, bởi vậy mang quá] ‘Tân vũ’ sẽ nhường đường cho anh, hơn nữa còn giúp đỡ anh có được nó.”

Bành Tấn Hoa cười, chẳng thêm để ý “Tôi trực tiếp gọi anh là Cù Nhiên đi! Cù Nhiên, tôi nghĩ anh trước tiên nên làm rõ chúng ta đang nói cái gì! Việc kinh doanh tất nhiên là chuyện quan trọng, nhưng là tôi còn chưa đến mức phải cùng anh dùng thứ khác trao đổi để có được. Anh là đang xem thường tôi? Hay là..... coi thường chính anh?!”

“..... Thật có lỗi, là tôi đường đột. Anh đã không đáp ứng, coi như tôi chưa nói gì!” Lại giẫm phải đinh lần nữa, anh là đụng chạm thái tuế nhà nào a.

“Chuyện riêng của Đình Đồng về lý mà nói thì không đến phiên tôi xen vào, nhưng cô ấy tốt xấu gì cũng gọi tôi là ‘anh hai’, cho dù không có con tôi, tôi cũng không có khả năng mặc kệ. Bất kể như thế nào, chỉ cần cô ấy có thể vui vẻ.” Bành Tấn Hoa uống một ngụm cà phê “Đồng thời, nếu cô ấy bị khi dễ, không cần cô ấy phải mở miệng, tôi đều sẽ không tiếc bất cứ thứ gì giúp cô ấy hết giận!”

Nói gần nói xa cảnh cáo làm cho người ta không rét mà run, Cù Nhiên có thể cảm giác ra người đàn ông đối diện này tản ra sự sắc bén, một người chỉ dùng bốn năm thời gian là có thể đem một công ty chưa ai biết đến phát triển trở thành “Thánh thiên” môn quy không nhỏ như hôm nay quả nhiên không đơn giản, anh đã từng ở bên ngoài lăn lộn, biết hết thấy đều không dễ dàng, huống hồ vẫn là hoặc nhiều hoặc ít lúc đầu khởi nghiệp cũng có dựa vào danh tiếng cũng ảnh hưởng của công ty gia tộc ở trong ngoài nước, đặt mình vào hoàn cảnh người khác tưởng tượng, giả như cho anh bốn năm thời gian cùng một tình huống như bọn họ, Cù Nhiên không nhất định có thể có được thành tích như Bành Tấn Hoa.

Bành Tấn Hoa đổi đề tài “Ha ha..... Tôi dường như nói quá nhiều rồi. Được rồi, buổi chiều anh tan làm, tôi sẽ bảo người đem Hạo Hạo đưa đến chỗ anh.” Quả nhiên là xử sự khéo léo, hiểu được cơ giỡn.

Chương 24: Rạn Nứt...

Edit: Ishtar

Beta: Tuyết Nhi

Bánh Hạo ngồi ở trên xe, chun chun miệng nước mắt lưng tròng nhìn Cù Nhiên đang lái xe.

“Hạo Hạo, đừng khóc được không? Cậu thật sự là mang cháu đi tìm mẹ nha!” Anh ngoài mặt dụ dỗ, dưới chân tăng tốc, nghĩ nhanh chóng trở về.

Tiểu gia hỏa này có phải quá kinh sợ rồi hay không? Có thể có chuyện gì chứ? Nói là ba nó tự mình phái người đưa tới a, cũng không phải muốn đem nó mang đi bán, nó như thế nào khóc ủy khuất như vậy?

“Cậu, cậu chính là kẻ lừa đảo! Con biết..... Khẳng định là con trong khoảng thời gian này không đi tìm Tiểu Đào chơi cùng, cậu thay bạn ấy tìm con báo thù!” Thằng bé hít hít nước mũi “Cậu không thể như vậy..... Cậu là người lớn, Cậu không thể đối với con như vậy.....” Nói xong tiểu tử kia lại muốn khóc.

Xú tiểu tử, sức tưởng tượng của con cũng quá phong phú rồi.....

Đội đến trước nhà, Cù Nhiên mở cửa ra, liền hướng trên mông tiểu tử kia nhẹ nhàng vỗ vỗ “Vào đi thôi, kêu kêu xem mẹ đang ở đâu!”

“Mẹ ơi..... Mẹ ơi.....”

Đình Đồng nghĩ đến bản thân nghe lầm, vội vàng chạy ra, nghiêng ngả lão đảo lập tức liền ngã ở trước mặt cục cưng, đầu gối thật mạnh rơi trên mặt đất, cô đơn giản quỳ xuống liền ôm lấy con, nhiều ngày không thấy tưởng niệm cùng bản thân chịu đựng ủy khuất đúng lúc này toàn bộ bùng nổ, ôm ấp thân mình nho nhỏ, cảm giác quen thuộc lại trở về, nguyên lai, từ đầu đến cuối, cô có được cũng chỉ có cục cưng mà thôi, cũng chỉ có cục cưng mà thôi.....

“Cục cưng, cục cưng.....” Cô ôm gấu gao bé, mặt liền chôn ở trước người đứa nhỏ nho nhỏ, khóc rất thương tâm.

Tiểu Bánh Hạo cũng rất nhớ mẹ, lúc này khóc càng lớn tiếng “Mẹ, mẹ, người..... Mẹ gạt người..... Mẹ rõ ràng nói..... Nói muốn tới chơi với con Đầu có” Cậu bé lên án mẹ nói chuyện không giữ lời.

Cù Nhiên đi qua, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của cô, ngữ khí ôn nhu đã lâu không có “Đừng dọa đến đứa nhỏ, đừng khóc.....”

Bà vai cô cứng lại lên, khẽ run lên làm rớt ra tay của anh, cự tuyệt quan tâm.

“Cục cưng, đừng khóc được không?” Một hồi lâu cô mới ngẩng đầu.

Tiểu tử kia tựa hồ cũng là khóc đủ, hai tay nhỏ bé nâng lên giúp mẹ lau nước mắt trên mặt “Mẹ cũng đừng khóc, cục cưng có nghe lời, mẹ không có đi xem con con vẫn nghe lời nga! Cho nên mẹ không cần khổ sở.....”

Đình Đồng nắm tay nhỏ của bé kéo tới bên miệng hôn “Mẹ biết cục cưng là ngoan nhất, là mẹ không tốt, đều trách mẹ, mẹ nói chuyện không giữ lời..... Là mẹ sai!”

Người phía sau yên lặng nhìn, không nói chen vào, anh chỉ biết, chỉ có người cô quan tâm nhất cô mới có thể để ý. Mà cô để ở trong lòng, đếm tới đếm lui cũng sẽ không vượt qua năm đầu ngón tay, trừ bỏ Hạo Hạo trước mặt, đại khái cũng kể đến Đào Diên đã mất cùng mẹ ruột của Hạo Hạo đi! Về phần anh, a, như thế nào có thể sắp xếp trên.....

“Cục cưng, con sao lại đến nơi này?”

Bánh Hạo hướng phía sau cô giơ tay chỉ “Cậu mang con đến! Mẹ, con còn tưởng là cậu gạt con..... Mẹ sao lại ở chỗ này?”

“Mẹ.....” Cô không biết giải thích như thế nào.

“Nga, con hiểu được!” Tiểu Bánh Hạo bừng tỉnh đại ngộ “Giống như dì Mộng Mộng vậy, mẹ cũng là đang công tác có phải hay không?”

Cô có lệ gật gật đầu, dường như mơ hồ chợt nghe đến phía sau truyền đến một tiếng thở dài, thanh âm rất nhỏ rất nhỏ, nhất định là chính mình nghe lầm!

Buổi tối Đình Đồng cùng tiểu Bánh Hạo ngủ ở phòng khách, Cù Nhiên nửa đêm tỉnh giấc nhìn đến vị trí trống trải bên cạnh, trong lòng cũng giống như

theo đó rơi vào khoảng không. Mấy ngày nay anh trở về không nhiều lắm, ngẫu nhiên một hai ngày, cô hoặc là ở phòng khách xem tivi, hoặc là liền suốt đêm lên mạng, nghĩ hết mọi biện pháp không muốn ở chung một phòng với anh.

Càng nghĩ anh lại càng không ngủ được, dứt khoát đứng dậy, muốn đi uống nước.

Lúc quay về, đi qua phòng khách, nhìn đến cửa phòng hờ khập , liền nhìn không được nhẹ nhàng đẩy ra. Đầu giường chiếc đèn ngủ màu vàng đang tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, tiểu tử kia cả người chui ở trong lòng Đinh Đồng, một cái chân béo mập còn đặt ở trên bụng cô, một lớn một nhỏ hai người ngủ say sưa, ngay cả chân bị đá văng ra cũng không biết.

Anh đi vào, tận lực không phát ra âm thanh gì, đầu tiên là đem chân Bành Hạo từ trên người cô bỏ xuống, lại kéo qua chân đắp ngay ngắn trên người bọn họ, sợ đem cô đánh thức, khắc chế suy nghĩ muốn đi hôn nhẹ cô trong đầu, xoay người rời đi.

Hôm nay, Cù Nhiên trở về sớm, ăn cơm xong, Bành Hạo còn có chút làm nũng đeo theo, quệt miệng, Đinh Đồng đi đến đâu bé liền theo tới đó.

Anh đi qua vươn tay nắm lấy bé, đem cái đuôi nhỏ kia ôm đến “Làm sao vậy? sao lại không vui?”

Tiểu Bành Hạo dậm dậm chân xem liếc mắt nhìn mẹ một cái, mới nói: “Con muốn đi tìm Tiểu Đào chơi..... Nhưng là mẹ không cho!” Liền tục ở bên cạnh đợi vài ngày, đã không có đồ chơi lại không thể cho cậu bé kêu đi Mộng Mộng đến, bé đã sớm chán không chịu được.

“Đi, cậu mang con đi, cô ấy không cho, cậu cho nha!”

Tiểu tử kia vừa nghe liền vui mừng , ánh mắt liếc sang phía bên kia, phát hiện mẹ không đồng ý, nhụt chí cúi đầu “Thôi bỏ đi, con lại không muốn đi nữa!”

Cù Nhiên nhủ mảy, cô không nên kiên quyết như vậy chứ? Ngay cả đứa nhỏ muốn đi tới nhà em gái anh cũng không cho..... Anh cũng không để ý tới, đặt Bành Hạo xuống dưới “Lên lầu lấy áo khoác, sau đó chúng ta đi.”

“Bành Hạo!” Đinh Đồng lên tiếng gọi bé lại “Mẹ đã nói như thế nào , không cho chính là không cho!”

“Mẹ.....” Bọn nhỏ xuất ra pháp bảo làm nũng của mình, nghĩ đến có thể hữu dụng, kết quả giây tiếp theo đã bị kéo qua đánh mông hai cái, xuống tay không nặng, lại làm cho bé thập phần ủy khuất, nước mắt to như hạt đậu ngay tại giờ phút này rơi xuống “Mẹ xấu, người xấu, con không cần mẹ nữa.....”

“Em như thế nào trở nên không thể nói lý như vậy, đánh thẳng bé làm cái gì!” Cù Nhiên thấp thanh rống cô.

“Không cần anh quản! Tôi như thế nào dạy con là chuyện của tôi.”

“Làm bừa!” Anh ném cho cô hai chữ, ôm tiểu tử kia liền hướng ngoài cửa đi “Đứa nhỏ không phải để cho em đến phát hỏa, xem ra, anh đem thẳng bé tới chính là sai lầm!”

Đinh Đồng nắm chặt nắm tay, nếu không phải có đứa nhỏ, cô thật sự rất muốn cùng anh âm ỉ một trận “Đứa Hạo Hạo trở về đi! Em nghĩ chúng ta cũng nên đem sự tình nói rõ ràng . Nếu anh giống như trước đó tính không trở quay lại, như vậy em ngày mai liền trực tiếp rời đi, anh cho là chỉ bằng mấy người kia có thể ngăn được em sao!” Cô chịu đủ, còn tiếp tục như vậy, sớm muộn gì có một ngày chỉ sợ chính mình thật sự cái gì đều mất đi, cùng với ngày ngốc qua ngày chờ hai bên bình tĩnh, không bằng để cho cô trực tiếp rời đi, hết thấy đều có thể chấm dứt.....

Có thể nghĩ, lúc Bành Tấn Hoa nhận được điện thoại của Cù Nhiên có bao nhiêu khiếp sợ, như thế nào đột nhiên tại đêm khuya còn đem đứa nhỏ đuôi về.

Cù Nhiên đem đứa nhỏ trong lòng cho anh “Thực xin lỗi, không thể chăm sóc tốt cho Hạo Hạo!”

“Sao lại thế này?”

Người trong lòng tức thời liền lên tiếng trả lời câu hỏi của baba “Mẹ tức giận! Baba..... Hạo Hạo giống như khiến cho mẹ tức giận.....” Vừa nói vừa cong cong khóe miệng.

Bành Tấn Hoa vừa nghe thế này mới thoáng dịu đi một chút, Cù Nhiên giải thích “Không trách đứa nhỏ, là vấn đề của tôi và cô ấy.”

Anh gật gật đầu “Được rồi, tôi hiểu được!” Hai người trong lúc đó là ai bắt đầu người ngoài khó có thể sáng tỏ, chính là ủy khuất con trai mình làm vật hi sinh của hai người, đứa nhỏ đáng thương để cho mẹ nó dùng để nói chuyện luyên ải nha..... Quên đi, vẫn là cha tốt nhất, làm cho bé trở về chơi trò đóng giả cảnh sát!

.....

Cù Nhiên cố ý đi đường vòng thật xa mới về đến nhà, nếu không phải cô trước đó nói nếu hán không quay về cô ngày mai liền trực tiếp rời đi, như vậy anh là thật sự muốn tiếp tục trốn tránh cô.....

Trong phòng khách, Đinh Đồng ánh mắt ửng đỏ, thanh âm có hơi chút khàn khàn “Em không thể trêu vào anh, anh nói đi, anh còn muốn thế nào? Hết thấy bắt đầu đều là em sai, anh không muốn nghe, em cũng sẽ không giải thích , anh nói đi, anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Được rồi, anh thừa nhận, từ ngày đó nhìn thấy cô ôm Bành Hạo khóc, anh liền mềm lòng, anh cũng nghĩ tìm bậc thang hòa giải, nhưng là cô hoàn toàn không cho cơ hội này.

“Anh có thể bắt em làm gì?! Anh cũng muốn biết câu trả lời! Đinh Đồng, em nói cho anh biết, anh nên bắt em làm sao bây giờ?” Anh chậm rãi đi qua.

“Em chỉ còn mình Hạo Hạo Chẳng lẽ em ngay cả dạy dỗ nó cũng không thể sao? Đúng, em xấu xa, em là người xấu, anh vừa lòng rồi chứ! Hiện tại ngay cả con em đều chán ghét em, anh nói đúng, em nên sống cô độc suốt quãng đời còn lại!” Cô bịt mắt, khóc không thành tiếng.

Cù Nhiên ôm lấy cô, cô càng là giãy dụa anh ôm lại càng chặt “Anh ngày đó..... chính là tức giận lỗ lòi.”

Mặt của cô chôn ở trước ngực, khóc tức tưởi, tay nắm thành quyền không ngừng dùng ở trên người anh, phát tiết cảm xúc.

Ban đêm, anh từ phía sau ôm cô, cũng như mấy ngày lúc trước, chưa từng có qua tứ chi dây dưa, nhưng lại sưởi ấm cho nhau như vậy.

“Anh để cho em đi thôi! Em đã mệt mỏi”

Cù Nhiên không vui ý “Hừ..... Đừng náo loạn nữa.”

“Em không phải náo loạn.” Có cái gì vui mà náo .

“Vậy đừng nói những lời này nữa, không phải đã đáp ứng rồi sao, đợi đến cuối năm.” Anh dùng cằm cọ trong gáy cô.

Đợi đến cuối năm sao? Tốt, như vậy, ra đi vào thời điểm kia!

Đảo mắt đã tới ngày ba mươi, Cù gia điện thoại cơ hồ cách hai ba ngày lại gọi một lần, cảnh cáo anh nhất định phải về nhà ăn cơm tất niên.

Trong phòng khách, Đinh Đồng nhìn chằm chằm tivi ngẩn người, không biết suy nghĩ cái gì, Cù Nhiên đi qua, ngồi vào bên cạnh cô. Trong lúc đó không khí giữa hai người vẫn là có chút xa cách, Đinh Đồng không hề nói gì, anh cũng không âm ỉ nữa, thật giống như chưa từng phát sinh qua chuyện gì.

Đinh Đồng mở miệng trước “Buổi sáng mẹ anh đã điện thoại tới, nói em chuyển lời cho anh nhớ rõ về nhà ăn cơm tất niên.”

Đáng chết! Bọn họ là không đạt mục đích thì không bỏ qua !

“Vậy còn em?”

Cô cười cười “Còn có thể bỏ đói em được sao, những năm qua, em cũng sống vô cùng tốt !”

Tươi cười của cô làm cho anh có chút khó chịu, bàn tay to vuốt ra, đã đem cô kéo vào trong lòng “Cùng anh đi đi.” Nguyên bản nghĩ đến cô sẽ tới nhà Bành Tấn Hoa cùng Hạo Hạo ở chung, lại không nghĩ rằng cô nói như vậy, ngụ ý chính là tính một người ở đây đâu cũng không đi.

“Anh thật muốn làm cho mọi chuyện phức tạp hơn a! Có cái gì lo lắng, em lớn như vậy, trốn không thoát!”

Nói thì dễ nghe, nhưng kỳ thật trong lòng hai người bọn họ đều biết rõ ràng, Cù gia căn bản là không tiếp nhận cô. Buổi sáng điện thoại, bà Cù rất là khách khí, nửa điểm ý tứ bảo cô về nhà cũng không có, càng đừng nói người Trung Quốc coi trọng nhất là tết âm lịch, cô làm sao có thể tới nhà anh.

“..... Anh cũng ở nhà với em, không đi!”

“Anh đừng như vậy! Em thực không cần anh ở với em..... Ngày quan trọng như vậy, Cù Trà đêm ba mươi không thể về nhà với bọn họ, anh nếu không trở về coi sao được, không chừng bọn họ ngày hôm sau có thể kéo tới phá hủy nóc nhà chỗ này kéo anh về !” Cô nâng tay vén mấy sợi tóc rơi xuống trên trán anh, đầu ngón tay lạnh lẽo.

Cù Nhiên kéo tay cô nắm ở lòng bàn tay “Sao lại lạnh như vậy?”

Đinh Đồng lắc đầu, đem tay từ trong lòng bàn tay anh rút ra, đứng lên “Em có điểm mệt, đi ngủ trước.”

“Đừng đi” Anh giữ chặt tay cô “Còn sớm, ngồi với anh thêm chút nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Buồn Rầu Càng Sâu

Edit: Hạ Băng

Beta: Tuyết Nhi

“.....Anh ở nhà cùng em, anh không đi đâu hết!”

“Anh đừng như vậy! Thật ra anh không cần ở đây với em.....Đêm 30, Cù Trà không thể về nhà với bọn họ, nếu anh lại không về, nói không chừng ngày mai bọn họ có thể đem căn nhà này phá hủy, ép đưa anh về!” Tay cô vuốt vuốt trán anh, đầu ngón tay lạnh lẽo .

Cù Nhiên lấy tay cô áp vào lòng bàn tay của chính mình, “Sao lại lạnh như vậy?”

Đinh Đồng lắc đầu, rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh, đứng lên, “Em hơi mệt, em muốn đi ngủ trước.”

“Đừng đi” Anh giữ chặt tay cô, “Còn sớm, em ngồi lại với anh thêm chút nữa đi.”

Kéo cô ngã vào lòng mình, anh ôm cô ngồi lên đùi mình, “mèo con nhỏ, vì sao Lão Tứ - Tề Thiên gọi em là ‘Thùng thùng’?” Trong các anh em nhà họ Tề thì Tề Thiên đứng vị trí thứ tư, cho nên mọi người đều gọi cậu ta như thế.

“Trước kia bọn họ đều nghe nhầm tên của em”

“Hả? Bọn họ nghe thành cái gì?” Anh tựa hồ rất hứng thú.

Đinh Đồng liếc anh một cái, “‘Leng keng’, bọn họ nghe thành ‘Leng keng’. Cho nên liền gọi em như vậy, em thấy cũng hay hay, cho nên lâu dần không sửa.”

Cù Nhiên nhìn nhìn cô, “Vậy sao lúc ấy em không giúp bọn họ sửa? Cứ để bọn họ gọi sai như vậy?”

Lúc ấy? Lúc ấy cô nào dám.....

Thừa dịp cô không chú ý, tay anh chui vào trong áo cô, mặt anh cọ cọ mặt của cô, hô hấp của anh càng ngày càng nặng, “Mèo con, anh muốn em!”

“..... Đây là ở phòng khách nha! Anh đừng.....” Cô có chút kháng cự.

“Anh mặc kệ, ngay tại nơi này, anh nghĩ muốn em ở đây.....” Con người bá đạo này đã đem áo cô kéo xuống tới thắt lưng, anh cúi đầu cắn nụ hoa trước ngực cô, khẽ cắn khẽ cắn, động tác trên tay cũng không dừng lại, hết xoa lại nắn, thẳng đến khi nghe thấy miêng nhỏ của cô phát ra âm thanh nho nhỏ, anh mới vừa lòng cởi quần áo chính mình, đem một chân cô để trên cánh tay, tay không chế thắt lưng của cô chậm chậm tiến vào.

“Ừm.....” Đinh Đồng khó có thể ức chế phát ra tiếng hừ, động tác dịu dàng của anh làm cho cô cảm thấy hương thụ, đầu ngã vào ngực anh, theo anh trước sau ra vào, không ngừng ma sát , động tác trên người có chút hung ác, cô há mồm liền cắn vào vị trí cổ của anh.

“Tiểu mèo hoang.....” Anh cả đêm không muốn buông cô ra, liền ngay cả phòng khách đến phòng ngủ, anh đều ôm cô mạnh mẽ như vậy, buông cũng không buông.

Cuối cùng đi đến trên giường, anh đem toàn thân cô ngã sấp xuống, lấy tình trạng hiện giờ của cô, thì tối nay không thể kháng cự tư thế xuyên đến từ phía sau, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng độc, cho đến khi người anh em của anh mềm nhũn, anh mới cảm thấy mỹ mãn, động tác trên người cô mới dừng lại, như anh vẫn chiếm giữ không gian lõi vào tư mật của cô, không chịu đi ra, đôi môi anh hôn từ cái từ cái lên lưng trắng nõn của cô, từ cổ đến thắt lưng của cô, đều lưu lại ấn ký thuộc về anh.

Anh nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, hôn lên những giọt nước mắt ấy, “Mèo con..... Mèo con..... Không có cho phép của anh, em vĩnh viễn cũng không được rời xa anh!”

“Anh đi xuống nha, nặng quá.....” Đinh Đồng cau mày kháng nghị, không để ý câu nói kia của anh.

Anh bắt khẩn cầm của cô, nha đầu chết tiệt kia, lại dám bỏ ngoài tai lời nói của anh. “Ai nha..... Đau.....” Nghe được tiếng hô đau của cô, anh lại nghĩ tối hôm qua mình dùng sức như vậy, cô cầu xin anh, cô nói đau, cô nói anh buông ra.

Thực không có biện pháp với cô!

Ôm cô đi vào phòng tắm, rửa sạch cơ thể dính dính của hai người, đứng ở vòi hoa sen tắm, anh nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô.

“Hôm nay em sao không phản kháng..... Cái kia?”

Anh dừng lại việc chế tạo dấu hôn ngân trên người cô, “Không cần lo lắng, lần sau sẽ không như thế nữa .”

Cô cũng không nói , lẳng lặng dựa vào trong ngực anh, thực rộng lớn, cảm giác rất an toàn..... Nhưng cô không dám tham luyến, thứ không thuộc về cô, chung quy cô không dám nghĩ nhiều

.....

Đình Đồng không nghĩ tới cuối cùng anh vẫn là cố chấp cứng rắn muốn đem cô mang về nhà anh.....

Bà Cù điển hình con gái của đại gia tộc, giờ tay nhắc chân đều lộ ra là người có tri thức hiểu lễ nghĩa tao nhã, “Cô Đình phải không? Ngồi đi!” bà ấy tiếp đón Đình Đồng, lại đối con trai nói: “con lên lầu một chút đi, ba con có việc tìm con đó!”

Cù Nhiên bắt tay khoát lên vai Cù mẹ, “Mẹ, mẹ cùng cô ấy khách khí cái gì, gọi cô ấy là Đồng Đồng được rồi!”

Bà Cù vuốt ve tay con, “con trai hừ, nói gì vậy, làm cho cô Đình đây nghĩ người nhà chúng ta không hiểu biết lễ nghĩa?!”

Cô ấy làm sao nghĩ các người không hiểu chuyện, kỳ thật chính là muốn nói cô ấy từ trước đến nay không có chừng mực!

“Cô ấy dám! Mẹ, tí nữa nếu cô ấy dám như thế, mẹ nói cho con biết, con trở về dạy dỗ lại cô ấy!”

Để lại một mình Đình Đồng dưới lầu, anh liền đi lên lầu.

“Cô Đình!” có người đặt điểm tâm trên bàn, giọng nói quen thuộc, cô vừa ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là dì Cầm

Thật ra đã gặp qua hai lần, lúc này làm cho cô cảm giác thân thiết, dì Cầm đặt tay lên đầu cô vỗ nhẹ, “Không có việc gì, ông chủ cùng bà chủ kỳ thật đều là người tốt, không có việc gì đâu!”

“..... Cảm ơn Dì Cầm!”

Đình Đồng cảm thấy chính mình không sợ, nhưng là, loại cảm giác này không phải sợ thì là cái gì? Trái tim bị treo ở giữa không trung, tiến lui đều không thể, cô không biết tiến thêm một bước sẽ có kết quả gì, cũng không hiểu được lui từng bước là trời cao biển rộng hay không? Cảm giác như vậy thật sự là cho chính mình thất không tốt.

Thời điểm Cù Nhiên nghiêm mặt xuống lầu, đoán xem tình huống bên trong, Đình Đồng không nói gì thêm, dù sao hôm nay đến đây, thứ nhất là vì cự tuyệt anh, thứ hai làm cho anh chân chính hết hy vọng, làm cho anh hiểu được hai người bọn họ có bao nhiêu khoảng cách.

Dì Cầm tuy rằng là người làm trong nhà, nhưng dù sao cũng đã nhiều năm, Cù gia nghiêm nhiên không đem xem Dì ấy là người giúp việc, cho nên đêm 30 Dì ấy cũng không cùng người giúp việc trong nhà anh ở phía sau dùng cơm, mà là cùng người nhà Cù gia ngồi vây quanh bàn ăn.

“..... Nếu may mắn, năm tới ba tiếp nhận nhiệm vụ của Cù tộc trưởng!” Cù Văn Thanh cảm đôi dưa gấp thức anh, ông cố gắng không làm cho không khí trở nên quá mức nghiêm túc.

“Ba.....” Cù Nhiên nhủ mày.

Bà Cù trừng anh liếc mắt một cái, “như thế nào không có qui tắc, sao có thể cùng ba con nói chuyện như vậy?!”

“Công ty ba quản lý rất tốt! Ý của con, ba phải đã hiểu rõ ràng chứ, ba nên đem công việc giảm bớt, công việc bên nước ngoài ba nên giao cho người khác quản lý. Ba cũng không còn trẻ, nói thật có nhiều thứ còn quan trọng hơn, ba cũng phải nghĩ tới gia đình này, mấy năm trước, ba cả ngày đông nhất bữa tây nhất cây gậy, làm cho con và mẹ mỗi ngày lo lắng!”

Cù Nhiên liếc mắt nhìn Đình Đồng bên cạnh, đem tay cô nắm chặt, “Ba, ba nói rất đúng, đối vấn đề này con với ba đã cùng nhau nói ở trên lầu, con biết kết hôn quan trọng, hơn nữa người con cũng đã mang về cho ba mẹ nhìn rồi, chính là Đồng Đồng.”

Anh cảm giác được bàn tay cô cứng đờ, bên kia, ba anh bị tức không nhẹ, “Nói vậy!” Chiếc dưa thật mạnh ném trên bàn, “Anh quậy đủ chưa? Cù Nhiên, anh phải biết rằng chính mình đang nói cái gì? Hôn nhân không phải trò đùa, sao có thể để anh quyết định!”

Cù Nhiên muốn mở miệng phản bác, lại bị mẹ cùng dì Cầm ngăn lại, người bên cạnh thủy chung vẫn cúi đầu, không biết đang nhìn gì trong bát, không biết suy nghĩ cái gì, giống như tất cả đều cùng cô không liên quan.

Tất cả mọi người đều nghĩ tình trạng im lặng vẫn tiếp tục, nhưng người nãy giờ không nói tiếng nào, đột nhiên buông dưa trong tay, “Thực xin lỗi, tôi làm cho mọi người mất vui! Ông Cù, bà Cù không cần lo lắng, Cù Nhiên bắt quá là nhất thời xúc động, vừa rồi nói những lời này không nên nói, các người coi như anh ấy cái gì cũng chưa có nói.”

Tất cả mọi người á khẩu, không trả lời được.

Cù Nhiên tức giận đến đập bàn, “Không được quậy!” Anh thấp giọng hét cô.

“Cù Nhiên.....” Bà Cù cân nhắc phải trái, lên tiếng quát anh ngừng lại, “con hét cái gì, khó có được người như cô Đình thông tình đạt lý như vậy, con còn so đo, con muốn thế nào! Tốt lắm tốt lắm, ăn cơm ăn cơm.”

“Mẹ..... Các người.....” Anh nghẹn lời, còn có thể nói cái gì, còn có thể lo lắng điều gì, anh ở trước mặt ba mẹ duy trì bộ dạng kiên định thế như cô ấy lại phá hủy, rốt cuộc cô có cần anh không?, Có từng đặt anh trong lòng hay không? Đối với anh chỉ cần chuyện liên quan đến cô anh không chút do dự, còn cô không chút do dự bỏ qua anh!!!

Thế nhưng anh không nhìn thấy, người nào đó tay trái nắm chặt thành nắm đấm, giống nhau đau đớn trên tay có thể làm cho lực chú ý của cô tập trung lại, có thể thấy trong lòng cô đang không ngừng cuộn cuộn chưa xốt.

Rối loạn như vậy, ai cũng không có tâm tình đón giao thừa, com nước qua loa xong, Cù Nhiên lôi kéo Đình Đồng đi trước, Cù Văn Thanh giống như muốn nói gì đó, như lại bị vợ ép ngồi xuống. Nhìn hai người bọn họ một chút, Cù Văn Thanh vẫy vẫy tay, “Vì sao em để cho con trai đi như vậy? Nó không làm việc không chừng mực gì cả, quả thực là đang quậy phá mà!”

Người vợ theo ông nửa đời, ôm cánh tay ông nói, “Đừng tức giận ! Chúng ta không nên nói nhiều, sẽ có tác dụng sao? Tình tình con trai chẳng lẽ anh không biết? Quan trọng là thái độ của cô gái kia, vừa rồi ông cũng thấy , theo ý tứ trong lời nói của cô ấy, đừng nói chúng ta quan tâm, con trai có thể đem cô gái ấy thuyết phục được hay không! Làm gì có thể? Để cho bọn nó đi trước cũng tốt, ông không phải thường nói thôi – Đạo kinh doanh, việc gì cũng có nguồn gốc của nó, không sợ người bên ngoài phá hoại mà là nội bộ bên trong rối loạn!”

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Không Dám Tham Luyện

Edit: Hạ Băng

Beta: Tuyết Nhi

Tốc độ xe thật sự làm cho con người ta sợ hãi, Đình Đồng đem mặt hướng qua một bên, cô không có gì phải sợ , anh muốn thế nào cũng được! Chết, chưa bao giờ cần can đảm, còn sống mới cần.....

Thời điểm xuống xe, Cù Nhiên đem cửa đập mạnh, đi đến bên cô, mở cửa liền nắm chặt cổ tay cô, kéo cô vào nhà. Tay anh to lớn nắm chặt tay cô, làm cô đau, thế như cô cố gắng chịu đựng, không rên một tiếng.

Anh dùng lực ném cô lên sofa, “Em có biết chính mình đang làm cái gì hay không?”

Đình Đồng ngây ngốc lắc lắc đầu, từ sofa đứng lên, “Ba mẹ anh không phải không thích em sao? Em làm theo hy vọng của bọn họ nha!”

“Ha ha.....” Cù Nhiên đột nhiên cười to ra tiếng, “Em biết bọn họ không thích em! Em cũng biết bọn họ hy vọng em làm như thế nào! Em thông minh như vậy, em có phải hay không cũng nên biết anh hy vọng điều gì nhất ở em?”

“Đình Đồng, anh rút cuộc ở trong lòng em là cái gì? Là cái gì? Đúng rồi! Ở trước mặt Hạo Hạo, em là người mẹ tốt. Ở trước mặt Bành Tấn Hoa, em là hợp tác tốt, cánh tay đắc lực. Ở trước mặt người nhà của anh thì em lo lắng cảm xúc của họ, hoàn thành ‘Hy vọng’ của họ. Nhưng anh thì sao?” Anh dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào ngực chính mình, “Anh đâu? Em có suy nghĩ cho anh hay không? Chỉ sợ một giây một phút em chưa từng suy nghĩ cho anh?”

Trên bàn com, anh vừa nghe trong lời nói của ba cô ý làm khó cô, anh lập tức che chở cô, nói thật khi đó anh chẳng qua đơn thuần muốn bảo vệ cô mà thôi, đều không phải thật quyết tâm không thể không có cô, cứng rắn muốn cùng cô kết hôn. Thực hiện nhiên, trước mặt ba anh đạt được mục đích, anh nghĩ chính mình liều mạng nói với ba là anh sẽ kết hôn với Đình Đồng, để bảo vệ tôn nghiêm của cô ấy, thế như cô ấy thì sao? Lạnh lùng làm sáng tỏ đó chỉ là “Hiếu lắm”.....

Đình Đồng nhìn thẳng vào mắt anh, “Như vậy em thì sao? Anh hứa hẹn như vậy, có nghĩ đến em hay không?”

“ Anh không nghĩ tới em?” Thật sự là vớ vẩn, “Nếu anh không nghĩ cho em, em nghĩ anh sẽ dẫn em về nhà anh sao? Không nghĩ cho em, em nghĩ anh sẽ ở trước mặt ba mẹ công khai chấp nhận kết hôn sao? Hiện tại em lại hỏi anh, ‘có suy nghĩ cho em hay không!’”

“Nhưng điều đó..... Là anh muốn , không phải em..... Cù Nhiên, anh có từng hỏi qua em hay không?” Cô cười khổ lắc đầu, “Em không nghĩ đến nhà anh, nhất là ba mẹ anh đều không thích em. Em cũng chưa bao giờ muốn con mình sau này sẽ kết hôn với người hai bàn tay trắng như em. Cho nên, anh có biết anh tàn nhẫn bao nhiêu không?! Anh làm như thế, anh nghĩ là mình đã lo lắng cho em, nhưng thực tế anh tàn nhẫn lấy máu trong tim em.....”

“..... Chúng ta kỳ thật không thích hợp ở bên nhau, cho nên..... Coi như hết!”

Ba chữ cuối cùng, cô nói ra thật sự bình tĩnh, giống như nói chuyện bình thường.

“Đình Đồng!!!” Anh cắn chặt răng, “Buổi tối hôm nay, em đã nói rất nhiều điều không nên nói, nếu em còn có lý trí, thông minh nhất nên thu hồi lời cuối cùng lại, anh có thể làm như chưa nghe gì hết!” Hốc mắt anh đỏ au, giống như con mãnh thú tức giận chờ bùng nổ.

“Làm gì đâu! Chúng ta cũng phải là không hiểu đối phương! Cù Nhiên, nếu anh cảm thấy em nói ‘Chia tay’ làm anh mất mặt, như vậy thì anh nói đi!” cô làm ra vẻ thoải mái.

Trong giây lát, anh nhưng lại từng bước từng bước đi về phía cô, ngay lúc Đình Đồng nghĩ đến anh tức chết muốn đánh cô, thì cả người cô liền ngã vào

vòng ôm của anh, rất nhanh làm cô khó thở.

“.....Anh nói rồi, không có sự cho phép của anh, em không được rời xa anh! Không được.....” anh tựa như sợ hãi, chỉ cần buông tay ra, cô sẽ biến mất, vì thế anh gắt gao ôm cô, hơn nữa càng ngày càng chặt, vùi đầu vào cổ cô, hít sâu, cắn một cái thật mạnh.

“A.....” Đinh đồng rên ra tiếng, không giãy dụa, nhưng vậy cứ để mặt anh cắn.

Cảm giác được sự sợ hãi của cô, mùi máu tươi tràn ngập trong miệng, Cù Nhiên mới buông cô ra, “Biết tới khi nào em mới học quý trọng người bên ngoài, khi nào thì mới có thể biết nắm giữ hạnh phúc! Đinh Đồng, em nhớ kỹ, em nợ anh.....”

.....

Thời điểm Cù Nhiên trở về, đi Cầm đang định đem thức ăn trên bàn dọn đi.

“Di Cầm, đừng lãng phí, hâm lại là tốt rồi.” anh ngăn cản.

Di Cầm cười, “Ừ, đây là thói quen tốt, đi thấy cô Đinh đã thành công đem tật xấu của con bỏ đi.”

Đã hai tháng sau khi Đinh Đồng rời đi.

Từ miệng Di Cầm nghe được tên cô ấy, anh vẫn không thể để chính mình quên đoạn thời gian qua. Trong phòng tất cả vẫn bài trí như cũ, vật dụng của cô vẫn không nhiều lắm, thời điểm cô đi đã thu dọn sạch sẽ, giống như chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của anh. Mới đầu, anh không tự chủ nhìn bên cạnh rất lâu, năm mơ cũng nghĩ cô còn ở bên cạnh mình, chờ khi anh tỉnh giấc, sự thật tàn khốc bày trước mặt anh, nhắc nhở anh, anh thế như bị cô gái kia đá

“Kỳ thật ông chủ bà chủ không thích cô Đinh, con có thể làm cho bọn họ từ từ phát hiện cô gái ấy tốt! Vì cái gì liền..... rời đi? Di thật không hiểu sao con ở thời điểm đó nghe lời như vậy.”

“Di Cầm, là con sao, là cô ấy không cần con, không cần tình cảm của con, không quan tâm tới con, là cô ấy tự rời đi!”

Thời điểm cô rời đi anh vẫn không muốn, nhưng cô chỉ nói câu nói đầu tiên đã làm cho anh không thể không buông tay, cô nói: “Anh không phải đã nói rồi sao? Em là người xứng đáng sống cô độc suốt quãng đời còn lại.....”

Câu nói đó anh đã hoàn toàn quên thế như cô lại nhớ kỹ, đúng vậy cô ấy sao có thể quên những lời đó của anh, anh nghĩ lúc ấy mà xui quẻ khiến thế nào mà anh lại nói như vậy?! Kết quả bây giờ giống như đã sớm quyết định vào lúc ấy, xem ra thật không có biện pháp cứu vãn rồi.....

.....

Cứ như vậy kết thúc thật sao, chúng ta không thể trở lại giống trước đây sao?

Đinh Đồng cũng hy vọng có thể như vậy, nhưng trên thực tế.....

Cuộc sống hiện tại của cô đã không còn có Cù Nhiên! Tất cả đều đã thay đổi.

Anh cả nói đem Hạo Hạo qua đây chơi với cô, chính là cô không cho, cha con bọn họ có có dịp xây dựng tình cảm, không thể bởi vì cô mà phá hủy.

Ở công ty có Lô Phương giúp đỡ Tiểu Ngũ, cô cũng không quá quan tâm, chính là tùy thời gọi vài cuộc điện thoại, hoặc là tự mình đi qua công ty một chuyến, trừ lần đó ra cô cũng ít nhúng tay vào, tất cả đều theo qui định mà làm.

Văn phòng tổng giám đốc “Thánh thiên”

“Gần nhất bên Tiểu Ngũ không có nhiều động tĩnh, mọi chuyện phát triển thuận lợi hay không?”

Đinh Đồng hướng Bành Tấn Hoa gật gật đầu, “Ừ, bên này Tiểu Ngũ không có vấn đề gì lớn, chính là nghe nói tư lệnh có chút ý kiến.”

“Lệnh kia có cần hay không, anh giải thích một chút.....” Anh có chút do dự.

Cô lắc đầu, “Quên đi, chờ thêm vài ngày, em tự mình tốt hơn, lời nói của em có thể có chút tác dụng.” Thái độ của ông ấy có chút khó nắm bắt, nếu ông ấy mất hứng thì ai có nói gì ông ấy cũng không nghe, thật sự muốn nói điều gì có tác dụng, đại khái cũng chỉ có cô nói mới có hy vọng một ít.

“Ông cụ gần đây tính tình không tốt mấy.”

“Anh hai, ông có khi nào thì tính tình tốt?”

Bành Tấn Hoa từ chối cho ý kiến, sắc mặt có chút ảm đạm, “Ông cụ vừa mất nhà lại có tang mặc cho ai như thế nào thì ông cũng khó tự kiềm chế được. Tiểu đồng, em.....”

“Anh hai, em biết anh muốn nói gì.” Đinh Đồng đánh gãy lời nói của anh, “Có những thứ chung qui không thuộc về em, em như thế nào có thể ép buộc.

Lần này đã thử qua, ha ha..... Sự thật chứng minh quả nhiên em chỉ có thể sống cuộc sống cô độc này!”

Bành Tán Hoa ngạc nhiên, nhưng chưa vạch trần.

Kỳ thật anh muốn nói, là về Đào Diên..... Vừa rồi nhắc tới đến, anh nghĩ đến sẽ làm cô nhớ lại chuyện trước kia, nhưng cô ấy lại hiểu lầm. Bất quá cũng vì như vậy, anh mới phát hiện ra, cô không giống như anh, cho nên cô sẽ không coi trọng đoạn tình cảm mới này.....

Buổi tối, trở lại nhà trọ trống rỗng, Đinh Đồng có chút không quen. Tắm rửa xong cô nhìn vào gương sấy tóc, nhìn vào cổ cô mơ hồ thấy hai dấu cắn mờ, cô ngừng động tác trên tay, nhẹ nhàng vuốt ve. Cô nghĩ anh ấy thật sự đã bị cô làm tổn thương. Đêm 30 đó, nghe được anh nói với người nhà muốn kết hôn với cô, cô không phải không quan tâm, thậm chí còn có chút mừng thầm, đúng, chính là mừng thầm. Cô giống như đứa nhỏ trộm đồ của người khác, rất rất thích, nhưng đó là đồ đi trộm, sợ bị người khác phát hiện, phải thật cẩn thận cất giấu Đinh Đồng chán ghét loại cảm giác này, cho nên cô đối với anh không thể yêu quá sâu, không thể không sáng suốt!

Cô nhìn chính mình trong gương “Người đau khổ cái gì! Người cho là mình là ai? Không thấy sắc mặt ba mẹ anh ấy sao? Hơn nữa, ngay cả anh ấy cũng khinh thường người, người không nhớ rõ cảm giác lúc ấy sao? Là ai trốn trong phòng khóc đến tối? Còn vờ ngơ ngẩn.....”

Ban đêm, lại bị ác mộng bưng tỉnh, Đinh Đồng rất sợ, trong tiềm thức bấm điện thoại, một chốc lát đối phương bắt máy, giọng nói có chút khàn khàn khiếp sợ: “..... Đồng Đồng?”

Cô hoảng sợ, vội vàng cúp máy, đáng chết, vì cái gì gọi điện thoại cho Cù Nhiên? Giây tiếp theo, có một người không ngừng gọi điện thoại đến, là số máy di động, cô không biết làm sao có cam đảm nhận điện thoại.

“.....Alô”

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Đối phương giọng nói khẩn trương.

“Không, gọi nhầm thôi!”

“..... Có phải hay không..... gặp ác mộng?”

Nên trả lời như thế nào? Là hoặc không trả lời!

“Con mèo nhỏ.....”

Nghe anh gọi thân mật, cô rốt cục nhịn không được khóc nghẹn ngào ra tiếng.

“.....Em rốt cuộc làm sai cái gì? Em không hiểu, vì cái gì đối với em như vậy? Em cũng từng nghĩ mình giống như công chúa lên lớn trong lòng bàn tay ba mẹ, nhưng là..... Không ai thương em, em có thể thế nào? Em muốn sinh tồn..... Nếu không ai có thể mạnh mẽ bảo vệ em..... Vì cái gì, vì cái gì? Còn có anh, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho em..... Rõ ràng là anh chọc em, vì cái gì đem mọi tội lỗi đổ lên đầu em..... Cũng không nghe giải thích.....” Rốt cục đến cực hạn cảm xúc giống như nước vỡ đê cuộn cuộn chảy ra, Đinh Đồng ôm chân cuộn mình ở trên giường, nếu lúc này Cù Nhiên có thể thấy, như vậy anh sẽ biết đây là may mắn của anh khi gặp qua Đinh Đồng khóc thương tâm nhất, cũng là lần đầu tiên bắt lặc.....

“Mèo con,... mèo con,... đừng khóc,.... được không? Em ở đâu? Nói cho anh biết em ở đâu?” anh gấp đến độ nói lắp.

“Em.....” Cô vừa định trả lời, điện thoại đầu bên kia vọng vào một câu giọng nữ.

“Người nào nha? Khuya vậy còn gọi.....” Giọng nói nũng nịu oán trách vào thời gian này, ai cũng biết đang có chuyện gì.

Cù Nhiên âm thầm mắng, nhìn cô gái trên giường trong phòng khách sạn, anh thật không biết nên bóp chết Hà Cường hay là chính mình. Buổi tối Hà Cường cùng bọn anh tụ tập, anh uống rượu hơn nửa trong nhà cũng không có ai đang chờ mình, đơn giản thuê một phòng ở khách sạn, ai ngờ vừa tiến vào phòng ngủ gặp ngay cô ta, không nói hai lời liền cạ vào người anh, anh cũng nghĩ thử ôm ờ, có thể anh nghe mùi nước hoa gay gắt của cô ta, theo bản năng chán ghét..... Không nghĩ tới cô ta cũng không đi, nhưng lại ở ngay giường bên cạnh ngủ.....

“Cô câm miệng cho tôi!” Anh ôm điện thoại gần nhẹ, nhưng đối phương nghe được rành mạch.

Tốt lắm, xem đi..... Người Đinh Đồng tính cái gì? Anh xoay người là có thể cùng cô gái khác lên giường, người còn có cái gì không chịu từ bỏ được?

“Con mèo nhỏ, em nghe anh giải thích! Không phải như em nghĩ.....”

“Cù nhiên, tôi thật sự xem trọng anh!!!”

“Con mèo nhỏ..... Đinh Đồng.....”

“Tít, tít, tít.....”

Cù nhiên nổi giận đem điện thoại đập, đứng dậy rời giường kéo cô ta ném đi ra ngoài, “Nha..... Làm gì vậy, làm đau người ta.....”

“Nếu không đi, tôi đều có thể giết cô.....” Anh chỉ vào cô gái trang điểm xinh đẹp, cảnh cáo.

Anh bứt tóc chính mình, nhìn cái gì cũng không vừa mắt, đá một cái vào giường.“A..... Mẹ nó, ngay cả giường đều cùng ông đối nghịch, sống không được”

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chuốc Lấy Phiền Toái

Edit: Hạ Băng

Beta: Tuyết Nhi

“Anh, bác nói em đến tìm anh.....”

Cù Nhiên cảm thấy mắt không thôi, người bà con này của anh. Em họ Hoàng Vĩ Thành của anh, là cháu trai duy nhất của dòng họ Hoàng, từ nhỏ tới lớn ăn chơi quậy phá, danh xứng với thực chính là cậu ấm.

Cù Nhiên không kiên nhẫn, liếc cậu ta một cái,“Có chuyện nói mau!”

Hoàng Vĩ Thành hi hi ha ha, tiến đến,“Anh, em gần nhất.....có điểm quá tay, anh có thể cho em mượn một ít hay không?!”

Cù Nhiên khinh miệt, kéo khóe miệng,“Mượn? Xin hỏi cậu chừng nào thì không quá tay? Cậu đã trưởng thành, có thể hay không cả ngày đứng ra ngoài quậy phá nữa?” Vừa nói anh vừa điền chi phiếu đưa Hoàng Vĩ Thành,“Đây là lần cuối cùng! Chạy nhanh đi cho anh.....”

“Anh, nghe anh nói, em biết anh rất tốt với em!” Hoàng Vĩ Thành nắm chi phiếu lắc lắc, chờ ra khỏi văn phòng, cậu ta liền lập mã thay đổi sắc mặt, nói thầm:“Hừ..... Có cái gì tốt chứ! Có một ngày nguoi phải khóc!” sắc mặt tiểu nhân mười phần.

Khi đã có tiền, Hoàng Vĩ Thành xoay người đi CLB Hào Đình.

“Hoàng thiếu gia như thế nào mới đến nha? Mấy anh chờ em đã lâu !” Nói chuyện là bạn của Hoàng Vĩ Thành, đều là một đám ăn chơi trác táng, bình thường chuyện tốt không làm, phạm việc gì xấu không thể không có bọn họ tham gia.

Một cậu con trai tóc dài hướng anh chỉ chỉ,“Hoàng thiếu gia,bạn gái đại học, tiểu mỹ nhân Bãi Bình của cậu không tới sao?”

“Đừng hỏi tao, ông đây rất phiền, muốn sống thì im đi, đau cả tai, nửa tháng tiền tiêu của ông đều trên người cô ta.” Mấy người chiếm một vị trí khá rộng ở lầu 3 CLB.

Những người khác nghe xong, cũng chen vào trêu ghẹo,“Hoàng thiếu đến đây, chỗ này người không có tiền sẽ không đến? Cậu đừng theo chúng tôi khóc than!”

Anh lập tức giải thích:“Ai theo các theo các cậu khóc than, con mẹ nó cháu trai! Tiền này là hôm nay tao tới chỗ Cù Nhiên mà lấy, bà mẹ nó.....về mặt của hần lúc ấy, thật sự mất mặt, tiền này có bao nhiêu sạch! Nhìn bộ dạng hần ta keo kiệt.....” Anh cười nhạt.

“Ha ha..... Hoàng thiếu gia,tao đây tự tôn bị thương! Tao đem tiền của hần ta vào đây chơi bởi, sau đó buổi tối đổi thành tiền xu, mấy anh em các cậu giúp ta đến ‘Tân vũ’, giặt sạch tự cao của hần, xem hần về sau có dám xem thường tao không.” Nói thì nói mạnh miệng như vậy, nhưng có ai trong bọn họ dám làm.

CLB Hào Đình bên ngoài giống như khu du lịch, như trên thực tế chỉ có bọn họ cùng tầng lớp thượng lưu mới biết được, nơi này kỳ thật chính là sòng bạc! Trên tầng thượng này nhìn thì như hoạt động bí mật thật ra là công khai. Thế như người tới đây chơi ít nhiều cũng kiêng kị.

Bách gia nhạc, bài cừu, hai mươi một điểm, đĩa quay..... loại gì cần có đều có.

Có câu là nói như vậy : Hợp pháp đánh bạc gọi là đánh cờ, mà phi pháp đánh cờ gọi là đánh bạc.

Hợp pháp cùng phi pháp luôn tồn tại châm chọc như vậy, rõ ràng một việc biểu đạt hai hình thức mà thôi, chỉ cần cấp cho nó cái mũ hợp pháp là được. Cho nên những người tới nơi này này tự nhiên là không cần cái gì hợp pháp, mấu chốt có chỗ vui chơi, có chỗ tìm cảm giác kích thích lợi thế trong tay mà thôi.

Đại đa số đám người Hoàng Vĩ Thành giống nhau, đều có cảm giác: mừng như điên, phần nộ, chụp bàn, chột cười..... Theo một vòng chăm dứ, trên tay tiền càng ngày càng ít.

“Rầm.....” Cái bàn bị một lực đập xuống.

“Tao không tin còn có thể ra hai mươi sáu khẩu bài? Ông đây còn có thể thể chấp, cuối cùng đây, thể chấp mười vạn, tiếp tục..... Tao cũng không tin còn..... Mở bài!” Hoàng Vĩ Thành ngay cả thua gần mười khẩu bài, nhìn trong tay lợi thể càng ngày càng ít cậu nóng nảy chỉ thiếu lật bàn.

Âm thanh chia bài máy móc không mang theo một tia cảm tình, vẻ mặt không chút dao động

“Qui định khoảng cách mua” “Nhàn” “Trang” “Nhàn”.....

“Nhàn số không”

“Trang số không”

Hai bên đều tự mở ra đều là số không

“Nhàn tăng bài”, “Trang tăng”

Nín thở tập trung suy nghĩ, kết quả.....

“Trang thắng một điểm nhàn không”

Kết quả thảm hại nhất! Hoàng Vĩ Thành cảm thấy một người một khi đen đui, thì phải là chính mình lấy số tám bị đối phương số chín đè chết. Đối phương tăng bài một chút, mà chính mình lại thu thập ba tờ công bài làm cho nhà người ta thắng được như thể kinh ngạc vui mừng.....

Thẹn quá thành giận Hoàng Vĩ Thành một cái đá văng ghế dựa, chỉ vào người chia bài ồn ào: “Người mẹ nó đùa giỡn tao? Cho tao là kẻ ngốc sao? Tao nói cho mày biết, ông đây không phải dễ chọc vào đâu nha”

“Vị đây, mời cậu bình tĩnh một chút.....”

“Bình tĩnh cái rắm, ông đây hôm nay mất gần một trăm vạn, nhưng các người nói tao bình tĩnh, bình tĩnh như thế nào!”

Cãi nhau như vậy, quản lí kêu bảo vệ vào

Đến nơi này người nào không phải không có thân thế, thế nào chứa một người ở đây gương oai? Thành thịnh thịnh thịnh, bảo vệ tới không nói hai lời đem Hoàng Vĩ Thành ném ra ngoài, bản tính nuông chiều của thiếu gia làm sao có thể để người khác đối xử như vậy, đơn giản liều mạng muốn ngăn cản người khác tới chỗ anh. Trong lúc bối rối cậu không biết trong tay mình cầm cái gì, chỉ nghe có người thất thanh gọi: “Tai nạn chết người rồi!”

.....

Thời điểm Cù Nhiên nghe được tin, đã 2h sáng, Hoàng Vĩ Thành đã bị đánh cho không ra bộ dáng gì, tuy rằng rất giận, dù sao cũng là cháu của mẹ anh, vô luận như thế nào cũng phải nghĩ biện pháp cứu nó.

“Đối phương đã chết sao?” Anh hỏi giống như cảnh sát thường hỏi.

“Tôi nên nói như thế nào?” Cậu thật không hài lòng với cách hỏi của anh ta.

“Đừng nói với tôi lời vô nghĩa! Hỏi cậu cái gì trả lời cái đó.”

“..... Khụ, không chết.....” Bị cường thế của anh ép, cậu mới trả lời.

“Cù tổng, mời lại đây nói chuyện một chút!” người đi cùng kéo anh qua một bên, “Anh Hoàng lần này phỏng chừng gặp phiền toái không nhỏ, mấu chốt là người bị hại là thân thích của ông chủ phía sau, khẳng định họ sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, bệnh viện nói người đó bị thương đến động mạch chủ, may mắn không sâu, nếu không ngay cả cứu chữa đều không thể”

Anh nhíu mày, “Còn chống trả lại bọn họ ? Cảnh sát không can thiệp sao?”

“Việc này nếu cảnh sát tham gia, anh Hoàng gặp phiền toái càng nhiều, anh nghĩ đi, chuyện đánh bạc tôi trước đề qua một bên, vụ cãi vã này tôi thấy từ đầu, từ cãi nhau đến động tay, đều là anh Hoàng ra tay trước! Nay muốn giải quyết việc này nhất định là tai nạn thương tổn, hưởng hồ..... Sợ là sợ hấn vào trại tạm giam, người ở bên trong cũng không phải là hiền lành gì, bên ngoài chỉ cần một chút tin tức truyền vào, ai không nghĩ muốn giúp lão đại hung ác, tương lai đi ra có thể tiếp tục đi theo kiếm cơm mưu sinh.....”

Cù Nhiên mím môi, biết anh ta nói không sai, “Vậy anh nói hiện tại nên làm cái gì?”

“Biện pháp duy nhất chỉ có thể thương lượng với người cùng cấp của người bị thương, thậm chí so còn thể phải thương lượng với người ở vị trí cao hơn, ở trong xã hội đen quan trọng nhất chính là mặt mũi. Hiện tại với loại tình huống này, bồi thường tiền không phải là biện pháp hay, đối phương cũng đã nói, nếu không cho họ lời giải thích hợp lý, tuyệt đối không buông tha anh Hoàng!”

Phiền toái!! Thằng nhỏ thói tha này, nhắm mắt cũng có thể đánh người có thân phận ! Là vận cứt chó gì đây.....

“Tìm ai thích hợp?”

“..... ‘Thánh thiên’ Bành tổng!” Người nói chuyện có chút mất tự nhiên ho khan, “Phòng chừng có thể hòa giải, cũng chỉ có anh ta!”

.....

Nếu không quan tâm, tới mẹ anh, Cù Nhiên thật sự là không muốn lo lắng cho Hoàng Vi Thành, chờ ở phòng họp “Thánh thiên”, anh không kiên nhẫn đút tay vào túi quần. Cảm giác cầu cạnh người khác thật sự rất hận, nhất là đối phương với mình cũng xem như có một nửa quên biết, lại có liên quan đến nhiều người.

Cửa phòng họp bị đẩy ra, Bành Tấn Hoa một mình tiến vào.

“Làm cho Cù tổng đợi lâu, mời ngồi.” Anh dẫn đầu ngồi vào.

Cù Nhiên cúi thấp người, “Hôm nay tới là có việc có việc muốn nhờ..... mong Bành tổng giúp đỡ!”

“A?” Bành Tấn Hoa khước mắt nhếch lên, “Có việc gì Cù tổng cần tôi giúp đỡ?”

Cù Nhiên ngắn gọn đem toàn bộ chuyện Hoàng Vi Thành nói một lần, anh không tin Bành Tấn Hoa còn không biết chuyện này, nhưng mà tại đây không thể biểu hiện cảm xúc bất mãn.

Bành Tấn Hoa sờ sờ cằm, gật đầu, “Nhưng mà, Cù tổng, việc này anh nên tìm cảnh sát nha, như thế nào tìm đến tôi?”

“Bành tổng cũng đừng cùng tôi vòng vo, chúng ta cũng không phải một hai giao dịch, về thù lao là cái gì Bành tổng cứ việc nói!”

Tốt lắm, lần này làm ăn này, Anh! Bành Tấn Hoa không có lý do không nhận.

“Ha ha, vậy anh muốn trả thù lao cái gì?”

“Chỉ cần hợp tình hợp lý, tôi lại có thể đáp ứng, thì thế nào cũng được!” Anh tin tưởng Bành Tấn Hoa sẽ không đòi hỏi quá đáng, đương nhiên cũng không đơn giản.

“Tốt lắm, Cù tổng rất sáng khoái! Tôi tự nhiên là không có gì cự tuyệt, chính là..... chuyện trả thù lao chúng ta trước đặt ở một bên.”

“Có ý tứ gì?”

Bành Tấn Hoa hai tay nắm chặt đặt ở trên bàn, “Ý tứ là việc này không phải tôi có thể quyết định, anh nhờ là một người khác, chỉ cần người kia đáp ứng giúp anh, chúng ta lại đến bàn điều kiện cụ thể.”

Cù Nhiên vừa mới bắt đầu còn tưởng rằng anh ta đang đùa, nghe anh ta nói như vậy, cũng có chút buồn bực. “Vậy ai có thể quyết định?..... Hôn nữa, nếu không phải anh có thể quyết định, tôi đây vì cái gì chờ người khác đáp ứng, rồi sau đó đáp ứng điều kiện của anh?”

Bành Tấn Hoa hướng ghế dựa phía sau lưng dựa vào, “Bởi vì, người anh muốn nhờ là -- Đinh Đồng!”

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tùy Tính

Edit: Hạ Băng

Beta: Tuyệt Nhi

Không còn tâm trạng quay về công ty, vừa về đến nhà, Cù Nhiên liền đem chìa khóa vút thật mạnh trên bàn trà phòng khách. Lời nói của Bành Tấn Hoa vẫn còn vọng ở bên tai, khi đó anh thậm chí nghĩ chính mình nghe lầm, hỏi lại anh ta một lần nữa, “Anh không lầm chứ? Đinh Đồng?”

Bành Tấn Hoa lạnh nhạt gật đầu, “Lúc trước tôi cũng thật kinh ngạc, bất quá vài năm trở lại đây cô dùng hành động thực tế chứng minh, cô ấy làm tốt hơn bất kỳ người nào khác!”

Cù Nhiên tức giận, “Anh để cho một người phụ nữ quản lý chuyện đó? Anh nghĩ mình làm đúng sao!!”

“Anh là cảm thấy phụ nữ không thích hợp, hay là Đinh Đồng không thích hợp?”

“Tôi không biết hai cái này có gì khác nhau!”

“Đương nhiên là có!” Bành Tấn Hoa mặt không chút thay đổi, “Nếu anh nói kết quả, thật rõ ràng, cô ấy làm rất tốt. Nhưng nếu là vì đối phương là Đinh Đồng cho nên anh có ý kiến, như vậy, xin cho tôi hỏi một chút, anh có quyền gì quyết định cuộc sống cô ấy?”

Cù Nhiên không còn gì để nói, chỉ đem ánh mắt nhìn về một bên.

Bành Tấn Hoa đứng dậy sửa sang lại quần áo, “Cù thiếu gia! Không phải tất cả mọi người đều có số mệnh tốt, sinh ra đã ngâm thìa vàng. Cho nên, cách sống của mỗi người khác nhau, cái gọi là chuẩn mực đạo đức chỉ có những người thuộc tầng lớp thượng lưu mới nghĩ tới, đối với đại đa số người mà nói, ở không có chỗ ở, tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình.” Anh xoay người chuẩn bị rời đi, “Đương nhiên, nếu tiểu Đồng nguyện ý dựa vào anh, tôi tự nhiên sẽ không có ý kiến, chẳng qua, còn phải xem anh có khả năng làm cho cô ấy sống như vậy không.....”

Cù Nhiên ngồi xuống sa lon, tay phải xoa mắt. Làm thế nào mới tốt? Đi tìm cô ấy? Nói giỡn sao? Sau cuộc điện thoại lần trước, anh chưa từng thấy cô ấy, anh vẫn luôn gọi điện cho cô, cô ấy hoặc là mặc kệ, hoặc là cúp máy, cứ như vậy vài lần anh cũng không chủ động tìm cô ấy, thật ra anh không cam lòng buông tha cô như vậy, nhưng lại không nghĩ đến chuyện thỏa hiệp.

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Là điện thoại trong nhà, Cù Nhiên nhận điện thoại, người bên kia máy hỏi dồn dập.

“Nhiên Nhiên, thế nào rồi con? Chuyện Vi Thành như thế nào? Cậu con lo lắng muốn chết!” Buổi sáng Vi Thành gọi điện thoại bà, khóc với bà, bà nói đến chỗ Cù Nhiên mà lấy tiền, không nghĩ đến chỉ qua mấy giờ, xảy ra chuyện lớn như vậy.

Day day huyết thái dương, “Mẹ? Hiện tại không thể nóng nảy? Tính tình thẳng thắn đó như vậy, sớm muộn cũng xảy ra chuyện? như vậy xứng đáng!”

“Vi Thành không phải còn nhỏ sao! Mọi người trong nhà chỉ hơi chiều nó thôi, bắt quá lần này chuyện xảy ra quá đột ngột, cậu con không nghĩ ra biện pháp mới nhờ nhà mình giúp đỡ.” Gần đây, chuyện xấu của Hoàng Vi Thành xảy ra không ít, cho nên thái độ Cù Văn Thanh kiên quyết: Mặc kệ! Phải làm cho nó có bài học, nhưng mà đó là tính mạng của cháu trai. Hoàng Tổ Văn nói như thế nào ông ấy cũng không giúp, thật không có biện pháp, bà mới nhờ con trai.

“..... Được rồi, con đã biết! Bắt quá, mẹ, hôm nay con nói một câu, đây là lần cuối cùng!”

Sau khi cúp máy Hoàng Tổ Văn gọi điện cho em trai, chủ yếu nói bọn họ đừng sốt ruột, lần này xem như bài học cho Vi Thành, có lẽ sau này nó chừng chặc hơn một chút.

.....

Đinh Đồng nghe nói thân thích của anh bảy trong khi làm việc xảy ra tai nạn, nên Đinh Đồng gọi điện thoại đến hỏi một chút, xem như biểu đạt tâm ý.

Giọng nói của cô lộ vẻ thân thiện, “Anh bảy, người anh em thân thích của anh có sao không?”

“Haizz, cái người không nên thân kia còn phải để cho em quan tâm rồi, thật ra cũng chỉ đánh vài gậy, cũng chẳng phải thân thích gì lắm.”

Ôi! Mặt mũi của anh thật đúng là lớn, cây già lên mặt. Cô! Đinh Đồng tôn trọng gọi anh một tiếng “Anh Bảy”, không phải là cô muốn gọi, anh còn chưa có tư cách !!

“Nghe anh bảy nói thế! Chắc người không có gì phải không?”

“Bị ghê đánh gãy chân ảnh hưởng đến động mạch, sau đó đưa đến bệnh viện, còn chưa có tỉnh. Nói..... Cái gì vậy, dám trên địa bàn của tôi, đánh người của tôi, không lột da thằng ranh đó không được.” Lưu Lão Thất càng nói càng tức, hùng hùng hổ hổ đứng lên.

Ngay lúc đó Đinh Đồng còn chưa biết chuyện này liên quan đến Cù Nhiên lớn như vậy, cho nên, cô đương nhiên đáp ứng: “dạ, anh bảy nói đúng, làm cho cái tên không có mặt kia có thêm kiến thức, đỡ phải về sau ai cũng nghĩ có thể xúc phạm quyền lực của Đinh Đồng em!” Cô nói một lời hai ý.

Buổi tối, cô hẹn Tiểu Ngũ cùng nhau ăn cơm, bản tính người này xưa nay vẫn vậy, “Đinh Đinh, chắc chắn..... Quả nhiên là càng ngày càng đẹp nha!”

“Biến đi.....” Cô nhấc chân đá anh đi.

Trước kia có vài người, phần lớn đều gọi cô “Thùng thùng”, “Tiểu Đồng”, nhưng anh là người đầu tiên biết tên cô là “Đinh Đồng”, thế mà anh cứ gọi cô “Đinh Đinh, Đinh Đinh”, làm cho nhớ đến phim hoạt hình của mấy bé trai.

Tiểu Ngũ ở trong phòng lái nhai, “Anh nói, em nấu có thể ăn sao?”

Đinh Đồng mặc tạp dề thái thức ăn, vừa nghe anh nói lời này, mang theo dao đi ra ngoài, “Hôm nay anh có tin hay không? Em còn không xử anh được sao!!!”

“.....” Còn không có tới kịp nói gì, sợ tới mức lập tức tạo động tác phòng thủ, tỏ vẻ không dám lơ đãng !

Thời điểm ăn cơm, Tiểu Ngũ bỏ đi áo khoác, xoắn tay áo, có cảm giác người đàn ông của gia đình, làm bộ thưởng thức đồ ăn, gật gật đầu, “Coi như được thông qua đi!”

Đình Đồng cười cười không nói gì.

“Ồi chào, sao đột nhiên muốn về nhà nấu ăn vậy?” Lúc trước có nói cùng nhau đi ăn một bữa, nhưng khi đó anh vừa mới bắt đầu tiếp nhận công việc, không thể phân thân, khoảng thời gian này cuối cùng thoải mái chút, nên hôm nay hai người hẹn nhau ăn cơm, đến khi anh hỏi muốn đi đâu ăn, cô ấy nói muốn nấu ăn, cho nên anh theo cô về nhà.

“..... Lười ra ngoài.” Cô không biết là đang dối gạt mình hay là dối người? Không thể không thừa nhận, cô bị tính tình của Cù Nhiên ảnh hưởng.

Mỗi lần tan tầm sớm anh luôn về nhà ăn cơm chiều, cũng sẽ giống Tiểu Ngũ vậy, anh chờ không kịp liền đem áo khoác cởi ra, xoắn tay áo sơ mi bóc thức ăn, khi đó cô dùng đôi đũa đánh vào mu bàn tay anh, nói anh nên đi rửa tay trước, anh hoặc là không nghe, hoặc là kéo cô cùng đi, hai người đứng trước lavabo, anh đứng phía sau ôm cô, thỉnh thoảng hôn trộm cô. Mới đầu cô còn có thể lấy khủy tay huých anh một cái, như càng về sau đối với anh không còn tác dụng.

Nghĩ thế, khoe miệng Đình Đồng không tự chủ kéo lên.

“Đình Đình à!! Em đừng có bộ dạng tư xuân như vậy? Không tốt đâu..... Hai chúng ta đều trưởng thành rồi, em có thể ra tay?” Tiểu Ngũ làm biểu tình hèn mọn, lấy cô trêu đùa.

Đình Đồng gấp miếng rau trước mặt, “Kỳ thật, Tiểu Ngũ, em hiện tại không ăn thức ăn rác rưởi!” Dứt lời chậm rãi đem đồ ăn bỏ vào trong miệng nuốt.

“..... Đình Đình, em về sau sẽ không có đàn ông theo đuổi!!” Nói anh là thức ăn rác rưởi? Hừ..... Anh là cực phẩm cá muối được rồi!! Anh nguyên rửa em, nguyên rửa em về sau không có đàn ông theo đuổi!!

“Yên tâm đi! Em đã nói không ăn thức ăn rác rưởi, nếu không đã tìm đến anh rồi!”

“.....”

Thấy anh bị tức xanh mặt, Đình Đồng nhân từ không dám kích hấn tiếp.

“Chuyện của Lưu lão thất gần đây chưa thấy đưa ra yêu cầu gì sao?”

Tiểu Ngũ cắn một miếng thịt, dùng sức ăn cho hả giận. Chờ nuốt xuống mới nói: “Không có, chắc nghĩ đối phương có nhiều tiền, sau đó lấy lại chút mặt mũi, chúng ta cũng đừng nhúng tay vào, miễn cho hấn nói này nói nọ.”

Đình Đồng gật đầu phụ họa, “Đối phương là loại người nào nha? Có thể để Lưu lão thất một lòng một dạ nghĩ tới tiền?”

“Em đoán xem!”

“Đoán cái gì chứ, không nói thì thôi đi.”

Tiểu Ngũ rung đùi đắc ý, “Ô ô, thật đúng là nhẫn tâm nha, sao có thể cho người ta chết sống mặc kệ”

“Anh có ý gì?” Đình Đồng có chút cảnh giác.

Anh nhún nhún vai, “Người bị thương là do Hoàng Vĩ Thành đánh.”

“Em không biết người này.”

“Cậu ta gọi Hoàng Tổ Vân bằng bác, Hoàng Tổ Vân có con trai, gọi-- Cù Nhiên!” Anh nhíu mày quan sát phản ứng Đình Đồng.

“..... Thì thế nào, cùng em không liên quan.” Đình Đồng cố ý tránh đi.

“Cũng đúng, anh cũng cảm thấy như vậy. Dù sao cùng anh cũng không liên quan, chúng ta không quan tâm.” Anh cười.

Tiểu Ngũ cũng không nói thêm gì, hai người im lặng ăn cơm, Đình Đồng mới từ từ mở miệng, “Anh ấy ra mặt?”

Giả ngu, “A? À?”

“..... Cù Nhiên.”

Tiểu Ngũ thế này mới vừa lòng nhếch môi, “Anh ta tìm anh cả, cái này có tính ra mặt không?”

“Anh ấy tìm đến anh hai?”

“Đúng vậy!” Hơn nữa anh cả muốn đem việc anh ta giao cho em, “Em tính làm như thế nào?”

“Chờ xem có biến động gì không đã!”

Tiểu Ngũ cân nhắc một chút, thật cẩn thận hỏi: “Đình Đình, em cùng anh ta là thật sự sao?”

Cô buông bát đĩa, lấy khăn ăn lau miệng, “Có thật sự hay không đến hiện tại em mới hiểu được, thật ra căn bản không quan trọng, có nhiều yếu tố bên ngoài nữa, đủ để cho em từ vô cùng kiên định bị đánh tan xương nát thịt.”

“Đình Đình.....Em đừng suy nghĩ nhiều, giống như trước đây đi, tùy tiện một chút, như vậy mới không mệt!” Đình Đình trước kia, luôn luôn không sợ trời không sợ đất, phàm là chuyện đã định, mặc kệ thế nào đều tranh giành bằng được, khi đó không biết nghĩ tốt xấu, kỳ thật hiện tại mới hiểu được, không biết không sợ, không nghĩ là việc tốt biết bao.....

“Tùy tiện? Hiện tại làm sao em dám!” là không dám cũng không thể.

Giống như chúng ta đã lớn thì không thể nhỏ lại, có rất nhiều chuyện một khi đã xảy ra liền không có khả năng quay lại, tất cả mọi chuyện lúc trước tựa như đám mây, chúng ta thường ngửa đầu liếc mắt một cái, nhưng không cách nào đụng được.

“Mấy ngày này Hạo Hạo không ở bên cạnh, em cảm giác thế nào?” Anh chuyển hướng đề tài.

“Đừng nói nữa!” Cô uống nước, “Mấy ngày vừa rồi em đều cảm thấy trong nhà trống rỗng, thói quen thật sự đáng sợ. Trước kia có cục cưng, em cảm thấy trong nhà giống như vườn bách thú, lúu rú không ngừng, hiện tại thì ngược lại em chờ đợi lại xuất hiện âm thanh này! Tiểu Ngũ Làm sao bây giờ? Em làm mẹ rất bị thâm phãi không!!”

Nói xong cô ngã gục vào salon, Tiểu Ngũ cũng không ăn nữa, cầm đĩa trái cây trên bàn, ngồi ở salon vừa ăn vừa nói: “Anh nghe Tề Thiên nói anh cả không phải đưa Bành Hạo đến đây ở với em sao? Em nói với anh làm gì, sao lúc đó lại không cần?”

“Khó khăn lắm anh hai mới có thời gian bồi dưỡng tình cảm với Hạo Hạo, em đem cục cưng tới đây, không phải những việc làm trước kia đều uống phí sao?” Cô đoạt lấy đĩa trái cây trong tay anh, lấy một miếng đào bỏ vào miệng.

“Sao không chính mình đi lấy? Thật là!” Oán giận thì cứ oán giận, Tiểu Ngũ vẫn đứng dậy đi về phòng bếp lấy thêm một đĩa trái cây.

Hai người bao nhiêu năm không nhân nhả như vậy, ở cùng một chỗ hưởng thụ thời gian sau khi ăn xong, chén bát cũng không rửa. Hai người ngồi salon vừa ăn hoa quả vừa trêu ghẹo đối phương, TV đang chiếu tiết mục giải trí, thường thường liền truyền đến một trận cười, rất khó làm con người không cười.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Quyết Định

Beta: Nguyệt Nhi

Di động vang lên, Đình Đình nhìn tên hiển thị, ý bảo Tiểu Ngũ chính mình vào nhà bếp nhận điện thoại.

Cô alo một tiếng, đầu bên kia liền nói, “Rốt cục cũng nhận điện thoại của anh?”

“Nói đi!” Cô có thể đoán được tại sao cách lâu như vậy, anh mới gọi lại.

“Vì sao em làm việc đó?” Cù Nhiên chỉ cần nghĩ đến việc đó liền khó chịu.

Đình Đình đi đến cửa sổ, “Không có vì sao, có chuyện gì anh nói thẳng đi!”

Anh nhấn mạnh từng chữ có có chút khó khăn, “Em ở đâu? Anh.....Anh đến đây.”

Cô nghĩ nghĩ, “Em ở nhà.” Đến rồi sẽ đi, dù sao chính là như vậy, nói ở nhà tốt hơn đi bên ngoài.

Cúp điện thoại đi ra ngoài, Tiểu Ngũ đã mặc xong áo khoác, “Anh đi trước, buổi tối còn phải đi vài cái quán ăn đêm.”

“Ừ” Cô gật gật đầu, “Đi đường cẩn thận một chút.” Vào những lúc này hai người không cần khách sáo.

Thừa dịp Cù Nhiên chưa đến, cô thu dọn thức ăn trên bàn, ngoài cửa sổ, bóng đêm đã phủ xuống, bạn nhỏ Bành Hạo gọi điện thoại tới, cùng cô nói đủ thứ chuyện thật lâu mới chấm dứt.

Vừa cúp điện thoại không bao lâu, Cù Nhiên gọi tới.

“Anh đang ở dưới lầu.” Vừa rồi liên tục gọi điện thoại cho cô, như máy luôn báo bận, cho tới bây giờ mới gọi được.

Đình Đồng nói số nhà cho anh, “Anh đi lên đi.”

Đây là lần đầu tiên anh đến nhà cô, vào nhà anh quan sát nhà cô xem như cũng rộng, xây theo kiểu hai tầng, toàn bộ trong nhà sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, lộ ra một cổ cổ xưa.

Đình Đồng đem tóc dài tùy ý búi gọn ở sau đầu, đem cho anh một ly nước, rồi tựa vào phòng bếp cửa chờ anh nói chuyện.

“Gần đây thế nào?” Cù Nhiên biết như vậy có chút giả dối, nhưng anh thật muốn biết thời gian qua cô sống có tốt hay không.

“Tốt lắm.”

Về mặt của anh có chút cứng đờ, tốt lắm sao? Thật sự có hay không anh, cô ấy đều có thể sống tốt.

Cù Nhiên chậm rãi đi đến trước mặt cô, “Thật sự không nhớ anh?”

Cô lui từng bước về phía sau, “Không nhớ!”

“Nhưng anh rất nhớ em!” anh nghĩ tiến lên ôm cô, lại bị cô đẩy ra.

“Đủ rồi!” cô có chút phát giận, “Không cần!”

“Tốt lắm! Đừng tức giận! Chuyện lần trước không giống như em nghĩ, nghe anh giải thích được không?” Cù Nhiên gắt gao giữ chặt tay cô hướng trong lòng anh, đặt tại vị trí ngực không cho cô né ra.

“Con mèo nhỏ, nghe lời, ngoan ngoãn nghe anh nói!” anh đem tình huống hôm đó kể lại cho cô một lần, “Cô gái kia không phải anh tìm! Hiện tại anh đều thẳng thắn nói ra, em còn có tức giận cái gì?!”

“Anh kể chuyện xưa thật đúng là hay” Cô lạnh lùng nói.

“Hả.....” anh nắm thật chặt hai tay, “Ai kể chuyện xưa cho em, bé con này sao em không tin đây là sự thật!”

Người thấy mùi yên thảo quen thuộc trên quần áo của anh, cô muốn dứt bỏ hết tất cả, lồng ngực rộng lớn như vậy, cô thật sự rất rất nhớ.

“Được rồi, trừ bỏ chuyện này ra? Anh nói thẳng mục đích hôm nay anh đến đi.” Đình Đồng vẫn đem anh đẩy ra.

Cù Nhiên vừa nghe liền hơi hơi nhăn mày lại, “Em không phải quản lý ‘Thánh thiên’ sao? Vì sao lại quản lý việc này? Vì sao? Xã hội đen, du côn, lưu manh.....Em là phụ nữ, sao có thể đi quản lý những việc nơi đó!”

Đình Đồng nghe anh nói như vậy, liền đáp lại, “Tôi làm gì cùng anh có liên quan hệ sao? Anh vung tay múa chân cái gì! Du côn, lưu manh? A..... Nói thật hay, tôi nói cho anh, tôi chính là nữ du côn đó, anh e ngại chưa? Chưa tới lượt anh bình phẩm tôi đâu?”

“Đình Đồng!!!” Một ngày liên tiếp nhận hai tin anh chẳng muốn nghe, nếu anh có thể chịu đựng, đầu óc anh thật sự bị nước vào rồi! Dem hai tay cô bắt chéo về phía sau lưng, tay kia của anh nắm lấy móng xinh đẹp của cô kéo cô dựa sát vào cơ thể anh, sau đó cúi đầu hôn cô, làm mọi tiếng kháng nghị của cô bị anh nuốt vào.

“A.....a.....” Chung quy sức lực nam nữ khác nhau, bị anh kiềm chế như vậy, theo bản năng Đình Đồng dựa sát vào người anh, lưỡi anh bá đạo luôn lách trong khoang miệng cô, cô tức giận muốn cắn anh. Nhưng anh giống như hiểu được suy nghĩ của cô, mỗi lần cô nghĩ cắn anh, anh liền dây dưa càng mãnh liệt, hận không thể đem lưỡi cô cắn nuốt vào trong, cô đau đến đỏ mồm hôi.

Thật lâu Cù Nhiên mới chịu buông cô ra, để cho cô có thể hô hấp, nhưng tay anh vẫn không buông cô, vừa mới được buông ra, cô liền há miệng cắn môi dưới anh một cái. Con đầu đột nhiên truyền đến, thế như anh không tức giận mà cười thật tươi, anh nhẹ nhàng liếm vành môi của cô, cảm giác mềm mại kia, giống như một món bánh dẻo.

Đình Đồng không thấy anh có phản ứng đau gì cả, liếc mắt trừng anh oán giận, trên môi còn vương chút máu. Bị cô nhìn chăm chú trong lòng giống như bông liễu rất nhanh liền dịu xuống. Cù Nhiên nhìn không được muốn đem cô ăn sạch sẽ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không làm như vậy, chính là trán cuối thấp xuống dán vào trán cô, chớp mũi mà sát chớp mũi của cô, giọng nói có chút khàn khàn, “Con mèo nhỏ, còn dám nói anh không có quan hệ với em? Lần sau, anh liền làm nhiều một chút cho em có thể nhớ lại mối quan hệ của chúng ta!” Cũng chỉ có loại uy hiếp này có thể trấn trụ cô, anh nói lỏng tay, trực tiếp giữ chặt ở trên lưng cô, “Mèo con, tha thứ cho anh, là anh sai rồi được không? Không được náo loạn, nghe lời, a?” Ngực khí của anh giống như đang lừa một đứa trẻ bình thường, ai nói không phải đâu, trên thực tế cô không phải là một cô bé sao, anh nghĩ cô như một đứa trẻ nằng nịu trong lòng bàn tay mà từ từ dỗ dành.

“Cô gái ngày đó thật sự không phải anh tìm đến, hai người bọn anh không có phát sinh chuyện gì, sau khi em cúp máy, anh rất tức giận ném thẳng cô ta ra ngoài, anh không biết cô ta đang ngủ trên giường khác trong phòng, thật sự.....”

“Không tức giận được không em? Em thật là giống đứa nhỏ, nhưng sao tính tình bướng bỉnh như vậy? Cũng không cho anh cơ hội giải thích, anh gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cũng không nhận.....”

“.....Hiện tại cơm anh ăn đều do dì Cẩm mang đến, em vừa đi, anh giống như không muốn ăn gì hết, mèo con, theo anh về nhà được không?”

Cù Nhiên cứ một câu rồi một câu, còn cô thì không nói một tiếng.

“Mèo con, nói chuyện đi em!”

“Hai chúng ta không hợp nhau !” Đinh Đồng cảm giác vòng tay ôm có chút cứng lại.

“..... Còn giận đối anh?” anh chọn cách hiểu sai lời cô, “Không phải anh đã nhận sai với em rồi sao? Được rồi, không tức giận! Nếu không tới lượt anh tức giận đó! Nghe lời, nếu không..... em nói, em nói làm thế nào mới bằng lòng tha thứ cho anh?”

Anh nhìn cô, trong một giây nhìn vào mắt cô, anh thật sự sợ, đem cả người cô ôm vào lòng, “Đồng Đồng không được nói, bằng không anh sẽ..... ! Ngoan.....”

“Cù Nhiên.....” Cô cúi đầu, cô không quan tâm bây giờ là tình huống gì, gọi thẳng tên họ anh.

Trước kia anh cực kì không thích cách gọi này của cô ấy, anh nói cô giống học sinh tiểu học gọi bạn , cho nên sửa đổi cách gọi của cô, anh tưởng tượng cảm giác Đồng Đồng dịu dàng gọi anh “Ông xã”, anh nhìn không được trong lòng ngọt lịm. Nhưng mặc kệ anh làm gì, cô sống chết không gọi , cho dù thời điểm buổi tối sắp đạt tới đỉnh anh dừng lại, với ý đồ làm cho cô mềm mại đáng yêu gọi một tiếng “Ông xã”, nhưng nha đầu này thà khó chịu ôm anh khóc đến hai mắt đỏ bừng cũng không nguyện ý thỏa hiệp một lần, như kết quả mọi lần là anh hầu hạ cô từ trong ra ngoài.

“Anh cũng biết không phải em giận đối mà. Cho nên.....” Giọng nói của cô có vẻ bình thản, giống như đang nói chuyện bình thường.

Cù Nhiên đề thấp tiếng nói, “Đinh Đồng! anh nói rồi, có chừng có mực!” Anh muốn quát thật lớn để ngăn cản lời tiếp theo của cô, lại có vẻ như muốn ngăn cản ý tưởng của cô!

Cô muốn giãy dụa ra khỏi anh, cố gắng hai lần, như cuối cùng vẫn phí công. Hơi hơi ngưỡng cảm giác lên vai anh, “Thế giới sống của hai chúng ta quá khác nhau, dùng ánh mắt của người bình thường nhìn, cuộc sống của em quá mức đen tối, không nhận ra hình dạng.” Ít nhất trước mắt vẫn là, “..... Buông tay đi!”

Thừa dịp anh nhất thời sững sốt, Đinh Đồng liền trốn khỏi vòng ôm của anh.

Cù Nhiên sắc mặt rất kém, mày gắt gao nhú lại, “Em có biết chính mình đang làm cái gì hay không?”

Cô mỉm cười, chưa nói cái gì.

“Đinh Đồng! Chính em nói đây là lần thứ mấy ? Em đến tốt cùng muốn thế nào? Em tìm mọi cách không gặp anh? Em nói chúng ta không thích hợp, ai trên đời này biết mình có hợp với đối phương hay không? Em ngay gặp anh cũng không muốn, em nói chúng ta không thích hợp là như thế nào?” Cảm xúc có chút kích động, Cù Nhiên nói rộng cổ áo, “Em ngay có ý đón nhận anh cũng không muốn, anh sẽ thay đổi để dung nhập vào cuộc sống của em, anh đã nghĩ kĩ rồi, chỉ cần em đứng ở một chỗ, chờ anh đi về phía em! Như thực tế thì sao, em ngay tại chỗ đứng chờ anh, em cũng không chịu, còn cố gắng lui về phía sau. Như vậy, anh đến khi nào mới đi tới chỗ em? Em nói, em nói đi, em làm như vậy sao chúng ta có thể thích hợp không?”

Cô làm sao mà chỉ biết lui về phía sau, chẳng qua là khi vừa mới bắt đầu cô đã bị sự thật đẩy về một phía.....

“Anh nghĩ nói như thế nào đều tốt, tùy anh.”

“Cái gì gọi là tùy anh nói như thế nào? Anh đối với em thế nào? Đinh Đồng, em....” Anh thật sự tức giận, anh không biết nên hình dung tâm trạng mình thế nào.

“Em biết, em không xứng nhận được tình cảm của người khác! Anh đã từng nói, có cần em nhắc lại không?!”

“Anh..... Mặc kệ bây giờ có tác dụng hay không, anh nghĩ anh nên giải thích câu đó, thật ra anh nói câu đó chỉ là do nhất thời xúc động mà thôi. Anh biết câu đó có bao nhiêu vô liêm sỉ, cho nên, thực xin lỗi.” Thái độ anh vô cùng thành khẩn.

Cô nắm chặt bàn tay chính mình, “Anh không cần giải thích, kì thật cũng không sai.” Trên thực tế chính là như vậy nha, thật ra một khi cô dùng trái tim đối xử một người, cuối cùng đều không phải rồi bỏ cô mà đi sao?

“Được rồi, không nói chuyện này nữa! mọi chuyện đã là quá khứ, không cần đề cập đến.” hai tay cô ôm chính mình ngồi vào salon, “Nói chuyện chính đi. Hôm nay anh tìm em hẳn không phải việc này!”

Cù Nhiên có chút kinh ngạc, trong suy nghĩ có chút hốt hoảng, chuyện lớn như vậy, chỉ bằng vào vị trí của cô như thế nào không biết chuyện đó. Nhưng nếu là Đinh Đồng, cô có cần thiết vào lúc này trực tiếp đem anh đặt ở người thương lượng trước mặt là đúng sao?

“Hiện tại việc lớn nhất của anh, chính là muốn làm rõ ràng chuyện của hai chúng ta!!” Cù Nhiên cái gì cũng không quan tâm, ít nhất hiện tại là như thế, chuyện của Hoàng Vĩ Thành không thể quan trọng bằng người trong lòng anh.

“Chuyện của chúng ta tất cả đều là quá khứ, cho nên, chúng ta, không có việc gì.” mặt cô không chút thay đổi nhìn thẳng anh.

“Đây là quyết định cuối cùng của em?”

“Ừ.”

“.....”

Cù Nhiên rút cuộc không lời nào để nói, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cô, lông mi tựa hồ run rẩy, cuối cùng, anh không thể không thừa nhận chính mình thua, hoàn toàn thua trước người con gái mình nâng niu trong tay, còn có thể làm cái gì, anh lê thân thể mệt mỏi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Qui Củ

Beta: Nguyệt Nhi

Hội sở tư nhân ngoại ô.

Đinh Đồng ngồi ở vị trí đầu, cười cười nói nói nhìn nghệ sư thành thạo pha trà, phối hợp với tiếng đàn tranh du dương phía sau rèm, mỗi động tác đều như nước chảy mây trôi làm cho người xem vô cùng hưởng thụ.

“Ai nha..... Xin lỗi a xin lỗi! Đã tới chậm!”

Không khí yên tĩnh rất nhanh bị bộ mặt giải tạo kia làm cho mất tăm, Đinh Đồng liếc mắt nhìn Lưu Lão Thất một cái, lão già kia, càng ngày càng bừa bãi!

Nghệ sư pha trà đem trà ngon đặt trước mặt mọi người, sau đó lễ phép cúi chào liền đi ra ngoài.

Lưu Lão Thất vươn móng tay vuốt chén trà, tạo ra âm thanh chói tai. Đinh Đồng tỉnh tở thường thức một ngụm trà ngon, sau đó buông chén trà ra cũng không nói gì, liền nhìn chăm chăm Lưu Lão Thất. Ở đây mọi người tựa hồ đều cảm thấy không khí lúc này có chút nguy hiểm, Lưu Lão Thất cũng ho nhẹ một tiếng, ngồi thẳng người, xem ra quy củ không ít.

“Thật lâu không cùng mọi người tụ tập như vậy!” Đinh Đồng nói, “Tiểu Ngũ vừa trở về, cần mấy vị giúp đỡ! Đúng không anh bảy?”

Lưu Lão Thất vừa nghe cô nói việc này, liền không phục, mấy năm trước nhóm người Bành Tấn Hoa luôn ở nước ngoài trở về nước, hơn nữa gần đây đem vị trí quản lý giao cho con nhỏ này, dù gì bọn họ cũng là đàn anh mà suốt ngày để con nhỏ đó quản lý, tốt xấu gì cũng đã mấy năm rồi, thế như bọn họ vẫn không tìm ra khuyết điểm của cô ta, bọn họ nghĩ có thể qua mấy năm nữa có người nào đó cưới cô ta đi, thì một trong bọn họ tiếp nhận vị trí này. Hừ..... Con mẹ nó đến phút cuối cùng lại tìm người nhà nó tới thay, nếu không phải vài năm nay bọn họ vẫn không có biện pháp vượt qua bọn chúng, ông đây mới không thêm làm việc dưới tay con nhỏ đó đâu!

Lưu Lão Thất cười lạnh một tiếng “Chị Đồng sao lại nói thế! Đạo Tắc sao cần chúng tôi giúp đỡ, cậu ấy rất lợi hại!”

Tiểu Ngũ ngồi ở vị trí thứ hai nghe anh ta nói mình như vậy, anh chính là cười cười, “Anh bảy quá khen!”

Trần Dũng có tiếng là khéo đùa đây, cùng dạng hồ ly giống Lưu lão thất, lúc này lên tiếng trả lời, “Không phải nói đùa, năng lực của Đạo Tắc anh em bọn tôi đều biết, anh bảy cũng biết, ha ha..... Hơn nữa, Chị Đồng dùng người chắc chắn sẽ không sai!”

Đinh Đồng không giải thích cái gì, Lưu Lão Thất liền không nhịn được, “Kỳ thật tôi đâu có ý kiến phản đối Đạo Tắc, chính là....., khụ khụ.....thật ra nói những lời này, cũng không có ý gì đâu, chính là thay anh em phát biểu vài câu cầu nhau.” Anh bảy ra vẻ giải thích không phải chính mình không phục hoặc là ý kiến cá nhân gì, “Chị Đồng, chị nói, mọi người theo chị đã vài năm, tôi và mấy anh em không ai làm trái quy định của chị? Mấy năm nay, mặc dù chị nhỏ tuổi như đã là cấp trên của bọn tôi, chúng tôi cũng đâu có ý kiến gì!”

Đúng vậy, chưa nói cái gì, nhưng ngầm biểu hiện thì không ít! Nếu không phải Anh hai cứng rắn ra lệnh, Cô! Đinh Đồng nói không chừng chưa làm gì, đã bị mấy người hại thê thảm rồi.

Lưu Lão Thất cảm thấy tức giận đứng lên, “Chúng tôi không có công lao cũng có khổ lao đúng không! Cô chỉ là một người phụ nữ có rồi khỏi cũng không ai dị nghị, ai ngồi vào vị trí này chúng tôi đều đã cân nhắc trong lòng, sao có thể để người ngoài nhúng tay vào?” anh ta càng nói càng không khách khí.

Đinh Đồng vươn tay chỉ chiếc ghế bên cạnh nói” mời ngồi!”

Lưu Lão Thất thấy cô không tức không giận, cho nên không xem trọng lời nói của cô, còn đứng bên kia chống nạnh. Tất cả mọi người đang ngồi lặng im, chờ xem kịch vui, tiếp theo giây, người đáng lẽ đang tao nhã ngồi ngay ngắn là Đinh Đồng đứng dậy đá cái bàn một cái, theo sức đá của Đinh Đồng cái bàn chạy về phía trước, cô ngay tại thời điểm cái bàn dừng lại thì nhảy lên, sau đó hung dữ nhìn lão thất không phản ứng.

“Đừng có ở trước mặt tôi mà kiêu ngạo, muốn nói gì thì nói? Lưu Lão Thất, tôi đối với anh có phải quá khách khí rồi không? Qui định như thế nào, anh đã quên?”

“..... Tôi!” mắt mặt trước mọi người như vậy, mặt Lưu Lão Thất trắng bệch, mấy người đi theo anh thấy thế vội vàng hòa giải.

“Đừng đừng đừng, chị Đồng đừng tức giận, tính tình Lão Thất thẳng thắn, chị đừng nghe anh bày nói bậy.”

“Anh bày, còn không mau xin lỗi chị Đồng.”

“Đúng vậy đúng vậy, đem chị Đồng ngồi xuống, bàn cao như vậy rất nguy hiểm.”

Tiểu Ngũ thu được đinh đồng ánh mắt, đi đến trước bàn, bắt tay thân cấp nàng. Cô yếu chính là đem thù kết lớn hơn nửa chút, cái này ngay cả cái bậc thang cũng không cho hấn, hấn trong lòng chỉ định đã muốn mắng xong chính mình thay mặt tổ tiên tám đời. Hừ..... Cứ chửi rửa thỏa thích đi, cô Đinh Đồng cũng cân nhắc ai sẽ bị nguyên rửa đến chết, xem có thể hay không nhân cơ hội nhận thức cái thân đâu!

Cô lưu loát rơi xuống đất, chính diện đối với mọi người, “Như thế nào? Quy củ không dùng tốt? Vẫn là chờ ta tự mình động thủ?”

“Này..... chị Đồng.....”

Mọi người khó xử.

“Đinh Đồng, mày mẹ nó tính cái cái gì vậy! Hôm nay tao còn sẽ không cho mày A.....” Lời còn chưa dứt, ngay sau đó chính là một tiếng quái kêu.

Cây dao đã cắm sâu trên cánh tay Lưu Lão Thất.....

Trần Dũng bọn họ vài cái anh xem xem tôi, tôi xem nhìn anh, trường hợp máu tanh thấy không ít, nhưng cái đó và Lưu Lão Thất bị đâm cũng không phải là có thể quơ đũa cả nắm.

Lúc này ngược lại là Tiểu Ngũ đến hấn bên người xem xét một chút vết thương, lại lập tức gọi điện thoại phái người đến, Lưu Lão Thất mặt đã có chút trắng bệch, Đinh Đồng ngồi xổm bên cạnh hấn, huých hai cái nhẹ nhàng hạ chuỗi dao, liền làm cho đối phương một trận kêu rên, trên trán rớt từng giọt mồ hôi chảy xuống.

“Mùi vị thế nào? Còn muốn thử lại sao?”

Lưu Lão Thất lắc đầu, người phụ nữ này thật sự điên rồi, cư nhiên có thể cách xa như vậy thẳng hướng phi dao lại đây, ngộ nhờ vừa rồi hướng trật, kia vậy là hấn đã không xong rồi. Quá sơ suất, hấn như thế nào có thể mất cảnh giác như vậy? Cô Đinh Đồng vài năm trở lại đây thôi thì hấn không nhớ rõ ràng lắm thôi, lòng của phụ nữ suy nghĩ kín đáo hơn nửa thủ đoạn chính là ác độc, cô làm sao là nhân, như thế nào hấn lại nghĩ cô là loại người không dễ chọc vào đâu!!

Đinh Đồng theo xoang mũi lý hừ ra một tiếng, thẳng đứng dậy liếc mắt lạnh lùng qua mọi người trong phòng, “Hôm nay chuyện này, tôi hy vọng là lần cuối cùng, đương nhiên, nếu ai, còn muốn thử xem khiêu chiến quyền uy của tôi, như vậy tôi quyết không keo kiệt lần thứ hai, lần thứ ba, hoặc là càng nhiều..... Đương nhiên, đến lúc đó cũng tuyệt đối sẽ không lại là ta tự mình động thủ.”

Cô trở về chỗ uống chén trà đang nguội lạnh, cau mày, “Đúng là mất hứng uống trà.....”

Thời điểm đi ra, Lô Phương đã chờ ở ngoài cửa, mới nhận được chỉ thị của cô, chợt nghe tiếng cô vừa đi vừa cúi người phản phô nói: “Này hai ngày chọn nhanh cho tôi, tìm vài người thông minh, đừng làm việc này phức tạp, trong khoảng thời gian này là quan trọng!”

“Được.”

Trong lúc đó, Lưu Lão Thất máu đã chậm rãi ngừng chảy cũng không nhiều lắm, hấn nhắm mắt lại nhìn đau.

“Haizz..... anh Thất cũng đừng so đo với chị Đồng, trong khoảng thời gian này chúng ta bị biên phòng tra xét nhiều phê bình, chị ấy cũng rất phiền!” anh thờ dãi, “Nhưng mà, này, này cũng thực ác độc.”

Trần Dũng trong lòng tính toán lúc này bạt dùng rung động, bọn họ này rốt cuộc là đùa thế nào ra a? Như thế nào Đào Tắc lại xoay mặt giúp đỡ Lưu Lão Thất lên tiếng nói?! Nhưng Lưu Lão Thất lỗ mãng thân kinh, làm sao sẽ đi nghỉ lại phương diện này biên biên giác giác, hơn nữa bị thương, lại đau đầu óc cuộn cuộn hỗn loạn, anh vừa nghe Tiểu Ngũ đều đứng ở bên cạnh thay anh nói chuyện, lập tức có chút xúc động, hơi híp mắt, vì không bị thương cái tay kia nên vỗ vỗ mu bàn tay buông xuống của Tiểu Ngũ, bày tỏ cảm kích.

Tiểu Ngũ là loại người nào, liền thuận tiện mà lên trán an nói: “Không có việc gì anh Thất, vết thương ấy anh đừng để ở trong lòng, em cũng nghe nói, trước kia anh là theo người đánh bạc tính mạng mà được bảo vệ, việc ấy thời điểm thiệt hại so với này cũng nặng. Chờ một lát sẽ có người đón anh, ‘Lan Đạo’, đem mọi ân oán buông xuống, nghỉ ngơi một trận thì tốt rồi!” Đối với bọn họ việc bị thương như ăn cơm thường, bình thường tiểu Thương chính mình có thể đối phó, nếu như là gặp phải cảnh tàn sát khốc liệt bị thương nặng một thời gian, bệnh viện là tuyệt đối đi không được, mang theo vết

thương đến bệnh viện cũng như vào cục cảnh sát cũng không khác biệt mấy, đó là lý do mà có chỗ ‘Lan Đạo’ như vậy, địa điểm tương đối ẩn nấp bí mật, mà thiết bị lại không bằng bệnh viện kém phòng khám tư nhân.

Cuối cùng đưa Lưu Lão Thất đi “Lan Đạo” cũng chỉ còn lại Tiểu Ngũ cùng Trần Dũng, ở bên ngoài phòng giải phần nghỉ ngơi, Trần Dũng không ngừng thừa dịp Tiểu Ngũ không chú ý thì đánh giá anh, trong lòng anh không có biện pháp rời bỏ, dù sao vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng, Đạo Tắc này rõ ràng là người bên Đình Đồng, như thế nào hôm nay lại ở Đình Đồng để lộ ra đối xử với Lưu Lão Thất? Chẳng lẽ nói, phương diện này ở Đình Đồng nổi lên âm mưu? Không đến mức a, cho dù là vì làm cho Đạo Tắc được lòng người, về sau ngày còn dài, làm gì vội vã vậy nhất thời nửa khắc. Hoặc vẫn là Lưu Lão Thất cùng bọn họ trong lúc đó cái gì khổ nhục kể bất thành(mưu đồ xấu không thành công)? Cũng không khả năng a, hửn Lưu Lão Thất là loại người nào? Toàn bộ một cái chày gỗ, hửn có thể nghĩ ra cái gì thủ đoạn, đánh chết hửn cũng không có bằng chứng. Tóm lại chính là không hiểu ra sao, nhiều ý nghĩ không thể giải thích được.

Buổi tối đem Lưu Lão Thất đuổi về nhà, hửn cùng vợ quả nhiên là trời sinh một tính, vừa thấy chồng mình bị thương liền như ong vỡ tổ.

“Thao, là người nào làm? Còn muốn sống không? Dám đối với chúng ta làm cho như vậy ra tay chính độc ác” Người phụ nữ họ Cố quần áo không chỉnh tề, quả nhiên một bộ đàn bà chanh chua điệu bộ chửi bới bóng gió.

“Chị dâu, đừng kích động, người như vậy anh Thất nghỉ ngơi không tốt.” Tiểu Ngũ nhắc nhở.

Nhưng thật ra Trần Dũng trả lời nghi vấn của cô, “Chị dâu, việc này em cũng không thể nói lung tung.”

“Nói lung tung? Bà đây đã nói, tôi còn nghĩ muốn chém kẻ không biết trời cao đất rộng kia đâu!”

Trần Dũng mắt lé chăm chú nhìn Tiểu Ngũ, “Là chị Đình Đồng làm, anh Thất..... Anh xui xẻo đụng phải chị cả.”

Vừa nghe là Đình Đồng, người đàn bà tuy rằng tức giận, nhưng cũng không dám nói hươu nói vượn, chính là hồ nghiễm mặt thô lỗ giúp Lưu Lão Thất xử lý vết thương.

Tiểu Ngũ nhìn nhìn thời gian, lòng chợt nhảy lên, như thế nào đã trễ vậy rồi, “Chị dâu, chăm sóc cẩn thận vết thương cho anh, tụi em về trước.”

“..... Cái kia, vậy để chị ra tiễn, làm phiền các em đã đưa chồng chị về a!” Cô làm bộ muốn tiễn ra cửa, lại bị Tiểu Ngũ ngăn cản, nói không cần khách sáo, cuối cùng, vẫn là người hầu dẫn hai người ra cửa.

Ngoài cửa, Trần Dũng dừng lại bên xe của Tiểu Ngũ, gọi, “Tiểu đao.”

Tiểu Ngũ một tay chống tại trần xe, quay đầu lại, nhìn anh.

“Chuyện hôm nay.....” Trần Dũng hai bàn tay cọ xát vào nhau, trên mặt lộ vẻ không rõ cho nên cười.

“Anh muốn nói cái gì?”

Anh nghĩ lại tựa hồ cảm thấy dường như rất đường đột, “..... A, không có việc gì không có việc gì, không có gì. Tôi muốn nói hôm nay mọi người đều mệt muốn chết rồi, buổi tối nghỉ ngơi cho tốt!”

Tiểu Ngũ con người chuyển động, cảm thấy đoán được ý của anh, bất quá cũng không vạch trần, hồi sau cười, “Anh Dũng cũng vậy, nghỉ ngơi cho tốt.”

Chờ xe khởi động di chuyển, Tiểu Ngũ mới lấy điện thoại di động bấm số ...

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Thể Diện

Vài ngày liên tiếp Hoàng Vĩ Thành vô cùng thâm trầm, cậu ta chưa từng nghĩ mình sẽ có ngày như thế. Từ ngày đó trở về sau thật ra cậu không có bị đánh nữa, trên mặt mấy vết bầm cũng đã tiêu xuống, nhưng cậu vẫn bị nhốt trong phòng, không có cảm giác tự do làm cho cậu cực kỳ ảo não, trong CLB này phòng giành cho khách kỳ thật không thấp, bất quá đối phương cũng không cho cậu hưởng thụ đến tiêu điều tự tại! Điện thoại thì cắt, máy tính thì còng đòng nói nữa, tay cậu sớm đã bị cột chặt, cả ngày chỉ có thể ngồi yên.

Nhìn vài ngày rồi, cậu thật sự nhìn không được, hướng về phía cửa hét người đang trông coi: “Tôi muốn gặp người nhà của tôi, các người đây là đang phạm pháp có biết hay không? Đây là giam lỏng!! Tôi muốn gặp nhà của tôi, có điều kiện gì, đến lúc đó các người đề cập cùng bọn họ.”

Người ngoài cửa không nói hai lời, cho trước cậu một đám, “Cái rắm mày?! Ở đó mà đòi đi, đừng không có việc gì mà la hét! Người nhà của mày, hử, người nhà của mày nghĩ biện pháp tìm mày, sao có thể tùy mày muốn? Ngồi im đi, mày nghĩ mấy ông nội ở đây không xử được mày hả? Hử.....”

“Mấy người.....”

“Cái gì mấy người... , tao cảnh cáo mà mày, chúng tao có kẻ thù rất giàu có, đặc biệt chúng mày suốt ngày chơi bời lêu lổng cả ngày chỉ biết ăn uống vô độ làm thiếu gia nhà giàu, cái gì vậy!” Người đàn ông trông coi cười nhạt.

Hoàng Vĩ Thành chỉ có thể trở lại ngồi trên giường trong phòng.

Buổi chiều Cù Nhiên đi qua gặp Vĩ Thành, vài ngày trước anh biết người bị thương là thân thích của ông chủ đứng phía sau, nhưng đối phương nói thân thể không khoẻ, không thể gặp anh. Kỳ thật không phải anh không có biện pháp , nói trắng ra anh chẳng qua đối chuyện Hoàng Vĩ Thành không quan tâm, muốn đánh cứ để họ đánh, dù sao cũng nên cho cậu ấm nhà họ Hoàng có bài học nhớ đời, như anh vẫn đưa cho họ một ít tiền, để nếu họ có đánh cũng nhẹ tay một chút.

Hoàng Vĩ Thành vừa thấy anh đến, cũng không quan tâm đến hình tượng, chạy qua cầu xin, “Anh, anh, anh đưa em về nhà đi anh! Anh cũng biết em đã ở đây mấy ngày rồi.....”

Cù Nhiên nghe xong trong lòng rất khó chịu, đây làm sao vậy? Hoàng thiếu gia à, cậu đúng là sống quá sung sướng rồi, ở đây ăn uống không lo, cũng không có ai làm gì cậu, cậu còn ngại không tốt?!

“Hừ..... Đây chính là do em tìm đến, không ai ép em nha?, Anh thấy nếu em đến đây rồi thì ở lại cho tốt! Tự do tự tại, không lo ăn không lo uống, đúng không?”

“Anh, anh không biết cái gì gọi là ăn nha? Quả thực khó nuốt!”

“Hoàng Vĩ Thành!!!” Cù Nhiên giọng nói một chút lớn. “Em nghĩ em đến đây nghỉ phép sao? Em có biết tại sao em còn được ở lại đây hay không, còn ở đó mà lớn tiếng muốn nợ! Em nghĩ chính mình giỏi lắm sao? Chơi thua tiền anh không nhắc lại, em còn gây chuyện đánh người, có phải em thích cảm giác giết người hay không? Nhưng thật tiếc, đối phương được cứu sống rồi, bắt quá nhất thời còn chưa tỉnh lại, em cảm thấy không thoải mái hả?, Còn muốn giết thêm người phải không?, Nói không chừng em còn cách cái chết không xa đó!”

“.....” Hoàng Vĩ Thành há miệng thở dốc, cuối cùng không biết nên nói cái gì, cúi đầu nủi giận ngồi ở một bên.

Tĩnh tĩnh Cù Nhiên chính là ăn mềm không ăn cứng, một khi đối phương chịu thua , lửa giận của anh tự nhiên cũng hết, “Em ít gây chuyện lại đi, ba mẹ em đều lớn tuổi như vậy!” Anh dừng một chút, “Việc này không đơn giản như em nghĩ đâu, người mà em đánh là thân thích của ông chủ đứng phía sau, để em ngồi tù là quá tốt với em rồi đó, cho nên việc này không thể vội, em còn phải ở lại đây ít nhất 2 ngày nữa.”

“A?” Vừa nghe còn phải còn phải ở lại ít nhất 2 ngày, Hoàng Vĩ Thành phát hoảng, cậu thấy tình hình hiện tại của bản thân không khác người bị thương kia là mấy, người ta không thoải mái, họ nghĩ muốn chém cậu vài nhát thì sao. “Anh, em, bọn họ cái gì cũng làm được, em ở đây không phải giống như chịu chết sao?”

Cù Nhiên liếc trắng mắt, cảm thấy rất phiền khi thấy bộ dạng lúng túng của người đàn ông, “Những người này sẽ không dùng thủ đoạn độc ác gì đâu, đơn giản họ chính là muốn tiền, mạng của em, bọn họ còn ngại không đáng giá đâu!”

Vào thời điểm này , Hoàng Vĩ Thành chỉ cần nghĩ làm thế nào để rời xa chỗ này, còn Cù Nhiên muốn nghĩ cậu bản thủ thế nào thì bản thủ thế đi, cậu không cần quan tâm “Anh, mặc kệ làm thế nào, em cũng là cháu trai duy nhất của nhà họ Hoàng, bác cũng không muốn thấy em gặp chuyện không may , anh giúp em đi! Chờ việc này xong, mọi người nói cái gì em đều nghe.....” Cậu lớn tiếng cam đoan, cũng chỉ có mình cậu biết chân mình đang run.

.....

Lưu Lão Thất dường như thương hơn nửa tháng, không có biện pháp, nếu không ra đem chuyện Hoàng Vĩ Thành giải quyết chỉ sợ xảy ra chuyện lớn, mấy ngày hôm trước ông nhận được tin tức, Cù gia nói, nếu bọn họ lại kéo dài không giải quyết, thì trách không thể bọn họ , cùng lắm thì hai bên cùng chịu thiệt hại.....

Loại uy hiếp này ông tuy rằng khinh thường, nhưng là cũng không dám chậm trễ, thanh danh Cù gia không thể khinh thường, nếu làm quá chỉ sợ không có trái ngọt mà ăn, cho nên ông sai người thông báo với Cù Nhiên.

Cù Nhiên đáp ứng lời mời mà đến, như hiển nhiên không đem ông để vào mắt, cũng là, từ trước đều là thói quen khinh người , huống chi tại đây dạng một người trước mặt, hẳn liền lại không đem đối phương làm một hồi sự.

“Có điều kiện gì nói ra đi!”

Tuy rằng hai người đều ngồi , nhưng Lưu Lão Thất chính là cảm thấy Cù Nhiên tán ra một cỗ uy phong làm ông ngưỡng mộ, liền ngay cả cách nói chuyện đều không tránh khỏi cả vênh vào hung hăng.

Lưu Lão Thất cười lạnh, đem chân gác lên mặt bàn, dựa vào ghế không nhìn anh, “Điều kiện gì, không có nha, tôi chỉ muốn đem cậu Hoàng đánh lại giống thế thôi!”

“Ông chủ Lưu, không cần làm như vậy? Làm cho chúng tôi nhịn nhiều ngày, mục đích của ông cũng không phải chỉ đem người đánh lại như vậy! Không bằng chúng ta thẳng thắn đi, mọi người đều có thể sớm một chút giải quyết vấn đề, không phải tốt hơn sao.”

“Hắc..... anh cũng thật tự tin, bất quá tôi nói cho anh biết, đừng nghĩ rằng chỉ dùng tiền là có thể giải quyết, những người như chúng tôi, không tri thức không văn hóa, chỉ có tính mạng, các anh tới chơi liền đem người của tôi đánh bị thương, anh nói, nếu biến thành tàn tật sau này cậu ta sống thế nào! Hiện tại là thời đại gì, không phải chỉ có một câu, có tiền là được! Tiền, ông đây có, cho nên đừng nghĩ rằng có tiền có thể thì xong việc” Luru Lão Thất cho dù trong lòng muốn cùng anh gào thét đòi tiền, nhưng mà vì mặt mũi, không thể không bỏ qua một chút.

Cù Nhiên sắc mặt cũng không đẹp, cười nhạt, “Tôi còn thật không biết, các anh có chí khí như vậy, có nguyên tắc như vậy!” Nói không biết xấu hổ, anh mới không để mình bị đẩy vòng vòng.

Luru Lão Thất nghe ra ý châm chọc, nóng nảy, động tác đứng dậy có chút mạnh, đụng đến miệng vết thương vừa mới bình phục, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Cậu..... Các cậu không phải ở trong nhà có nhiều tiền hay sao! Cả ngày chỉ ăn no chờ chết..... Muốn nói đến khí tiết chó má gì, không có tư cách nhất là các cậu đó, vị thiếu gia kia nhà các cậu nếu có thể tức giận cái gì, có thể là người bình thường, có thể đã bị đánh chết từ lâu? Chê cười!”

“.....” Cù Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, cười khinh miệt, cũng đứng lên, “Vậy thì, xem ra ông chủ Luru đã quyết tâm, chúng ta chắc không có đường thương lượng. Hoàng Vĩ Thành làm bị thương người của anh, anh vừa nói muốn biến nó thành như vậy, thế cũng tốt, làm theo lời anh nói đi..... Bất quá, tôi nói trước, đến lúc đó vết thương trên người nó không giống với người của anh, chỉ sợ sai một li đi một dặm..... Hừ! Khi đó đừng trách chúng tôi không khách khí!” Nói xong, ngẩng mặt đi ra ngoài, chỉ để lại Luru Lão Thất cực kỳ tức giận bên trong, lại chỉ có thể nhìn Cù Nhiên đi ra ngoài.

Chính người khác không được, chẳng lẽ anh chính Hoàng Vĩ Thành trong tay hay sao?

Hừ, thẳng nhóc, mày cứ chờ đi!!

Cù Nhiên mới đi nửa đường, Hoàng Tô Vân gọi điện thoại đến.

“Con sao lại thế này? Không phải để cho con đi xử lý vấn đề sao? Như thế ngược lại Vĩ Thành bị đánh?” Vừa rồi nhận được điện thoại Vĩ Thành gọi tới, ở bên kia khóc nói bị đánh.

“..... Được rồi mẹ, để cho con yên tĩnh... yên tĩnh.” Anh mệt giống như con quay, công ty bên nước ngoài hoàn toàn không quan tâm đến, toàn quyền giao cho cấp dưới, Tập đoàn “Tân vũ” bên này lại lớn, hiện tại cộng thêm việc Hoàng Vĩ Thành, buổi tối anh muốn ngủ cũng khó.

Hoàng Tô Vân thở dài, “Mẹ biết con mấy ngày nay mệt mỏi, nhưng mà không thể không lo cho Vĩ Thành được? Hôm trước ba con đã nói, nếu con không giải quyết được, ba con dùng quan hệ của mình tác động.....”

“Đừng đừng đừng..... Không cần, việc này con có thể làm tốt!” Anh liên tục ngăn lại, một khi đụng đến quan hệ của ba, làm không tốt sẽ gây ra chuyện lớn. Cù Nhiên không phải sợ ba mình hoặc là dọa người cái gì, anh là lo lắng Đinh Đông sẽ bị liên lụy..... “Tính tình ba, mẹ còn không biết, vốn ba đã không thích bộ dạng cả lờ phớt của Vĩ Thành, loại thu thập cục diện rồi rầm rây này chỉ cần ra mặt một lần, mẹ cần gì giết gà phải dùng dao, đem cơ hội này để lần sau Vĩ Thành gây chuyện lớn hơn mà dùng!”

“Phi phi phi..... Nói vậy, nó về sau còn dám gây ra chuyện lớn gì?”

“Con nói vậy, dù sao chính mẹ lo lắng, nếu thật không cần con giải quyết, vừa lúc con được thoải mái.”

Hoàng Tô Vân tuy nói như vậy, nhưng không thể không thừa nhận, con trai nói có đạo lý, không biết cháu mình về sau còn gây ra chuyện động trời gì, tốt xấu gì cứ để con trai ra mặt là tốt nhất.

“..... Vậy con cố gắng báo cho mẹ tin tốt! Nói thế nào cũng là con trai duy nhất của cậu con, là em họ của con.”

“Con đã biết! Mẹ yên tâm, đứa cháu đích tôn của dòng họ Hoàng con sẽ đem nguyên vẹn về cho mẹ!”

Vừa về văn phòng nghỉ ngơi không lâu, Leo gõ cửa.

Cù Nhiên ảo não đứng dậy, xoa xoa huyết thái dương, “vào đi.”

“Cù tổng, vừa rồi theo việc anh giao, tôi đã gọi tới CLB Hào Đình, hẹn gặp mặt vào tối mai.”

“Được rồi, tôi đã biết!”

“Nhưng là.....” Leo có chút khó xử, “Buổi tối ngày mai có buổi tiệc quan trọng.....”

Cù Nhiên hướng Leo phát tay, ý bảo cậu ta đi ra ngoài, “Pha cho tôi một ly cà phê.” Anh còn quan tâm tới buổi tiệc cái gì, chỉ mong việc này sớm một chút giải quyết, bằng không đừng nghĩ tới có ngày yên ổn, nói chi tới buổi tiệc chết tiệt nào đó.

Đối mặt loại lỗ mãng như Luru Lão Thất, Anh thật đúng là loại tú tài gặp được binh lính, lực bất tòng tâm, loại người trọng sĩ diện này, nói không chừng ngày mai nhìn thấy anh tới thương lượng lại liền mở cờ trong lòng, loại đầu gấu này, anh nghĩ liền đau đầu, việc khó nhất là làm sao để anh ta chịu khuất phục mình? Hừ..... Hoàng Vĩ Thành, con mẹ nó, cậu thật đúng là sẽ tìm phiền toái...

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 32: Nhiều Người Tức Giận

Beta: Nguyệt Nhi

Ngày hôm sau, Cù Nhiên nhận được điện thoại hẹn gặp của Lưu Lão Thất, anh dự đoán hẳn ta có phải chịu thỏa hiệp rồi hay không? Anh cũng không nghĩ đến tại đây có thể gặp Đinh Đồng!

Cù Nhiên cảm thấy rất khó tiếp nhận thân phận mới này, người ngồi kia rõ ràng là cô gái nhỏ trong lòng anh, trước đây không lâu cô ấy còn đứng ở cửa chờ anh tan tầm về nhà, như chỉ trong chớp mắt cô ấy biến thành một người khác, cô ấy ngồi ở vị trí đầu kia lạnh lùng nhìn mọi người, cô cũng không có nói gì, chỉ lặng lẽ không tiếng động.

“.....Loại chuyện này vẫn là lần đầu tiên xảy ra ở Hào Đình, mấy người không phải nghĩ đây là việc quan trọng của mình sao? Như thế nào đem việc xử lý rối loạn như vậy?” tiếng nói của Đinh Đồng hơi thấp, làm cho không khí trong phòng trở nên áp lực.

Bị người bên cạnh nhắc nhở một chút, Cù Nhiên mới hồi phục tinh thần lại, “Chuyện cũng đã xảy ra, muốn giải quyết thế nào cũng được?”

“Đùa hả! muốn giải quyết thế nào thì giải quyết sao? Vậy Cù tổng nói cho tôi biết việc này nên giải quyết thế nào?” Đinh Đồng thay đổi thái độ hỏi lại anh, giọng nói tràn đầy vẻ bức người.

“Em.....” Anh cảm thấy có chút không thể tin, ngực giống như bị ai đó đánh một quyền.

“Được rồi, nếu anh muốn giải quyết vấn đề theo cách chúng tôi, như vậy mời anh về đi, anh yên tâm, người của anh, chúng tôi sẽ trực tiếp đem cậu ta tới cục cảnh sát.”

Lưu Lão Thất nghe Đinh Đồng nói như vậy, vội vàng nói: “Chị Đồng, không thể làm như vậy, quá tiện nghi cho bọn họ nha!” Nghe theo ý của cô ta, hẳn một đồng cũng khó lấy? Người đàn bà này rốt cuộc nghĩ như thế nào !! Buổi sáng, lúc hắn gọi điện báo cáo với cô ta một tiếng về việc gặp Cù Nhiên, cô ta nói nên xử lý tốt việc này, còn nhấn mạnh “Nhất định không thể buông tha dễ dàng với Cù Nhiên.” Nghĩ đến lời này có thể là ý tốt của cô ta, không nghĩ tới cô ta đem chuyện này thành chuyện chung mà giải quyết trước mặt mọi người, làm cho hắn không thể đem điều kiện của mình nói ra, nhân tiện thông báo mấy người của mình.....

Cù Nhiên nhú mày nhìn chằm chằm cô, xem ra cô ấy thật xem anh như người xa lạ, Đinh Đồng- em giỏi lắm!!

“Như vậy đúng không? Xem ra mấy người cũng không muốn thương lượng cách giải quyết?” Anh cũng không khách khí với bọn họ nữa.

“Họ Cù kia, không tới phiên mày nói chuyện!” Lưu Lão Thất quát lớn.

“Không cho tôi nói! Nếu anh cảm thấy tôi đến đây là vì anh, vậy anh sai lầm rồi!” Cù Nhiên cũng không phải dạng vừa, sao có thể để cho người khác đứng trước mặt mình điều võ dương oai.

“Con mẹ nó.....”

“Đù rồi!” Đinh Đồng quát lớn, ý bảo mọi người ngưng lại, “Còn không im hết? Đây là chỗ nào? Cái chợ sao? Để cho mấy người mặc cả, ai không hài lòng liền mở miệng hét to! Ý của tôi đã nói rất rõ ràng, hiện tại tôi không muốn nghe những lời vô nghĩa, cho nên Cù tổng trở về đi!” Cô hạ lệnh đuổi Cù Nhiên ra ngoài.

Cù Nhiên nhẫn nhịn con tức, cuối cùng vẫn không nói gì, anh cắn chặt răng trừng mắt nhìn cô, sau đó phát tay áo rồi đi.

Khách vừa đi, bên trong liền ồn ào.

“Có gì đây?”

“Không thể được, có ai nghe nói qua chính mình đem kẻ thù đưa đến cảnh sát không?”

“.....”

Mọi người tới một câu anh một câu, nhưng người ngồi ở đây đều có vai vế, bởi vậy, thực rõ ràng cục diện đều hướng về phía Lưu Lão Thất.....

“Chị Đồng! Chị không phải chú trọng nhất là qui định sao? Hôm nay như thế nào làm vậy?” lá gan Lưu Lão Thất lại lớn lên, hẳn chắc chắn tình huống bây giờ, Đinh Đồng không thể ra tay đánh hắn, huống hồ cho dù có đánh, hắn cũng không thêm để ý cô ta, hẳn tự nhiên có thể đánh lại!

“Là bang thiếu tiền? Hay là Lưu lão thất thiếu?” Cô nhấn mạnh nói, “Chuyện này nói nhỏ không nhỏ nói lớn không lớn, lại nói đến thân thích bị thương của

Lưu Lão Thất, thân thể của Cù Nhiên quá lớn, cho nên việc này rất quan trọng, nó liên quan đến toàn bang chúng ta, nếu xử lý không tốt, dễ dàng thỏa thuận với họ, từ này về sau còn ai dám tới Hào Đình hợp tác? Vì thế mọi người đừng nói nữa!”

Sắc mặt mọi người không tốt, còn không chờ Lưu Lão Thất lên tiếng, đã có người hỏi trước, “chẳng lẽ chúng ta đem người giao cho cảnh sát là cách xử lý tốt sao? Chị Đồng à, thật ra chúng ta cũng không phải công dân hợp pháp chịu sự bảo hộ của cảnh sát nha? Thật là..... Lăn lộn nhiều năm như vậy, em không nghe nói qua xã hội đen báo nguy với cảnh sát!”

Đình Đồng không biểu hiện ra một tia kinh ngạc, ngược lại thật bình tĩnh, “Nguyên nhân tôi làm như vậy, các người không thể tưởng tượng được, cho nên hôm nay người ngồi vào vị trí này là tôi, mà không phải các người! Đừng nhắc đến qui định trong bang, việc này giao cho cảnh sát, nhiều nhất chúng ta mở sòng bài phi pháp, trường hợp như vậy nên để cho cấp trên ra mặt, vô luận dùng tiền hay cái gì cũng tốt, CLB Hào Đình nhiều lần bị phong tỏa, qua cơn sóng gió này còn có thể khôi phục lại. Nhưng đối cho Hoàng gia thậm chí Cù gia, sẽ không như vậy. Thiếu gia nhà giàu tham gia đánh bài, ra tay đánh người trọng thương, bất luận là hình sự hay dân sự, đều không thể thoát khỏi trách nhiệm, bởi vậy, cổ phiếu công ty nhất định bị ảnh hưởng, đối bọn họ chỉ là hại mà không lợi. Đương nhiên, trước khi Hoàng Vĩ Thành công khai thẩm tra có thể còn sống đi ra trại tạm giam hay không, hừ, không nói cũng biết.....”

Ngoài mặt Đình Đồng phân tích đạo lý rõ ràng, cũng xác thực, một khi báo cảnh sát, việc mở sòng bài chắc chắn bị công khai, đối với Hoàng gia và Cù gia là đã kích lớn. Nhưng mà, quay đầu lại, bọn họ có cái gì tốt hơn? Thật ra mặt mũi rất quan trọng nha, chết sống cũng phải cho đối phương một bài học. Nhưng đây là kinh tế nha? Tiền nha!!! Đây mới là điểm mấu chốt !

Trong khoảng thời gian này người bị thương nằm viện dùng tới tiền? Cấp phí trấn an người nhà cũng là tiền? Dựa theo Đình Đồng nói, đem việc này báo cảnh sát, CLB Hào Đình bị phong tỏa, tổn thất cũng chính là tiền! Nếu muốn tống Hoàng Vĩ Thành vào tại tạm giam, đối với bọn họ cũng không có gì tốt, việc ngu ngốc như vậy ai nguyện ý làm??!

Tóm lại giải quyết như thế nào, đây giống như đang kinh doanh, hướng hồ liên quan rất lớn đến lợi ích kinh tế, miễn cưỡng mất mặt một chút như đạt được mục đích!

Lúc này người nhìn có vẻ xảo trá nói “Nói như vậy, chúng ta có thể dùng chiêu này bảo họ bồi thường! Ha ha.....”

“Lão mã, anh Thất không hơn lưu manh là mấy?” Cô có chút trách cứ người nói chuyện.

Xem ra lần này cô tính làm Bỏ Tất sống là việc hết suất ngu xuẩn, biểu hiện của anh ấy giống như ăn phải con ruồi chết, anh nhìn cô tức giận mà bỏ đi.

Trần Dũng cũng kiềm chế không được mở miệng nói: “Chị Đồng, chúng ta không đem việc này làm lớn như vậy? Ở mặt ngoài chúng ta ưu thế,, nhưng thật ra làm như thế chúng ta tổn thất cũng không nhỏ! Không bằng để đối phương bồi thường cho xong việc.....”

Đình Đồng liếc nhìn Lưu Lão Thất bởi vì nghe nói như thế mà kích động sắp rơi nước mắt, tốt lắm, xem ra ra kế hoạch của cô không sai!

“Chút tiền ấy CLB chúng ta thiếu sao? Cứ quyết định vậy đi, nếu anh bày đối phó không được, để Đình Đồng tôi đây giải quyết việc này! Chỉ vì một chút tiền ấy có thể làm mất giá trị con người đó?” Nói xong còn khinh miệt hừ một tiếng, “Vì việc chung suy nghĩ, việc này quyết định như vậy đi! Vừa có thể giết gà dọa khỉ, vừa lúc lại có thể cảnh cáo con cái nhà giàu, tới CLB chúng ta nên khiêm tốn một chút, nếu không chúng ta hầu hạ không được!!”

“Chị Đồng!” Mắt thấy cô đã quyết định như thế, ngay cả luôn tại một bên không nói được một lời Tiểu Ngũ, lúc này cũng không chen vào nói.

Đình Đồng có chút ngoài ý muốn miết anh, “Tiểu Ngũ, cậu muốn nói gì?” Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền phát hiện, chính mình trong trường hợp này vẫn có thể thân thiện, nghiêm nhiên chỉ có thể với Đào Tắc mà thôi.....

Đào Tắc xử lý mọi việc không bao giờ sợ hãi, thông dong rộng lượng, giống như xử lý việc bình thường trong nhà, vô luận phát sinh chuyện gì, vô luận có bao nhiêu khó khăn, Đào Tắc luôn luôn như vậy, khỏe miệng của cậu ấy nhẹ nhàng kéo lên mang cười, “Chị Đồng, việc của CLB tất nhiên là quan trọng, nhưng mà..... Ích lợi mới quan trọng nhất! Nói trắng ra là, tôi tin tưởng mỗi người ở trong này, thể diện đã sớm mất không phải một hai lần. Nói khó nghe, chúng ta là xã hội đen, lại có máu mặt, người bên ngoài đánh giá chúng ta rất cao? Bất quá chúng ta vẫn là một đám du côn lưu manh, con chuột ngoài phố mà thôi!”

Đào Tắc chậm rãi đi về phía trước, ở dưới ánh mắt mọi người tiếp tục nói, “Tôi cảm thấy vừa rồi mọi người nói cũng không sai, đương nhiên, chị Đồng nói cũng không phải không đúng. Nhưng mà, cân nhắc phải trái trong lời nói, lợi hại của việc làm. Sao chúng ta không cùng đối phương tìm ra cách giải quyết tốt nhất cho việc này, mỗi người chúng ta có mặt ở đây đều biết Hoàng Vĩ Thành đã làm những việc gì, chúng ta đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng; Cho nên chúng ta nên chọn giải pháp bắt đối phương bồi thường tiền, để chấm dứt việc này, mặc kệ đối với anh em làm việc phía dưới, hoặc đối với người nhà của người bị thương mà nói, đây đều là biện pháp giải quyết tốt nhất. Chúng ta cần gì phải dồn đối phương vào đường chết để rồi cả hai cùng bị tổn thất?!”

Đình Đồng ngăn cả người, còn Lưu Lão Thất thì vui sướng khi thấy người gặp họa, vì thế nhân cơ hội này lão Lưu liền phát biểu ý kiến của mình, “Chị Đồng, hôm nay khó có được anh em nể tình như vậy, ngay cả Tiểu Đào cũng đứng về phía tôi, thật sự làm cho tôi thực sung sướng kinh(được sung ái mà lo sợ) nha! Chính chị Đồng cũng vừa nói, việc này không đơn giản cũng không phải việc nhà của tôi, nhưng thứ nhất đây là địa bàn quản lý của tôi, thứ hai người bị thương là người nhà của tôi. Như vậy tôi cũng có quyền lên tiếng, theo tôi thấy việc này nên giải quyết riêng là tốt nhất, nếu chúng ta báo cảnh sát cũng chẳng có lợi gì, với lại chị Đồng à không có gì quan trọng hơn tiền cả! Còn nếu chị còn lo lắng anh em phía dưới cảm thấy chúng ta chưa cho bọn họ làm chủ, trên thực tế trong tay chúng ta vẫn còn Hoàng Vĩ Thành đó thôi! Trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, chúng ta để cho họ giải thích rồi bồi thường tiền là biện pháp tốt nhất, không tin chị đi ra ngoài hỏi anh em một chút, họ đều chọn biện pháp bồi thường mà không quan tâm mặt mũi đâu?!”

“Đúng vậy, anh bây nói rất có đạo lý!”

“Chị Đồng, tôi thấy việc này không nên báo cảnh sát, làm như thế không phải biện pháp tốt, chúng ta nên cho người thông báo với họ chúng ta chọn biện pháp bồi thường và họ phải giải thích với người nhà bị thương!”

“..... Đúng vậy đúng vậy.....”

“Giải quyết như thế rất tốt, làm cho cha nha, chú nha, cậu nha, anh nha của cái thằng nhỏ chủ tịch xí nghiệp gì gì đó gặp mắt chúng ta bồi thường và hướng anh em người bị thương giải thích!”

Vào lúc này hội nghị thật sự nổ tung, ý kiến của mọi người đều tán thành giải quyết riêng, và phản đối phương pháp xử lý của Đình Đồng, trong lúc nhất thời lại có chút muốn thay đổi triều đại sao? Chông lại ý kiến của người đứng đầu!

Đúng rồi!

Chông lại ý kiến của người đứng đầu? Thay đổi triều đại? Đây chẳng phải là giấc mộng lớn nhất của Luru lão thất sao? Nay xem ra, thời cơ đã đến nha! Có thể hần không ngốc, tự nhiên sẽ không ở phía sau đề xuất ý kiến, mà khiến cho Đình Đồng tiếp tục làm cho nhiều người tức giận, không đến vài ngày hần có thể lật đổ Đình Đồng, hần nhất định phải làm cho người đàn bà này ném tư vị thất bại dưới tay hần cũng như cảm giác bị báo thù!!!

“Được rồi được rồi, mọi người yên lặng một chút!” Tiểu Ngũ ra tiếng làm cho mọi người dừng bàn luận, “Việc này không phải việc nhỏ, chị Đồng có bản khoản của chị ấy, chúng ta nên tin tưởng ý kiến của chị ấy, đừng lo lắng! Mọi người hôm nay cũng đừng nói thêm nữa, tan họp đi, mọi người nên trở về tiếp tục giải quyết việc của mình trước đi.” Nhìn Đình Đồng có chút thay đổi sắc mặt, Tiểu Ngũ liền thay mặt ra lệnh.

Đình Đồng thờ dài, hướng về phía ngoài cửa, không kiên nhẫn phát phát tay, tỏ vẻ đồng ý cách nói của Tiểu Ngũ, làm cho mọi người đều đi ra ngoài, chờ bên trong rốt cục chỉ còn một mình cô, lúc này cô mới ngẩng người dựa vào ghế dựa phía sau, nhìn ánh mặt trời chiếu vào lớp kính thủy tinh, nhắm mắt lại không muốn nói bất kì điều gì, trong không gian này cô cảm thấy mình trở nên nhỏ bé, cô nghĩ nghĩ, nhịn không được tự giấu bản thân, cười lạnh đứng lên, rốt cuộc mình ở đây làm cái gì? Có tác dụng sao?

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bất Bình

Tầng cao nhất nhà ăn tập đoàn “Tân vũ”, Tề Thiên nhân nhả nhấm nhấp trà chi sĩ mộ tư.

“Tề lão Tứ, anh còn tính ăn tới khi nào?” Vẫn nhìn anh ta ăn mấy miếng bánh ngọt như vậy, Cù Nhiên đã không còn khách khí như ban đầu nữa.

“Như thế nào? Tôi cũng không phải ăn không trả tiền nha!”

“..... Vậy được rồi, anh cứ ăn từ từ, tôi đi trước.” Cù Nhiên đứng dậy chuẩn bị đi.

“Ôi chào ôi chào ôi chào..... đừng đi.....nói việc chính nha, anh vội cái gì!” Tề Thiên vội vàng chặn Cù Nhiên lại, thật ra anh hay nói giỡn thôi, nếu hôm nay chỉ vì mấy miếng bánh ngọt mà không hoàn thành nhiệm vụ, nói không chừng buổi tối anh về sẽ có người đem anh đánh chết.

Cù Nhiên trở lại ngồi đối diện anh ta, buổi sáng hôm nay anh nhận được điện thoại của thư kí anh ta nói là Tề Thiên muốn gặp anh, chính cái gọi là vô sự không đáng tam bảo điện, huống hồ quan hệ giữa anh và Tề Thiên cũng không thể nói thân thuộc gì, Tề Thiên có thể chủ động tìm đến anh, anh đoán được tám chín phần mười là vì chuyện của Hoàng Vĩ Thành.

“Đầu bếp làm điểm tâm của các anh không tồi nha! Quả nhiên đầu bếp Pháp có khác.....”

“.....”

“Tôi nghĩ anh đã biết tôi tìm đến anh vì cái gì rồi, cho nên chúng ta liền đi thẳng vào vấn đề nhé. Chuyện xử lí Hoàng Vĩ Thành cũng không đơn giản, Luru Lão Thất không phải bọn du côn, hần ta rất coi trọng mặt mũi, nói trắng ra là hần muốn anh vừa bồi thường vừa đứng ra chịu tội, hần chính là muốn dập nát kiêu ngạo của anh, làm cho hần ở trước mặt người khác có thể nở mày nở mặt.”

Cù Nhiên hừ lạnh một tiếng, biểu hiện ra thái độ khinh thường đối với Luru Lão Thất.

“Anh nghĩ anh là ai, mà để hần đối với anh cúi đầu, cho nên việc đến nước này cũng là tất nhiên!”

“Anh nói như thế là có ý gì?”

Tề Thiên đem cà phê quẩy lên, sau đó đẩy qua một bên, “Phải giúp anh!”

“Giúp tôi? Vì cái gì?” Chẳng lẽ bởi vì Đình Đồng? Anh cảm thấy đó rất buồn cười, nếu cô ấy nguyện ý giúp, như vậy lần trước cô ấy sao có thể từng bước dồn anh vào chân tường?

Tề Thiên tựa lưng vào ghế, miễn cưỡng nói, “Lòng tốt có thể chứ? Hoặc là nếu anh không tin lời nói của tôi, vậy anh cho rằng tôi nhầm chán đến đây giết thời gian sao!”

Cù Nhiên nhủ mảy, “tốt lắm, cho dù là anh nhầm chán, như vậy có nói lên cái gì? Hoặc là nói các người dự đoán được cái gì? Chỉ cần tôi có thể làm thì không thành vấn đề.”

“Chắc chắn.....” Tề Thiên lắc đầu cảm thán, “Anh thật đem chúng tôi trở thành giao dịch nha? Nói cho anh biết, nếu không ông cụ nhà tôi giao phó, anh nghĩ tôi có thể ngồi chỗ này hay không?..”

Ông cụ nhà họ Tề? Cù Nhiên mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng không nghĩ ngờ cái gì. Vào những năm trước, thời điểm mà mấy người đồng lứa dốc sức kinh doanh, Cù Văn Thanh cùng các gia thành lập cảm tình cũng không bạc, nói vậy chắc đối phương đơn thuần giúp đỡ mà thôi?!

“Như thế nào? Đừng làm bộ giống như ta đoạt nhà anh vậy, nói như thế nào đây? Còn không tin tôi sao?” Tề Thiên có chút phiền muộn đứng lên, anh ta muốn gì đây, để cho anh ta ra mặt giải quyết đi, còn không nói thẳng cho rồi, rằng là làm cho anh bàn xuất từ gia lão nhân đến bãi, đều là cô làm, công lao lại không có một phần, kết quả là, không chừng người đàn ông này không biết gì! Thật là khờ quá!

“Được rồi, anh nói đi, tôi nên làm như thế nào?”

“Chuyện lần này, Đình Đồng muốn giao cho cảnh sát xử lý, nhưng đa số mọi người trong CLB không chấp nhận, Lưu Lão Thất lại mượn cơ hội này hành động có vẻ lớn. Cho nên tốt nhất anh mượn cơ hội này một mình đi gặp Lưu Lão Thất, yêu cầu của hắn rất đơn giản, chính là tiền, cho nên hắn nhất định yêu cầu số tiền không phải nhỏ, đương nhiên, hắn có thể mau chóng đem việc này lảng xuống, mặt khác hắn muốn tạo uy phong trước mặt mọi người, việc này nhất định sẽ nhanh chóng giải quyết, cứ như vậy, mục đích của anh có thể đạt rất tốt.” Thái độ bất cần đời ngày xưa biến mất, Tề Thiên đem sự việc phân tích rõ ràng với Cù Nhiên, sau đó nói cho Cù Nhiên nên làm thế nào.

“Trước mắt mà nói, đây là biện pháp tốt nhất, tôi sẽ hẹn Lưu Lão Thất, đến lúc đó hắn có thể không cho anh sắc mặt tốt hoặc nói có chút khó nghe, anh cũng phải nhịn một chút, dù sao chúng ta có việc cầu người.”

Cù Nhiên nghe xong gật gù, “Được rồi, tôi biết nên làm như thế nào.”

Ra khỏi nhà ăn, Tề Thiên đột nhiên hỏi anh, “Anh với Thùng Thùng đã chia tay?” Tề Thiên thay đổi xưng hô, rõ ràng là nói cho đối phương nghe, như lúc này anh muốn dùng thân phận anh em với Đình Đồng hỏi.

Cù Nhiên không muốn ở trước mặt người khác nói chuyện tình cảm, nói như thế nào đây, mọi sinh hoạt của bọn họ đều bị mọi người chăm chú theo dõi, cuộc sống của bọn họ không có không gian riêng, cho nên có những điều anh muốn giữ gìn, không muốn bắt lộn người khác xen vào.

“Không phải!” Anh không muốn nhiều lời, đơn giản trả lời hai chữ như vậy.

“Không phải chia tay, vậy đây là thế nào?” Tề Thiên nói thật không khách sáo, giống như đang công khai lên án, bênh vực kẻ yếu.

Cù Nhiên nói lại, “Tề tứ, tôi cũng rất muốn biết tôi cùng cô ấy giờ là cái gì, không bằng anh giúp tôi hỏi cô ấy đi! Tình cảm của chúng tôi cùng do chính cô ấy tự tay cắt bỏ, tất cả mọi việc đều dựa theo ý cô ấy, tôi nghĩ rằng tôi ở trong lòng cô ấy không là gì cả!” Anh cười lạnh, tự giễu chính mình tiếp tục nói: “Có lẽ trong mắt cô ấy, tôi, mới là người làm sai. Từ Hạo Hạo.....đến Đào Diên mà mấy người nói, hoặc là Bành Tấn Hoa hoặc là anh-- Tề Thiên. Tôi không biết các người cùng cô ấy như thế nào trở thành bạn chung hoạn nạn, nhưng trong lòng cô ấy, tôi không bằng bất cứ kẻ nào, vô luận phát sinh chuyện gì, trước hết cô ấy ném tôi sang một bên.”

Nghe Cù Nhiên nói nhiều như vậy, Tề Thiên bị nổi oán hận của anh ta làm cho sợ hãi, tuy rằng anh ta nói như vậy như vậy, khẩu khí thô lỗ, nhưng mà cũng không có gì đáng trách, người đàn ông này thật sự rất yêu Thùng Thùng.

“Cù Nhiên, có rất nhiều chuyện bây giờ anh còn không biết, có lẽ về sau anh sẽ không nghĩ như vậy. Vô luận là Bành Tấn Hoa, tôi, hoặc là cục cưng, chúng tôi kỳ thật cũng không là người em ấy muốn”

“Đúng vậy, cô ấy muốn chính là Đào Diên đã mất mà thôi! Tôi biết, ngay từ đầu chúng tôi ở cùng một chỗ tôi đã biết, bởi vì tôi có khuôn mặt cùng người kia giống nhau!”

Tề Thiên vòng tay quanh ngực, “Anh cũng biết Đào Diên đã mất, còn oán hận cái gì. Anh có biết mấy năm nay em ấy sống như thế nào hay không? Một cô gái nhỏ, cũng mới 20 tuổi đầu, không đề ý chính mình, không hưởng thụ cuộc sống, càng không chấp nhận đoạn tình cảm nào nữa. Vì cái gì? Bởi vì cuộc sống mỗi ngày của em ấy chính là đứa nhỏ không có mẹ, một đám không phục tùy chờ cơ hội đem em ấy đuổi ra, còn có..... Còn có cùng một ngày mất đi hai người thân nhất! Những việc này anh đã trải qua chưa?”

Tề Thiên cảm xúc có chút kích động, nhiều năm trước cho tới nay việc này giống như vết sẹo xấu xí bị anh chôn sâu trong lòng, người khác nhìn không thấy, nhưng không có nghĩa chính anh không biết, hôm nay lại vạch trần nó ra trước người khác, những chuyện cũ từ từ hiện lên trong lòng, nỗi đau này lan ra cả tim, phổi của anh.

“Cù Trà là em gái của anh, chính anh nghĩ lại đi vào thời điểm 20 tuổi cô ấy làm gì ở đâu? Hoặc mấy người các anh vào tuổi này thì sao? Chẳng phải cả

ngày không biết trời cao đất rộng, ăn chơi hưởng thụ vô cùng sao..... Cho nên anh không có tư cách chỉ trích Đình Đồng. Anh có từng nghĩ xem Đình Đồng tại sao phải làm như thế, nghĩ lại anh đã từng làm cái gì cho em ấy, hoặc anh có nghĩ tới em ấy muốn cái gì, mà anh có năng lực để đáp ứng cho em ấy hay không?!”

“Hừ..... Đúng vậy, anh nói có đạo lý của anh, nhưng việc này giống như bình nước, nếu anh đóng chặt hai đầu, bất luận anh cố gắng như thế nào, nước vẫn không theorr chảy ra ngoài dù chỉ 1 giọt. Chuyện của tôi cũng như thế, tôi nghĩ muốn đáp ứng, nhưng cô ấy không cần!”

Cuối cùng, hai người tức giận mà chấm dứt cuộc nói chuyện, Tề Thiên vừa lên xe liền gọi điện thoại cho Tiểu Ngũ, “Tôi sợ à, Cù Nhiên hẳn là cái gì, dám kiêu ngạo như vậy!! NND*, nên để cho Lưu Lão Thất phá chết hẳn, tức muốn học máu mà, cậu nói cho tôi nghe một chút, có người nào như thế không? Xứng đáng để Thùng Thùng ngược chết hẳn, tên chết tiện này.....”

*NND: Một cách nói chửi tục của TQ.

Tiểu Ngũ nghe anh không đầu không đuôi mà oán giận, biểu hiện trên mặt có chút không hiểu, “Hầu tử, cậu có thể nói rõ ràng hơn hay không? Cù Nhiên đã nói gì với cậu? Đem cậu tức thành như vậy, có phải mong cậu bị anh ta đốt không?”

“Đao Tiểu Ngũ, cậu đừng có để cho bản thân sống không thoải mái! Anh đây đang rất khó chịu, đừng có đụng đến anh.....”

Tiểu Ngũ vui sướng khi có người gặp họa, nở nụ cười, “Vây cậu cũng nên nói tới điểm chính đi chứ!!”

Tề Thiên oán giận cùng anh xong, cũng nên nói tới chuyện quan trọng, Tiểu Ngũ nghe xong, “..... Hầu tử, kỳ thật khách quan mà nói, Cù Nhiên nói cũng đúng! Đình Đình không có dừng cảm để yêu, dù sao, anh của tôi mãi mãi là bóng ma trong lòng Đình Đồng! Đồi gộc độ khác, tình cảm hai người bọn họ lúc đó, người ngoài như chúng ta không thể bình phẩm được.....”

“Cậu đúng là thằng nhỏ vô lương tâm.....” Tề Thiên không tìm được đồng minh, rất cảm giận.

.....

Nhà Lưu Lão Thất.

Tề Thiên gác chân ngồi, chờ Lưu Lão Thất trả lời. Cù Nhiên hai tay nắm lại đặt lên đầu gối, bình tĩnh nhìn.

“Tề tổng, không phải tôi không chịu nể mặt, thật sự là.....”

“Anh bây, có ai không biết anh nha, vì anh em mà chịu ra mặt nên chuyện lần này bất luận thế nào anh cũng không làm sai!” Tề Thiên nói những lời anh bây muốn nghe.

Lưu Lão Thất đắc ý sờ sờ đầu: “Haiz..... thật ra, tôi cũng là nghĩ cách giúp anh em mà thôi, đương nhiên tiền lần này chính là dùng cho cuộc sống sau này của người bị thương. Cậu với Chị Đồng không giống nhau nha, chuyện gì Chị Đồng cũng muốn báo cảnh sát, đâu không phải hại người sao?” Hân ý tứ sâu xa nhìn vào mắt Cù Nhiên, “Đôi với người bị thương tôi không có khả năng mặc kệ, dù muốn hay không muốn tôi phải nhúng tay vào việc này, nếu không sau này tôi quản lí nhóm anh em như thế nào!”

“Anh nói thẳng đi, muốn bao nhiêu tiền?” Cù Nhiên gọn gàng dứt khoát, lười nghe hân khách sáo, mấy ngày nay Hoàng Vĩ Thành cầu xin thê thảm, Hoàng Tổ Văn thì ép buộc anh, bất anh phải nhanh tìm ra biện pháp giải quyết.

Lưu Lão Thất đối với thái độ của Cù Nhiên không hài lòng, “A..... Xem ra Cù tổng không có thành ý nha? Nói trắng ra đi, tiền, lưu Lão Thất tôi không phải không có, chẳng qua tôi lo lắng đến thể diện của những người có tiền như cậu, mới hẹn cậu tới đây tìm ra giải pháp tốt nhất. Nếu không việc này cứ chấm dứt tại đây đi, nói không chừng sẽ ảnh hưởng lợi ích công ty của cậu đó. Tốt thôi, Cù tổng đã có thái độ này, chúng ta không cần bàn tiếp, cứ nghe theo Chị Đồng giao việc này cho cảnh sát giải quyết!”

“Làm cái gì vậy? Chúng ta đều là bạn bè, có cái gì từ từ nói, sao mới nói hai câu đã tức giận rồi!” Tề Thiên cười đùa, đứng dậy ấn Lưu lão thất ngồi xuống “Anh bây, Cù gia cùng Tề gia vẫn đều bạn lâu năm, lần này xem như em nhờ anh bây nể mặt em một chút đi, tốt xấu gì chúng ta cũng xem như người một nhà không phải sao? Chúng ta bàn lại đi nha anh bây, mọi chuyện lúc trước bỏ qua hết.”

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Cút Đi...

“Mẹ ơi mau nhìn, Tiểu Mật Đào ở đây nè!” Bành Hạo cao hứng kéo Đình Đồng chạy về phía trước.

Đã lâu rồi cô không cùng cục cưng ra ngoài dạo, vừa đúng lúc hôm nay cuối tuần, thời tiết mùa xuân ấm áp làm cho người ta thoải mái, vài ngày trước cô đáp ứng cục cưng dẫn nó đi khu vui chơi, chính là cô không nghĩ tới hai đứa nhỏ này lại hẹn nhau trước.

Giống như trước kia vẫn là Cù Trà dẫn con gái đến, bọn họ đi đến trước mặt cô, hai đứa nhỏ gặp nhau liền dính thành một khối chơi đùa, Đinh Đồng mỉm cười hướng Cù Trà chào hỏi, “Chị Cù.”

Kỳ thật Cù Trà đối với Đinh Đồng cảm giác rất tốt, cảm thấy cô ấy khiêm tốn lại lễ phép, dứt bỏ tất cả mà nói, cô ấy thật là cô gái tốt, cho nên cô đối với chuyện của cô ấy và anh trai, tuy nói cô không có trực tiếp đồng ý cách làm của ba mẹ, nhưng cô cũng chưa bao giờ phản đối.

“Tiểu Đồng, đã lâu không gặp!”

Đinh Đồng gật gù đầu, cười nói đúng vậy.

“Mẹ, đi Cù, chúng con muốn ngồi tàu lượn cao tốc được không ạ?” Bành Hạo hỏi ý kiến của hai người lớn.

Cù Trà không dám cho chơi, “Hạo Hạo à, Mẫn Mẫn không dám chơi nha! Chúng con chơi trò đó không tốt?”

Kết quả, con gái cô lại tạo phản nhảy mất to thuần khiết, “Con dám nha, mỗi lần đến đều nói sẽ chơi, nhưng là... nhưng là mẹ không dám, nên mẹ sẽ không cho Mẫn Mẫn một người ngồi nha.....” Nói xong cái miệng nhỏ nhắn liền chu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập ủy khuất.

“Này.....”

“Chị Cù, tôi dẫn bọn nhỏ ngồi chơi.” Đinh Đồng nói.

“Đúng vậy đúng vậy, lá gan của mẹ con lớn lắm, cái gì mẹ con cũng dám chơi!!” Bành Hạo vỗ ngực chứng minh.

Đinh Đồng từng thẳng nhỏ kia một cái, đứa nhỏ này, nếu không phải lúc trước vì dẫn nó đi chơi, sao cô có lá gan lớn như bây giờ. Cô cũng không biết có phải cục cưng thừa kế gen của ba mẹ nó hay không, mà mỗi lần đến khu vui chơi, đều chọn những trò cổ quái khủng bố tinh thần không, hơn nữa không cho chơi không được, khu vui chơi có quy định rất nhiều trò phải có người lớn đi cùng, mà bọn Tề Thiên, Tiểu Trần chơi vài lần, về sau chết sống mặc kệ không chơi nữa, cục cưng nói cái gì phải có mẹ đi cùng nhau để “Hương thụ” cảm giác “Vui vẻ”. Thật không có biện pháp, đúng là không có trâu bắt chó đi cày mà, cứ như vậy vài lần, Đinh Đồng đi theo cục cưng rèn luyện lá gan như thế.

Tàu lượn cao tốc, đu ngựa, cứ xoay tròn lại chạy như bay..... Toàn bộ đều chơi, nếu không phải hai đứa còn quá nhỏ, nói không chừng ngay cả trò son xe, nhảy lầu bọn nhỏ cũng không sẽ bỏ qua.

Vòng tròn đu ngựa vang lên âm nhạc vui tai, nhìn bọn nhỏ chơi đến quên trời đất, Cù Trà đưa cho Đinh Đồng chai nước, “Uống miếng nước đi, tôi xem sắc mặt cô có chút không tốt!”

Cô nhận chai nước, nở nấp chậm rãi uống một ngụm, “Không có việc gì, một lát là tốt thôi.”

Cù Trà nhìn bộ dạng của cô, buồn bực nói, “Tiểu Đồng, không phải cô cũng sợ trò này chứ?”

Đinh Đồng ngượng ngùng cười cười, gật đầu.

“Vậy cô còn cùng bọn nhỏ chơi? Mỗi lần chỉ có Mẫn Mẫn cùng ba con bé, tôi mới để hai cha con chơi, còn tôi sợ muốn chết.”

“Hạo Hạo thích quần quít lấy tôi cùng nó chơi, Hạo Hạo cảm thấy như vậy mới vui vẻ.”

“..... Nhưng là, cô không phải cũng sợ sao?”

“Có thể làm cho Hạo Hạo vui vẻ thì tốt rồi.” Cô quay lại đối diện Cù Trà, “Kỳ thật cũng không phải rất sợ, dù sao cũng sẽ không xảy ra chuyện gì được.”

Giữa trưa, Tiểu Mật Đào cùng Hạo Hạo đều muốn ăn KFC, cuối tuần cửa hàng thức ăn nhanh đều kín người, thật sự hết chỗ ngồi, Cù Trà đề nghị mua thức ăn đến công viên ăn, lúc này hai đứa nhỏ đều đồng ý hai tay. Nhưng công viên “Rừng rậm” có vẻ hơi xa, khi lái xe đến đó thức ăn đã nguội hết rồi? Đầu Đinh Đồng có chút to ra, nhưng nhìn ba người đều dùng ánh mắt giống nhau nhìn cô, cô không nỡ từ chối, đành phải gật đầu đáp ứng, sau đó lái xe hơn nửa thành phố đến công viên “Rừng rậm”.

Phong cảnh ở đây quả thật rất tốt, một đường đi thẳng lên, mọi người đều có chút hưng phấn. Giữa sườn núi có bãi đỗ xe, bọn họ đem xe vào bãi, sau đó mang theo thức ăn vừa mua, chuẩn bị đi bộ lên.

“..... Cụ thể việc khai phá này, mọi người làm báo cáo nộp cho tôi, tranh thủ trong vòng 3 ngày xác định phương án cuối cùng.” Thanh âm như gần như xa, vài người đàn ông mặc tây trang giày da hướng bên này đi tới, thị lực Đinh Đồng không tốt lắm, nhưng này giống nói này cô vừa nghe đã biết là ai, ngang ngược, cường ngạnh như vậy, không thể nghi ngờ, trừ bỏ Cù Nhiên còn có thể là ai.

“Cậu”

“Cậu”

Hai đứa nhỏ đồng thời hô to.

Cù Nhiên ngẩng đầu lên liền nhìn đến hai hướng bên mình chạy tới, anh lập tức thay đổi sắc mặt, cười cười ngồi xuống giang hai tay cánh tay ôm bọn nhỏ, “Hai đứa như thế nào tới đây? Ai mang bọn cháu đến?”

“Mẹ”

“Mẹ”

Lại là trăm miệng một lời chỉ vào phía sau anh nói. Lúc này Cù nhiên mới nhìn thấy em gái cùng Đình Đồng. Anh không nghĩ lần này cô ấy mang theo Hạo Hạo ra ngoài chơi, mấy lần trước anh đi đón cháu gái, đều gặp Tả Mộng Lam dẫn Bành Hạo, anh còn tưởng rằng lần này vẫn là Tả Mộng Lam, không nghĩ tới sẽ là cô ấy.

Cù Nhiên đứng dậy, đáy mắt hiện lên một tia khác thường, như là.....như là không biết làm sao bối rối.

“Cậu, cùng chúng con cùng đi chơi nha cậu, chúng con là đi dã ngoại nha!” giọng nói nũng nịu của Tiểu Mật Đào vang lên, đồng thời ôm ổng quần anh năn nỉ.

Bọn nhỏ Bành Hạo cũng học theo bộ dạng đó, năn nỉ anh cùng mọi người đi chơi. Đình Đồng mang theo thức ăn đứng đó, không nói cái gì, giống như cùng anh không có quan hệ gì cả. Cù Trà nhìn hai người, “Anh, cùng mọi người đi chơi đi, việc của anh đại khái chắc xong rồi, em thấy các anh không phải đang về sao, thôi thì đi chơi với tụi em đi, chúng em mua nhiều thức ăn như vậy, anh xem bữa trưa cũng đã chuẩn bị tốt lắm, ăn xong rồi lại đi.”

Cù Nhiên muốn nói không đi, nhưng lại bị bộ dạng khóc lóc của cháu gái, nên đành đáp ứng.

Đường lên núi khó khăn, hai đứa nhỏ đi từng bước từng bước, nhóm người lên cũng chậm rãi đi ở phía sau, trong khoảng thời gian này cũng không phải mùa du lịch, cho nên chỉ có vài du khách địa phương, mà phong cảnh ở đây nổi tiếng như vậy, người địa phương cũng đã đến vài lần, vì thế cuối tuần không có nhiều người đến đây giải sầu, ngẫu nhiên gặp vài người mà thôi.

“Hạo Hạo, cẩn thận một chút!” Đình Đồng ở phía sau nhìn bọn nhỏ vui đùa, có đôi khi còn lôi kéo bọn chúng một cái, sợ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Như lúc này, vừa vặn có một người đàn ông vội vã đi xuống, cũng không biết là đang hoảng sợ cái gì, Đình Đồng tay phải còn mang theo một đồng thức ăn, nhanh chóng tránh ra như vẫn bị anh ta đụng phải một chút, như cô đang đứng trên bậc thang nên chao đảo, làm Cù Nhiên ở phía sau cô hai bước sợ hãi vội vã chạy tới ôm cô.

Đình Đồng không để ý mình đang dựa trong ngực người phía sau, chỉ thấy anh ta quay đầu nhìn cô một cái, ngay cả câu giải thích cũng không nói liền muốn đi, tính tình nóng giận của cô bộc phát, “Anh đâm vào tôi thiếu chút nữa ngã chết, mà một câu xin lỗi cũng không nói sao?”

Ngược lại anh ta liếc cô từ trên xuống dưới, “Không phải cô không có chuyện gì sao?”

Ôi chao, gặp phải con người gì vậy.

Đình Đồng cắn môi, muốn đá vào người anh ta một cái, lại bị người phía sau chặn ngang, ôm cô chặt lại làm cô căn bản không có cách nào khác đá tới đối phương.

“Đình Đồng, bình tĩnh một chút, bọn nhỏ đang nhìn đó!” Cù Nhiên cơ hồ dán vào lỗ tai cô nhắc nhở.

Lúc này cô mới nhìn lại hai đứa nhỏ, động tác lập tức hạ xuống rất nhiều, chính là cô hung hãn trừng mắt nhìn đối phương, “Cút đi, con mẹ nó nếu là người có đạo đức đều hiền nên làm thế nào. Còn anh thật không biết xấu hổ, đi đi.....”

Đối phương tuy không phục, như lại vội vàng rời đi, vừa muốn bước đi.

“Anh sẽ không nói gì sao?” Cù Nhiên lạnh lùng gầm nhẹ.

Anh ta giống như nghĩ trả lời vài câu, như nhìn đến lông mày cau chặt đầy tức giận của Cù Nhiên, sự kiên cường liền giảm đi, xem đối phương so với chính mình cao lớn hơn, người phụ nữ lại hung dữ như vậy, nếu cùng bọn họ phát sinh xung đột, chỉ sợ chịu thiệt là chính mình, do dự một cái, “Xin lỗi.”

“Cút đi.....” Đình Đồng nhỏ giọng mắng, nhưng bọn nhỏ vẫn nghe được.

Đám người kia vừa đi, Cù Trà dẫn hai đứa nhỏ đang nói chuyện đi về phía trước.

“Tiểu Mật Đào, bạn xem mẹ mình lợi hại chưa?”

“Ừm.” Cô bé nghĩ nghĩ nói, “‘Cút đi’ là cái gì nha?”

Trời ơi, sao bọn nhỏ có thể nghe được cô nói, cô không phải đã nói rất nhỏ sao? Đình Đồng nếu biết vậy thì đã chẳng làm thế, tại sao mình có thể nói tục trước mặt bọn nhỏ!!

Đột nhiên cánh tay trên lưng ôm chặt thắt lưng của cô, Lúc này cô mới ý thức được Cù Nhiên đang ôm mình, “Anh còn không buông ra!” Một tay cô đang mang theo thức ăn, chỉ có thể dùng tay kia đánh anh.

“Xem đi, em đã làm chuyện tốt gì, em đang dạy hư đứa nhỏ!” tay trái anh cũng cầm thức ăn, liền này lấy tư thế nửa cúi đầu ở bên tai cô nói, người bên ngoài nhìn vào bộ dạng của hai người rất ái muội.

Cù Trà ho khan hai tiếng, cô là không ngại lập lại vấn đề..... Đứa nhỏ nha! Hai người kia thật là....!!

Cù Nhiên buông tay ra, Đinh Đồng bước tới trước mặt hai đứa nhỏ, cúi thắt lưng bù lại sai lầm chính mình, “Tiểu Mật Đào, bạn nhỏ không thể nói những lời như vừa rồi nha, như vậy là không có lễ phép!”

Cô bé cúi đầu, “Nhưng vừa rồi không phải đi cũng nói đó thôi?” cô bé hỏi lại, “Cút đi!” nghe cực kỳ giống như đi chết.

Anh em Cù Nhiên thật không phúc hậu bật cười ra tiếng, mặt Đinh Đồng đỏ lên, xoay người tròn tròn mắt nhìn Cù Nhiên, hy vọng anh có thể giúp cô, như cô lại cảm thấy thật giận, thế là quay lại tiếp tục giáo dục đứa nhỏ: “Không không không, Mẫn Mẫn à, đi chính là tức giận, bởi vì người kia không lễ phép, cho nên đi mới nói như vậy, Mẫn Mẫn không thể tùy tiện nói như vậy!”

Bị Đinh Đồng lừa dối như thế, cô bé sững sốt, cô bé cái hiểu cái không gật gật đầu, đi nói chỉ cần tức giận là có thể nói như vậy nha! Ừm, bé đã nhớ kỹ, về sau nếu tức giận liền nói như vậy, là có thể đem đối phương dọa chạy.

Vì thế, bạn nhỏ Lí Mẫn Mẫn đã học xong câu thơ tục đầu tiên trong đời, đương nhiên, khi đó bé không nghĩ đó là câu thơ tục.

Một ngày nào đó, cô bé bị ông bà ngoại hôn đi véo lại, cô bé thật sự ngăn cản không được, ông bà vẫn cứ tiếp tục làm như thế, bé mạnh mẽ giãy dụa, hai tay chống nạnh, liền hét to ra một tiếng: “Cút đi!!!”

Cô bé thở phì phì tức giận còn ông bà ngoại thì kinh ngạc nhìn đứa cháu gái ngồi trên đùi mình, nếu đây là thời đại ngày xưa chính là Tiểu Bạch Phong thuyết minh: Đây là XX nữ hiệp nhỏ bé bùng nổ..... Khụ khụ..... Đương nhiên, sự thật dù sao cũng tàn khốc, chờ hai ông bà bình tĩnh, lập tức gọi điện kêu con gái con rể tới, lần nữa chất vấn họ có phải hay không dạy hư cháu gái cưng? Thậm chí đề nghị bọn họ chuyển nhà trẻ khác.....

Lúc ấy Đinh Đồng khẳng định không biết suy nghĩ của cô bé, cô nghĩ cô bé nghe hiểu, về sau sẽ không nói thô tục, nên nhẹ nhàng thở ra, vô cùng dịu dàng sờ sờ đỉnh đầu của bé, “Tiểu Mẫn Mẫn của chúng ta thật ngoan nha!”

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Anh Em Giả

Ba người lớn chọn một nơi thích hợp, chuẩn bị tốt bữa ăn, mọi người đều đã đói meo, Hạo Hạo cùng Tiểu Mật Đào vừa ăn phần ăn của mình được cửa hàng tặng kèm đồ chơi, vô cùng vui vẻ.

Cù Nhiên cắn một miếng bánh hamburger thấy không còn nóng nữa, nên oán giận: “Lạnh!”

Cù Trà cũng hiểu được thức ăn không ngon lắm: “Có một chút thôi, xem ra đem thức ăn tới đây không thích hợp cho lắm, thời gian đi quá lâu.”

Đại gia Cù Nhiên nghĩ cắn thêm một miếng nữa rồi bỏ đi, nhưng anh lập tức nhận được ánh mắt cảnh cáo của Đinh Đồng: “Đều cắn ăn rồi, còn ai dám ăn lại, ai dạy anh lãng phí như vậy, ăn hết cho tôi!”

Bà Hạo thực thích đã kích người lớn mà, làm biểu hiện như người lớn, “Đúng vậy...đúng vậy, mẹ đều dạy cháu không thể lãng phí lương thực nha! Cho nên cậu hãy ăn hết phần ăn của mình đi nhé!”

Cù Nhiên dở khóc dở cười, chỉ có thể mẹ con hai người mới dám nói anh phải ăn xong.

“Hai người nghĩ sao lại dẫn bọn nhỏ tới đây?” Anh hỏi.

Cù Trà đang vết sốt cả chua lên thức ăn cho con gái, không chút để ý mà trả lời: “Cửa hàng có quá nhiều khách, cho nên em nói với Đinh Đồng nên tới đây.” Dem khăn tay ném qua một bên, “anh, sao anh lại ở đây?”

“Đang có một hạng mục cần khai phá, nên anh đến đây khảo sát một chút.” Việc này Cù Trà biết không nên hỏi nhiều, nên cho qua chuyện này.

Đinh Đồng không muốn nói, liền cúi đầu từ từ ăn khoai điều, thường thường quay đầu lại cùng bọn nhỏ cười đùa một chút, hoặc là cùng Cù Trà nói chuyện, Cù Trà nói cái gì thì hơi hơi gật đầu phụ họa. Cù Nhiên biết Đinh Đồng không thường cùng người ngoài trò chuyện, huống hồ hiện tại quan hệ của anh và cô không là gì hết, anh sẽ không mở miệng nói gì với cô cả, nhưng thật ra Cù Trà luôn luôn suy nghĩ đề tài để nói chuyện.

“Tiểu Đồng, thời gian trước không thấy cô mang theo Hạo Hạo đến nhà chúng tôi chơi? Đều là Tả tiểu thư dẫn đến, tôi còn nghe Hạo Hạo nói, hiện tại nó ở cùng ba.”

“Ừ, đúng vậy, Hạo Hạo đến ở cùng ba.”

“Kia Tiểu Đồng, dạo này cô thế nào?”

“Vẫn vậy thôi.”

Bành Hạo đánh gãy lời nói của các cô, “Mẹ, con muốn đi tiểu.”

Ách..... Này, WC công viên ở nơi nào nha? Đinh Đồng nhìn trái phải quanh một chút, “Ồ đây giống như không WC nha!” cô vừa nói vừa đứng lên, vỗ vỗ tay cho thức ăn còn dính lại rớt xuống, dẫn Bành Hạo đi.

Cù Trà cũng có chút khó khăn, “Tiểu Đồng, cô dẫn thằng bé đi tìm WC ở đâu?”

“Haiz, đứa nhỏ đó mà, tôi dẫn nó qua bên kia thì tốt rồi.” Ngụ ý là cô muốn làm cho cục cưng giải quyết ở ngoài trời, Bành Hạo vừa nghe đã không chịu, Tiểu Mật Đào của cậu còn ở đây, sao mẹ có thể dẫn cậu tiểu bậy.

“Mẹ, Con không cần tiểu bậy nha, mẹ dẫn con đi WC, con muốn đi WC!!” người bạn nhỏ túm lấy tay cô không chịu đi.

Đinh Đồng nói, “Muốn mẹ dẫn con đi WC đương nhiên có thể, cho con đi bên WC của mấy bạn gái nha, con nghỉ lại đi, con muốn đi WC nữ hay là đi bên ngoài?”

Tiểu Mật Đào vừa nghe bạn ấy muốn lên WC nữ, nhất thời chê cười, “Nha, Hạo Hạo là bạn nam nha, như thế nào có thể đi WC nữ, thật xấu hổ.... xấu hổ.”

Bành Hạo quệt miệng lại càng không chịu đi, nói cái gì cũng không chịu giải quyết bên ngoài, cũng không nguyện ý đi WC nữ.

Cù Nhiên liền cười đứng dậy, đi đến chà xát khuôn mặt cậu, “Đi, cậu dẫn cháu đi được rồi chứ?”

“Vâng.. vâng, cậu là nam, có thể vào WC nam nha.” Bành Hạo cao hứng ôm lấy anh, hai tay còn đặt lên cổ anh. “Mẹ, đi thôi, cậu cùng chúng ta đi.”

Đinh Đồng không nghĩ sẽ ở cùng một chỗ với Cù Nhiên, từ khi dọc đường gặp anh cô có chút không được tự nhiên, lúc trước hai người qua lại như thế nào có thể nói quên là quên, hơn nữa chuyện của Hoàng Vĩ Thành thái độ của cô với anh không tốt, lại làm cho hai người hiện tại xấu hổ không thôi. Nhưng để một mình cục cưng theo anh, cô lại lo lắng anh không biết chăm sóc đứa nhỏ thế nào, cần nhắc trái phải, mặc kệ nó, nếu anh dám đối với cô có hành động gì thì làm sao ăn nói với Cù Trà, vì thế ba người đi dọc xuống dưới tìm WC.

“Tôi nhớ rõ như phía dưới một chút có ngôi chùa thu phí, chắc ở đó có WC.” Trên đường đi cô nói như vậy, Cù Nhiên cũng hồ hững, chỉ lo chính mình đi tới.

Anh không trả lời Đinh Đồng cũng không nói thêm cái gì, dọc theo đường đi, hai người đều trầm mặc, duy nhất Bành Hạo lú lú không ngừng nghĩ.

Trên đường đi gặp được một đôi vợ chồng già leo núi, Đinh Đồng chủ động nghiêng người nhường đường cho bọn họ, Bành Hạo bên cạnh cô rất lễ phép kêu một tiếng ông nội bà nội.

Bà cố nội thích đứa nhỏ lễ phép này, xoa xoa đầu cậu bé: “Thật là đứa nhỏ ngoan.”

Bành Hạo cười lộ lên ánh mắt mị mị, trên gương mặt hai má nộn thịt đỏ bừng thật sự đáng yêu. Bà ấy rõ ràng dừng lại nghỉ tạm đứng lên, vuốt đứa nhỏ trong lòng Cù Nhiên.

“Cùng ba mẹ đi chơi phải không?” Bà cố nội hỏi cậu bé.

“Không phải, đây là cậu, không phải ba.”

“Nha!” bà ấy nghe xong, nhìn Đinh Đồng lại nhìn Cù Nhiên, “Hai người thật không giống anh em nha, bà đây còn nghĩ là cha mẹ của đứa nhỏ. Ha ha.....”

Bị trở thành anh em, hai người đều có chút không giải thích được, miễn cưỡng gật đầu có lẽ.

Trên đường trở về, Bành Hạo mệt mỏi, ở trong lòng Cù Nhiên gục đầu ngủ, Cù Nhiên đem đầu cục cưng hướng vào hõm vai mình, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu bé, quả nhiên một lúc sau liền ngủ say.

Đinh Đồng nhìn có chút ngưng ngừng, “Ôi chào.....đề em ôm Bành Hạo cho.”

“..... Nếu anh đã ôm rồi, em còn có thể ôm sao?” Cù Nhiên nghi ngờ cô có phải luôn như vậy, mặc kệ cô có đủ khả năng hay không, luôn muốn đem tất cả mọi việc ôm vào người, bài xích người khác như vậy? Hay là bài xích anh?

Cù Nhiên không biết chính mình đối cô là cảm giác gì, hoặc là nói hiện tại đem cô đặt ở cái địa vị gì, anh là thích cô, thậm chí anh cũng không dám khẳng định có phải hay không là yêu, nhưng là cô lại đối với mình là việc này, có thể hoàn toàn không để anh trong lòng, làm sao có khả năng!

Đinh Đồng không còn gì để nói, đầu hơi hơi cúi thấp, cô chỉ lo nhìn chăm chăm đường, chậm rãi đi tới.

“Sao em lại thế này? Sao không ở lại CLB?” Từ lần trước anh nghe Tề Thiên cùng Lưu Lão Thất nói chuyện, anh bắt đầu cho người chú ý hành động của bọn họ, cho nên anh đương nhiên biết chức vị của Đinh Đồng do Đào Tác tiếp quản.

“Ừ.”

Cù Nhiên nghe cô ấy “Ừ” một cái, chính là anh không thoải mái, cô luôn có bộ dạng lười quan tâm mọi thứ, “Em không thể nói nhiều hơn một chút hay sao?”

Đinh Đồng nháy mí, cũng không hứng thú, “Anh quản nhiều làm gì?”

“Em.....” thanh âm anh lớn một chút, lại sợ đánh thức đứa nhỏ, nên đề thấp, “Em cả ngày không biết phân biệt người xấu người tốt? Em nghĩ rằng anh thích quản em lắm sao!” Thật là, không phải sợ em chịu thiệt sao?

Lần này Đinh Đồng có cãi lại anh, ngẩng đầu nhìn đường phía trước, nói “Không có việc gì, cảm ơn anh.” Kỳ thật không có cái gì phải cảm ơn cả? Anh ấy cũng không làm cái gì, chính là quan tâm cô một chút mà thôi, bắt quá cho dù chính là quan tâm, trong lòng Đinh Đồng lại có chút ảm áp.

Thời điểm đi về thức ăn còn lại rất nhiều, Đinh Đồng không đành lòng ném đi, cô cùng Cù Trà lo lắng bọn nhỏ ăn nhiều loại thức ăn này không tốt, cuối cùng sau khi dọn dẹp một chút, toàn bộ thức ăn nhét vào tay Cù Nhiên, “Anh mang về ăn đi, bọn nhỏ không nên ăn nhiều thức ăn này.”

Cù Nhiên trừng to mắt như chuông đồng, anh là thùng rác sao? Phải không chứ? Được rồi, dù sao các cô đều cho là mình đúng, anh mang theo một đồng thức ăn nhanh, khoát tay hét to kêu mọi người nhanh xuống núi.

.....

Cô đưa Hạo Hạo trở về nhà anh cả, như nửa đường thương cục cung liền ngủ, trên đường trở về Bành Tấn Hoa gọi điện cho cô nói bên Tiểu Ngũ đã có hành động, nói không chừng hai ngày nữa thôi, Lưu Lão Thất có thể đến tìm cô, bảo cô bình thường ra vào nên chú ý đề phòng Lưu Lão Thất ra tay với cô.

Từ khi đó trở về sau Lô Phương luôn đi cùng cô, hai ngày này cô quả thật quá nhàn rồi, dù sao cũng không có việc gì nên nói Lô Phương sắp xếp thời gian cho cô đi du lịch.

“Chị Đồng, chị tới vừa đúng lúc, mấy thứ đặc sản này là em mang từ nhà lên, chị mang về mà ăn.” Lô Phương vào trong phòng lấy túi thức ăn lớn, đặt ở trên bàn trà trước mặt cô.

Đinh Đồng nhìn mấy túi lớn đặc sản, thờ dãi: “Em là muốn chị ăn đến tết năm sau sao?” Nhiều như vậy.

“Haiz, một mình chị đương nhiên ăn không hết, không phải còn có người khác sao?” Có đôi khi, Lô Phương không biết lớn nhỏ trêu đùa cô.

Đinh Đồng đứng dậy đi qua, “Bà đây có ai chẳng lẽ bà không biết à! Thật sự không có ai, thế như em lại nói có vài người? Nếu nói như em chẳng lẽ trong nhà này có ma sao!”

Lúc Lô Phương vừa đến đây, cô ấy nghi thần nghi quỷ nói nghe được tiếng vang, khi đó Đinh Đồng cùng cục cung đã ở tại đây một thời gian. Từ lúc đó Đinh Đồng biết Lô Phương sợ ma sợ quỷ, về sau cứ lấy chuyện này trêu đùa Lô Phương.

“Được rồi được rồi, em nhận thua, chị đừng làm em sợ!”

“Em nghỉ ngơi cũng đủ rồi, giờ em tính thế nào? Là muốn quay về bang hay theo chị về công ty?” Đinh Đồng hỏi ý kiến cô, hai năm nay Lô Phương đi theo cô đều làm việc cho bang, cho nên quyết định rồi đi hay không, Đinh Đồng để Lô Phương tự mình quyết định.

Lô Phương không hề nghĩ ngợi, liền cười nói: “Em đi theo chị, nếu chị còn cần em.”

Đinh Đồng sững sốt một chút, lập tức khóe mắt kéo lên, “Đương nhiên cần, trừ em ra chị không tìm thấy người thứ hai, nếu đổi người khác ai có thể cung cấp cuộc sống bình thân cho chị, không phải đồng nghĩa với chết sao!”

Đinh Đồng Ném cái gối đệm vào người Lô Phương, hai cô gái xấp xỉ tuổi nhau cứ như vậy đập nhau cười đùa, giống như trên lưng các cô không đeo trách nhiệm trầm trọng vậy, cho tới bây giờ đều giống như những cô gái bình thường, giờ khắc này, cái gì cũng không quan trọng, chỉ có bằng hữu cùng một chỗ chơi đùa, không có gì có thể so sánh được giờ khắc thoải mái này.....

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Bệnh Viện...

Mọi chuyện diễn ra đúng kế hoạch, bây giờ công ty không cần cô quản lý, bất quá về sau nếu muốn đem trọng tâm công ty chuyển vào “Thánh Thiên”, thì Đinh Đồng biết chắc chắn sẽ có một đoạn thời gian ép thở không nổi, cho nên cô thừa dịp này muốn nghỉ ngơi. Nhưng không ngờ cô lại bị bệnh.

Lô Phương lái chiếc xe GT-R của Đinh Đồng, cô hưng phấn có chút không che dấu được, sờ sờ này mò mò kia, thời điểm chờ đèn xanh đèn đỏ còn có ý ở vài giây cuối cùng nhấn mạnh ga, làm cho tiếng gầm rú motor vang dội chung quanh, đưa tới tiếng mắng của mọi người, nhưng Lô Phương cũng vui vẻ không tả được.

“Được rồi.” Đinh Đồng ngồi ở bên cạnh, vừa nói liền nhịn không được ho khan.

Phát sốt thật sự làm cho người thông hận mà, ít nhất ở trong mắt Đinh Đồng là như vậy, choáng váng, không dậy nổi tinh thần, chỉ muốn ngủ, nhưng vừa ngủ là gặp ác mộng.

Lô Phương hai tay như thế nào cũng không chịu rời tay lái, bất kể Đinh Đồng nói cái gì, “Chị Đồng, xe này thực đẹp, thực đẹp nha!!! Chị nói đi sao lúc trước chị nghĩ mua nó thế?”

“Không phải chị mua.” Đinh Đồng đem đầu dựa vào một bên cửa xe, xe bắt đầu chạy mới dựa lưng vào ghế.

“A? Ai đưa chị?” Kỳ quái nha, ai chịu chi lớn như vậy?

“Hầu Tử đưa..... Khụ khụ.....”

Tề Thiên? Anh ta chịu chi như vậy sao? Lô Phương có điểm không tin, “Chị Đồng, chị đưa em phải không? Tề Thiên có khả năng làm như thế sao?”

“Được rồi, đừng nói nhiều như vậy, chị là bệnh nhân nha, chờ chị khỏi bệnh sẽ kể e nghe được không, lái xe cho tốt vào.” Đinh Đồng thật không khí lực nói chuyện, cả người đều như nằm mộng.

“Đại!” Lô Phương thờ dài, nhún nhún vai, là cô rất hưng phấn, ngay cả chị Đồng bị bệnh đều đã quên.

Thời điểm năm đó, Tề Thiên xem Ninh thị như căn cứ của anh, mọi vật dụng của cô đều do Tề Thiên cung cấp, lúc ấy Đinh Đồng mang theo Hạo Hạo thật sự rất khó khăn, khi đó công ty lại vừa mới thành lập, mọi chuyện chưa đi vào quỹ đạo, việc đi lại của cô cũng cực kỳ phức tạp. Khi đó, Tề Thiên ngay thơ đem xe mình mới mua vận chuyển từ nước ngoài về công ty khoe với mọi người, Đinh Đồng thấy thế thì phiến toán liền đoạt lấy chìa khóa của anh, lấy làm phương tiện đi lại cho mình, cô cứ như vậy mà ngang nhiên đoạt đi. Tề Thiên buồn bực đấm ngực dậm chân, chiếc xe này anh không chịu đưa, cô lại càng muốn đó? Có vài lần anh tìm cô cưỡng bức, lợi dụ, cầu xin, khóc rống.....mọi biện pháp anh đều dùng thử như Đinh Đồng không chịu trả lại chìa khóa cho anh. Cũng chính vì cô biết vô luận cô muốn thế nào Tề Thiên hoặc anh cả đều dung túng cô, cho nên cuối cùng anh vẫn đem chiếc xe yêu quý giao cho Đinh Đồng.

Một đoạn thời gian về sau, mọi ngày Tề Thiên lái chiếc xe siêu cấp thể thao với tốc độ bò sát, nhìn mà tim không thể đập nổi, anh còn không ngừng nhắc cô: “Em có thể vũ nhục người của anh như không được làm bản xe anh!!!!”

Ở Bệnh viện, người luôn nhiều như vậy, Đinh Đồng nhìn cảnh tượng xếp hàng đăng ký kia, liền nhịn không được mắng câu thô tục, Lô Phương đi giúp cô đăng ký, để cô ngồi một chỗ nghỉ ngơi.

Đinh Đồng dùng áo choàng dày bao bọc lại mình, nhắm mắt ngồi chờ gọi tên, không bao lâu chợt nghe gặp người bên cạnh khe khẽ nói nhỏ.

“Ui, ăn trộm đó sao? Chị xem tay hấn kia, tay.....”

“Á, đúng vậy, ông già đó không có cảm giác gì sao.”

Đinh Đồng mở to mắt nhìn theo hướng mắt của hai người đó, chỉ thấy một người đàn ông trung niên, khuôn mặt dữ tợn, bàn tay chạm vào người ông ấy, hai đầu ngón tay hướng túi tiền.

Đầu năm nay phần lớn ăn trộm kết thành bè đảng, hơn nữa bệnh viện tư nhân này, trên cơ bản mọi người ở đây đều bận việc của mình, cho dù có người nhìn thấy ăn trộm, cũng giống như hai người bên cạnh cô đây, đều thờ ơ lạnh nhạt, không dám tiến tới giúp đỡ.

Đầu óc Đinh Đồng kêu ong ong, nếu như bình thường, cô sẽ cố gắng ngăn lại một chút, bởi vì bị trộm là người già, cô không đành lòng, có thể hôm nay có thấy sự không có thời gian rồi. Huống chi cô thấy bộ dạng ông ấy không phải người dân bình thường, trên người ông ấy toàn là hàng hiệu, trộm thì trộm đi, những người này không thiếu ít tiền này đâu.

Cô tiếp tục nhắm mắt lại cố gắng giảm bớt khó chịu.

“Anh đang làm gì?” tiếng hét giật dử, lập tức nổi lên một trận xôn xao.

“Đi, theo tôi đến cục cảnh sát!!” Đại khái là ông ấy phát hiện chính mình bị trộm, thanh âm quát lớn leng keng hữu lực.

Đinh Đồng miễn cưỡng hướng bên kia nhìn thoáng qua, giọng nói không giống như người bệnh nha, chờ đến khi cô nhìn thấy đối phương, lại là người cô biết nha, ba của Cù Nhiên -- Cù Văn Thanh. Cô liền cảm thấy buồn bực, ông ấy tới đây xem nào nhiệt cái gì? Cho dù có bị bệnh cần đến bệnh viện thật, cũng không cần tự mình đến đại sảnh làm thủ tục nha!

Lúc này hai bên vẫn tiếp tục giằng co, Cù Văn Thanh muốn bắt đối phương tới cục cảnh sát, tên ăn trộm đương nhiên không chịu, thế như phía sau xuất hiện vài người, Đinh Đồng sợ xảy ra việc lớn, vội vàng đi qua chen vào giữa.

“Được rồi được rồi, không có việc gì liền đi nhanh đi, mắt mặt xấu hổ có cái gì tốt?” Cô đem ba Cù che ở phía sau, hướng đối phương hét vài cái, am thanh khàn khàn.

“Ai da, cái quái gì liên quan đến cô, cô ở đây làm gì?!”

Đinh Đồng một chút cũng không yếu thế, nói đùa sao, xử lý mấy tên này đối với cô giống như hàng ngày phải ăn cơm vậy.

“Từ trước tới giờ chưa từng có ai dám nói với tôi như vậy!!” Khu vực này là của anh hai, cô không biết hết tất cả đàn em, cũng không dám cam đoan mấy người này có thể nhận ra cô--Đinh Đồng, nhưng đàn anh của bọn họ nhất định biết cô.

Mấy người đó vừa nghe đại ca mình cứ như vậy bị con đàn bà này nói lại, chỉ cảm thấy người phụ nữ này không đơn giản, cũng liền ngậm cả người.

“Nghĩ cái gì? Còn chưa dứt đi! Chờ bảo vệ dẫn các người đến cục cảnh sát a?” Đinh Đồng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cù Văn Thanh phía sau không đáp ứng, “Đi cái gì mà đi, một đám người kết bầy kết đảng ăn trộm, không được thả, phải đưa đến cảnh sát cục đi.”

Đinh Đồng quay đầu nhìn về phía Cù Văn Thanh hét một tiếng “Á”, sao lại muốn thế này, ông ngại sự tình không đủ náo nhiệt sao? Nhóm người này mà nổi giận đem bọn họ vây đánh một chút, người bỏ chạy, chịu tội cũng chỉ có hai người bọn họ nha?

Một đám người vừa mới bình tĩnh lại nổi nóng lên, một chút liền vây quanh lại đây, trong đó một hai người trực tiếp đánh tới, Đinh Đồng vốn bị bệnh lại muốn che chở người phía sau, trên người cô liền trúng vài cái, mọi người xung quanh không ai chịu ra tay giúp đỡ, tất cả đều nhìn cảnh náo nhiệt.

May mắn lúc này bảo vệ bệnh viện chạy lại đây, đám ăn trộm lập tức giải tán, Lô Phương vừa mới tiến vào đám người, nhìn đến đinh đồng ở bên trong, sợ hãi, “Chị Đồng, sao lại thế này a?”

Đinh Đồng ôm bụng bị đánh, đau, “bà mẹ nó, một đám làm phản bọn! Nói cho Tiểu Ngũ điều tra cho chị, NND ai đánh bà, bà đánh trở lại...hừ!!”

Một gã bảo vệ lại đây hỏi Đinh Đồng có sao hay không, cô khoát tay, “Tôi nói biết chắc chắn các anh sẽ không đến nhanh mà, hừ....., chờ các anh đến tôi đã đánh bọn họ tới 8 lần rồi!!”

Cù Văn Thanh thân thiết hỏi: “Cô gái, cô không sao chứ?” Vừa rồi hỗn loạn một trận, hơn nữa Đinh Đồng đứng trước ông, ông căn bản không thấy cô là ai.

“Tôi không sao! Về sau bác gặp được loại sự tình này đừng xúc động như vậy được không? Rất nguy hiểm a!” Đinh Đồng cũng không quản ông không muốn gặp mình, chính là muốn ông về sau đừng làm như vậy nữa.

“Sao có thể là cô?” Lúc này Cù Văn Thanh mới nhìn rõ cô.

“Bác một mình đến đây à? Đến bệnh viện để làm gì?”

Về điểm này ông không được tự nhiên, “Đến bệnh viện đương nhiên là xem bệnh nha, bằng không tới làm gì?”

Đinh Đồng cũng vô tâm tư cùng ông đầu vô mồm, “Bác vẫn là tìm người đi cùng, một người đi như vậy sao được!” Cô biết Cù Văn Thanh không thích cô, cũng không nghĩ ở trước mặt ông nói nhiều, nói xong đã muốn đi.

“Ôi chào ôi chào ôi chào..... cô đi đâu?”

“Bác à, tôi đến bệnh viện cũng là xem bệnh, đương nhiên xếp hàng đăng ký nha.”

Cù Văn Thanh lấy ra điện thoại ra gọi, “viện trưởng Hình, giúp tôi an bài một bác sĩ tốt..... Hiện tại sẽ.....” Ông ôm điện thoại hỏi Đinh Đồng “Cô bệnh thế nào?”

“Phát sốt.” Lô Phương thay cô đáp, vừa lúc nha, các cô đỡ phải xếp hàng chờ kêu tên.

“Phát sốt..... Ừm, đúng, hiện tại tôi ở đại sảnh....., phiền toái ông.”

Cúp điện thoại ông cũng không nói gì nữa, Đinh Đồng dựa vào lời nói của ông đại khái cũng biết được ông đã an bài giúp mình, cô không nghĩ giúp người để rồi người đó báo ân, nhưng đối phương ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không cho cô, trực tiếp bỏ chạy lấy người, cô cảm thấy không tốt, lại nói như thế nào đó cũng là ba Cù Văn Thanh không phải sao, haiz..... Quên đi, dù sao đối với mình mà nói cũng là chuyện tốt, liền chờ khám vậy.

Không lâu sau, hai bác sĩ liền tự mình xuống đón bọn họ, Đinh Đồng nhìn bảng tên của một người có ghi “Phó viện trưởng”, cùng vào phòng khám với cô, toàn bộ quá trình đều khách khí vô cùng, một loại bệnh phát sốt nho nhỏ bị bọn họ nhìn xem giống như bị nan y.

Nhưng thật ra bác sĩ trong phòng khám kia còn có vẻ bình tĩnh, viết đơn thuốc cho cô, lại dặn vài câu uống nhiều nước, tăng cường dinh dưỡng a, mọi việc linh tinh, giống như cảm thấy nên đối người nhà bệnh nhân nói cái gì đó, thầy thuốc đánh giá thân phận mấy người bọn cô, đối Cù Văn Thanh

nói: “Trở về bổ sung dinh dưỡng, cô bị thiếu dinh dưỡng trầm trọng.”

Cù Văn Thanh liếc mắt nhìn cô một cái, hỏi bác sĩ: “Tôi thấy cô ấy chỉ hơi gầy thôi! Như thế nào lại thiếu dinh dưỡng trầm trọng?”

“Thiếu dinh dưỡng cũng không phải căn cứ vào mức độ béo gầy của con người, tuổi cô gái này còn nhỏ, có khả năng từng giảm béo a, hoặc là áp lực công tác lớn a, hoặc là ăn uống không chú ý a, có rất nhiều nguyên nhân.”

Cái gì dinh dưỡng trầm trọng, một người đến đây bệnh viện đều bị các người phê không cái này thì cái kia, tìm không ra bệnh, đều lấy thiếu dinh dưỡng mà nói!!, Người bị bệnh khâu vị không tốt thôi, nhiều lắm chính là cô mấy ngày nay không ăn mà thôi, chờ khi cô hết bệnh, ông xem tôi ăn thế nào, còn lấy thiếu dinh dưỡng mà nói, chuyện bé xé ra to, gạt người gạt tiền!

Từ phòng khám bệnh đi ra, Đinh Đồng bị mang đi truyền dịch, Lô Phương giúp cô đi lấy thuốc, cũng chỉ còn lại một mình cô nằm truyền dịch, Cù Văn Thanh cũng đi rồi, cô nghĩ có lẽ không muốn thiếu nợ cô, cho nên mới cùng cô khám bệnh như vậy.

Nhìn bình dịch còn nhiều, lại nghe tiếng nhạc êm dịu, Đinh Đồng mê mẩn liền ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Anh Đã Đến Rồi...

Từ phòng khám bệnh đi ra, Đinh Đồng bị mang đi truyền dịch, Lô Phương giúp cô đi lấy thuốc, cũng chỉ còn lại một mình cô ngồi truyền dịch, Cù Văn Thanh cũng đi rồi, cô nghĩ có lẽ không muốn thiếu nợ cô, cho nên mới cùng cô khám bệnh như vậy.

Nhìn bình dịch còn nhiều, lại nghe tiếng nhạc êm dịu, Đinh Đồng mê mẩn liền ngủ.

Có người nói chuyện cùng cô: Thùng Thùng, em thật sự là không lớn, muốn là cho chính mình kiên cường một ít, như vậy mới không bị khi dễ, mới bảo vệ được chính mình.....

Là chị Thiên Nhan? Khăng định là chị Thiên Nhan.

Giọng nói lại thay đổi, tầm mắt cô mơ hồ, nhưng luôn có cảm giác rất quen thuộc rất quen thuộc nha, lần này là người trước giờ cô luôn nghĩ tới, cô trực giác muốn bắt lấy anh, nhưng không sao nắm bắt được, anh ấy cứ mờ dần mờ dần.

“Đừng đi, đừng đi.....”

“..... Tiểu Đồng, cố gắng sống tốt, thay anh sống.....” mặt cô đều là nước mắt, khó chịu không nói lên lời, ai cùng cô nói chuyện? Là Đào Diên? Đúng! Những lời này anh ấy đã từng nói với cô.....

Không cần bỏ em đi, không cần bỏ em đi, các người không thể mặc kệ em!!!

.....

“Đồng Đồng, Đồng Đồng.....”

Đinh Đồng bị người gọi tỉnh, ngạc nhiên thấy có mấy người đứng trước mình, hộ lí trẻ tuổi nói: “Không có việc gì, chính là phát sốt gấp ác mộng mà thôi, truyền xong dịch là không sao.”

Lô Phương thấy cô tỉnh lại, nhẹ nhàng thở ra, mọi người thấy cô tỉnh lại thì xoay người đi ra ngoài.

Đám người của Đinh Đồng đi ra ngoài là đúng rồi, lúc này cô mới phát hiện có người ngồi bên cạnh mình, sao có thể là Cù Nhiên, hơn nữa tay anh còn điều chỉnh nước chảy trong bình dịch, tuy rằng, anh cũng không biết làm vậy có tốt hay không.

Sắc mặt của cô thay đổi trong nháy mắt, cũng chỉ trong chớp mắt, liền khôi phục lại bình thường.

“Anh tới đây làm gì?”

Vốn anh đang bực, liền bị cô làm cho tức mà, thôi so đo bệnh nhân như cô làm gì, Cù Nhiên không thèm chấp cô. Anh còn cảm thấy kỳ lạ đây, ba gọi anh đến bệnh viện? Anh còn nghĩ người trong nhà có chuyện gì, vô cùng lo lắng đến, lại nói cho anh biết Đinh Đồng bị bệnh.....

“Như thế nào bị bệnh? Mấy ngày nay chuyển mùa có phải bị lạnh hay không?” anh hỏi.

Đinh Đồng nghĩ khi này cô ngồi truyền dịch mà, sao bây giờ lại nằm trên giường, cô muốn ngồi lên, nhưng không có sức.

“Được rồi, nằm cho tốt đi, em muốn ép buộc cái gì nha!” Cù Nhiên không cho cô động, giúp cô dịch dịch góc chăn, tức giận nói.

Thời điểm bị bệnh có lẽ mọi tức giận lúc trước, liền như vậy biến mất tã, Đinh Đồng cứ như vậy nằm xuống, cô nhìn anh, cảm thấy tầm mắt có chút bị sương mù bao phủ, hấp hấp mũi, nước mắt cứ như vậy không hề do dự chảy xuống.

Cù Nhiên kinh ngạc, vội vàng lấy tay lau nước mắt của cô, “Khóc cái gì nha, không cho em ngồi không được! Đừng khóc đừng khóc, nghe lời anh, đừng khóc.....” Cô chính là không tiếng động chảy nước mắt, sau lại chậm rãi nhỏ giọng khóc nức nở.

“Khóc cái gì? Thật muốn chết sao!!”

“Đừng khóc được không? Anh nói câu nào chọc giận em?”

“Được rồi, đừng khóc!”

“Anh..... anh chiều em? Anh sai rồi có được hay không?”

Anh nói một hồi Đinh Đồng vẫn nhỏ giọng chảy nước mắt, không quan tâm, cái gì cũng không nói.

Cù Nhiên hết cách, thờ dài, “Được rồi, anh đi ra ngoài nha!”

Cô lấy cánh tay không bị ghim tiêm nắm lấy anh, “Anh đừng đi!” Giọng nói mang theo tiếng nức nở.

Phản ứng của cô làm cho đuôi lông mày Cù Nhiên giãn ra, anh ngồi lại vị trí ban nãy, đem tay cô để lại trong chăn, vuốt mặt cô, “Mèo con, anh ở đây em liền khóc, anh đi em lại không cho. Em rốt cuộc muốn anh làm thế nào?” Thì ra khi bị bệnh cô ý lại anh như vậy, anh thực không có lương tâm, lúc ấy Cù Nhiên thậm chí thoát ra một cái ý niệm trong đầu, mèo con của anh nếu có thể bị bệnh thêm vài lần thì tốt! Không không không.....

Đinh Đồng lấy tay gạt nước mắt, đáng thương hề hề nhìn anh, “Anh..... anh lấy khăn giấy giúp em, em lau nước mũi a!”

Cù Nhiên tức giận cúi đầu cắn cô, cô có thể không nói hai câu có ý đùa tình như vậy được không, bộ dạng điếm đàng đáng yêu đó! Anh chuẩn bị nghe cô nói lời cảm động, kết quả cô nhờ anh lấy khăn lau nước mũi!

Anh cắn mặt cô, chậm rãi một chút một chút hôn nước mắt của cô, sau đó dao động đến đôi môi nóng rực, nhẹ nhàng hôn lên, cẩn thận cọ sát, ôn nhu cắn cắn, làm cho Đinh Đồng cảm thấy như là có hàng trăm con trùng đi vào tim, cảm giác khó nhịn, cũng liền theo động tác của anh, chậm rãi vờn đầu lưỡi chính mình, cùng anh quấn quýt.

Cù Nhiên vốn thầm nghĩ nhẹ nhàng hôn cô vài cái, sau đó chính anh không khống chế được, mấy tháng anh chưa từng cảm thụ qua cảm giác hai người quấn lấy nhau, anh luyện tiếc không buông ra. Càng hôn càng sâu, làm cho hơi thở hai người đều giao hòa cùng nhau.

Đinh Đồng cũng có chút không thể kháng cự, hô hấp rối loạn, cái gì đều không quan tâm, chỉ biết đi theo anh, mặc anh công thành chiếm đất, anh cần anh cứ lấy.

Một lúc sau, cô mới từ trong ngực anh ngẩng đầu, thờ hào hển, “Anh, đang ở bệnh viện nha!”

Bởi vì nguyên nhân bị bệnh, sắc mặt của cô có chút ửng hồng, hơn nữa vừa rồi một phen chà đạp, lại hồng không bình thường, làm người nhìn thèm nhỏ dãi. Cù Nhiên thẳng đứng dậy, giúp cô chỉnh lại tóc, “Biết đang ở bệnh viện mà em câu dẫn anh!”

Đôi mắt anh lo lắng mui phần lại vô lý lên án cô, Đinh Đồng bị oan vô cùng, “Em câu dẫn anh thế nào?? Anh đang khi dễ bệnh nhân thì có!” tiếng nói nhu nhu mềm mại của cô, giống như một dòng nước ấm chảy vào trong lòng Cù Nhiên, toàn bộ không thể bình tĩnh.

Anh thở nhẹ, giống nhau trước đây anh cùng Cù Trà, khi đó trong mắt anh, em gái giống như đứa nhỏ mới sinh, anh không thể đánh, không thể hét, con bé không một vui vẻ liền khóc, cho nên về sau anh không mang em gái ra ngoài chơi.

“Mèo con, em có biết hay không, anh một chút biện pháp trị em đều không có!” anh tinh tế nhìn bộ dáng của cô, trong ánh mắt lộ ra vẻ dịu dàng, cũng bởi vậy làm cho cô nhu thuận hơn.

“Sao anh lại tới đây?” Đinh Đồng nghe anh nói hồi lâu, mới hỏi.

“Ba anh gọi điện thoại cho anh.” Anh buồn bực, “Như thế nào ba anh biết em bị bệnh?”

Đinh Đồng lo lắng có nên nói cho anh vừa rồi gặp phải bọn trộm hay không, cô nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy nói có vẻ tốt, ít nhất cho anh ý thức được, về sau đừng người già đến bệnh viện một mình.

Cô suy nghĩ một hồi rồi kể lại, “..... Về sau anh đừng người lớn tuổi một mình đến xem bệnh, hiện tại trên đường lưu manh ăn trộm nhiều như vậy, với tính tình của ông ấy, không chừng có khi bị người đánh, nguy hiểm lắm!”

“Anh nghe ba nói tới thăm một người bạn.” Anh cảm thấy có chút kỳ quái, không có khả năng chỉ bằng mấy tên trộm làm ba anh thay đổi cách nhìn, còn gọi điện thoại cho anh đến bệnh viện, “Mèo con, chuyện vừa rồi em kể là toàn bộ? Có chuyện gì em chưa nói với anh hay không?”

Có người gõ cửa, Đình Đồng nói vào đi, Lô Phương mang theo một hộ sĩ đi vào, đầu tiên là cùng Cù Nhiên cười gật đầu, sau đó mới nói: “Chị Đồng, hộ sĩ tới bôi thuốc cho chị, vừa rồi có chỗ nào bị thương nữa không?”

Đình Đồng không nói cho Cù Nhiên biết cô cùng đám trộm kia đánh nhau, cũng là sợ anh tự trách mình không xử lý tốt làm bị thương đến ba anh, lúc này bị Lô Phương vạch trần như vậy, có chút chột dạ, “Ách..... Không có việc gì không có việc gì, không cần phải bôi thuốc.”

Hộ sĩ chào qua Cù Nhiên, đi đến đầu giường, cười nói: “Vừa rồi lão tiên sinh kia dặn, nói giúp cô kiểm tra tốt một chút, ông ấy nói cô bị người ta đánh vài cái. Cho dù vết thương bên ngoài, cũng nên sát trùng mới tốt, bằng không qua vài ngày nếu sưng đỏ mặc quần áo sẽ không đẹp.”

Đình Đồng còn muốn nói không cần, đã bị bàn tay to của anh đè lại, “Hộ sĩ, phiền cô xem giúp cô ấy.”

“Được, trước hết chờ truyền dịch xong, đây cũng là bình cuối cùng rồi, một lát sau tôi lại đến.” Hộ sĩ nói xong liền đi ra ngoài.

Lô Phương không ở lại lâu, rất tinh mắt mà lập tức rời đi.

Đám người vừa đi, Cù Nhiên liền xóc chân đập trên người Đình Đồng, “Nói, sao bị thương thế nào? Sao lại thế này?”

Đình Đồng chặn bàn tay anh lại, “Anh đừng như vậy nha, nhẹ thôi, em đau a!!”

Động tác của anh dừng lại, “Vậy em nói sao lại thế này? Đem toàn bộ ngọn nguồn mọi việc nói cho anh.”

Đình Đồng thành thật đem sự việc kể lại, “..... Được rồi! Liền có chuyện như vậy, thật sự! Bảo vệ đến đây bọn họ đã bỏ chạy, kỳ thật bọn họ còn bị em đánh vài cái. Còn có à, anh nghĩ đi nếu em và bọn họ đều bị bắt? Như thế nào có thể làm như vậy, chờ điều tra ra em đánh bọn họ.....”

Cù Nhiên hừ lạnh một tiếng: “Em có năng lực thật đó!! Em sẽ không biết đi tìm bảo vệ sao! Chính mình đánh trả, ngộ nhờ có chuyện gì không phải em cùng ba anh đều nguy hiểm sao!”

Không nói thì thôi, vừa nói Đình Đồng nghĩ tới ba anh, ba anh lại có thể ở trước nhiều người hơn bọn họ gào thét muốn đem người đưa đến cục cảnh sát.

Cô oán giận, “Ôi này, nói đến cái này!! Ba anh thật là, chúng ta thả bọn họ đi thì tốt rồi, tốt xấu gì họ nhiều người như vậy, lỡ xảy ra chuyện gì không phải mình chịu thiệt sao? Như ba anh dám nói đem bọn họ đến cục cảnh sát, làm cho bọn chúng nổi giận, bằng không sao em đánh lại!”

Cù Nhiên thờ dài, lắc đầu, “Tốt lắm tốt lắm, tính tình ba anh cả đời như thế, còn có thể làm thế nào. Em cũng nên sửa đổi một chút, đừng có việc gì liền xông vào đánh nhau, tốt xấu gì cũng nghĩ tới đường lui, nếu xảy ra chuyện gì thì sao?” Thì anh sẽ làm sao bây giờ? Nhưng câu này anh chưa nói ra, rất buồn nôn nha!! Nhưng trong lòng anh lại thật sự nghĩ như vậy.

“Haiz..... Em đương nhiên nghĩ tới nha, anh nghĩ đi, đây là bệnh viện, nếu xảy ra chuyện lớn gì bảo vệ lập tức đến! Em đâu có ngốc!” Cô cười nói, ánh mắt còn hướng lên trên một chút, giống như cô bé nghịch ngợm.

Cù Nhiên cũng nhin không được bật cười, nhưng vẫn không quên nói móc cô một hai câu, “Em đâu phải người sắt, cũng quá cuồng vọng rồi!”

“Ôi chào nha.....Anh đối với ân nhân cứu mạng của ba anh vậy sao?Anh có biết nếu hôm nay không có em, Cù lão tiên sinh khẳng định bị đánh đó!”

“Cù lão tiên sinh cái gì, Cù lão tiên sinh! Đó là ba anh!”

“Em biết là ba anh nha!” Bằng không em làm nhiều chuyện như vậy.

Anh nghiêm mặt trừng cô, “Biết ba anh còn gọi như vậy, nếu không em gọi chú đi!”

“Gọi như thế nào đâu có quan trọng!” Cô thấy Cù Nhiên giống như tức giận, vội vàng nhắm mắt lại, “Đầu choáng váng muốn chết, khó chịu quá!Em bị bệnh anh còn không thể để yên cho em, anh cho em nghỉ ngơi một lát đi! Em khó chịu gần chết nha!” Kỳ thật thước hạ sốt đã có tác dụng, trừ bỏ không sức lực, cả người đã muốn thanh tỉnh rất nhiều, không giống buổi sáng mơ hồ như vậy, để tránh vấn đề khó nói, cô không thể không làm bộ.

Quả nhiên, chiều này dùng tốt lắm, anh ấy lập tức không nói nữa, hỏi cô có cần gọi bác sĩ không, cô nói không cần, muốn nằm nghỉ ngơi thôi.

Phòng bệnh khôi phục lại im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đừng Sống Như Vậy...

“Leng keng.....”

Đình Đồng không cần mở cửa cũng biết, khẳng định là dì Cầm lại đưa canh đến đây.

Mở cửa ra, quả nhiên.

“Dì Cầm, cháu thật sự tốt lắm, dì không cần mỗi ngày đưa canh đến, cháu thực sự không có việc gì.”

Dì Cầm quen đường liền trực tiếp đến phòng bếp đem canh giữ ấm rót ra chén, “Đồng Đồng, cháu mau thừa dịp còn nóng uống đi, hôm nay dì hầm gà rất lâu, cháu ngửi đi thật thơm. Mau, thừa dịp còn nóng cháu uống đi.”

Đình Đồng tiếp nhận cái chén, còn hơi nóng, cô chậm rãi thổi thổi. Từ ngày ở bệnh viện trở về sau, mỗi ngày dì Cầm đều đến đưa canh cho cô, nói là ông chủ bảo thế, giúp cô bồi bổ, sau khi hết bệnh Đình Đồng yểu chuyển cự tuyệt cũng không thành công, chỉ phải tiếp tục mỗi ngày hưởng thụ phúc lợi này.

“Đồng đồng, thế nào? Uống ngon không?” mấy ngày này dì Cầm làm cô uống không ít, cũng không gọi cô “Cô Đình, cô Đình”, cũng giống như Cù Nhiên ở bên ngoài gọi cô là Đồng Đồng.

Đình Đồng khen không dứt miệng, thật sự, những việc trong bếp, cô ở trước mặt dì Cầm có vẻ quá vụng về, nói canh uống rất ngon, tuyệt đối không phải khách sáo.

Liên tục uống xong hai chén, vị ẩm áp dễ chịu, hai má cô đều hơi hơi phồng hồng, “Dì Cầm, dì không cần làm canh cho cháu nữa, cháu khỏe rồi, mỗi ngày dì làm rồi mang đến như vậy, rất khó cực.”

Dì Cầm giúp cô gạt cây táo, “Dì phải bồi bổ cho cháu, cháu ở một mình, ăn uống lại không chú ý.”

“Cháu đâu có yếu ớt như vậy, dì Cầm, dì xem cháu đi.”

Dì Cầm cười liếc cô một cái, “Hơn nữa, đây chính là ông chủ giao nhiệm vụ. Chẳng lẽ dì Cầm nấu canh uống không ngon?”

“Thế nào nha, dì Cầm nấu canh ngon nhất con từng uống!” từ nhỏ đến lớn Đình Đồng chưa từng có người nhà quan tâm như thế, ít có người đối xử tốt với cô như vậy, mấy ngày hôm nay dì Cầm cho cô cảm giác có mẹ quan tâm, không tự chủ chính cô bắt đầu đối với dì Cầm làm nũng.

Dì Cầm gạt xong táo xếp vào đĩa, sau đó ghim một miếng táo đưa cho cô, “Đồng Đồng, dì cảm thấy ông chủ đối với chuyện của cháu và Nhiên Nhiên không còn phân đối dữ dội nữa.” Bà chăm sóc Cù nhiên từ nhỏ, cho nên quen gọi thân thiết như thế.

Đình Đồng ăn táo, không nói chuyện, kỳ thật cô không xem vấn đề này là quan trọng, cô không quan tâm ông ấy phản đối ai, cho dù bọn họ không thể ở cùng một chỗ, nguyên nhân chỉ có thể là chính bọn họ mà thôi, cùng người khác không có vấn đề gì.

“Có lẽ lúc trước ông bà chủ, trực giác của bọn họ đối với cháu..... Ách.....dựa vào hoàn cảnh lớn lên của cháu, nên nghĩ cháu không phải cô gái tốt. Đây là có chút không thích hợp. Nhưng mà Đồng Đồng, cháu cũng hiểu được, bọn họ làm cha mẹ nghĩ như vậy cũng không phải không có lý, dù sao Trung Quốc chúng ta từ xưa còn câu môn đương hộ đối đó thôi.” Dì Cầm dừng một chút tiếp tục nói: “Đồng Đồng, cháu đừng nghĩ dì Cầm nói nhiều.”

“Không đâu dì!”

“Cù Trà và Cù Nhiên đều là dì chăm sóc từ nhỏ, hai đứa giống như con dì vậy, dì thích bọn chúng, hy vọng tương lai hai đứa có thể hạnh phúc. Con bé Cù Trà đã lập gia đình, tuy rằng chồng nó không thường ở nhà lại hay đi công tác nước ngoài, mặc kệ thế nào cũng coi như là cuộc sống mỹ mãn; duy nhất Nhiên Nhiên, nó cũng đã ba mươi tuổi rồi, mấy năm trước luôn ở tại nước ngoài, muốn quan cũng không được, khó khăn lắm hiện tại đã trở về, dì cũng hy vọng nó có thể lập gia đình.” Bà nhìn Đình Đồng, phát hiện cô nhìn đĩa trái cây phát ngốc, cái gì cũng không nói, “Thời điểm vừa trở về, ông bà chủ an bài cho nó biết bao nhiêu buổi xem mặt, nó hoặc là không đi, hoặc là đi cho có lệ. Cháu là người duy nhất Nhiên Nhiên dẫn về nhà!”

Dì Cầm nắm tay Đình Đồng, “Đồng Đồng à, dì cảm cũng tuổi lớn, nhìn ra hai đứa yêu nhau. Cháu vì cái gì sẽ không nguyện ý cố gắng làm cho ba mẹ Nhiên Nhiên tiếp nhận cháu? Cứ như vậy mà rời khỏi?”

Lúc trước bà nghĩ Cù Nhiên nghe lời ba mẹ nên cùng Đình Đồng chia tay, sau hỏi mới biết được, dĩ nhiên là Đồng Đồng đề nghị trước.

Đình Đồng không biết trả lời dì Cầm như thế nào, cắn cắn môi dưới không nói.

“Thời gian Nhiên Nhiên và cháu vừa tách ra, có đôi khi về nhà sớm nó luôn rầu rĩ, thời điểm đi nấu cơm, nó nói với dì hâm lại thức ăn còn thừa để ăn, không nên lãng phí thức ăn. Thật ra, nó ít nhiều cũng có tật xấu của mấy đứa trẻ nhà giàu, hồi đó những việc như vậy nó chưa từng nói ra!”

Đình Đồng hiểu được, Cù Nhiên bị cô ảnh hưởng, “Tiết kiệm lương thực là chuyện tốt a!”

“Cũng không phải là chuyện tốt thôi! Vấn đề chính là tại sao Cù Nhiên lại làm như vậy, nếu không có cháu, thử hỏi nó có thể sửa đổi sao? Hoặc nếu không phải thói quen của cháu, tiếp nhận cuộc sống của cháu, Nhiên Nhiên nguyện ý sửa đổi sao?” Dì Cầm đem vấn đề vớt cho cô, mỉm cười chờ cô trả lời.

“Dì Cầm, cháu hiểu ý tứ của dì. Có rất nhiều việc không phải chúng cháu thay đổi được.” Cô nhẹ nhàng thờ dãi, “Cháu và Cù Nhiên bắt đầu đến với

nhau không đơn thuần là thích đối phương. Dáng dấp của Cù Nhiên, hoặc có thể nói là gương mặt của anh ấy.....rất giống mỗi tình đầu của cháu, cho nên cháu nhận lầm anh ấy. Anh ấy cảm thấy không phục, cho rằng cháu trêu chọc anh ấy, và anh ấy xem như không có chuyện gì xảy ra..... Cho nên, bắt đầu chính sai lầm.”

Di Cầm thực thân nhiên, “Cái này có quan hệ gì, một việc bắt đầu đều có kết quả, nhưng cũng không thể nói lên điều gì! Hoặc là nói, bắt đầu không quan trọng, quan trọng là kết quả cháu muốn kia. Như vậy, Đồng Đồng, nói cho di Cầm nghe, kết quả cháu muốn? Cháu có yêu Nhiên Nhiên không?”

Cái này, có hay không đây? Đinh Đồng thoáng chốc cảm thấy thực khó tin, Di Cầm thật sự chính là người đi lớn tuổi ở trong Cù gia nhiều năm sao? Di ấy không phải triết học gia chứ? Nói qua nói lại đã đưa cô vào vòng lẩn quẩn của di ấy, như nghe lại rất hợp lí.

Đinh Đồng nghĩ nghĩ, “Kết quả chính là tan rã trong không vui a, anh ấy cảm thấy cháu lừa anh ấy, lợi dụng anh ấy, mà cháu lại bị Cù Gia đuổi ra ngoài.”

Di Cầm lắc đầu, “Kết quả này không phải! Kết quả là tình cảm của hai đứa. Đó mới là quan trọng, có lẽ gia đình sẽ cản trở hai cháu, nhưng tuyệt đối không quan trọng. Chỉ cần các cháu nguyện ý đi đến cùng, mặc kệ thế nào, gia đình phản đối đều không ảnh hưởng đến tình cảm của hai đứa.”

Triết lí thâm sau nha, Đinh Đồng giống như học trò, chăm chú lắng nghe.

“Nhưng di Cầm à, kết hôn cũng không phải vấn đề đơn giản, đây cũng không phải chuyện đồng thuận ngày xưa, công chúa và vương tử kết hôn, từ nay về sau hạnh phúc suốt đời. Sự thật có rất nhiều chuyện không muốn xảy ra, cho dù có gắng vẫn không như ý.....”

Đinh Đồng cảm thấy di Cầm toát lên vẻ hiền từ, phúc hậu, chính là hình mẫu người già trong sách-- hiền lành. Cho nên nếu máy hát mở ra, cô nguyện ý cùng di ấy nói.

Di Cầm giúp cô đem tóc vén sau tai, “Người ở đời, hôm nay nói không chính xác chuyện ngày mai, giống như cháu nói khi kết hôn còn có thể ly hôn, cuộc sống thật bình thản vô vị, cho nên không biết khi nào thì phát sinh chuyện gì, bất luận ai trong chúng ta đều không đoán trước được. Nhưng chúng ta chỉ sống trong vài chục năm, nếu không làm cho chính mình vui vẻ một chút, không cho chính mình dừng cảm một chút, tranh thủ một chút, ý thích của mình, như vậy cuộc sống chúng ta chẳng phải là càng vô vị sao? Đồng Đồng a, hiện tại hai đứa còn trẻ tuổi chỉ biết lo lắng chuyện trước mắt. Cháu còn rất trẻ, nên nghĩ đơn giản một chút, đừng làm cho mình sống mệt mỏi như vậy!”

Đinh Đồng ngạc nhiên, đừng làm cho chính mình sống mệt mỏi như vậy, những lời này giống như không chỉ một người nói qua với cô, cô làm cho mình sống mệt mỏi sao? Chẳng lẽ đúng như vậy sao?

“Đồng Đồng, cháu nên dừng cảm một chút, cố gắng một lần, dù sao cháu có cố gắng, sau này cháu sẽ không tiếc nuối, nếu cháu cố gắng mà đạt được mục đích không phải rất tốt sao?!”

Có lẽ đúng như vậy. Không có lý do chính đáng, tất cả đều do chính cô suy nghĩ, cô muốn tốt cho mình, cô sẽ cố gắng một lần, cùng lắm thì chia tay..... đơn giản đạo lý như vậy, hôm nay cô mới hiểu được, đúng vậy, cùng lắm thì bọn họ tách ra, có gì không dám đâu?

Đinh Đồng giang hai cánh tay ôm lấy di Cầm, cô cọ mặt vào cổ di ấy, “cháu hiểu được rồi, di Cầm, di thật tốt, di thật tốt!” Cô cảm thấy chính mình nếu có mẹ, khẳng định cũng giống như di Cầm di vậy, cuộc sống bình thường như vậy, cũng giúp cô khai thông suy nghĩ như vậy..... Yêu chính mình đi?

“Con bé ngốc.....”

.....

Bởi vì ông bà Cù Gia đi nghỉ dưỡng hai ngày, mỗi ngày di Cầm đều ở cùng Đinh Đồng tới chiều mới trở về, hai người hoặc là tâm sự, hoặc là nấu đồ ăn, di Cầm đem sở trường nấu vài cái đơn giản dạy cho Đinh Đồng.

Buổi chiều, di Cầm giúp cô làm xong cơm, cời tạp dề xuống, “Đồng Đồng, đi đi trước, lái xe chắc cũng đến đón di rồi, hôm nay cháu nấu không sai, nói không chừng vài ngày nữa cháu đều có thể vượt qua di.”

Đinh Đồng muốn giữ di Cầm ở lại ăn, di ấy không đáp ứng, không có biện pháp, đành để di về nhà.

Cửa vừa mở ra, một bàn tay vừa vặn ấn chuông cửa kia, thiếu chút nữa ấn vào đầu cô.

Cù Nhiên cảm thấy không thể tin được, cười, “Hai người sao biết cháu tới đây, còn cố ý mở cửa cho cháu nha?”

“Anh tới đây có chuyện gì?”

“Đứa nhỏ này.....ăn cơm chưa?” Di Cầm hỏi anh.

“Không có, cháu đến đây đón di, mấy ngày này di bỏ cháu.”

Di Cầm cười anh, “Tốt lắm tốt lắm, không phải cần tới đón di, được rồi, mau vào ăn cơm đi, vừa làm xong đó!”

Đinh Đồng chống nạnh ở cửa, “Không cho vào, vào cái gì mà vào, ăn cái gì mà ăn nha, đó là của em.”

Cù Nhiên vòng tay qua thắt lưng của cô, cả người đều dính vào cô, hung tợn ở bên tai cô nói: “Cái gì là của em? Em đều là của anh mà!!!”

Trước mặt dì Cẩm, Đình Đồng mặt có một chút liều đỏ, vội vàng đẩy anh ra, còn mắng anh lưu manh. Dì Cẩm nói hai người bọn họ cũng chưa lớn, giống đứa nhỏ, nói xong liền vào thang máy đi xuống dưới, di khoát tay, không làm cho hai người đưa xuống, rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Hạnh Phúc Mới Đến

Beta: Nguyệt Nhi

Cù Nhiên khom người ôm cô vào nhà, nhìn đến trên bàn nhiều thức ăn quen thuộc như vậy, giật mình hỏi cô :“Em làm ?”

“Vâng!” Người nào đó có chút đặc ý khoe khoang.

“Ui, nha, hóa ra là em làm nha, vậy anh miễn cưỡng ăn cho em vui!”

“.....Là em làm đó, anh muốn ăn hay không thì tùy!”

Cù Nhiên lông mày nâng lên, biết rõ còn có hỏi,“Hả? Phải không? Em nấu thế nào?”

Đình Đồng không nói gì, anh vô lại như thế, có đôi khi người đàn ông to xác này lại giống y như đứa nhỏ.

Cù Nhiên đi đến bên cô, ôm vào lòng, theo gương bên trong nhìn về phía cô, nhìn bộ dạng hai người bây giờ thật giống bức tranh hoàn mỹ,“Mèo con, đến nhà anh ở nha em!”

Đình Đồng còn nghĩ rằng anh đang đùa,“Không được, anh ở đâu, anh không cần làm gì cả, chỉ ăn rồi ngủ, em nuôi béo anh....hihi.”

Anh nghe cô nói liền cảm thấy buồn cười, chôn ở vai cô thở ra làm cô ngửa , anh liền cắn bả vai cô,“Mèo con, đến nhà anh! Lần này dù có việc gì thì em đừng rời đi nữa!”

Cô biết lần này anh nói thật, cô sững sốt một chút, tay còn bị nắm chặt, cả người đang ở trong lòng anh,“..... Anh đây là, có ý gì?”

Cù Nhiên ôm cô thật chặt, làm cho cô càng sát vào mình, hơi thở của anh bao quanh cô, nói:“Gã cho anh đi!”

Đình Đồng xoay người, đối mặt với hắn,“Anh có biết chính mình đang nói cái gì hay không?”

“Đương nhiên biết, con mèo ngọc của anh, em nghĩ rằng anh đang nói mớ hả?!”

“Anh nghiêm túc đi!” Đình Đồng trừng anh.

Cù Nhiên rất phối hợp ba cái đầu ngón tay dựng thẳng lên,“Tôi- Cù Nhiên, muốn cùng Đình Đồng kết hôn, những câu này phát ra trái tim tôi, xin hỏi Đình Đồng tiểu thư có nguyện ý hay không?”

“Đi ra ngoài ăn cơm , đồ ăn đều lạnh .” Cô giúp hắn đi ra ngoài, có chút vấn đề trả lời không được tạm thời cô chỉ có thể trốn tránh .

Chính mình hận sự cầu hôn như vậy, còn chờ mong cô có thể cao hứng đáp ứng, kết quả là bị cô nhẹ nhàng băng quơ bỏ qua, trong lòng Cù Nhiên có chút tức giận, ôm thắt lưng của cô không buông.

“Không có nghe em nói đi ăn cơm à? Đi ra ngoài a!”

“Ăn cơm cái gì, vừa rồi anh nói với em cái gì, em không có nghe?” Tiếng oán than của anh.

Đình Đồng sợ anh tức giận, liền ôm lấy cổ anh, hôn cằm anh“Để cho em suy nghĩ một chút? Anh bức hôn sao? Thật là!”

Khó được cô chịu thua, Cù Nhiên quả thực nên tức cái gì khí, ôm cánh tay của cô cũng không cứng nhắc nữa,“Tốt, cho em suy nghĩ, bắt quá em phải nhanh lên, bằng không anh thật sự ra tay đó.” Xem như cho cô bậc thang, anh dùng một câu vui đùa đem đề tài dẫn dắt rồi đi.

Thời điểm ăn cơm, hai người cũng chưa nói cái gì, Cù Nhiên khen cô tiến bộ,“Ngày mai em có bận hay không?”

Đình Đồng dừng đùa, ngẩng đầu lên,“Có việc gì sao?”

Anh có chút bồn chồn,“Mang em đi ra ngoài chơi, có đi hay không?”

Thật sự chính là đi ra ngoài chơi? Vậy sao anh có bộ dáng giật mình như vậy?“Có cái gì đi, em nghĩ không đi.”

“Ách.....” Anh mười phần không hài lòng câu trả lời của cô,“Cùng vài người bạn tụ tập! Anh hỏi lại một lần nữa, em có đi hay không?”

Đình Đồng nở nụ cười,“Sao anh không sớm nói, làm bộ giấu diếm, còn nói‘Đi ra ngoài chơi’, anh sợ cái gì, không nói thẳng?”

Không phải sợ em không đáp ứng sao.

Là ai nói, ban đêm thuộc về thể giới hai người mà cùng nhau điên cuồng.

Buổi tối Cù Nhiên không có trở về, lúc trước cũng có vài ngày anh đòi đến đây ăn cơm, sau khi ăn xong vẫn là thành thật trở về nhà mình, như hôm nay anh không nghĩ về.

Nhìn Đình Đồng ở tại nhà bếp thu dọn chén bát, anh đi qua ôm cô từ phía sau, hô hấp nóng rực của anh phun lên mặt cô, cô liền trốn, thật sự không trốn được nên cười cầu xin anh tha,“Ai nha, đừng quậy a!!em đang rửa chén bát!”

Anh ngậm vành tai cô, cũng không nghe cô nói gì nữa, tay ở eo cô càng ôm chặt hơn, cả hai dính sát vào nhau, cô cảm nhận được anh đang khỏe khấn đứng lên. Cô không dám lộn xộn, chính là tốc độ trên tay nhanh hơn một ít, cô không dám khiêu chiến thần kinh của người đàn ông này, hơn nữa..... Nhất là thời điểm còn ở trong nhà bếp.

Rửa chén bát xong, cô đem bỏ vào tủ, vừa muốn đi ra ngoài, như anh vẫn quần quít không buông.“Còn không đi, em đều đã dọn dẹp xong.” Đình Đồng cứ như vậy tìm vị trí thoải mái ngã vào ngực anh, bên tai nghe tiếng tim đập có lực của anh.

Tay anh vói vào trong quần áo ở nhà của cô, đại đa số người ở nhà thích mặc quần áo mềm mại thoải mái, Đình Đồng cũng không ngoại lệ. Hiện tại trên người cô đang mặc bộ đồ rộng thoải mái, quần dài hồng nhạt, toàn bộ vật áo rộng thùng thình, vì làm việc nên cổ áo có phần thấp xuống thoát ần thoát hiện bộ ngực căng tròn, anh đem tay luồn vào trong áo ôm chặt cái eo nhỏ nhắn sát vào thân mình.

Cô cố gắng nói với anh, thở hổn hển,“Đừng.....Đừng..... Đừng ở chỗ này..... Đây.....đây là phòng bếp.....”

Cù Nhiên đem cô ép vào bếp, hai cơ thể thân mật dính sát vào nhau không khe hở, tay anh nhào nặn bộ ngực mềm mại của cô, cứ như vậy cái lưỡi thorn tho từ phía sau vờn vờn nơi cô cô. Tóc mai rũ xuống, quần áo rối loạn, cả người Đình Đồng đều bởi vì anh mãnh liệt đòi hỏi mà có chút không chống đỡ nổi. Anh thoáng buông có ra một tí, anh liền nhìn thấy cả người cô nhiễm hồng, kiều diễm ướt át như vậy, làm cho anh muốn ngừng mà không được.

Trong cơn mê loạn cô cảm giác được anh đang cởi quần áo của mình, cô thật sự hoảng hốt, người đàn ông này muốn làm nay tại nhà bếp..... A..... Không cần nha, chết người đó.....

Cô bắt lấy tay anh, gắt gao nắm,“Trở về phòng ngủ đi anh..... Đi vào a!”

Người phía sau cười xấu xa,“Tốt, một tí liền đi vào.....”

Đình Đồng còn nghĩ rằng anh phát lương tâm, mà khi cô hiểu được ý anh“Đi vào” Căn bản không giống ý của cô, cả người cô bị anh đi vào, lấy tư thế đi vào từ phía sau mà chậm rãi xâm nhập vào cơ thể cô. Cô chỉ có thể đứng bằng mũi chân, vì chống đỡ sức nặng thân thể của chính mình, chỉ có để hai tay trên tủ bồn rửa chén, tư thế của cô lại giống như đang hòa theo ý của anh, anh bỗng nhiên tăng thêm độ mạnh yếu mà ra vào, vài tháng này cô không có quan hệ, vì thế cô có chút khó thừa nhận anh, cô cần môi chịu đựng.

“Mèo con..... Em thả lỏng, thả lỏng, em thật chặt bảo anh động như thế nào.”Anh dán vào lỗ tai cô vừa cắn vừa nói, một hơi khí nóng chui vào tai cô, mặt cô càng đỏ hơn, một tay hướng phía sau đánh anh, kết quả trọng tâm cơ thể cô thiếu chút nữa ngã về phía trước, bàn tay Cù Nhiên ôm chặt cô, đem cả người cô đều kéo vào trong lòng mình, trước sau không thể như vậy, cô khó chịu cử thân mình cùng anh trong lúc đó hình thành một cái bán hình cung.

Hai người đồng thời lên đỉnh, cả hai run run chỉ có thể dựa sát vào nhau, Cù Nhiên thoáng lui về phía sau một ít, đem cả người cô bế lên ngồi trên bồn rửa chén, chính mình chen vào giữa hai chân cô.

Anh hôn lên xương quai xanh của cô, nhẹ nhàng cắn cắn, lại hơi hơi đi xuống, dừng ở vị trí trái tim cô. Lúc này Đình Đồng làm sao còn muốn cái khác, để mặc anh chiếm lấy cô, phát ra âm thanh rên rỉ.

“Nhớ kỹ..... Vị trí này chỉ có mình anh..... Mèo con có nghe hay không?” Anh giống như ôn nhu lại giống như uy hiếp nói với trái tim cô.

Đầu óc Đình Đồng một mảnh hỗn độn,“Cái gì, cái gì?” Anh nói cái gì? Là muốn một phòng trong nhà cô? Hừ, không thể nào, tính tình anh như thế, nếu ở lại nhà cô, anh có thể chịu ngủ một mình sao?

“Trong lòng..... Trong lòng chỉ có anh, nhớ kỹ nha?”

Cô ngẩn ra, mở mắt ra nhìn anh, trong ánh mắt anh thậm chí phảng phất một tia cầu xin, hai tay ôm lấy anh, lập tức hôn lên môi anh, dây dưa, toàn bộ phòng bếp chỉ nghe được tiếng cơ thể va chạm lẫn nhau, cô tiến đến bên tai anh, khàn khàn nói câu:“Vâng, trong lòng em chỉ có mình anh.....”

Anh mừng như điên, vội vàng hôn cô, anh tăng độ xâm nhập, giống nhau muốn đem cô du nhập vào cơ thể mình, thẳng đến khi cô khóc nói chân bị mặt

bàn mà sát nên đau, cầu xin anh vào phòng, anh còn đang hưởng thụ cảm giác sau cao trào, anh ôm cô đi vào phòng tắm, lại choàng khăn tắm cùng cô ôm nhau ở giường lớn.

Bị anh ôm chặt không khe hở như vậy, Đinh Đồng có chút cảm thấy không thật, từ trong lòng anh ngẩng mặt nhìn anh, lại vừa lúc anh đang nhìn mình, hai người đều xì một tiếng bật cười.

Cù Nhiên đem cô ôm chặt trong ngực, thở ra một hơi, “Mèo con..... Thật tốt!”

“Cái gì thật tốt?”

“Cứ như bây giờ thật tốt! Có thể đem em ôm vào trong ngực.....”

Cô cắn cắn môi dưới, “Cù Nhiên.....”

Anh thể nhưng liền cúi đầu cắn miệng cô, “Còn không sửa đi? Còn Cù Nhiên Cù Nhiên, em gọi tên thân mật sẽ chết à!”

“Ngạ? Kia, gọi anh là Nhiên Nhiên? Nha..... A, đừng cắn, ha ha ha ha.....”

Vài ngày trước khi nghe di Cầm gọi anh như vậy, Đinh Đồng đã giấu cọt anh vài ngày, nói “tên thật dịu dàng” “thật đáng yêu” “tên giống con gái nha”..... kỳ thật từ nhỏ đến lớn Cù Nhiên không thiếu tên thân mật, rõ ràng chính mình có tên không gọi, lại gọi biệt danh, lại cố tình xóa họ, thật sự là tức chết người mà!

Vui đùa đủ, Đinh Đồng vẫn ôm anh, “Trước kia em cái gì cũng đều phải cẩn thận, em sợ hãi bị tổn thương, nhưng em rõ ràng làm tổn thương anh, cho nên..... Thực xin lỗi, là em không tốt, về sau em sẽ học làm thật tốt, nhưng em không biết phải học thế nào cho tốt, vì thế mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh cũng không cùng em so đo, được không?”

Một câu hứa hẹn như vậy, có thể từ trong miệng cô nói ra, Cù Nhiên làm sao còn có thể nói không được, xem ra, anh thật sự đã được báo đáp!!

Anh nhẹ nhàng vỗ về lưng của cô, nỉ non: “Mèo con của anh, mèo con của anh! Yên tâm, anh sẽ ở bên cạnh dạy em nên học như thế nào, ngoan, ngủ đi!”

Ngủ đi! Có thể có một người đàn ông mình yêu ôm ấp đi vào giấc ngủ, Đinh Đồng cảm thấy loại tình cảnh này đối với cô thật xa xỉ, cái này gọi là hạnh phúc? Như vậy, hạnh phúc em, chính là anh mang đến!

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Gặp Bạn Cũ

Beta: Nguyệt Nhi

Lên tầng cao nhất của toà nhà Thiên Vũ, Cù Nhiên buồn bực không thôi, Tề Lão Tứ này lúc nào cũng chọn nhà ăn làm nơi gặp mặt, đi văn phòng anh ủy khuất anh ta sao?

Có vết xe đổ lần trước, nên lần này Cù Nhiên cũng không thúc giục anh ta, để cho Tề Thiên chậm rãi ăn, mặc kệ nói như thế nào, sự tình lần trước nếu không có anh ta hỗ trợ, cũng không thể giải quyết nhanh như vậy.

Thời gian buổi chiều trà của Tề Thiên chấm dứt, bởi bàn đem bàn ăn dọn đi, anh mới lấy khăn lau miệng, “Lần này không nóng nảy nha?”

Cù Nhiên tuy cười như không nói, trong lòng lại nói, ai giống như anh đâu, không ăn no, anh sẽ nói chuyện mới lạ.

Tề Thiên thấy anh không tính đầu võ mồm với mình, nên nghiêm mặt nói: “Tôi đến nói với anh về điều kiện lần trước.”

“Nói đi, anh muốn cái gì.” Anh không thấy kỳ quái.

“Rất đơn giản, vẫn liên quan đến Lưu Lão Thất, lần này cần anh đem cái này giao cho cảnh sát, đã nói hán bắt giữ Hoàng Vĩ Thành phi pháp, còn tổng tiền anh.”

Tề Thiên đem bút ghi âm đưa tới trước mặt anh, nhấn nút mở, bên trong lập tức truyền đến một đoạn đối thoại của Lưu Lão Thất cùng Tề Thiên, đại khái nội dung anh ta hỏi Lưu Lão Thất, nếu Cù Nhiên không đáp ứng số tiền bọn họ đưa ra. Khi đó, Lưu Lão Thất trả lời thực kiêu ngạo, hán ta nói sẽ đem chuyện này công bố với truyền thông, muốn cho gia tộc Cù gia nếm mùi đau khổ, trong đó còn nhắc tới việc cổ phiếu rớt giá.

Cù Nhiên không tiếp tục nghe, ần ngừng, “Đây mới là mục đích anh giúp tôi?” sau khi Hoàng vĩ Thành, anh hỏi bóng gió ba, có đáp ứng điều kiện gì

không. Bây giờ xem ra đây là ý của Tề Thiên.

Tề Thiên khoanh tay trước ngực, “Cũng có thể nói như vậy! Dù sao đây cũng là việc nhỏ, chẳng qua chỉ cần anh lấy thân phận người bị hại nói rõ với cảnh sát. Hẳn không làm khó anh chứ?”

“Không khó sao? Bởi vậy tôi chính mình đem Hoàng gia báo với cảnh sát, cũng giống như đoạn ghi âm này, ảnh hưởng cũng không phải không có khả năng. Hơn nữa, nội bộ các anh mâu thuẫn, lôi kéo tôi vào thanh lý môn hộ, ngày mai anh em các người đồng lòng, không phải đem tôi xử lý sao?” Cù Nhiên nuốt một ngụm cà phê.

“Anh yên tâm, Lưu Lão Thất không có chứng cứ về việc Hoàng Vi Thành từng gây chuyện ở CLB Hào Đình, càng miễn bàn tới xử lý anh, nói tóm lại tôi sẽ không để cho hắn bắt được nhược điểm gì xử lý anh. Thế nào?”

Ngụ ý chính là muốn Cù Nhiên phủ nhận toàn bộ chuyện của Hoàng Vi Thành với người bên ngoài, chỉ là lấy chuyện Lưu Lão Thất bắt cóc tổng tiền mà báo án.

Lúc này Tề Thiên đánh vào điểm yếu của Cù Nhiên, “Anh phải biết rằng, sở dĩ Đình Đồng rời khỏi, là vì anh. Trong đó có bao nhiêu phiền toái, tôi nghĩ anh cũng biết, cho dù các anh có là tổng tài hay quản lý đều có chuyện phiền toái, huống chi nghề chúng tôi làm vốn không trong sạch.”

“..... Được rồi, việc này cứ như vậy đi, chúng ta hết nợ!” Anh đứng dậy lấy bút ghi âm rời đi.

Tề Thiên nhìn Cù Nhiên, hết nợ sao? Không khả năng nha! Anh lừa đi em gái của chúng tôi, đời này anh đừng nghĩ trả hết nợ!!

Cù Nhiên có cảm giác bị người khác hại, tuy rằng rất có thể là do người phụ nữ của anh. Mọi việc thực rõ ràng, bọn họ muốn loại bỏ Lưu Lão Thất, có lẽ là kế hoạch này là bí mật à, nhưng là vì đề ngừa chuyện xấu xảy ra, vẫn là muốn biến anh thành quân cờ trong kế hoạch của họ. Cho nên việc vốn rất đơn giản, bị cô làm cho phức tạp, đem một đám người Lưu lão Thất nổ mìn, trước không đề cập tới vì cái gì cô rời khỏi bang, lúc đó cô đưa ra kế hoạch làm cho nhiều người tức giận, cũng chính là giúp anh, sau này không gặp phiền toái.

Cù Nhiên lo lắng tự hỏi lo, bất quá khi này Tề Thiên mới nói, Đình Đồng rời khỏi là vì anh..... Anh nghĩ đến đây lo lắng trong lòng liền biến mất, thật là như vậy sao? Cô ấy vì anh mà lựa chọn rời khỏi xã hội đen? Được rồi, mặc kệ có phải hay không, chính anh lựa chọn tin tưởng như vậy.

Bởi vì buổi tối có việc, buổi chiều anh tan tầm về sớm, khi sáng anh đã gọi cho di Cầm, nói đi ấy không cần qua chỗ Đình Đồng, anh muốn dẫn Đình Đồng ra ngoài.

Thời điểm ở dưới lầu đội Đình Đồng, mặt Cù Nhiên đã trắng bệch rồi.

“Không phải đã nói với em rồi sao, buổi chiều anh tới đón em, sao còn đi ra ngoài?” Anh không có chìa khóa nhà cô, ở dưới lầu bấm chuông cửa hồi lâu, không thấy ai đáp lại, gọi điện thoại cô, cô lại còn nói mình đi siêu thị.

Hai túi thức ăn lớn trong tay bị anh nghiêm mặt đoạt lấy, Đình Đồng biết mình đuối lý cũng không dám trêu chọc anh, chạy nhanh lấy chìa khóa mở cửa, lại bị anh tức giận lướt qua.

Trong thang máy, Đình Đồng vùng trộm nhìn anh, cô kéo kéo cánh tay của anh..... Qua vài lần, anh vẫn không có động tác gì, “Em là ra ngoài mua một chút đồ mà thôi! Không nghĩ tới trùng hợp như vậy, em vừa đi thì anh tới!!”

Cù Nhiên hừ một tiếng, mở cửa vào nhà, liền lấy chìa khóa cất vào túi.

Đình Đồng hét lớn, “Làm cái gì vậy, lấy chìa khóa cũng không nói với em một tiếng!! Thật sự là.....”

“Thật sự là cái gì nha, nhanh lên, thay quần áo đi, theo anh đi.”

“Tuân mệnh.” Cô nghiêm trang chào kiểu quân đội, thế này mới xoay người chạy lên lầu thay quần áo.

Buổi tối Cù Nhiên mang cô đến trang viên rượu của người bạn, cô nhìn xung quang, thì ra hôm nay không có tiếp khách nha, mỗi người ở đây chắc là bạn tốt của anh.

Hà Cường đi đến trước mặt Cù Nhiên nghênh đón, “Ái chà, hôm nay đến sớm nha.”

Cù Nhiên ôm Đình Đồng, chỉ chỉ Hà Cường, “Nhìn qua giống du côn này, em có thể miễn cưỡng xem như một người.”

“Bà mẹ nó!!” Hà Cường thu hồi thái độ vui đùa, hướng Đình Đồng cười gật gật đầu, “Cô Đình, gọi tôi là Hà Cường là được.”

“Hà Cường, gọi tôi là Đình Đồng đi.” Cô gọi tên đối phương một lần, ý chính là anh cũng gọi tên cô như vậy.

“Ha ha, tốt, về sau tôi gọi cô là Đình Đồng.” Hà Cường đối Đình Đồng vẫn có chút không thích, bởi vì trong mắt anh, cô là loại phụ nữ bám dính đàn ông, lại có bối cảnh gia đình không rõ ràng. Nhưng là anh em mà, nếu Cù Nhiên đã nhận định như vậy, anh sao có thể làm Cù Nhiên mất mặt.

Cù Nhiên nhìn thoáng trái phải, “Dương Thụ đâu?”

“Trước khi các người đến, Yến Tử đến đây quậy phá, la hét kêu nó về.”

Đình Đồng ngồi một bên, nghe Hà Cường giải thích, thì biết Dương Thụ chính là ông chủ của quán rượu này.

Đình Đồng nghe xong gật gù đầu, tò mò, “Yến Tử là ai?”

Cù Nhiên xoa xoa huyệt thái dương, “Giống như em, đều thích ầm ĩ.” Ở nơi công cộng thế này, Đình Đồng cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn anh.

Nói đến Yến Tử, kỳ thật cô ta cũng tính như một nửa thanh mai trúc mã với Dương Thụ đi, sở dĩ nói là nửa, bởi vì bọn họ gặp nhau vào thời trung học, không sớm không muộn. Thời điểm vừa vào trung học, Yến Tử thuộc loại nữ sinh quậy phá, có một lần Yến Tử nghe thấy có một chị em trong nhóm bị nam sinh đẹp trai trường khác ghét bỏ, cô thấy người chị em của mình cá ngựa rầu rĩ, liền tức giận đi tìm nam sinh đẹp trai kia dạy dỗ một tí.

“Em không biết đâu, lần đó bọn anh đi ra ngoài ăn. Lập tức có một đám con gái chạy đến trước mặt, ăn mặc.....Ách, thật ra..., dù sao vừa thấy chính là giống nữ lưu manh, giống tên côn đồ, cầm đầu là một cô gái, ăn mặc trang điểm nhìn không ra bộ dạng gì chính là Yến Tử!” Cù Nhiên nói đến một nửa đột nhiên im lặng. Đình Đồng chờ anh nói tiếp, không ngờ anh cũng học theo mấy tên lưu manh trong tivi, đùa giỡn nữ sinh như vậy, cô chống tay lên cằm, “Anh trai thân yêu, anh tiếp tục kể nữa đi!”

Đình Đồng mặc kệ anh, cô không nghĩ cho anh mặt mũi, anh không nói em sẽ không vui nha! Cù Nhiên lập tức giật mình, đành tiếp tục nói, “Lúc ấy bọn anh vừa thi vượt cấp xong, thành tích cũng không tệ lắm, lập tức đi liên hoan. Em nói nếu một đám nam sinh tới đập phá, bọn anh khẳng định không nói hai lời xông lên đánh lại, cố tình người tới là một đám con gái, ai có thể xuống tay với nữ sinh a. Lúc ấy Yến Tử chỉ vào mọi người hỏi: ‘Trong các anh ai là Dương Thụ? Đứng ra cho tôi!’ thật ra cô ấy chỉ biết tên thôi không biết mặt, tất cả mọi người bọn anh chờ xem nào nhiệt, đều nói thẳng quý đó nọ phong lưu nha, đang chờ chế giễu nó. Em đoán thử đi, thẳng quý đó trả lời thế nào?”

“Trả lời thế nào?”

Cù Nhiên nhin không được cười, “Ha ha.....Thằng quý đó tỏ vẻ không có chuyện gì, cầm đĩa gấp đồ ăn, vừa ăn vừa nói: ‘Dương Thụ? Mới vừa đi rồi, hiện tại cô đuổi theo còn kịp đó!’ ha ha ha ha.....” Ngay lúc đó tình hình còn đang gay cấn...haha.. “Vấn đề là, con nhóc tin thật, mang theo một đám nữ sinh xoay người rồi đi!”

Đình Đồng cũng hiểu được, có chút buồn cười, “Sự việc cứ xong như vậy sao?”

“Không đâu!! Sau khi Yến Tử biết mình bị lừa, cả đám con gái đó chờ bọn anh ở trước cổng trường, thừa dịp thời điểm Dương Thụ đi một mình, mười mấy cái cô gái đem Dương Thụ đánh toi bời. Năm đó, Dương Thụ cũng coi như nhân vật phong vân a, anh cũng thế..... Ai, em đừng có không tin a, người đàn ông của em cũng rất lợi hại! Từ chuyện đó trở về sau Dương Thụ trở thành trò cười trong trường, cứ oan oan báo báo như vậy cũng đã vài năm rồi.”

Hóa ra có chuyện xưa như vậy, Đình Đồng cảm thấy chuyện bọn họ ngọt ngào nha, Cù Nhiên hướng phía sau cô chỉ chỉ, “Dương Thụ, ở đây!”

Dương Thụ kéo Yến Tử đang không được tự nhiên đi tới, trước nói xin lỗi mọi người, sau đó chào hỏi mọi người, như trong lúc ấy cầm lấy tay người phía sau thúi chung không buông ra.

Bọn họ đến gần chỗ Cù Nhiên ngoài xuống, Yến Tử thấy Đình Đồng liền hỏi, “Ôi chào? Cù Nhiên, đây là người nào của anh nha?”

Dương Thụ tóm lấy cô ấy, “Có kiểu nói chuyện như vậy sao?” Nói xong liền hướng Đình Đồng, “Đừng quan tâm cô ấy, tính tình cô ấy xấu như vậy đó.” Lúc trước Cù Nhiên gọi điện cho anh nói mang tới một người, có thể coi trọng như vậy, hiển nhiên không phải bạn gái bình thường.

Cù Nhiên cũng không khách khí Yến Tử, “Dương Thụ, người của cậu không tốt! Về sau dạy dỗ lại đi!”

Dương Thụ thấy Yến Tử muốn xù lông nhím, chạy nhanh đến nói cô ấy đừng gây chuyện với Cù Nhiên.

“Anh giới thiệu chút đi” Hai người đều có một nỗi khổ tâm, cho nên Cù Nhiên đặc biệt thông cảm với Dương Thụ, Anh sẽ không giống như trước làm khó Yến Tử. “Yến Tử, đây là Đình Đồng, gọi chị dâu đi!” Đình Đồng vừa nghe thế liền lấy khuỷu tay huych anh.

Yến Tử cũng không yếu thế, “A? Chị dâu? Chị là người quan trọng của anh ấy? Đúng không.....”

Đình Đồng thấy anh không có biểu hiện gì, Vì thế cô vươn tay ra, “Xin chào, Đình Đồng.”

“Gọi tôi là Yến Tử đi, bọn họ đều gọi tôi như vậy. Chắc chắc..... Đáng tiếc, người tốt như vậy, tại sao gặp Cù Nhiên, giậm chân giậm dứ a, đây là.....”

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tưởng Tốt...

Beta: Nguyệt Nhi

Yến Từ cũng không yếu thế, “A? Chị dâu? Chị là người quan trọng của anh ấy? Đúng không.....”

Đình Đồng thấy anh không có biểu hiện gì, Vì thế cô vươn tay ra, “Xin chào, Đình Đồng.”

“Gọi tôi là Yến Từ đi, bọn họ đều gọi tôi như vậy. Chắc chắn..... Đáng tiếc, người tốt như vậy, tại sao gặp Cù Nhiên, giậm chân giậm dừ a, đây là.....”

Ở trong quá rượu này ăn qua bữa tối, đám đàn ông ở một bên bình phẩm rượu, Đình Đồng đối với rượu không thích, hướng chỉ bình phẩm về rượu vang, cô lại không biết gì cả, cho nên không đi cùng bọn họ, vừa lúc Yến Từ cũng đang cực kì nhàm chán, Đình Đồng đến chỗ cô ấy nói chuyện phiếm.

Hai người bọn cô đi dạo ở vườn hoa trong quán rượu, Yến Từ thật sự là một cô gái không thể ngồi yên, vừa ra bên ngoài thấy cái gì cũng phải sờ bên này mò bên kia, trò chuyện cùng Đình Đồng một chút, chưa đến hai ba câu, liền đề cập tới công tác của cô ấy, “Cô không biết anh mất đám Boss trong công ty của tôi có cao bao nhiêu đâu nha!” Yến Từ đang đi, liền quay lại đối mặt với Đình Đồng, “Tôi vừa mới vào công ty, bọn họ nhìn tôi không vừa mắt, dù sao tôi cũng tốt nghiệp từ trường đại học lớn nhất nhì nước, vậy mà họ xem tôi như một chân pha trà mà sai việc, tôi làm báo cáo, làm đề án, nói chung làm bất kì cái gì, bọn họ ngay cả xem cũng không thèm nhìn một cái, liền nói một câu ‘Cô làm lại đi, rất nhiều cái làm không đúng, đi theo mọi người học tập nhiều vào.’ cái gì nha, bọn họ thật là.....!”

Yến Từ lòng đầy căm tức, Đình Đồng lại thấy nhưng không thể trách, “Bọn họ có cân nhắc của bọn họ nha! Xã hội đó mà, phần lớn tám chín phần mười xin việc đều dựa vào quan hệ cá nhân, thân thế, hoặc là vận may. Kỳ thật chúng ta nghĩ lại đi, trên đời này có mấy ai được như ước muốn đâu? Người có năng lực nhiều lắm, cho nên mọi người có tiêu chuẩn khác nhau.”

Yến Từ nghe Đình Đồng nói có đạo lý như thế, cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng cô ấy cùng mình không lớn bao nhiêu, nhưng cô ấy chín chắn như vậy, thật không sánh bằng, cô ấy có một chút oán giận đều không có.

“Đình Đồng, cô bao nhiêu tuổi?”

Đình Đồng bị câu hỏi của Yến Từ làm cho sững sốt, “Ách..... Tôi mới hai mươi lăm.”

“Á..! Cô so với tôi còn nhỏ tuổi hơn nha, sao tôi có vẻ ngây thơ hơn cô nhỉ.” Yến Từ nhìn cô cười tà hồi, “Cô không phải cố ý nói nhỏ tuổi hơn chứ? Mà, không phải thật chứ?”

Đình Đồng bật cười, “Vâng..vâng, tôi đã bốn mươi tuổi rồi!”

Thời điểm Đình Đồng cùng Yến Từ trao đổi số điện thoại, Cù Nhiên kéo cô lên xe, thấy vậy Yến Từ không cam chịu, hướng Đình Đồng thét to, “Đình Đồng, nhớ gọi điện thoại cho tôi nha, hai chúng ta cùng đi chơi!”

“Ừm, đã biết.”

Cù Nhiên lái xe đi, lúc này đoạn đường có vẻ hơi nhiều xe nên bị kẹt. Lúc dừng xe Cù Nhiên liền kéo tay cô qua hôn, anh hỏi, “Có mệt hay không?”

Cô lắc đầu, mệt cái gì a, cô chơi rất vui vẻ.

“Em cùng Yến Từ nsao lại ở cùng một chỗ? Anh còn lo lắng tính tình cô ta không hợp với em.” Yến Từ cùng bọn anh gặp mặt vài lần, duy nhất chính là không thấy bọn họ mang theo bạn gái, có một lần Hà Cường mang theo bạn gái nhỏ tới, bị lời nói lạnh nhạt của cô ta, làm cho phát khóc.

“Như thế nào, anh nghĩ bọn em sẽ đánh nhau sao.”

“Sẽ không, Yến Từ có thể đánh thắng em sao, em rất mạnh nha!”

“Em nghĩ anh muốn cùng em đánh nhau thì có?! Hừ? Nói, có phải hay không?”

“Về nhà xem anh xử em thế nào, bây giờ anh đang lái xe không được quậy!” Hai người ngồi đằng hoàng lại, Cù Nhiên hỏi: “Đêm nay đến nhà anh? Nếu đưa em về còn phải đi nửa vòng thành phố.”

“Vâng.” Sao cũng được, nhà nào gần hơn thì đến nhà đó.

Xe không tiến vào nội thành mà đến biệt thự lưng chừng núi của anh.

Sau khi tắm rửa xong, Đình Đồng liền cảm thấy mệt mỏi, cô đang mặc áo sơ mi của Cù Nhiên trên người, áo anh cô mặc rộng thùng thình, chiều dài vừa tới bắp đùi, cô không biết anh ở thư phòng làm gì, Đình Đồng cũng không đi tìm anh, sấy tóc xong liền chui vào giường, thời điểm Cù Nhiên vào phòng, cô đã ngủ.

Anh nhẹ nhàng thay cô đắp lại chăn, sau đó ôm chặt cô lòng mình, nghe tiếng hít thở của cô, anh chậm rãi vỗ về lưng cô, coi như hết đi, cho dù chuyện Lưu Lão Thất cô có tính kế với anh, cũng không quan trọng bằng việc cô đang ở bên cạnh anh, “Về sau không cần nghĩ tính kế ai cả, tất cả đều có anh rồi!”

“Ừ..?” Trong lúc ngủ mơ màng, cô nói ra một câu, anh vỗ nhẹ cô một hồi, liền chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, Đinh Đồng tỉnh dậy trước, cô tròn mắt nhìn gương mặt phóng đại của người nào đó, khi này cô còn bị dọa một chút, cô nhìn Cù Nhiên ngủ thực say, cô không dám làm động tác mạnh sợ anh thức giấc. Đinh Đồng nhẹ nhàng chui ra từ trong lòng anh, giúp anh đắp lại chăn, đi chân không xuống lầu làm bữa sáng.

Đêm qua ăn ở bên ngoài, Cù Nhiên ăn rất ít, cô vốn nghĩ về nhà làm cho anh thức ăn khuya, kết quả nằm một tí liền ngủ, cái gì cũng không làm.

Mấy hôm nay, dì Cẩm đều biết anh đến nhà cô, cho nên không chuẩn bị nhiều nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh, cô đem đậu đen rửa sạch sau đó bỏ vào cùng với sữa đậu nành xay, lại lấy ra mấy quả trứng gà, mấy cây hành, một ít jam bông, hai ngày nay cô theo dì Cẩm học nấu ăn, cũng có xem trong sách nấu ăn có hướng dẫn cách làm bữa sáng dùng bã đậu với hành thành bánh, vừa có dinh dưỡng lại không lãng phí nguyên liệu nấu ăn.

Sữa đậu nành đánh lên dùng tấm vải để loại bỏ bã đậu nành. Thái nhỏ hành cùng jam bông cho vào tô bột khuấy đều, bỏ thêm một chút gia vị hay dùng lên bề mặt đảo lên cho thấm vào bột.

Toàn bộ đều đã chuẩn bị xong, cô dọn ra bàn, tính đi lên gọi anh, đã nghe tiếng bước chân của Cù Nhiên đi xuống, cô cũng không quay đầu, vừa dọn chén đĩa vừa nói: “Thức ăn còn nóng, anh mau đến ăn.”

Mới sáng sớm vừa bước xuống lầu liền thấy cô mặc áo sơ mi thật to đứng bên bàn ăn, có đôi khi bởi vì cô làm động tác mạnh mà vạt áo cơ hồ kéo qua bắp đùi, lộ đôi chân dài trắng nõn, anh nhìn mà nóng cả người. Từ phía sau ôm lấy cô, tay liền theo trượt theo đùi trượt đi vào trong.

Đinh Đồng để cho anh ôm, nhưng tay thì ấn lại không cho anh hành động. Mới sáng sớm cô không muốn bị anh ép khô, “Anh còn đi làm mà, đừng quậy!”

Đã qua cuối năm, hơn nửa nhiều chuyện đều đã đi vào quỹ đạo, Cù Nhiên không bận rộn như trước nữa, anh liền dán vào tai cô nói: “Hôm nay anh sẽ không đi làm.” Ôm thân hình mềm mại thơm mát trong ngực có cảm giác thích thú, an toàn, ngay cả Đường Huyền Tông đều nói “Từ nay về sau quân vương không còn hướng đi”, huống chi anh chỉ là người dân ông bình thường.

Đinh Đồng biết anh không nói đùa, cảm giác tay anh lại càng không thành thật, vội vàng đem suy nghĩ vài ngày trước của cô nói với anh, hy vọng có thể dời đi chú ý của anh.

“Vừa đúng lúc, chúng mình đến nhà anh.”

“Cái gì?” Cù Nhiên còn đang nhắm mắt vui đùa vào cổ cô, lập tức ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn nàng, anh nghĩ không phải mình nghe lầm chứ.

Đinh Đồng đẩy anh ngồi vào ghế, “Nhanh ăn đi, đêm qua em thấy anh ăn không nhiều. Ném thử xem, lần đầu tiên em làm đó.”

Cù Nhiên cắn một miếng, xốp giòn ngon miệng, hương vị bên trong có chút mùi dầu vừng, bất quá anh không quên, “Em đừng ngắt lời, vừa rồi em nói thế nào? Đi đến nhà của anh?”

Đinh Đồng đem sữa đậu nành rót vào ly, để trước mặt anh, chờ anh uống một ngụm mới trả lời, “Đúng vậy, ba anh để dì Cẩm chăm sóc em lâu như vậy, em cũng nên nói lời cảm ơn.”

“Không quan trọng!” Cù Nhiên cúi đầu ăn, mắt híp.

“Không được, con bọn họ ở với em lâu như vậy, em cũng phải đi yêu cầu cái danh phận chứ, không phải.....”

Cù Nhiên nghe thế, ngẩng đầu thật mặt, mặc kệ cô ấy cười, cô ấy giống như biết anh sẽ có phản ứng này. Anh biết cô đang đùa giỡn mình, anh để tay cô trên mặt bàn, “Em lặp lại lần nữa.”

“Em phải đi yêu cầu bọn họ cho em danh phận, con bọn họ ở với em lâu như vậy, cũng không thể để như vậy, em bắt anh chịu trách nhiệm!” Cô nói xong liền nhin không được nở nụ cười, đem bộ dạng cố ý giả vờ nghiêm túc phá hủy.

“Em thật sự đã nghĩ kĩ?” Cù Nhiên thận trọng hỏi cô, giống như sợ câu nói kia là cô nói đùa.

Trên bàn ly sữa đậu nành còn lượn lờ hơi nóng, đĩa thức ăn thơm ngon, trên bàn com một nam một nữ ngồi đối diện, ăn mặc đơn giản bất quá nhẹ nhàng thoải mái, rất giống không khí gia đình. Nhưng ngay bây giờ tại gian phòng này, không gì tồn tại, chỉ có giờ này khắc này, hai con người, hai trái tim, chính là toàn thế giới!

Đinh Đồng trịnh trọng gật đầu, “Mọi chuyện em đều sẽ nỗ lực cố gắng, cùng lắm thì không có kết quả, lần này em cố gắng hết sức để sau này không nuối tiếc.”

“Sẽ không, chỉ cần em nguyện ý đi từng bước về phía anh, còn lại anh sẽ chạy tới bên em.” Anh không biết Đinh Đồng nghĩ như thế nào, là vì anh sao? Anh không có làm cái gì a, thậm chí sau đó cũng không có nhắc lại về tương lai hai người, nhưng mặc kệ nói như thế nào, cô ấy có thể tiếp nhận anh không phải sao? Cô nguyện ý đi về phía anh, nguyện ý đi vào cuộc sống của anh, tuy rằng cô ấy cũng không xác định có thể làm được hay không, nhưng ít ra cô bước ra bước đầu tiên, cho nên chuyện sau này liền giao cho anh.

Đinh Đồng bị anh nhìn có chút ngượng ngùng, “Ăn nhanh lên, bằng không nguội bây giờ.” Lúc trước có lẽ cô gây cho anh nhiều thất vọng quá, cho nên bây giờ cô chỉ vì hai người mà cố gắng một chút đã làm cho anh cao hứng như thế. Cho dù miệng đầy thức ăn, Cù Nhiên vẫn nhin không được mừng rỡ,

khỏe miệng giờ lên, cô giúp anh lau mảnh bánh vụn bên miệng “Anh ăn chậm một chút! Lần đầu tiên em làm, ăn được không?”

“Ừ..... Ăn ngon.....Em có tổ chức làm bà chủ gia đình đó.”

Người này, thật đúng là...

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Không Vui Trong Tan Rã

Beta: Nguyệt Nhi

Giữa trưa, Cù Văn Thanh nhận nhả đùa nghịch quân cờ trong tay, cảm giác về hưu thật sự làm cho con người ta thoải mái mà, không cần tính kế với nhau, không cần tìm hiểu tâm tư người khác, không cần tranh đoạt....., cứ sống cuộc sống bình thường như bây giờ, mấy năm này lớn tuổi ông mới hiểu được điều này, kỳ thật cuộc sống thân nhiên mới là thật vui vẻ.

Hoàng Tô Vân ở trong phòng bếp hầm canh, bà hỏi đi Cầm bên cạnh, “bà nói hôm nay Nhiên Nhiên trở về rốt cuộc có chuyện gì? Như thế nào đột nhiên nghỉ về nhà nha?”

Di Cầm cũng không phải biết rõ, nhưng kỳ thật trong lòng bọn họ đều có chút cảm giác, lần này trở về có liên quan đến Đình Đồng.

Hai người vừa đi vừa nói.

Di Cầm đi theo sau Hoàng Tô Vân từ phòng bếp bước ra, thấy hai người Đình Đồng đứng dậy chào hỏi, cho dù Hoàn Tô Vân không muốn thì vẫn mang phong cách quý phái hướng Đình Đồng mỉm cười. Nhưng khi nhìn con trai nắm tay Đình Đồng không buông, trong lòng vẫn có chút không vui.

Cù Nhiên biết mẹ không vui, nên cười nói, “Mẹ, mẹ không vui khi thấy con về nhà sao, cười một cái đi nha, mẹ làm mặt nghiêm như vậy mau già lắm.”

“Thằng oắt con, con nói chuyện với mẹ như thế hả?!” Hoàng Tô Vân thấy con trai làm nũng, sắc mặt cũng không khó coi nữa. “Nhanh đi rửa tay, chuẩn bị ăn cơm.”

Cù Nhiên dẫn Đình Đồng đến phòng vệ sinh rửa tay, anh nghĩ đến con mèo nhỏ không sợ trời không sợ này, từ sáng đến giờ vẫn không yên tâm, cho dù cô ấy nói không có việc gì, anh vẫn nhìn cô mà lo lắng.

Đình Đồng để tay vào vòi nước, nghĩ tí nữa có thể phát sinh chuyện gì, mà nghĩ biện pháp giải quyết, cô thật sự rất sợ hãi, trách không được có câu con dâu xấu cuối cùng vẫn phải gặp mẹ chồng. Vốn cô nghĩ có nên mang theo quà hay không, như nghĩ lại bọn họ có thiếu cái gì sao? Cù Nhiên cũng nói theo tính tình của ba anh, mang theo quà cáp đến ngược lại ông ấy càng mất hứng, cuối cùng hai người tay không mà đến..... hiện tại cô lại cảm thấy có phải hay không rất sơ suất, mặc kệ nói như thế nào, lễ nghĩa vẫn phải có, đã biết vậy như cô vẫn tay không mà tới đó thôi, thật sự kỳ cục..... Ai nha..... Loạn muốn chết! Quên đi, bọn họ có thể ăn thịt cô sao. Bất quá..... cũng khó nói. Con trai người ta bị cô.....

“Nghĩ cái gì thế?” Cù Nhiên giúp cô đóng vòi nước, dùng khăn lau tay cô, liền kéo cô vào lòng, xoa mặt, “Không có việc gì, có anh ở đây! Lát nữa em đừng nói cái gì, mọi việc giao cho anh.”

Đình Đồng không biết nên nói gì, anh có thể vì cô làm như vậy, cô còn có lý do trốn tránh sao? Cô cảm thấy nếu mình trốn tránh sẽ bị thiên lôi đánh chết.

Thời điểm đi ra ngoài, đồ ăn đều đã dọn xong trên bàn, thức ăn thật phong phú, Đình Đồng không biết nhà anh khi ăn có phải đều như vậy hay không, cô nghĩ lần trước tới đây ăn bữa cơm tất niên, cùng hiện tại đều giống nhau, cô chỉ hy vọng không cần giống như lần trước, tan rã trong không vui.....

Cù Văn Thanh từ trên lầu đi xuống, thấy Đình Đồng cũng không có phản ứng gì lớn, vẫn giống như mọi lần ngồi vào vị trí chủ nhà, nói mọi người bắt đầu ăn cơm.

Đình Đồng hiểu được bây giờ chưa phải lúc nói chuyện, tính chờ ăn cơm xong sẽ nói, cô không ngờ Cù Văn Thanh mở miệng trước, “Sức khỏe cô thế nào? Có chỗ nào không tốt?”

Cô dừng đũa, gật đầu, “Đã không sao rồi, thời gian qua ít nhiều cảm ơn ngài đề đi Cầm đến chăm sóc cháu, về sau đi Cầm không cần phiền toái nữa.”

“Ừm, tôi cần chính là những lời nói này?” Cù Văn Thanh nghĩ nếu mục đích cô ta đến đây để nói mình không sao, không bằng liền hoàn toàn đẩy ra.

“Ba.....” Cù Nhiên nghe ra giọng nói của ba có chút mất hứng, anh không tự giác căng thẳng.

Đình Đồng buông đũa, ngồi thẳng, “Không chỉ chuyện này, cháu còn muốn nói chuyện của cháu cùng Cù Nhiên. Chúng cháu nghĩ nên nói cho người lớn trong nhà biết, đương nhiên cũng hy vọng hai bác đồng ý.”

Thật điên rồ, chuyện này không phải nên để bạn trai đến nhà gái nói phụ trách sao? Sao hai đứa nó có thể làm trái ngược lại như thế?

Ở dưới bàn Cù Nhiên cầm chặt tay Đinh Đồng, “Ba, mẹ, chuyện của con cùng Đồng Đồng mọi người đều đã biết, con hy vọng ba mẹ không có ý kiến gì” Bằng không chúng con cũng sẽ không hạnh phúc Anh- Cù Nhiên là sẽ nói những lời này sao? Sẽ không, anh ngay cả nghĩ cũng không có nghĩ như vậy, cho nên, anh nói câu khác: “Đương nhiên, nếu ba mẹ có ý kiến con cũng không có biện pháp, sau này chúng con sẽ dọn ra ngoài, tuy rằng từ nhỏ đến bây giờ con đều thích sinh hoạt ở nhà, nhưng thật sự cần phải đi, con có chút không đành lòng.”

“Câm miệng!!! Hai đứa đi theo tôi lên lầu!!” Cù Văn Thanh đem chiếc đũa ném xuống, chấp tay sau lưng liền lên lầu.

Hoàng Tô Vân có chút lo lắng, tính tình ông xã cùng con trai đều cực kì cố chấp, nếu thật sự nói hai ba câu không hợp liền đem cái nhà này phá tan thành từng mảnh, bà gấp đến độ muốn chết, không biết nói gì, chỉ có thể chỉ vào hai người, “Hai đứa.....hai đứa, ai.....hai đứa nhỏ này!!!”

Cù Nhiên cũng không có biện pháp, thật sự anh không muốn làm cho ba mẹ tức giận, cho nên anh biết chính mình đang làm cái gì, cho dù tình cảm là thứ khó nắm bắt nhất trên thế giới, anh nghĩ cho mình điên cuồng một lần, cho dù tình cảm này là sai lầm, anh cũng muốn sai lầm một lần!! Huống chi, nếu anh không cố gắng, thì ngay tình cảm này có sai lầm hay không cũng không biết.

Anh vỗ vỗ bàn tay hơi lạnh của mẹ để trấn an bà, sau đó nắm tay Đinh Đồng đi lên lầu. Ngay tại chỗ rẽ cầu thang, Đinh Đồng dừng bước chân lại, nắm chặt tay anh dặn, “Lát nữa anh đừng xúc động nói cái gì, để em nói được rồi, anh phải nhớ kỹ, còn nữa đó là ba anh, bất kể thế nào cha con anh không thể đoạn tuyệt quan hệ, cho nên anh quên ngay ý nghĩ đó đi. Em có con, em biết tâm tình của bậc làm ba làm mẹ, anh hiểu em chứ?”

Như thế nào không hiểu! Con mèo nhỏ của anh, trước sau đều lo lắng thay người khác, chẳng qua lần này rốt cục thay đổi “Người khác” là anh, Cù Nhiên gật đầu đáp ứng, nhẹ nhàng nheo chớp mắt cô, “Đi thôi, đi lên.”

Hít sâu, hít sâu.....Cái gì đến sẽ đến, hai người ngồi đối diện sắc mặt xanh mét của Cù ba.

“Hai đứa đã không còn nhỏ! Chẳng lẽ muốn mấy người già chúng tôi dùng thái độ la hét trẻ con dạy dỗ hai đứa??” Vốn những lời này chỉ nên nói với con trai là được rồi, như ông biết sẽ không có tác dụng, vì thế ông cũng nên nói thẳng với Đinh Đồng, hy vọng cô gái này có thể nghe một chút.

“Chú” lần đầu tiên Đinh Đồng xưng hô ông như vậy, “cháu biết thân thế hoàn cảnh của cháu cùng cù nhiên rất không môn đăng hộ đối.”

“Hừ.....” Ông Cù hừ lạnh một tiếng.

Cù Nhiên nhin không được muốn phản bác, cho dù là ba mình cũng không thể đối đãi Đinh Đồng như vậy a! Anh không biết thân thế của cô có cái gì không tốt để người khác xem nhẹ! Mặc dù ba mình, anh cũng rất khó chịu. Đinh Đồng ấn chặt tay anh trên đùi, cô biết anh muốn bảo vệ cô, nhưng không cần anh phản ứng mạnh như vậy.

Đinh Đồng luôn mỉm cười, “Chú lo lắng rất đúng, chú cảm thấy cháu không xứng với hoặc là thế nào, đều đúng. Nhưng là, chú à, thân thế là thứ cháu không thể lựa chọn a! Cháu cũng rất muốn sinh ra trong một gia đình bình thường, có ba có mẹ, cuộc sống cả đời cứ như vậy trôi qua.”

“Chúng tôi không quan trọng xuất thân của cô, chúng tôi cũng không phải gia đình muốn chọn con dâu môn đăng hộ đối, nhưng cô là loại người nào, cô hẳn biết rõ hơn bất cứ người nào!” Một người liên quan lớn đến xã hội đen, dựa vào cái gì nghĩ Cù gia bọn họ có thể tiếp nhận cô ta.

Cù Nhiên phát tức, “Ba, ba nói những lời này có ý gì, cái gì gọi cô ấy là loại người nào, từ nhỏ ba đã giáo dục con cùng Cù Trà không nên khinh thường người khác, hiện tại chính ba làm như thế sao?” anh thật sự không có biện pháp dễ dàng tha thứ người khác nói Đinh Đồng như vậy.

Đinh Đồng cũng không giận, mấy năm nay người trước người sau châm chọc, khiêu khích cô không ít, “vâng, chú nói rất đúng, nói trắng ra cháu là xã hội đen, lưu manh đầu gấu. Nhưng đối với nhiều người khác, bề ngoài khoác chiếc áo giả nhân giả nghĩa, miệng thì nói đạo lý, trên thực tế làm những chuyện so với chúng cháu càng xấu xa tồi tệ hơn, cho nên cháu ngược lại cảm thấy mình càng sạch sẽ hơn người khác.” Cho tới bây giờ cô chưa bao giờ lương thiện, để người khác coi thường cô.

“Giả nhân giả nghĩa? A.....”

“Ba, ba đừng quên, người khác không nói, ngay đây có Vĩ Thành đó thôi. Muốn nói đến xuất thân, Vĩ Thành cũng có, ông ngoại cũng tính là dòng dõi tri thức, gia đình cậu cũng giàu có, ba thấy Vĩ Thành thế nào? Nói trắng ra Vĩ Thành dựa vào gia đình, cho nên có ưu thế hơn người khác một chút? Suốt ngày khoe khoang, gây họa!”

“Được rồi, hai đứa đừng phí lời với ta!! Cô Đinh, chuyện lần trước ở bệnh viện, cảm ơn cô, nếu đến cô tới Cù gia chúng tôi làm khách rất hoan nghênh. Nhưng cùng con trai tôi, không có khả năng!! Hai đứa đi ra ngoài đi!” Mọi lời nói của cô đều bị ông gạt bỏ, nhất thời suy nghĩ của ông ấy sẽ không có chuyển biến gì tốt. Tuy rằng trước đó Đinh Đồng đã nghĩ đến kết quả này, nhưng thời điểm trở thành sự thật, trong lòng cô thất vọng không nhỏ.

Cù Nhiên cũng biết suy nghĩ của ba nhất thời không dễ dàng thay đổi. Anh kéo Đinh Đồng đứng lên, đi ra từng bước rồi quay đầu lại, “Ba, con vẫn nói câu kia, chuyện con cùng Đinh Đồng đã như thế, con sẽ cùng cô ấy kết hôn, mặc kệ ba mẹ có phản đối hay không!!”

Ngay lúc đó Đinh Đồng có cảm giác cô chỉ như thế là đủ, thật sự đủ, đời này có một người đàn ông vì cô mà bất chấp mọi thứ như vậy, cô thấy viên mãn lắm rồi! Cả đời sống như vậy đi!

Đương nhiên, Cù Văn Thanh bị tức không nhẹ, thẳng con thối, ông nuôi nó lớn như thế, cút đi, không có tiền đồ, không có tiền đồ !!!

Sau khi xuống lầu, Cù Nhiên cùng mẹ nói vài câu, nói con đi trước, Hoàng Tổ Văn cũng biết trường hợp như vậy, giữ hai đứa ở lại cũng vô dụng, chỉ sợ càng thêm phiền, bà dặn vài câu, bảo anh “Có chừng có mực”, “Lúc còn nhỏ một ít”, “Đừng suy nghĩ nhiều”..... bà nói rất nhiều.

Lại một lần tan rã trong không vui, trên đường trở về hai người cũng không nói gì, Cù Nhiên nghĩ dù sao buổi chiều đều không bận việc, trong lòng lại đang phiền, liền dẫn cô lên núi.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Bắt Cóc...

Beta: Nguyệt Nhi

Theo góc độ từ trong xe nhìn ra, thật sự có thể quan sát toàn bộ thành phố, nhưng Đinh Đồng không có tâm tư thưởng thức, lại bị ôm chặt không cử động được, “Chúng ta làm như vậy có phải sai lầm rồi hay không? Em không muốn có kết quả như vậy?”

Cù Nhiên đề lên người cô mà hôn, cho đến khi cô thở hồng hộc mới buông, “Em đúng vậy, anh cũng không muốn như vậy, việc này sớm hay muộn đều xảy ra, anh không trách em!” Anh chần chờ một chút, “Mèo con, lời nói của ba anh, em đừng để ý, bọn họ nghĩ không có nghĩa là anh.....”

Những lời tiếp theo của anh bị cô hôn mà nuốt vào trong, thẳng đến khi không thở nổi mới buông ra.

“Cù Nhiên, em có nên nói cho anh biết những chuyện trước kia của em hay không?” cô không xác định, cũng không tự tin, không biết nói với anh, về sau sẽ có kết quả ra sao. Đoạn kí ức kia đã bị cô che giấu rất tốt, nếu không phải cô nguyên ý nói ra, người bên không thể điều tra ra được.

Cù Nhiên ôm cô, “Không cần! Em không cần nói cho anh biết. Quá khứ của em không có anh tham gia, nếu nói không hiểu kỳ là không có khả năng, nhưng anh biết em không muốn nhắc tới, đã không muốn nhắc tới lại không thể quên nhớ, em nên đặt nó vào nơi sâu nhất trong đáy lòng. Anh không cần em kể lại, anh chỉ hy vọng em nguyên ý cùng anh nói đến tương lai.”

Đinh Đồng ngẩng ngốc nhìn anh, ánh mắt sụp xuống nước mắt theo đó mà chảy ra, “..... Cù nhiên, cảm ơn anh, thật sự. Cảm ơn anh!”

“Đưa ngốc.” Anh hôn nhẹ đỉnh đầu của cô, mọi người sinh ra đều không giống nhau, hiện tại Cù Nhiên chỉ muốn nói cho Đinh Đồng biết quá khứ đã qua không quan trọng.

Thời điểm Đinh Đồng cảm thấy vô cùng cảm động, điện thoại của cô vang lên. Giọng nói Tề Thiên thật hoảng hốt, làm cho trái tim cô đập nhanh hơn.

“Thùng Thùng..... Hạo Hạo mất tích, em mau trở về đi!” Sắc mặt cô liền tái nhợt, cúp điện thoại, Đinh Đồng vội vàng nói Cù Nhiên mau mau trở về nội thành.

“Hạo hạo mất tích..... Mau, mau trở về.....”

Cù Nhiên nghĩ sự việc có lẽ không nghiêm trọng như vậy, vừa khởi động xe vừa an ủi cô: “Không có việc gì không có việc gì, có lẽ Hạo Hạo chạy tới nơi nào đó chơi thôi, em đừng nóng vội.”

Đinh Đồng gắt gao nắm chặt tay, trong đầu nghĩ rất nhiều nguyên nhân, từ từ nói: “Không tốt ! Lưu Lão Thất, nhất định là Lưu Lão Thất.....”

Sắc mặt Cù Nhiên nhanh chóng trầm xuống, buổi chiều ngày hôm qua anh đem đoạn ghi âm kia cùng chỉ phiếu ngân hàng giao cho cảnh sát làm chứng cứ, hơn nữa lợi dụng quan hệ của mình trước tiên đem đối phương điều tra. Anh không nghĩ sự việc xảy ra nhanh như vậy, mới một ngày đã bị làm cho đối phương chó cùng rứt giậu, hiện tại đem cục cựa bắt cóc, chắc cái gì cũng đều có thể làm được.

.....

Đến nhà Bành Tấn Hoa, Tề Thiên, Tiểu Ngưu đã sớm có mặt ở bên trong thương lượng biện pháp, mọi người cũng không ai kiêng dè Cù Nhiên, Tề thiên trước hết nói với cô, “Thùng Thùng, vừa rồi Lưu Lão Thất gọi điện thoại tới, Hạo Hạo bị hắn ta bắt cóc. Hắn nói..... muốn em tự mình đến đó, mới thả cục cựa.”

Đinh Đồng không hề nghĩ ngợi, “Được, em đi, hắn có nói địa điểm không?”

Tiểu Ngưu cau mày, “Không được, hắn rõ ràng là muốn mạng của em, em đi còn có thể sống trở về sao?!”

“Cho dù thế nào em cũng phải cứu cục cựa.”

“Được rồi!” Bành Tấn Hoa vẫn đưa lưng về phía bọn họ rống to, “Bình tĩnh một chút, biết rõ là cái bẫy còn đi không phải chịu chết sao! Đừng có ngu

ngốc làm việc vô dụng như vậy, con mẹ nó! Không ai được đi đâu hết.” Con trai bị bắt cóc, anh so với ai đều lo lắng hơn, tính cách đứa nhỏ kia cứng mềm không ăn, ở trong tay Lưu Lão Thất, còn không biết chịu bao nhiêu khổ đau, anh cũng hoảng sợ, nhưng anh chỉ có thể bắt buộc chính mình bình tĩnh, tìm ra biện pháp tốt nhất, nếu không, không chỉ cứu con trai không được, còn bị mất đi vài người.

“Vậy bây giờ phải làm sao? Em không thể để Hạo Hạo ở bên kia một mình, cục cưng của em làm sao bây giờ?” Đinh Đồng hoảng loạn đứng lên, hai tay ôm lấy chính mình, sốt ruột liền khóc lên.

Cù Nhiên đi đến ôm cô vào lòng, “Có cần anh giúp gì không?”

Không đợi có người đáp lại, cửa lớn bị người đẩy ra, một đám người mang theo thiết bị đi phía sau Tả Mộng Lam vào nhà.

“Mọi người mau đem thiết bị lắp đặt lại, bọn cướp tùy thời có khả năng gọi điện thoại tới..... mấy người đi lên lầu, mấy người khác ở dưới, Tiểu Trương cậu mau nhìn xem bên ngoài xe đã đi chưa? Không đứng lắp tức thúc giục bọn họ rời đi.....”

Trong con giận dữ Bành Tấn Hoa, vịn chặt cổ tay của Tả Mộng Lam: “Cô quây còn không đủ sao? Hiện tại lại là đùa cái gì?”

“..... Tôi phụ trách đón Hạo Hạo về nhà, đứa nhỏ là từ trong tay tôi bị bắt cóc, tôi không thể mặc kệ ngồi xem!”

“Mang theo người của cô, cắt cho tôi!! Tôi không có báo án!! Không cần các những người này!”

“Anh đừng có như vậy được không? Loại việc bắt cóc này cảnh sát so với các anh có kinh nghiệm hơn, anh tin tưởng tôi được không!” Tả Mộng Lam cũng sốt ruột, nếu cô chú ý hơn, Bành Hạo có thể bị người khác bắt cóc sao, cho nên cô bị Bành Tấn Hoa nặng to một tiếng, nhưng cô nghĩ lại, chắc anh ta sẽ nghiêng về phía cô.

“Bị bắt cóc là con tôi.....” Anh hiểu rõ mấy người trong hắc bang, không đơn giản chỉ bắt cóc như vậy, cảnh sát đối với hắn, không có tác dụng!!

Nước mắt Tả Mộng Lam đảo quanh hốc mắt, cô bắt buộc chính mình không khóc: “Tôi biết hiện tại anh hận tôi, chỉ cần tìm đứa nhỏ trở về, tùy anh muốn đánh muốn mắng thế nào cũng được.” Gương mặt cô rất nhanh đầy nước mắt, “Ít nhất chúng ta có thể truy tung tích bọn cướp qua điện thoại, xác định địa điểm của bọn họ, việc này các anh có thể làm được không.”

Đám người cảnh sát nghe cô nói như vậy, thật sự không vui, bọn họ không ngờ có ngày mình làm trợ thủ cho người khác?

Bành Tấn Hoa nghe xong, nhìn những người khác, sau đó buông cô ra, hỏi người phía sau: “Ai phụ trách?”

“Lần này hành động này tôi chỉ huy, Lí Lâm.” Một người đàn ông mặc thường phục nhìn bọn họ nói.

Bành Tấn Hoa gật gật đầu, xem như chào hỏi, chuyện quan trọng trước mắt là đứa nhỏ, mặc kệ đi, coi như anh buông tay một lần, bây giờ Lưu Lão Thất bị dồn đến bước đường này, cái gì cũng dám làm, cho nên anh tình nguyện tin tưởng cảnh sát, sẽ không làm cho sự việc rối loạn hơn. Đinh Đồng là phụ nữ, vì thế Bành Tấn Hoa bảo với cô dưới lầu bình tĩnh lại, mấy người còn lại đều theo anh đi lên lầu thương lượng sự việc.

Cù Nhiên trấn an cô một chút, mới đi theo Bành Tấn Hoa.

Ngồi trên ghế salon Đinh Đồng cảm thấy thời gian trôi qua vô cùng lâu. Trên bàn có ảnh chụp của Hạo Hạo, cô cầm trong tay cách lớp thủy tinh lạnh như băng vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của con. Đứa nhỏ đáng yêu như thế, là bảo bối cô nuôi từ nhỏ, một ngày trước còn gọi điện thoại cùng cô tổ cáo baba không cho cục cưng ăn kem ly, còn la hét muốn cô dẫn cục cưng đi, nói không thích ở cùng ba. Lúc ấy cô còn mắng cục cưng hai câu..... Cô mắng cục cưng vì cái gì? Cục cưng từ nhỏ đã không ở cùng ba, cho nên mấy tháng này, cô giao cục cưng cho anh hai, cô nghĩ làm như thế thì tình cảm hai cha con tăng lên, nhưng cục cưng là đứa nhỏ nha? Cô nhân tâm như vậy, giống như bỏ rơi cục cưng có khác gì nhau đâu?

Tả Mộng Lam thật cẩn thận đi bên cạnh Đinh Đồng, cách một khoảng cách, cô chính là không dám tới gần, tất cả đều do cô sai, là cô không chăm sóc tốt đứa nhỏ, tất cả đều do cô. Nhìn Đinh Đồng khóc, hốc mắt của cô cũng hồng theo, cô thật là, người lớn như vậy chăm sóc đứa nhỏ cũng không được, hiện tại cô còn có thể diện đối mặt với Đinh Đồng?

Thời điểm Đinh Đồng lấy khăn tay, vừa lúc nhìn thấy gương mặt và hốc mắt đỏ bừng của Tả Mộng Lam. Theo lời nói của cô ấy, Đinh Đồng biết chuyện này xét đến cùng không phải lỗi của cô ấy, Lưu Lão Thất theo dõi thời gian cô ấy đi đón Hạo Hạo, cho nên dù không phải cô ấy đi, cục cưng vẫn bị bọn họ bắt cóc, chẳng qua thủ đoạn không giống mà thôi.

Đinh Đồng lau nước mắt, nói: “Cô cũng đừng sốt ruột, bọn họ và anh hai đang thương lượng biện pháp.”

Tả Mộng Lam thấy Đinh Đồng không trách mình, ngược lại còn an ủi, trong lòng không biết phải làm thế nào, liền khóc, “Tôi..... Tôi thực xin lỗi..... Đều là tôi sai..... Cô mắng tôi đi, nếu không đánh tôi cũng được..... Chỉ cần có thể làm cô nguôi giận, thế nào cũng tốt!”

Đinh Đồng kéo Mộng Lam ngồi vào bên cạnh mình, hai người ôm kéo nhau cùng khóc. Một hồi sau mới buông ra nói: “Cô đừng tự trách, xảy ra chuyện này ai cũng không muốn, chẳng qua vừa vịn người trong tay cô bị bắt cóc..... Muốn trách, cũng chỉ có thể trách bọn tôi, trách bọn họ không thể cho cục cưng..... Một môi trường an toàn mà trưởng thành.”

Đinh Đồng càng nghĩ càng khó chịu, cô thực xin lỗi chị Thiên Nhan!! Cô không thể chăm sóc tốt cục cưng, lúc trước Thiên Nhan có nói “Chị chỉ tin tưởng em”, nhưng cô đã làm như thế nào? Cô để cục cưng lâm vào nguy hiểm, chính mình lại bất lực!!!

Cô nghĩ tới Đạo Diên, hiện tại cô đang làm gì, cô vì anh mà sống, nhưng nếu là Đạo Diên, khẳng định việc này sẽ không phát sinh. Nếu đổi lại là, cô vô năng như vậy, đúng! Chính là vô dụng!! Diên, em ngay cả thay anh sống đều sống không tốt. Em có lòng nhưng không có sức.....em còn có thể làm gì...

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chuộc Người

Mấy người đàn ông còn vẫn chưa đi ra, điện thoại phòng khách liên vang lên, nhân viên cảnh sát đưa ông nghe cho Đinh Đồng nói: “Cô tiếp điện thoại đi, nhớ kỹ phải kéo dài thời gian. Trong lời nói đừng chọc giận đối phương.”

Mấy người trên lầu nghe chuông điện thoại vang, mọi người đều chạy xuống, Đinh Đồng nhìn mọi người, mới ấn nút trò chuyện, “Alo.....”

Lưu Lão Thất phát điên khi nghe giọng nói bên kia truyền tới, “Đinh Đồng? Thối, có phải cô hay không?”

Bà mẹ nó, NND, hiện tại mày là ông lớn, bà đây không có cách nào so đo với mày. “Đúng, tôi là Đinh Đồng. Lưu Lão Thất, con tôi đâu?”

“Con mày? Ha ha, vừa rồi ông không phải đã nói qua sao? Nếu muốn con mày còn sống trở về, mày tự mình đem cho ông năm trăm vạn, nếu không, mày chờ nhận xá con mày đi! Đúng rồi, mày không phải thích báo ân sao? Báo đi, cứ việc báo, ông nội mày đây không sợ, nhiều lắm đến lúc đó ông cùng con mày chôn cùng!!! Đừng đùa giỡn với ông, con đàn bà như mày, ông không phải gặp ngày một ngày hai, còn dám ngăm ngăm chơi ông, mày thử xem..... xem.....”

Tiếng nói bên kia đột nhiên liên cắt đứt, ngay sau đó biến thành một trận đánh chửi cùng tiếng Bành Hạo khóc lớn, từng trận từng trận không ngừng đâm vào trái tim Đinh Đồng.

“Lưu Lão Thất, tên khốn kiếp này, có giỏi anh đừng lấy đứa nhỏ ra..... Thả con tôi, anh muốn cái gì tôi đều chịu, đều chịu!!!” Đinh Đồng đối với điện thoại kêu gào, nhưng đã muốn không có tác dụng, kia đầu truyền đến âm thanh tí...tít...tít...

Lí Lâm cầm kết quả giám sát đến nói cho bọn họ điểm là một kho hàng ở phía bắc ngoại ô, Tiểu Ngũ bưng tỉnh, “Đây là địa bàn mới tiếp nhận của Lưu Lão Thất.”

Đinh Đồng đem điện thoại ném vào ghế sofa, “Có thể xác định rõ địa điểm kho hàng nào không?”

Lí Lâm lắc đầu, “Chỉ có thể xác định phạm vi, địa điểm cụ thể thiết bị của chúng tôi không làm được.”

Tề Thiên nhận một cuộc điện thoại, sau đó đến bên tai Bành Tấn Hoa thì thầm, năm trăm vạn không phải số tiền nhỏ, huống hồ là tiền mặt, căn bản tập đoàn “Thánh Thiên” ngay lập tức không thể huy động nhiều tiền mặt như vậy, nhanh nhất cũng phải ngày mai.

Trong con giận dữ Bành Tấn Hoa quát ầm, “Đám người kia là thùng com sao? Tôi nuôi bọn họ làm cái quái gì? Năm trăm vạn tiền mặt đều không huy động đủ, một đám phế vật.”

Cù Nhiên hỏi Tề Thiên: “Còn thiếu bao nhiêu?”

“Đại khái hai trăm vạn.”

“Tôi lập tức cho người đưa đến đây, không, để tự tôi đi lấy. Cứ như vậy đi, bây giờ tôi đi lấy.” Cù Nhiên đi đến trước mặt Đinh Đồng, giúp cô lau nước mắt, thấp giọng an ủi: “Không có việc gì, Hạo Hạo sẽ bình an trở về. Hiện tại anh đi lấy tiền, em đừng lo lắng!”

“Cù Nhiên.....”

“Anh hiểu mà, em không cần phải nói gì cả, em yên tâm ở lại đây chờ anh!” Anh cô cô thật chặt vào lòng, sau đó dẫn thêm mấy người đi lấy tiền.

Trong đầu Tề Thiên nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng nhất có thể xảy ra. Nói không chừng Lí Lâm cũng cảm thấy không ổn.....

Cù Nhiên đi chưa bao lâu, Lưu Lão Thất lại gọi điện thoại tới, thời điểm đó Cù Nhiên còn chưa trở về, “Thế nào? Đã chuẩn bị xong chưa?”

Đinh Đồng nói cho hắn còn chưa chuẩn bị đủ, đợi thêm một chút nữa.

“Năm trăm vạn mà các người cũng chưa chuẩn bị xong? Lừa ai chứ!! Ít nói nhảm đi, có bao nhiêu?” Hắn không chờ lâu như vậy được, hôm nay phải có tiền trong tay, sau đó mới rời đi được.

“Hiện tại chỉ có ba trăm vạn! Lưu Lão Thất, con tôi đâu? Rốt cuộc anh đã làm cái gì Hạo Hạo? Tôi nói cho anh, anh muốn cái gì tôi đều chịu, đừng làm gì con tôi, nó vẫn là đứa nhỏ!”

Lưu Lão Thất không kiên nhẫn, “con cô mà? Đâu không phải con tôi, có chuyện gì tôi cũng không đau lòng!! Đinh Đồng, nếu cô con trai an toàn liền ngoan ngoãn đem tiền đưa đến XXX, nhớ kỹ, không chơi xỏ tôi!!”

Hắn nói cho địa điểm quả thực chính là kho hàng kia, nhưng vị trí cụ thể hắn chưa nói.

Vừa cắt điện thoại, Cù Nhiên tới, kéo vali tiền. “Đủ hai trăm vạn.”

Lí Lâm nhìn ba vali tiền, “Để cho một mình cô đi chỉ sợ không được? Ba vali này một mình cô ấy mang rất khó.”

“Tôi có thể làm được.....”

“Tôi đi với cô ấy.....”

Đinh Đồng và Tả Mộng Lam đồng thời lên tiếng.

Tả Mộng Lam đi tới trước, “Tôi đi với cô ấy, tôi là phụ nữ, đối phương sẽ không nghĩ gì đâu. Cho dù tôi là cảnh sát cũng chỉ là cảnh sát nhỏ nhỏ, không ai biết, không ai để ý.” Mặc kệ thế nào, cô phải góp một phần sức lực.

Đinh Đồng không cho bọn họ nghĩ lâu, trong đầu cô chỉ có hình dáng con trai, cô không nghĩ nhiều, vội vàng nhét vali tiền vào tay Tả Mộng Lam, “Đi, hai chúng ta cùng đi!”

Bọn người Bành Tấn Thiên không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn, chỉ có thể làm như vậy.

Đinh Đồng lái xe, Tả Mộng Lam ngồi ở vị trí ghế phụ, bên tai Mộng Lam đem tai nghe điện thoại rất nhỏ dùng để liên lạc với Lí Lâm. Bọn họ cũng yêu cầu Đinh Đồng mang vào, như nói gì Đinh Đồng cũng không chịu.

“Chị Đinh Đồng, lát nữa nhìn thấy bọn họ, chị nhớ kỹ nghe theo em nha!”

“Không, em không biết những người này, đừng tự tiện hành động, hơi không cẩn thận một chút liền nguy hiểm. Em đi sau chị, nghe không?”

Thói quen nghề nghiệp của Tả Mộng Lam, cảm thấy vào thời điểm này cảnh sát nên chỉ đạo, nhưng cô đã quên lần này đối mặt là người nào. Suy nghĩ kỹ, cô vẫn cảm thấy Đinh Đồng nói rất đúng, nên gật đầu đáp ứng.

Thời điểm đến kho hàng đã hẹn, không có bao nhiêu người. Đây là khu ngoại ô phía bắc còn đang khai phá, nên không có nhiều công trình xây dựng, nhất là kho hàng này. Hóa ra đây là kho chứa hàng của các công ty xí nghiệp trước kia, hiện tại đang khai phá nên không có ai tới.

Kho hàng này so với phòng trong dân cư lớn hơn nhiều, xung quang toàn sắc thép, tấm gỗ bao quanh.

Vừa tiến vào không bao xa, hai cô bị một chiếc xe đột nhiên chặn ngang. Lần này cô chỉ chọn đại một chiếc xe mà đi vốn không phải xe riêng, vốn dĩ tâm trạng rối bời lại bị chặn đột ngột tay lái cô lệch qua một bên va chạm bồn hoa lâu ngày đã bị bỏ hoang tạo nên âm thanh chói tai.

Tam Hồ cùng vài người từ trong xe bước ra, Tam Hồ là thuộc hạ theo Lưu lão Thất đã nhiều năm, anh ta cái gì cũng tốt, chính là trung thành quá mức ngu xuẩn. Anh ta nhận Lưu Lão Thất là đại ca, sẽ mãi mãi là đại ca, cho nên Lưu Lão Thất nói cái gì đều không nghi ngờ nửa phần.

Lần này gặp lại Đinh Đồng, Tam Hồ có chút không được tự nhiên, “Chị Đồng, xin lỗi!”

“Tam Hồ, con tôi đâu?” Đinh Đồng ánh mắt lãnh nghiêm nhìn Tam Hồ.

Tam Hồ đứng thẳng lưng, “Chị Đồng, chị đã mang đủ tiền tới sao?”

“Tam Hồ!!! Tôi hỏi cậu một lần, con tôi đâu?” Đinh Đồng vĩnh viễn có thái độ hung thần ác sát như vậy, chính là lần này cô không hề làm bộ, mà là thật sự biểu hiện ra, bây giờ cô không còn sợ gì nữa.

Mấy người phía sau Tam Hồ không ưa bộ dạng của cô, “Cô cho cô là ai! Hung dữ với anh Hồ của chúng tôi! Không cần nói nhiều, tiền đâu?”

Đinh Đồng gọi Tả Mộng Lam một tiếng, nói cô ấy đem mấy vali ra.

“Chị Đồng, anh bảy nói một mình chị đến mà, chị như thế nào.....?”

“Quy định cái rắm, con mẹ nó ai định quy định? Đây là năm trăm vạn! Các cậu nghĩ là năm trăm nghìn hả? Một mình tôi có thể mang mấy vali tiền tới sao? Cô ấy là bảo mẫu của Hạo Hạo, tiền nhiều như vậy, cho nên tôi mang cô ấy tới giúp! Cậu hỏi Lưu Lão Thất một chút đi, ngay cả bảo mẫu cũng sợ!”

Tam Hồ nghe lời cô gọi điện cho Lưu Lão Thất, đại khái được hắn ta cho phép, anh nói Đinh Đồng mở vali kiểm tra tiền.

Đinh Đồng gạt đầu, nói Tả Mộng Lam mở vali, cho bọn họ nhìn rõ bên trong tiền.

Mấy người đi theo Tam Hồ có lẽ cả đời chưa bao giờ thấy tiền nhiều như vậy, trong đó có một người tiến về phía trước hai bước, ý đồ muốn lấy, bị Đinh Đồng đá một cước vào tay, “Đi qua bên kia, có hiểu quy tắc hay không!” Đối phương giận mà không dám nói, Tam Hồ thấp giọng mắng hấn ta hai câu.

“Tam Hồ, tiền đây, con trai tôi đâu?”

Tùy tiện nhìn các cô từ trên xuống dưới, Tam Hồ nói: “Mang theo tiền, hai người đi lên xe cùng chúng tôi.”

Tả Mộng Lam giúp mang hai vali, Đinh Đồng không cho bất luận kẻ nào tới gần vali, hơn nữa bọn họ nghĩ Mộng Lam chỉ là bảo mẫu, nên dọc theo đường đi cũng chưa có ai chú ý đến cô ấy.

Bọn họ Tam Hồ lái xe đến một kho hàng khác liền dừng lại, Đinh Đồng ngửa ra từ cửa xe, nhìn trái nhìn phải tìm con trai.

Đúng lúc này Lưu Lão Thất một tay mang theo Bành Hạo đang không ngừng giẫy dụa từ trong phòng đi ra, cánh tay Hạo Hạo đánh vào người hấn, hấn liền hướng ốt cục cung võ mạnh một cái, “Đánh cái gì, thành thật một chút.”

Đinh Đồng nhìn con bị hấn đánh, hận nghiêng răng nghiêng lợi, không quan tâm tiến lên, lại bị người Lưu Lão Thất chặn ngang, cô tát vào mặt hấn ta, “Cút ngay, để cho tôi qua!” cô chỉ vào Lưu Lão Thất, “Lưu Lão Thất, con mẹ nó, đồ con hoang, mày không người mà! Bà mày đã đến đây, mày còn muốn thế nào? Đem con tao thả ra! Thả ra.....”

Lưu Lão Thất chẳng những không giận, ngược lại cười đến đáng khinh, “A? Tao là con hoang? Vậy còn mày? Mày nói mày có bản lĩnh gì? Không phải là ý vào Bành Tấn Hoa mới ngồi vào vị trí Chị Cả sao? Nếu mày có chừng có mực, nhưng mày không có, mày muốn dồn tao vào chỗ chết, lúc trước kia mày cùng Đào Tắc trình diễn thật ra trình diễn thật hay, một người vào vai phản diện một người xem không đỏ mặt, làm cho tao tin tưởng mấy người, còn nghĩ rằng có thể đá mày xuống ghê, kết quả không đá được còn liên tiếp gặp chuyện không may, tao khẳng định tại mày muốn loại bỏ tao, ha ha.....nghĩ loại bỏ tao!! Không có cửa đâu nha!!!”

Đinh Đồng không lên tiếng, chỉ nhìn hấn, mặc hấn nói.

Lưu Lão Thất đem Bành Hạo buông ra, nắm chặt hai bả vai Bành Hạo, nhìn Bành Hạo, “Nhóc con, muốn biết mẹ mày là ai không?”

Đinh Đồng mở to hai mắt nhìn, không thể tin được, cô biết giấy không thể gói được lửa, hấn điều tra ra thân phận của cục cung, cô không bắt ngờ, nhưng Hạo Hạo đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, cô không thể tin được, tên khốn kiếp này lại muốn đem loại chuyện này làm lợi thế đối phó với đứa nhỏ!!

“Lưu Lão Thất, mày không phải người!! Có cái gì mày nói với tao, nói với đứa nhỏ làm cái gì!!” Cô khó thở. Bên kia Tả Mộng Lam cũng mắng to vài tiếng, lại bị người đàn ông bên cạnh tát một cái, may mắn lúc trước cô ấy đem tai nghe giấu vào quần áo, bằng không khẳng định bại lộ.

“Đúng vậy, tao trời sinh chính là du côn, là lưu manh, là tên khốn kiếp!!! Tao không cần mày tới nhắc nhở tao..... Bất quá có một số việc, tao cảm thấy nên nhắc nhở bé cung này một chút, nó không thể không biết mình là ai!”

“Không.....mày là tiểu nhân ti bỉ!! Lưu Lão Thất, hôm nay nếu mày dám nói, trừ phi mày đem bà đây giết chết, nếu không mày đừng muốn sống mà rời đi.”

“Yên tâm!! Tao sẽ không cho mày có cơ hội, sẽ làm cho mày chết thoải mái!!!” Nói xong hấn hướng Bành Hạo, “Nhóc con, dù thế nào? Có muốn biết mẹ mày là ai không?”

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Nóng Vội Không Có Ích

Bạn nhỏ Bành Hạo tính tình quật cường, khuôn mặt nhỏ nhắn tuy bị bấn như cũng không hề yếu thế, “Mẹ tôi là Đinh Đồng, ông là đồ bại hoại mau thả tôi ra, bằng không ba mẹ sẽ không khách khí với ông!!”

Lưu Lão Thất dùng hai đầu ngón tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Bành Hạo, “Hắc hắc..... Tao nói cho mày biết, Đinh Đồng không phải là mẹ mày!!! Mẹ mày đã chết, biết chết như thế nào không? Là sinh mày mà chết! Ách.....Mày không tin hỏi cô ta đi, mày còn có thể thuận tiện hỏi luôn mẹ ruột của mày có phải đã chết rồi hay không?!”

Bành Hạo vừa nghe hấn nói mẹ không phải là mẹ, còn nói mẹ mình đã chết, cậu không tin, vừa khóc vừa dùng chân đá hấn: “Ông nói bậy.....ông nói bậy..... mẹ tôi ở ngay tại kia, mẹ tôi ở ngay tại kia!”

Lưu Lão Thất bị đá trúng vài cái, còn đau, thằng nhóc này vẫn không đá đánh, hấn lập tức liền tức giận, hung hăng đánh Bành Hạo vài cái, Bành Hạo khóc lớn hơn nữa, cậu vừa thương tâm vừa đau đớn trên người, cậu muốn chạy đi qua chỗ mẹ, lại bị lưu Lão Thất nắm chặt, vì thế cậu liền hướng về phía Đinh Đồng, nghẹn ngào khóc “Mẹ..... Mẹ..... Mẹ nói cho ông ta biết, nói cho ông ta, con chính là con..... Mẹ.....”

Nhìn bộ dáng khóc lóc của cục cưng, Đình Đồng cảm thấy trái tim như bị ai cửa vào, cổ họng khô khốc, muốn nói một câu cũng không nên lời.

Lưu Lão Thất thấy mọi việc đúng như dự liệu của mình, vì thế thả Bành Hạo ra cho nó tùy ý chạy về phía Đình Đồng.

Đình Đồng mạnh dạn đẩy người này giờ ngăn cản cô, chạy đến ngồi xổm xuống đem cục cưng ôm vào trong lòng, cô nhanh chóng giúp cục cưng cởi bỏ dây thừng trên cổ tay, nhìn về mặt đầy nước mắt của Bành Hạo, tay vừa được đến tự do liền ôm cô cô khóc chứng thực vấn đề vừa rồi: “Mẹ..... Mẹ nói đi, mẹ nói cho người xấu biết, mẹ chính là mẹ của con, mẹ nói cho ông ta đi mẹ!!”

“Mẹ đương nhiên là mẹ của Hạo Hạo, chúng ta không tin người kia nói, hần là nói hưu nói vượn đó.”

Lưu Lão Thất đắc chí, đối với tâm linh đứa nhỏ tiếp tục làm thương tổn lần nữa, “Nhóc con, cô ta nói cô ta là mẹ mày, vậy mày nghĩ lại đi, tại sao cô ta không ở cùng với ba mày? A? Các bạn của người ở nhà trẻ không phải ba mẹ đều ở cùng nhau sao? Hoặc mày nói với mẹ đem giấy kết hôn cho mày xem....”

“Lưu Lão Thất, mày cầm miệng cho tao!!!” Đình Đồng gắt gao ôm con, gào thét.

Bành Hạo không biết phân rõ phải trái như thế nào, nhưng cậu biết đánh cậu là người xấu, cậu không nên tin tưởng lời nói của người xấu! Nhưng cái tên xấu xa này nói lại giống như thật sự..... Ba mẹ cậu không có ở cùng một chỗ, nhưng mà chẳng lẽ không ở cùng một chỗ mẹ sẽ không phải là mẹ sao? Cậu không rõ.....

“Ông đây không rảnh dong dài với mày!” Lưu Lão Thất phiền chán không hề quan tâm cô nữa, ngược lại đến hỏi Tam Hồ: “Hồ tử, tiền đủ chứ?”

Tam Hồ gật đầu, nói đủ, tổng cộng ba vali, tất cả đều để trong xe.

Lưu Lão Thất đi qua, nhìn thoáng vào vali, thấy tiền đã tới tay, cũng không cần khách khí với bọn họ. Hần lấy ra một khẩu súng, “Oành” một tiếng hướng về vị trí bên cạnh Đình Đồng nã một phát súng, nhìn Đình Đồng như chim sợ cành cong gắt gao ôm Bành Hạo vào trong ngực, hần cảm thấy rất thỏa mãn, liền nã thêm vài phát súng nữa.

Bắn hết đạn trong súng, hần cười lớn, nạp thêm đạn vào, hần đem khó chịu mấy năm nay đọng lại trong lòng tất cả đều phát tiết đi ra, chỉ vào Đình Đồng, “Cảm giác thế nào? A? Trái phải đều phải tránh, không có biện pháp chống trả, mày cảm thấy mọi việc không theo ý mình như thế nào? Ba bốn năm nay, Lưu Lão Thất ta cả ngày đều như vậy!! Mày là ai nha? Dựa vào cái gì chúng tao phải nghe mày! Chỉ dựa vào mày là mẹ của con trai Bành Tấn Hoa hả? Tao không hiểu được, Bành Tấn Hoa không phải rất lợi hại sao? Sao hần có thể dễ tiện nhân như mày tác oai tác quái? Bất quá hần không đụng tới mày thì tao xử.....”

Vẫn bị áp chế này giờ, Tả Mộng Lam thật sự sợ hãi, người này lại dám làm...., là ai nói cái khó lớn cái khôn, lúc này Tả Mộng Lam vội muốn chết!

Cuối cùng, cô nói một câu mà mấy người để đây đều giật mình: “Không được nhúc nhích, tôi là cảnh sát!!”

Vừa nghe lời này, Đình Đồng tức muốn chết, mang theo cô ấy tới đây quấy rối sao?

Lưu Lão Thất thì không giật mình, bởi vì hần nghĩ cảnh sát không ngu xuẩn như vậy, tại đây hai bên đối địch mà bên cô ta không có lợi thế gì, nói như thế không phải muốn chết sao? Cho nên hần không để cô ta hù dọa bọn họ.

Ngược lại, Lưu Lão Thất dùng thương chỉ vào cô, “Tốt, nếu mày là cảnh sát thì ta cũng không nên thả mày phải không?” Nói xong cùng đám Tam Hồ cười rộ lên.

“Cười cái gì mà cười, nghiêm túc đi!!!” Lời này cô vừa nói ra, mọi người cười càng lợi hại.

Bọn họ cười càng vui vẻ, như cùng thời khắc đó, một tiếng phanh xe kịch liệt thảng thốt, ở ngõ nhỏ lập tức xuất hiện vài chiếc xe, phía sau còn có xe cảnh sát.

Nhất thời mọi người đều hoảng hốt, chưa có phản ứng gì, chợt nghe âm thanh khuếch đại qua loa “Buông vũ khí” “Đề tay trên đầu” Linh tinh. Lưu Lão Thất then quá thành giận, đối với Tả Mộng Lam chuẩn bị bóp cò, Đình Đồng nhìn thấy khoảng trống, lập tức đá Lưu Lão Thất, sau đó cô nhanh chóng ôm lấy con vừa chạy vừa nói với Tả Mộng Lam: “Chạy nhanh!”

Lưu Lão Thất còn đang trong tình trạng không biết gì đã bị Đình Đồng đá thật mạnh, hần toàn thân đau kịch, cố gắng đứng dậy nã súng vào các cô.....

.....

Nhà Bành Tấn Hoa.

Bác sĩ vừa xử lý xong miệng vết thương cho Đình Đồng, rất may là viên đạn chỉ bay ngang qua, trừ bỏ có chút vết thương ngoài da, cũng không có gì nghiêm trọng.

Cô dựa lưng vào tường, cúi đầu nghe Bành Tấn Hoa răn dạy, “Em có biết vừa rồi em có bao nhiêu lỗ mẫn hay không?? Nếu xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ? Em bảo anh làm sao ăn nói với Bành Hạo, là sao..... làm sao nói với Thiên Nhan?”

“..... Em, cái gì kia, không phải tại Lưu Lão Thất muốn bắn cảnh sát Tà sao? Cho nên, em mới.....”

Trong ánh mắt Bành Tấn Hoa có chút khác thường chạy qua, “Cô ấy? Hừ.....không phân biệt phải trái!” Cô ấy không đi theo bọn anh trở về, mà chờ bắt bọn Lưu Lão Thất xong liền đến cục cảnh sát.

“Anh, kỳ thật cô ấy cũng.....” Cô còn chưa nói đến một nửa, cửa đã bị người nào đó thô bạo đẩy ra, Cù Nhiên nhìn Đinh Đồng giống như bốc hỏa, bước nhanh đến đứng trước mặt cô, làm cô sợ tới mức lấy tay bịt mắt theo bản năng, giống như sợ bị anh đánh.

Bành Tấn Hoa thấy người đến là Cù Nhiên, cái gì cũng chưa nói, nhẹ giọng đi ra ngoài.

Cù Nhiên vừa tiến vào nhìn thấy cô chấp tay sau lưng đứng dựa tường, cổ còn dán băng gạc, muốn tức mà tức không được, đi đến trước mặt cô, thế như dọa đến cô phải bịt mắt.....Anh biết thói quen này cô đã có từ lâu, lúc trước khi ở cùng với anh, có một lần cô ấy dọn dẹp nhà cửa đập hư một bình hoa cổ, anh nghe tiếng vội liền chạy ra xem cô có sao hay không, lúc ấy cô cũng có bộ dạng này, nhìn rất giống đứa nhỏ, chấp tay sau lưng thấp đầu đứng bên cạnh bình hoa bị vỡ..... Sau nghe cô giải thích, mới biết trước đây mấy đứa nhỏ ở cô nhi viện phạm sai lầm, các mẹ sẽ phạt bọn họ như thế, lâu ngày hình thành thói quen.

Kéo Đinh Đồng vào trong ngực, chặt đến nỗi cô thở không nổi, Cù Nhiên dùng tay vỗ vào mông cô thật mạnh, cô a một tiếng, anh liền hung tợn trừng mắt nhìn cô: “Không cho kêu, em còn biết đau hả?”

“Ai cho anh lá gan lại dám làm như thế? Đối phương có làm anh bị thương không!” Lúc ấy chỉ có Lưu Lão Thất có khẩu súng trong tay, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Đưa ngốc !”

“Trong đầu anh đều là nghĩ như thế à?”

“Hiện tại anh rất vui!”

“.....Nếu còn có lần sau, em sẽ xoay người tìm người khác đó, không thèm quan tâm anh.....”

“Em làm anh sợ muốn chết có biết hay không?.....”

“Nếu anh xảy ra việc gì, em phải làm sao bây giờ?”

.....

Hốc mắt Đinh Đồng đỏ hồng, cô mặc kệ anh ôm chặt thế nào đi nữa, cô đều cảm thấy tốt, cô muốn hưởng thụ cảm giác ấm áp này, từ lâu hai tay cô đã chèo qua cổ anh, cả hai đều tập trung lắng nghe nhịp đập của nhau.

“Thùng Thùng, cục cưng không chịu đi tắm rửa, em đến đây xem đi!” Tề Thiên đứng là biết sát phong cảnh, ôm cục cưng đi vào, nhìn thấy bọn họ như thế, còn làm bộ ngạc nhiên nói: “Ồi..... Thực xin lỗi, tôi không biết hai người..... Ai..... Tôi thực không có mắt.....” Kỳ thật không phải anh không có mắt, mà rất có mắt nữa là khác, anh chính là không muốn gặp Cù Nhiên, tại sao vậy? Chính là anh không muốn gặp thôi!

Tề Thiên làm bộ đi ra ngoài, cục cưng trong lòng đã nhìn thấy mẹ thì sẽ không chịu đi, nước mắt cứ như thế chảy xuống, đòi mẹ ôm.

Cù Nhiên bắt đắc dĩ buông cô ra, hai người cùng nhau đi qua, nghĩ trên người cô có vết thương, anh nghĩ giúp cô ôm thẳng nhỏ kia, ai ngờ Hạo Hạo lác lác thân mình không cần, chỉ muốn Đinh Đồng ôm một cái.

“Không sao, để em” Đinh Đồng đi qua ôm cục cưng vào lòng vỗ nhẹ hai cái, cũng không giống bình thường mắng cậu bé gây sự, mà vô cùng cưng chiều Hạo Hạo, cô nói Cù Nhiên một tiếng liền ôm ôm cục cưng đi tắm.

Đám người Tề Thiên vừa đi, Đinh Đồng trừng mắt nhìn Cù Nhiên, liền để anh lại một mình, lác lác eo nhỏ, rồi đi.

Cù Nhiên lác đầu, Tề Lão Tứ, cậu quá ngây thơ rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Xin Lỗi...

Cả ngày bận rộn rồi cục cưng cũng khôi phục yên tĩnh, Đinh Đồng bế Hạo Hạo đi tắm, Bành Tấn Hoa thì đi đến quầy bar lấy chai rượu mình thích nhất cùng hai ly.

Hai người đàn ông ngồi trên sofa, áo khoác đều ở một bên. Bành Tấn Hoa rót rượu vang vào hai ly, sau đó nâng lên, “Chúc mừng!” rồi chính mình uống một hơi cạn sạch.

“Hôm nay tôi thiếu anh một ân tình!”

Cù Nhiên cũng uống cạn rượu trong ly, rồi tiếp tục rót thêm vào, “Không nên nói thế, tôi cũng không có làm gì, cho dù có, cũng bởi vì Đinh Đồng, cho nên, anh không thiếu tôi ân tình nào cả.”

“Anh biết bao nhiêu về quá khứ của Tiểu Đồng?” Bành Tấn Hoa hỏi.

“Không nhiều lắm, tôi biết cô ấy không muốn nhắc tới, cho nên tôi không muốn cô ấy nhớ lại.”

Bành Tấn Hoa ngửa đầu nhìn về phía sau, ánh mắt xa xa, sau một lúc sau nói: “Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Đinh Đồng, cô ấy đi theo người phụ nữ của tôi, chính là mẹ Hạo Hạo, đó là người phụ nữ tôi yêu nhất đời này.....” Bành Tấn Hạo thở dài, Cù Nhiên không có cắt ngang anh, chỉ lắng lắng nghe.

“Năm năm trước, Tiểu Đồng cùng bạn bị lừa đến sòng bạc, lúc ấy sòng bạc của tôi nằm sát biên giới. Có lẽ người kia cũng không điều tra rõ thân phận của các cô ấy, cuối cùng chơi đến không có tiền trả mới biết hai cô là trẻ mồ côi. Lúc ấy hai cô ấy biết chắc chắn mình sẽ bị mang đi bán, cô bạn kia liền giả dục chạy trốn..... Kết quả, vừa vặn bị xe tôi tông vào mà chết. Dù sao cũng là một mạng người, tôi lại sợ phiền toái, cho nên thương lượng đổi phương thả Tiểu Đồng ra..... Nhưng nhân duyên đôi khi thật kì lạ, không nghĩ tới sau khi thả Đinh Đồng lại gặp Thiên Nhan, vì thế, Thiên Nhan liền dẫn cô ấy trở về.”

“Ngay từ đầu Đinh Đồng không giống như bây giờ, em ấy giống như đứa bé gái, nhát gan lắm, ngay cả nhìn tôi cũng không dám. Em ấy có nói với anh vì sao chúng tôi gọi em ấy là Tiểu Đồng không? Ha ha..... Lúc ấy chúng ta nghe nhầm, thành ‘Leng keng’.” Bành Tấn Hoa thở dài, chuyện cũ chôn sâu trong lòng, kê ra có chút thoải mái.

Cù Nhiên nghe Bành Tấn Hạo kể mà tay đã nắm chặt quyền, lòng này nhúu chặt. Cù Nhiên không dám nghĩ năm đó Đinh Đồng sống ra sao, anh nghĩ đến cô ngay cả tên mình bị gọi sai cũng không dám sửa lại cho đúng, anh có thể tưởng tượng được đó là một cô gái bất lực run rẩy đứng trước người khác, trong lòng anh thật chua xót.

“Qua vài ngày, tôi cùng Thiên Nhan đều nói đưa em ấy đi, nhưng em ấy không muốn, từ đó về sau tôi không nhắc lại. Tiểu Đồng rất hợp Thiên Nhan, em ấy có cái gì không hiểu Thiên Nhan đều dạy, Tiểu Đồng là cô nhi, Thiên Nhan..... Cũng không có người thân bên cạnh..... Cho nên hai người xem nhau như chị em.” Bành Tấn Hoa ngừng một chút.

Cù Nhiên do dự một chút, hỏi: “Đạo Diên là ai?”

Bành Tấn Hoa cười, anh biết Cù Nhiên vẫn để ý, chuyện này có thể hiểu, bất quá tươi cười trên mặt cuối cùng trở nên chua xót, “Đạo Diên là một trong những người tôi thật sự xem trọng!! Cậu ấy là con trai lớn của tư lệnh đặc khu: Đạo Tổ Vượng. Hắn theo các người này đó trong nước quan lại đệ tử, hào môn thế gia đứa nhỏ bất đồng, hắn là cái loại này chân chính hiểu biết cái gì là nhân gian khó khăn, hơn nữa theo sinh ra liền nhất định để người của hắn dân mà sống cái loại này nhân. Hắn trên người không có cái loại này đáng về kịch cỡm tặc, càng nhiều là trọng trách, là làm hắn như vậy thân phận mà phải kiên cường lên lòng chua xót khó khăn sức mệnh.”

“Trời sinh không ai tự nguyện làm chuyện ác, nhưng có những việc bắt buộc phải làm. Đặc khu chủ yếu hoạt động trên hai việc, một là sòng bạc, hai chính là thuốc phiện. Đương nhiên Đạo Diên phải tiếp nhận công việc này..... những việc này tốt nhất không nên nói. Dù sao cậu ấy cũng là mối tình đầu của Tiểu Đồng, không thể nghi ngờ Đạo Diên chính là người khác phái đầu tiên đối xử tốt với em ấy. Lần đầu tiên..... Giống như trong cuộc đời mỗi người đều có rất nhiều kỷ niệm đáng giá, trong đó có một cái không thể vứt bỏ, nói không chừng Tiểu Đồng cũng là người đầu tiên cho cậu ấy cảm giác như vậy, hai người bọn họ, tình cảm tốt lắm..... Nhưng sau đó quân chính phủ Miến Điện tấn công, Đạo Diên đã chết.” Nói đến đây, Bành Tấn Hoa đem ly rượu uống hết, cảm giác nóng rực nơi cổ họng..... Bởi vì cùng ngày đó, Thiên Nhan cũng rời khỏi thế gian, mà không hề liếc nhìn anh một cái, chỉ nói một câu.....

“Từ đó trở về sau, chúng tôi rời đi đặc khu, Đinh Đồng tiếp nhận vị trí của Đạo Diên, Tiểu Đồng nói muốn thay cậu ấy sống tốt. Những lời này cũng là câu duy nhất trước khi chết Đạo Diên nói với em ấy. Khi đó Đinh Đồng rất phụ thuộc vào cậu ấy, có lẽ Đạo Diên muốn em ấy có thể tự mình sống tốt.....”

Rốt cục nói xong, Bành Tấn Hoa thở dài một hơi nhẹ nhõm, Cù Nhiên dựa vào ghế sofa, hai người bộ dạng đều có chút suy sụp, giống như vừa trải qua lễ rửa tội, rất lâu hai người cũng không nói gì với nhau.

Trên lầu truyền đến tiếng động, Đinh Đồng đứng đó, trên đầu cô trùm khăn mặt, trên người thì mặc áo tắm thật to, đang ôm Bành Hạo chưa mặc quần áo nhìn xuống. Đinh Đồng từ trên lầu nhìn xuống, thấy bộ dạng mặt mũi của hai người, trên bàn chai rượu vang đã uống hơn một nửa, cô chớp mắt một cái, khi này thiếu chút nữa cô nghĩ hai người bọn họ đánh nhau nha.

“Các anh..... Uống rượu a?” Cô không biết nên dùng cái gì để hình dung nghi vấn của mình.

Cù Nhiên ngửa đầu nhìn cô cười, nhìn anh có vẻ hơi say. Bành Tấn Hoa nói: “Đêm nay anh ở lại đây đi, tôi làm cho người ta dọn dẹp một phòng khách cho anh. Tiểu Đồng em ngủ với Hạo Hạo.....”

Đinh Đồng cũng tính như vậy, chính là không nghĩ tới Cù Nhiên vẫn còn ở đây: “Ách..... Cái kia..... Kia.....”

Cù Nhiên nhìn kĩ Đinh Đồng, “Kia cái gì, em không lạnh sao, nhanh vào phòng đi.”

Lúc này cô mới cúi đầu nhìn chính mình, tuy rằng không lộ, bên trong cô cũng có mặc nội y, nhưng thật sự không lịch sự cho lắm, cô không biết có nên để hai người bọn họ tiếp tục ở lại phòng khách hay không, trái phải đều khó xử.

“Mẹ, con mệt!” Đứa nhỏ trong người hướng cô cọ cọ, ngáp một cái. Vừa rồi ở trong phòng tắm cô giúp cục cưng rửa sạch miệng vết thương, trong đó có dính vài thứ miếng thủy tinh nhỏ, cục cưng kêu to vì đau.

Cô bế mông nhỏ của cục cưng nâng lên, “Anh hai, em mang cục cưng đi ngủ trước.” Cô nhìn Cù Nhiên, không biết nên nói cái gì cho phải,

“Anh nên nghỉ ngơi sớm”.

Thời điểm trước kia Đinh Đồng ngẫu nhiên cũng có mang Hạo Hạo đến bên này ngủ lại, cho nên ở đây có một phòng cố định phòng của cô, bên trong cũng có vài bộ quần áo của cô, cô thay áo ngủ rồi đến trên giường ôm cục cưng, la hét cục cưng nên ngủ sớm.

“Mẹ.....” Giọng nói nhỏ nhỏ lộ vẻ ủy khuất, “Mẹ là mẹ của con đúng không?”

Đinh Đồng lập tức véo mũi con trai, “Đương nhiên..... Cục cưng đừng nghe người xấu nói, ông ta nói bậy đó!”

Bành Hạo nâng mặt nhìn cô, trên gương mặt tròn trĩnh đầy thịt còn có thể nhìn ra mấy vết xanh tím, “Mẹ, mẹ cùng ba ở một chỗ đi được không? Con không cần ở cùng ba mà không có mẹ, ở cùng mẹ thì không có ba.” Hạo Hạo nhích người hôn Đinh Đồng một chút, giống như hỏi lộ cô, “Mẹ, được không? Mẹ đáp ứng con được không?”

“Này.....” Đinh đồng không biết phải trả lời thế nào, chuyện này là không có khả năng, như không thể trực tiếp từ chối cục cưng: “Cục cưng, hiện tại con còn nhỏ nên không hiểu, sau này mẹ nói con biết được không?”

“Không được!! Mẹ, có phải bởi vì cậu của Tiểu Mật Đào mà mẹ với ba không thể ở cùng một chỗ hay không?” Về mặt ai oán của bạn nhỏ Bành Hạo.

Đinh Đồng chỉ có thể phủ định cách nói của cục cưng cho có lệ, cô biết giải thích cho cục cưng sao đây? Căn bản là không mở miệng được a, cho nên cái gì cô cũng không nói. May mắn là hôm nay cục cưng thật sự mệt mỏi, nên nằm trong lòng cô chốc lát liền ngủ.

Bành Tấn Hoa nhìn thời gian, người giúp việc nói cho anh phòng khách đã dọn dẹp xong, “Sớm một chút nghỉ ngơi đi!”

Hai người đều đứng lên, này giờ bọn họ uống hơn nửa bình rượu, cũng may bọn họ thường ra ngoài xã giao, bấy nhiêu rượu đó cũng không đáng kể, tuy nhiên vừa đứng lên có chút nghiêng ngã.

Buổi tối hôm nay đối với Cù Nhiên cũng không bình yên, anh biết nhiều điều về quá khứ của Đinh Đồng, hiện tại việc anh muốn làm nhất chính là đi ôm Đinh Đồng một cái, nói chuyện cùng cô.

“Tôi đi xem Đồng Đồng một chút.”

Vừa mới dứt lời anh đã bị Bành Tấn Hạo giữ chặt, Bành Tấn Hoa có chút không được tự nhiên, “..... Không được! Con tôi còn ở bên trong.....”

Cù Nhiên không nề hà nhìn Bành Tấn Hạo, “Anh yên tâm..... Tôi không cảm thú như vậy!”

.....

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chiếc đèn nhỏ trên tường nhẹ nhàng chiếu sáng nửa canh phòng, anh chậm rãi đến gần, ngồi ở bên giường. Cù Nhiên cúi thấp mình hôn lên mặt Đinh Đồng, độ ẩm có chút hơi hơi mát. Kỳ thật từ trước đến nay anh luôn bài xích quá khứ của Đinh Đồng. Với lại thời gian gần đây, Đinh Đồng làm chuyện gì đều nghĩ cho anh, anh nghĩ rằng chính mình đã được hồi báo. Thẳng đến hôm nay khi biết rõ về quá khứ của cô, anh mới hoàn toàn tỉnh ngộ, hồi báo cái gì đều là hoang đường, so với những gì cô ấy đã trải qua thì những việc làm của anh nhỏ bé không đáng kể.

Cù Nhiên áp mặt vào mặt cô, ni non: “Mèo con, em chịu đựng quá nhiều như vậy..... Nhiều như vậy..... Thực xin lỗi.....” Anh không biết mình là vì cái gì mà xin lỗi, chính là anh cảm thấy nên làm như vậy, có lẽ vì anh không thể ở bên cạnh khi cô ấy cần, có lẽ, hay là tình cảm của anh và cô..... Tóm lại anh chính là cảm hổ thẹn với cô.

Không biết Hạo Hạo nằm mơ thấy gì, hay hai mẹ con ôm nhau ngủ có chút nóng, chỉ thấy cục cưng đá đá hai cái liền ngủ yên. Đinh Đồng chắc cũng mệt, vì thế một chút cảm giác cũng không có, vẫn ngủ sâu như vậy.

Cù Nhiên vừa định đi ra ngoài, thẳng nhỏ trên giường lại không thành thật, một tay nâng lên liền hướng cổ Đinh Đồng đánh, Cù Nhiên sợ muốn chết vội vàng nắm tay Bành Hạo lại, anh cẩn thận xem kỹ lại vết thương của Đinh Đồng.

Trời ơi, Bành Hạo cứ ngủ như vậy, Khăng định buổi tối chắc chắn đập trúng Đồng Đồng! Cù Nhiên lo lắng suy nghĩ, cuối cùng vẫn nằm vào chỗ trống bên cạnh, thật cần đem Hạo Hạo ôm vào trong lòng, động tác của anh có chút cứng ngắc, loại chuyện anh chưa từng trải qua, tuy rằng anh thường chăm sóc cháu gái mình, nhưng ôm đứa nhỏ ngủ vẫn là lần đầu.

Bành Hạo giống như muốn tỉnh, anh vội vỗ nhẹ vào lưng Hạo Hạo hai cái, cậu bé liền an phận ngủ tiếp. Anh mơ màng suy nghĩ, nếu tương lai mình có con, cũng vì sợ con đem mẹ đánh thức, thì mình phải dỗ con ngủ như vậy. Nghĩ nghĩ miệng anh bất giác kéo lên, anh quay sang nhìn Đinh Đồng còn đang ngủ say, mặt mày liền vui vẻ..... Vợ đẹp con xinh còn muốn gì nữa!!

Trong lòng suy nghĩ những điều tốt đẹp, anh tự nói với mình “ngày mai mọi chuyện đều tốt đẹp”.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Câu Trả Lời Thỏa Đáng...

Một đôi tay mềm mại không xương ở trước ngực anh sờ soạng. Cù Nhiên cố gắng mở mắt ra để nhìn rõ người đang trêu chọc anh là ai, nhưng hơi thờ quen thuộc quanh quẩn nơi chóp mũi anh, Cù Nhiên mừng như điên, anh nghĩ có nên làm chút chuyện yêu vào buổi sáng hay không..... Đột nhiên, bên tai vang lên tiếng gào khóc, đáng chết! Đứa nhỏ nhà ai vậy? Giật mình thức giấc, vừa mở to mắt, nhìn còn hơi mơ hồ, đã bị người nào đó đánh thẳng vào cằm.

“A.....Cháu không cần chú, chú tránh ra, cháu không cần chú a!!”

Sáng sớm, Bành Hạo thói quen biết người ngủ bên cạnh mình chắc chắn là mẹ, Hạo Hạo vẫn nhắm mắt hướng trên người đối phương sờ soạng, kết quả như thế nào cũng rắn như vậy, một chút cũng không mềm mại giống mẹ, ngược lại cảm giác giống thời điểm ba ôm mình ngủ. Bành Hạo tiếp tục nhéo vài cái nữa, xác định thật sự không phải mẹ, lúc này mới tỉnh nguyên tỉnh lại, như cậu vừa mở mắt ra thấy người ôm mình dĩ nhiên là cậu của Tiểu Mật Đào, sao lại có thể thế này? Sao cậu của Tiểu Mật Đào có thể ngủ cùng giường với mình và mẹ!! Chỗ này là của ba mới đúng!

“Ngoan !! Ngoan, nghe lời, đừng quậy nha!” Cù Nhiên thấp giọng dỗ, Hạo Hạo sao có thể thức dậy sớm như vậy, nếu cứ để nó tiếp tục quậy như thế khẳng định Đinh Đồng sẽ tỉnh giấc, anh muốn cô ngủ nhiều thêm một chút.

Cù Nhiên vội bịt miệng Hạo Hạo rồi ôm chặt vào lòng, như thằng nhỏ này lại ra sức gây dựa, anh thì lại không dám dùng sức, sợ làm bị thương cậu bé, một bên lòi một bên kéo, hơn nữa Bành Hạo lại kêu to, Đinh Đồng ngủ được mới lạ.

Vừa thấy rõ hai người trước mắt, Đinh Đồng giật mình, sao Cù Nhiên lại ở đây?

“Cục cưng, lại đây.” Cô đang hai tay chờ Hạo Hạo từ trong người Cù Nhiên đến, lúc đi cũng không quên đá anh một cái.

“Mẹ, mẹ, tại sao cậu ngủ cùng chúng ta!! Vừa rồi cậu còn ôm con.....”

Cù Nhiên ủy khuất muốn chết, Bành Hạo nói giống như anh chiếm tiện nghi của nó vậy, “Ách..nhóc con! Còn tổ cáo nữa chứ!!” Anh dờ khóc dờ cười, “Đêm qua anh đến đây xem hai người, thấy Hạo Hạo ngủ thiếu chút nữa liền đá vào cổ bị thương của em, anh sợ nên mới ôm Hạo Hạo ngủ..... Thật là.....” Bị trả đũa, ôi chao Anh ngồi dậy tựa vào đầu giường, một tay xoa huyết thái dương, tối hôm qua uống rượu, hiện tại đầu còn đau.

“Cục cưng, con để mẹ ngồi dậy được không!” Cả người Bành Hạo nằm vào trên người cô, một năm này cục cưng phát triển rất tốt, bây giờ Đinh Đồng không thể vừa ôm cục cưng vừa tự mình ngồi dậy giống như trước kia được, huống hồ cổ cô còn bị thương, hơi chút không chú ý liền đau.

Bành Hạo không trả lời, cứ nằm đè lên người cô, không cho cô ngồi dậy, đầu thì chôn vào ngực cô.

“Lớn như vậy còn dính lấy mẹ, không xấu hổ à!” Bên trong phòng tràn ngập vị chua.

Đinh Đồng nghe được giọng nói muốn ê răng của anh, nhìn không được cười cười lườm anh một cái, vật nhỏ trong lòng cũng không trả lời, cậu bé xoay mặt trùng Cù Nhiên, bày ra bộ dạng hung ác, “Chú mới không xấu hổ!! Vì cái gì chú đến ngủ trên giường cháu, cháu cùng mẹ ngủ nha, chú tới làm gì!”

“Hắc..... Cậu bé, cháu.....” Có thể nói cái gì cùng đứa nhỏ, anh cảm thấy mình trở nên ngây thơ muốn chết, mới buổi sáng cãi nhau cùng đứa nhỏ. Nhưng là..... haiz.....

“Đó đó đó, không phản đối nha, hừ.....” Bành Hạo bĩu môi “Đó” bộ dáng nhìn anh đầy oán trách, thật sự là đáng yêu cực kì, Cù Nhiên nhìn xem cũng vui vẻ.

Anh vỗ vỗ ngực, “Là ai đã sờ sờ chú nha? À? Còn có a, tối hôm qua chú bị người nào đó nằm mơ đá vài cái, trừ cháu ra còn có thể là ai? Chú đều mệt chết!”

“..... Hừ, hừ.....cháu, cũng không phải cháu muốn chú ôm cháu nha.....”

“Đúng vậy, cháu đáng yêu như vậy, chú phải cướp cháu mà ôm ngủ chứ!”

“Hừ.....” Bành Hạo thấy mình không nói lại Cù Nhiên, cậu liền giả bộ đáng thương nhìn mẹ, “Mẹ, cậu khi dễ con, khi dễ con a!!!”

Cù Nhiên vừa nghe xưng hô “Cậu” thì nghĩ ngay đến lần trước bị người khác hiểu lầm anh với Đinh Đồng là anh em, tuy trước kia anh không đem cách xưng hô này để trong lòng, như hiện tại không được nha, nếu cứ xưng hô như vậy thì số lần hiểu lầm không thể tính nổi nha!

“Không được gọi ‘Cậu’, gọi.....gọi ‘Chú’.” Anh suy nghĩ nên gọi cái gì mới đúng, gọi.....“Ba ba” chắc chắn không được, ba của đứa nhỏ đang êm đẹp, hơn nữa Đình Đồng cũng đâu phải li hôn với người kia, tình huống của bọn họ có chút đặc thù, gọi “Chú” là được rồi.

Bạn nhỏ Bành Hạo không hiểu “Vì sao”

Đình Đồng cũng không hiểu, hai người đều nhìn Cù Nhiên.

Cù Nhiên xoa nhẹ đầu bành hạo, mu bàn tay của anh có thể chạm vào cằm Đình Đồng, “Hỏi nhiều như vậy làm gì, không cho gọi chính là không cho gọi!!”

“Không cho sờ đầu cháu, làm kiểu tóc người ta rối loạn hết! Không gọi thì không gọi, về sau cháu cũng không thêm gọi, hừ.....”.

Đình Đồng hỏi anh: “Mấy giờ rồi? Anh xem giúp em đi.”

“Mới hơn 6h. Hai người ngủ tiếp đi.”

Đình Đồng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Bành Hạo, “Cục cung, ngủ tiếp được không, còn sớm mà.”

“Dạ.” Cậu vẫn còn buồn ngủ, có thể ngủ tiếp đương nhiên tốt.

Cù Nhiên xuống giường, tay chỉnh chăn giúp hai người, Đình Đồng nói: “Anh muốn đi đâu? Còn sớm mà?”

Anh vừa sửa sang lại quần áo vừa nói, “Anh về nhà thay quần áo, còn phải đi làm nữa, hôm nay công ty có nhiều việc.”

Đình Đồng nghĩ nên ngồi dậy, lại bị anh đè lại không cho, “Đừng ngồi dậy, Hạo Hạo mới vừa ngủ, nó thức giấc lại mất hứng!” sờ sờ đầu Hạo Hạo, “Khí rồi giường lớn như vậy! Ngực anh đều bị nó đánh, thế như lại biến thành anh chiếm tiện nghi của nó.....”

Cô nghe xong nhỏ giọng cười ha ha, “Nói không chừng vuốt trên người anh xúc cảm bất đồng.” Người nói vô tâm người nghe cố ý, lời này rơi vào tai người nào đó, liền trở nên cực kỳ phiền tinh.

Anh cúi thấp người, tiến đến sát tai cô, “Xúc cảm? Xúc cảm cái gì? Cho anh cảm thụ một chút xem có phải thật sự bất đồng như vậy hay không?! A?.....”

“.....Anh đừng đến đây, nói bậy không đâu à, đi đi!” Cô đỏ mặt, cũng không dám làm động tác gì, chỉ có thể duy trì tư thế như vậy, chờ anh đứng lên.

Cù Nhiên biết phải có chừng có mực, hôn cô xong, liền đứng lên, một lần nữa thay bọn họ chỉnh góc chăn, rồi mới rời đi nói buổi tối qua đây đón cô.

.....

Mấy ngày kế tiếp đều như vậy, ban ngày Đình Đồng đều ở bên cạnh Bành Hạo, buổi tối Cù Nhiên qua đón cô, cùng nhau về biệt thự lưng chừng núi.

Màng đèn buồng xuống, từng ngôi nhà, toàn nhà đều bật đèn sáng rực, Đình Đồng ngồi trong xe nhìn ra, đèn sau của vô số chiếc xe phía trước, bật sáng vô cùng chói mắt, Đình Đồng nghiêng người nhìn dáng dấp Cù Nhiên lái xe.

Bị cô nhìn đến sợ hãi, Cù Nhiên hỏi: “Nhìn cái gì vậy? Trên mặt anh dính gì à?”

Cô lắc đầu, cũng không nói gì, khoe miệng còn hơi hơi nhếch lên, Cù Nhiên nở nụ cười, “Mở nhạc cho em nghe nha?”

“Không cần, em muốn nhìn anh!”

Cù Nhiên ách một tiếng, “Anh là trò tiêu khiển của em à!”

Thấy anh còn đang lái xe, cô không dám véo nạt anh, chính là lấy tay chụp lên vai anh, “Đến, cười một cái cho bà!”

“Đình Đồng, em tìm việc phải không? Anh dừng xe vào lề, em có tin hay không!”

Cái này cô không dám nha, vội vàng đầu hàng, “Không chơi, không chơi!! Anh lái xe đi, người gì không chuyên tâm vậy!”

Thật đúng là, quấy rối anh là ai, còn nói thế.

Về nhà tắm rửa xong, hai người đi ngủ sớm, Cù Nhiên từ phía sau ôm cô giống như con tôm. Lâu dần Đình Đồng cũng quen cách ôm này của anh, cô biết anh thích ôm có như thế, lúc vừa mới bắt đầu cảm thấy cô cảm thấy không thoải mái, hiện tại tốt hơn rồi.

“Kỳ thật anh có thể không đi đón em, em có thể tự mình lái xe về.” Cô nói, thật sự cô cảm thấy không đành lòng, anh một mỗi một ngày còn lái xe hơn nửa vòng thành phố đến đón cô.

“Buổi tối anh lo lắng.”

“Vậy em về sớm một chút, nếu muộn em sẽ ở lại đó! Như vậy anh không cần mệt như bây giờ!”

Anh hừ một tiếng, “Anh đến đón em, cha con người ta em nhào vào làm gì, ban ngày đến chơi là được.” Nói xong còn ôm cô thật chặt, giống như đang nói, em chính là của anh, không cho rời xa anh.

Đình Đồng hiểu được suy nghĩ của anh, cũng không cùng anh so đo, kỳ thật cô hiểu được, miệng anh nói là nói như vậy, trên thực tế thì không phải như thế. Chuyện lần trước Hạo Hạo bị bắt cóc, thật ra anh không cần phải hỗ trợ, sau cô nghe Tiểu Ngũ nói, Lưu Lão Thất có thể nhanh như vậy bị phản án, chính là anh ấy nhờ mấy vị bộ trưởng ra mặt..... Hơn nữa mấy ngày này anh biết cô chán chán muốn ở bên chơi với Hạo Hạo, cũng không nói hai lời, mỗi ngày đưa cô đi, đón cô về.

“Cám ơn anh!”

Người phía sau ngậy ra một lúc, “Đứa ngốc, cảm ơn em cái gì.”

Cô áp chặt mặt vào ngực anh, “Thật sự, cám ơn!”

“Em a..... Hạo Hạo theo em từ nhỏ tới lớn, gọi em một tiếng mẹ, chuyện xảy ra lớn như vậy, em ở bên Hạo Hạo là đúng, bắt quá anh chỉ đưa đón em mà thôi, cái gì cũng chưa làm a, em cám ơn anh cái gì?”

“Không, anh làm nhiều lắm.” cô ngẩng mặt nhìn đường công cảm anh.

Cù Nhiên hôn mặt cô, thờ dãi, “..... Chúng ta không thể gặp nhau sớm hơn một chút, anh cũng không biết cái này có tính là tiếc nuối hay không, lúc trước anh không thể cùng em vượt qua những cửa ải khó khăn. Nhưng ít nhất hiện tại chúng ta ở cùng một chỗ, mọi khó khăn của em, anh đều có trách nhiệm thay em gánh vác. Trước kia anh không tin số mệnh, cảm thấy mọi việc đều nằm trong tay mình.” Anh hôn nhẹ mắt cô, hôn lên những giọt nước mắt của cô. “Bây giờ chúng ta ở cùng một chỗ. Cho nên mèo con..... anh biết, anh biết Đạo Diên đối với em rất quan trọng, nhưng từ nay về sau, có anh..... Được không?” Có anh ở bên cạnh em, em không cần chịu đựng một mình.

“..... Ách, Đạo Diên.....anh, anh hai nói anh biết?” Cô nghĩ đại khái chính là đêm đó bọn họ cùng nhau uống rượu nói ! Vì sao anh không tức giận?

Anh cam chịu, “Trước kia anh không nên như vậy..... Nói như vậy.....” Lúc trước câu nói kia của anh đã tổn thương cô biết bao, “Sống cô độc quãng đời còn lại.....” Hiện tại nhớ lại, anh đều cảm thấy chính mình khôn kiếp, “Tha thứ cho anh, về sau..... về sau không như vậy nữa, anh cam đoan.”

Đình Đồng không nói, hai người cứ ôm nhau như vậy, cô vẫn chưa ngủ, trong lòng suy nghĩ miên mang. Cái này có tính là sở hữu không? Cù Nhiên là của mình cô? Đáp án trong lòng cô là khẳng định. Một tình cảm như vậy, nếu cô không đáp trả, mà trốn tránh thì thật sự rất ngu ngốc. Như vậy, nếu nói như vậy, cô cảm thấy mình phải đi làm một việc, hẳn là cô phải cho anh một câu trả lời thỏa đáng.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Tình...

Gần nhất Cù Nhiên phát hiện Đình Đồng có chút khác thường, luôn ngồi ngẩn người, cùng cô nói chuyện cũng không yên lòng, anh cũng không biết phải thế nào, anh nghĩ mấy ngày đi cả đến thăm phụ nữ đều miễn cảm như vậy. Thật ra mà nói, điều làm anh càng đau đầu, chính là ba mẹ trong nhà ném vấn đề khó giải cho anh.....

Hoàng Tô Vân tận tình khuyên bảo, cầm một đồng ảnh chụp ở phòng khách cho anh chọn, “Con nhìn xem! Mấy cô gái này mẹ cảm thấy rất tốt, gia thế cũng tốt, công việc tốt, có mấy người là cháu gái của bạn cũ ông ngoại con, thư hương dòng dõi nha.....”

Cù Nhiên thực không kiên nhẫn, mỗi lần về nhà đều như vậy, “Mẹ!!! Mỗi cuối tuần con về cùng ba mẹ ăn cơm, có thể miễn bàn vấn đề này hay không! Con nói lại lần nữa, đừng giúp con làm những việc này!”

Hoàng Tô Vân vẫn không từ bỏ ý định, “Con xem này, đây là cháu gái của giáo sư trường đại học XX, chính là mới trước đây ông ngoại con còn mang con đến nhà bọn họ đó!”

“Mẹ.....”

“Nhiên Nhiên!! Con nghe lời một chút! Con xem vài người nữa đi, người nào không thể so..... Không thể so Đình Đồng xinh đẹp!” Bà quay đầu nhìn thư phòng, “Mẹ làm điểm tâm cho con nha! Đã trưởng thành rồi, sao giống đứa nhỏ tùy hứng như vậy.”

“Ba mẹ đã biết con không còn nhỏ rồi? Vậy chuyện của con để con làm chủ!” Cuối cùng anh còn bổ sung một câu, “Con không ở lại ăn cơm!” Đã biết anh lớn, bọn họ vì cái gì đều dựa vào ý của mình, bắt anh phải làm theo?

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói líu ríu, cô bé đáng yêu không biết vì cái gì mà cười đến khanh khách, cô bé vừa vào tới cửa liền nhìn thấy Cù Nhiên, ánh mắt mừng rỡ đều cong lên, “Cậu, cậu.....” Giương cánh tay bỏ chạy đi qua.

Tới thật đúng lúc, Cù Nhiên chạy nhanh qua đón cháu gái. Tiểu Mật Đào liền nhào vào lòng anh, tiếng cười thanh thúy như chuông bạc vang lên không ngừng.

“Anh, anh đừng chọc con bé, vừa rồi mới uống một bình sữa, cười như vậy lát nữa sẽ ỏi đó.” Cù Trà đem mấy túi đồ, từ ngoài vào nhà.

Cù Nhiên ôm cháu gái đến bên người cô, “Sao lại thế này? Một mình em đến hả? Lí Khải Văn đâu?”

Cù Trà cười cười, làm bộ lơ đãng, “Anh ấy bận!”

“Hừ! Có thể bận cái gì!” Anh ngược lại hỏi cháu gái, “Mẫn Mẫn, bao lâu rồi con không gặp ba?”

Cô bé nhỏ đếm ngón tay, lại giống như cày đếm cày loạn, “..... Ách..... dạ..... Vài ngày..... Nhưng mà ba nói sinh nhật Mẫn Mẫn, ba nhất định về với con!”

Lúc này Cù Nhiên mới phát hiện bọn họ có chỗ không thích hợp, ở mặt ngoài thoát nhìn giống như hòa thuận, nhưng trừ một số trường hợp đặc biệt, nếu không hai người bọn họ đều không đi cùng nhau. Anh vốn tưởng rằng tình cảm em gái với em rể rất tốt, với lại cuộc hôn nhân của bọn họ thuận buồm xuôi gió, không bao lâu sau thì sinh Mẫn Mẫn, chẳng lẽ bao nhiêu đó không đủ chứng minh? Tính cách Cù Trà người làm anh trai như anh hiểu rất rõ, em gái cũng không phải người phiền chán đến nỗi phải quay về nhà mẹ đẻ. Cho dù có liên quan đến Lí Khải Văn, Cù Trà cũng chưa tới nỗi có thái độ như thế này không phải sao? Ở bên ngoài có quan hệ không rõ ràng, những người như anh không phải là ít, nhưng phần lớn vẫn phân biệt được cái nào quan trọng cái nào không, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Anh Anh đừng hỏi Mẫn Mẫn.....”

Cù Nhiên đem cháu gái thả xuống, để con bé tự tìm đồ chơi, sau đó nhìn Cù Trà, “Anh không hỏi con bé, vậy em nói cho anh biết. Rốt cuộc sao lại thế này?”

“Anh đừng hỏi, không có gì.....”

Cù Nhiên thờ dãi, vốn là một người đàn ông, mấy thứ này anh không nên hỏi đến, thật sự như thế rất nhiều chuyện, nhưng Cù Trà thì khác, đây là em gái anh, từ nhỏ đến lớn anh đều nâng trong tay.

“Đừng gạt anh, có chuyện gì nói với anh, anh là anh trai em!”

Cù Trà trầm mặc, “Kỳ thật không có gì. Có thể là cảm thấy tình cảm có chút phai nhạt! Không biết..... Có lẽ chúng em bắt đầu liến thuận theo tự nhiên, cho nên chờ tất cả mọi chuyện đều vào đúng vị trí của nó, về sau lại cảm thấy đây không phải là cảm giác mình muốn, anh ấy mệt..... em cũng hiểu được anh ấy mệt mỏi.....” Cô nói có chút bất đắc dĩ, Cù Nhiên nghe mà tức giận.

“Cái gì gọi anh ấy mệt? Anh không biết trong lúc đó hai đứa bị làm sao, vì cái gì hắn có thể đem đứa nhỏ giao cho một mình em chăm sóc, còn hắn thì tiêu điều tự tại?”

Cù Trà thấy anh trai thật sự tức giận, “Anh!! Anh đừng như vậy..... Ngay từ đầu em cũng không hiểu được, như thời gian trôi qua, ngay cả em đều cảm thấy việc này không có gì.” Cô tự giễu, “Rất kỳ quái, em ngay cả một chút thương tâm đều không có. Cần thận nghĩ lại, hai chúng em, giống như đều không có thứ tình cảm gọi là thể non hẹn biển, cuộc sống cứ bình thản như thế trôi qua, thậm chí..... Thậm chí còn không có nói qua từ “Yêu!””

Anh ngạc nhiên, không có “Yêu” Sao? Nhưng là..... Bọn họ không phải vẫn sống tốt sao? Vẫn làm cho tất cả mọi người ganh tỵ, không có bất luận kẻ nào phản đối bọn họ..... Cũng có lẽ tại mọi người nhận định hai người yêu nhau, cho nên bọn họ cũng tin tưởng như thế?, Nhưng trên thực tế thì không phải!

“Ăn cơm!”

Tiếng dì Cầm truyền đến, Cù Trà kéo ống tay áo anh, cùng nhau đi ăn cơm, trên mặt biểu tình không lo lắng sợ hãi, giống như hai anh em nói chuyện bình thường.

Bởi vì có cháu gái làm trung tâm chú ý, nên không có ai đem lực chú ý lên người anh, bữa cơm xem như ăn không tẻ, trừ bỏ chuyện của em gái, haiz..... trong lòng Cù Nhiên như là lạc thượng một khối khó có thể bóc ẩn ký, cứ như vậy đổ tại kia, ả ả khó chịu, lại có chút không thể nề hà.....

Buổi tối về nhà, Đinh Đồng đang xem tivi. Thấy anh đã trở về, cô liếc mắt nhìn một cái, “Đã trở về.” Xem như chào hỏi, tiếp tục chuyển mắt nhìn màn hình.

Cù Nhiên đi đến ngồi bên cạnh cô, cởi áo khoác, tựa lưng vào sofa.

“Ăn cơm rồi?”

“Ừ.”

Anh bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi cô: “Sinh nhật Hạo Hạo vào tháng mấy?”

Thân mình Đinh Đồng cũng ngạc nhiên một chút, không lập tức trả lời, anh nghĩ cô không có nghe, nên đẩy đẩy cô, “Anh hỏi em đó, khi nào thì sinh nhật Hạo Hạo?”

“..... Cuối tháng sáu.”

Cù Nhiên gật gù đầu, một ngày hôm nay anh có chút mệt, cho nên anh không nghe ra trong giọng nói hơi run run của Đinh Đồng. Hôm nay nghe cháu gái nói đến sinh nhật của con bé, anh mới cảm thấy quen biết Đinh Đồng gần một năm, không thấy cô tổ chức sinh nhật cho Hạo Hạo, anh nghĩ hay là trong khoảng thời gian này? Vừa hỏi xong, quả nhiên là cuối tháng.

“Sinh nhật Hạo Hạo nên tổ chức như thế nào?” Anh nghĩ cô chắc chắn sẽ cao hứng.

Đinh Đồng nghiêm túc nói, “Hạo Hạo không tổ chức sinh nhật!”

“..... Vì cái gì không tổ chức? Đứa nhỏ nào không thích tổ chức sinh nhật?”

Cô đột nhiên đứng lên, “Đã nói không tổ chức là không tổ chức!” Nói xong liền đi về phòng.

Hôm nay Cù Nhiên về nhà bên kia căn cơm, nghĩ khi về cô không còn buồn rầu như vậy, anh vốn nghĩ mình đang làm việc tốt, kết quả cô không cho anh mặt mũi liên phát giận, lần này anh nhìn không được nữa!

Đuổi theo cô, một phen đẩy cửa phòng ngủ ra, cửa đập thật mạnh vào tường, rồi bắn ngược trở lại, anh lại dùng sức đá mạnh vào cửa một cái.

“Mấy hôm nay em làm sao vậy? Có cái gì không hài lòng, em nói rõ ràng đi, vô cớ phát hỏa cho ai xem !!”

Đinh Đồng xoay người không nhìn hắn, nâng tay lên làm tư thế thủ, “Dừng dừng dừng!!! Em không nghĩ cãi nhau..... Anh để em ở một mình được không?”

Cù Nhiên đánh một quyền vào tường, vốn là cô vô lí bỏ đi, bây giờ ngược lại thành anh chính mình là người quậy phá.

“Đinh Đồng! Mỗi ngày em suy nghĩ cái gì có thể nói cho anh biết hay không? Anh không nghĩ mình giống như..... Giống như nửa người xa lạ cùng sống với em! Cái gì em cũng không nói, anh vừa hỏi em liền trốn! Rốt cuộc em muốn thế nào?”

Cô không nói lời nào.

Anh thật sự tức lắm rồi, giọng nói rõ ràng cao hơn rất nhiều, “Em còn muốn trốn tránh anh bao lâu? Ai cũng có thời điểm không hề như ý! Nhưng ít nhất em nói cho anh biết em bị làm sao? Trong khoảng thời gian này..... Rốt cuộc em.....em suy nghĩ cái gì? Lo lắng chuyện gì? Cảm giác không biết gì, con mẹ nó khó chịu không nói!!”

Đinh Đồng cảm thấy phiền, vào cuối tháng 6, sinh nhật Hạo Hạo..... Hàng năm cô khó nhất chịu nhất, chính là mấy ngày nay, không biết là thời tiết oi bức hay sao, nói chung là cô cảm thấy thở không nổi, loại cảm giác này giống như cây đang thiếu nước, rất khó chịu..... Cô biết Cù Nhiên nói đúng, chuyện gì cô cũng không muốn nói cho anh biết, nhưng mà cô lại không nghĩ nói..... Không nghĩ nhắc lại những chuyện đã qua..... như có những chuyện cô không thể quên được, đuổi không đi, mỗi thời mỗi khắc đều nhớ rõ, nó ảnh hưởng đến cô, nhưng cô lại không dám nhắc tới, chỉ dám chôn sâu nó dưới đáy lòng..... Không có dũng khí nói với anh!

“Em không sao, anh để em yên lặng một chút, như thế là tốt, để em ở một mình.” Cuối cùng cô còn bổ sung: “Cầu anh!”

Cầu?

Cù Nhiên cái gì đều nói không, còn có thể thế nào, cô cầu anh để cô im lặng một chút..... Có chút chua xót, anh nhẹ nhàng thở dài, cũng không quay đầu liền đi ra khỏi phòng.

Một mình ngủ ở khách phòng, nửa đêm anh theo thói quen duỗi tay ôm cơ thể quen thuộc của ai đó vào lòng, như hiện tại bên người là khoảng trống, anh không ngủ được. Lăn qua lộn lại, nghĩ chính mình làm sao vậy, cùng cô cãi vã làm gì, không phải đều nói sẽ chiều theo ý cô ấy sao? Kỳ thật cô ấy đã có chút giống như người phụ nữ của anh rồi, cô ấy vô luận chuyện gì có thể nhân nhượng đều nhân nhượng, tuy rằng rất ít làm nũng, cũng rất ít tùy hứng. Nhưng biểu hiện như lần này vẫn là lần đầu tiên..... Anh như thế nào không nói nhẹ nhàng với Đinh Đồng? La hét cái gì nha!

Sáng sớm hôm sau, giống như mọi ngày Đinh Đồng chuẩn bị bữa sáng, tựa hồ hoàn toàn không đem chuyện tối hôm để trong lòng. Cù Nhiên càng thêm có chút áy náy, tự trách, anh cảm thấy tối hôm qua chính mình không nên nổi điên.....Anh nghĩ mình có thể làm cho cô vui vẻ, anh không nghĩ nói cho cô, đến lúc đó làm cho cô bất ngờ, tưởng tượng bộ dạng kích động của cô, nhìn không được vui vẻ.

Đinh Đồng hỏi anh làm sao vậy, anh nói không có việc gì, ăn xong bữa sáng, anh ôm chặt cô, cứng rắn không cho cô đi. Ôm cô vào trong ngực, “Tối hôm qua..... Ách, thái độ anh không tốt, thực xin lỗi.....”

Cô nghe xong, cười cười, lắc đầu, “Không có việc gì, gần nhất cảm xúc của em không tốt, bất quá em không sao, thật sự không có việc gì, chính là..... Chỉ là có chút nóng mà thôi. Cho nên, anh đừng lo lắng, qua vài ngày thì tốt.....” Cô giải thích nói.

Anh nhẹ nhàng ôm vào mắt cô, “Được, em không nghĩ nói anh sẽ không hỏi!” Anh nghĩ không sao cả, qua vài ngày nữa anh có thể làm em vui vẻ, nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Sinh Nhật...

Ngày 28-6.....

Đình Đồng cảm xúc nóng tới cực điểm, cái loại cảm giác này làm cô muốn nghẹn thở chỉ chờ bộc phát, như chỉ cần không có người nào chọc tức cô, thì căn bản không việc gì..... Chẳng qua, không có người nghĩ như vậy, có người nào đó thật muốn làm cô tức giận mà.....

Buổi chiều, Đình Đồng nghĩ tốt nhất vẫn là đi ra ngoài, thói quen hàng năm của cô vào ngày này đều dùng ma túy hoặc cồn để tê liệt thần kinh.

Hôm nay Cù Nhiên vẫn ở nhà, thấy cô muốn ra ngoài, “Hôm nay đừng đi đâu cả, buổi tối có chút việc, em ở nhà đi.”

Cô nghĩ muốn cự tuyệt, như lại cảm thấy không ổn. Cho nên gật đầu đồng ý, không ra ngoài nữa.

Cù Nhiên nói: “Buổi tối cũng đừng nấu cơm, tí nữa có mấy người ở công ty lại đây bàn việc, đến lúc đó anh gọi thức ăn bên ngoài.”

Trước đó không lâu ở một buổi tiệc xã giao anh gặp Tề Thiên, anh hỏi sinh nhật Hạo Hạo ngày mấy, lúc ấy Tề Thiên còn làm về kinh ngạc, “Anh hỏi cái này làm gì?”

“Gần nhất tâm trạng Đình Đồng không được tốt, tôi muốn làm gì đó, cho cô ấy vui vẻ một chút.”

Tề Thiên không tình nguyện xem xét anh, nghĩ rằng, anh nghĩ tổ chức sinh nhật cho Hạo Hạo, Đình Đồng có thể vui sao? Anh tự tìm phiền toái cho mình đó!

Cù Nhiên đợi một hồi không thấy Tề Thiên trả lời, hỏi lại lần nữa, “Này, Anh không nói hả?!”

“Anh xác định muốn tổ chức sinh nhật cho Hạo Hạo? Đình Đồng đồng ý chưa?”

“Tôi nói Tề Lão Tứ, anh sao giống đàn bà nhiều chuyện thế? Tôi không phải mới vừa muốn tạo bất ngờ cho cô ấy hả! Sao có thể nói cho Đình Đồng biết?”

Tề Thiên giận, dám nói anh là “Đàn bà nhiều chuyện”, tốt, Cù Nhiên, lần này thù mới hận cũ ông đều đáp trả lại anh..... Tề Thiên vươn tay lấy một ly rượu, Cù Nhiên hỏi gì anh đều đáp nấy, sinh nhật Hạo Hạo ngày nào cũng nói cho anh ta biết luôn, cuối cùng anh cũng còn có chút lương tâm nhắc nhở Cù Nhiên: “Này, kỳ thật, cảm xúc của Thùng Thùng không tốt là vì gần đến ngày giỗ Đạo Diên.....” Tề Thiên không nghĩ nói rõ ràng cho Cù Nhiên, anh cảm thấy, dù sao chính mình cũng không thể nói rõ một năm một mười, chỉ cần nhắc nhở anh ta một chút là tốt, với lại việc này cũng không phải việc của anh!

Đình Đồng nằm ở trong phòng ngủ, cô đeo tai phone nghe kịch trên radio. Cô nghe thật nhập tâm

Câu chuyện kể về nữ nhân vật chính là một tàn hoa bại liễu, sống cô đơn đến già

, bởi vì thân phận thấp kém như vậy, bà không thể cho con mình một hoàn cảnh trưởng thành tốt, vì thế bà dứt khoát nhịn đau đem con đưa đến cô nhi viện, nói dối là nhặt được đứa nhỏ không cha không mẹ. Đối với một người mẹ mà nói, làm ra quyết định như thế là cực kỳ thống khổ. Trong quá trình trưởng thành của con, bà chỉ có thể ở một bên vụng trộm nhìn con chơi đùa, học tập. Sau khi lớn lên thấy con học thành tài, đảm nhiệm chức vị luật sư, nhưng vận mệnh thật trớ trêu, vụ án đầu tiên con mình thụ lý lại chính là biện hộ cho bà. Khi biết con mình làm luật sư biện hộ cho mình, một lần bà đánh mất ý niệm xin biện hộ trong đầu, bởi vì bà không thể để cho người khác biết con bà có một người mẹ như vậy.....

Nhưng bà không biết đứa con luật sư lương thiện của mình vẫn cho rằng bà vô tội, vì thế ở dưới áp lực, vẫn bất khuất tranh đấu cùng quan tòa nổi tiếng khó khăn, qua nhiều lần gian khổ, rốt cục sắp được đến thắng lợi, như thẩm phán nhận hối lộ, sau đó lại đưa ra quyết định triệu tập nữ tu sĩ ra tòa, để chứng minh bị cáo cùng nam luật sư chính là quan hệ mẹ con.....

Cuối cùng, nữ tu sĩ cô nhi của viện, tay cầm giá chữ thập đặt trước ngực, nói -- một đứa nhỏ có phải hay không do người phụ nữ kia sinh, căn bản không quan trọng, như quan trọng nhất người phụ nữ kia có quan tâm hay không, có yêu đứa con của mình hay không, thậm chí vì con mà hy sinh, người phụ nữ như vậy mới có thể gọi là mẹ. Vì thế, xin quan tòa hỏi lại bà ấy một lần nữa về mối quan hệ này, chắc chắn bà ấy sẽ trả lời :NO!!

Đình Đồng đã khóc khi nghe kết thúc của vở kịch này, cô ôm đầu cuộn mình nằm trên giường, dùng khăn tay để trên đầu giường lau nước mắt, giọng nói cuốn hút, tang thương ấy vẫn vang vọng bên tai cô, một lúc sau cô ngẩng đầu tựa vào đầu giường, nhìn trời bên ngoài cũng sắp tối, mặt trời ngã về tây, ngăn trở Lạc Nhật ánh chiều tà vẫn đã bị độ thượng một tầng viền vàng, nhìn như hào quang bắn ra bốn phía, kì thực lập tức đã đem không còn nữa tồn

tại.

Đình Đồng tháo tai phone xuống, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, cô biết đó là Cù Nhiên nói chuyện với nhân viên công ty, cô cũng không để ý lắm. Qua không một hồi, Cù Nhiên vào phòng gọi cô.

“Cùng nhau ra ngoài ăn một chút gì nha em.”

Cô không muốn đi, cô lại không biết mấy người đó, như Cù Nhiên kiên trì, cô đành phải thỏa hiệp, thay xong quần áo, mặt mày cô vẫn đang cau có không giãn ra.

Tất cả mọi thứ đều đã an bài thỏa đáng, anh chỉ mong sau khi cô mở cửa liền có biểu hiện vui sướng, nhưng anh không ngờ tất cả đều đi ngược lại mong muốn của anh.....

Phòng được đặt nằm ở lầu hai, vừa mở cửa phòng, là có thể nhìn thấy toàn bộ phòng.

Có người bắn chùm dải băng lên, tiếng mọi người hoan hô nổi lên bốn phía, mọi người đều là người quen biết cả, thậm chí có người trên đầu còn đội mũ chúc mừng, trên mặt mỗi người đều tươi cười sáng lạn. Mặc dù Bành Tấn Hoa không cao hứng giống như mọi người, nhưng cũng không phụng phịu, còn Tề Thiên sớm bỏ chạy đến góc nào đó rồi, anh sợ một hồi nguy hiểm đập đến mình.

Sắc mặt Đình Đồng càng ngày càng lạnh, bên tai chợt nghe tiếng ầm ầm rất lớn, không biết là tiếng gì, chỉ thấy Cù Nhiên bắt tay lên vai Đình Đồng, “Hôm nay là sinh nhật Hạo Hạo, chúng ta cùng nhau vui vẻ.....”

“Ai cho anh làm như vậy?”

Không khí huyền ảo làm cho anh không rảnh chú ý lúc này giọng nói của Đình Đồng lạnh như băng, anh vẫn là thật cao hứng nghĩ đến cô thích niềm vui bất ngờ này, “Anh hỏi Tề Thiên sinh nhật Hạo Hạo, cậu ta nói cho anh biết là hôm nay, anh nghĩ cho em một bất ngờ, Hạo Hạo cũng.....”

“Đủ rồi!” Đình Đồng hét lớn, đánh gãy lời nói của anh, trong phòng nhất thời liền im lặng, chỉ còn nghe nhìn tiếng dội lại của những âm thanh vừa rồi.

“Ai cho anh tổ chức sinh nhật của Hạo Hạo! Em đã nói Hạo Hạo không được tổ chức sinh nhật!! Anh không hiểu hả!” Mấy hôm này cô đã khó chịu, bực tức trong người, Cù Nhiên làm như thế, không khác gì lửa cháy còn đổ thêm dầu, cô giận không thể tả.

Cù Nhiên cảm thấy cô bất thành linh phát giận, rất không nói lý, những việc anh làm chính là muốn thay đổi tâm trạng cho cô, còn cô đáp lại như thế nào, “Đình Đồng! Rốt cuộc em muốn thế nào? Anh làm như vậy có cái gì sai sao? Còn không phải là vì em!”

“Vì em? Vì em, anh nên dựa theo của em mà làm, để cho em yên tĩnh trôi qua mấy ngày này, chứ không phải giống như hiện tại anh làm những việc này--khua chiêng gõ trống chúc mừng!!!”

Đình Đồng nhìn mọi người trong phòng, còn không chờ cô có thêm phản ứng gì, cửa phòng đã mở ra, một chiếc sinh nhật được đẩy vào, Bành Hạo cao hứng từ phía sau chui ra, “Mẹ, mẹ, bánh ngọt rất lớn nha.....” Bành Hạo rất vui, từ nhỏ đến lớn đây là sinh nhật đầu tiên của cậu nha!! Thậm chí, cậu còn không biết sinh nhật của mình vào ngày nào, cậu chỉ biết mấy bạn ở nhà trẻ đều có sinh nhật, cậu chưa bao giờ có. Trước kia cậu từng hỏi mẹ, tại sao mình không có sinh nhật, mẹ chỉ nói cho cậu cũng có, nhưng không thể tổ chức, chính là không thể..... Rốt cục lần này cậu có thể khoe với bạn bè, cậu cũng có sinh nhật!

“Hạo Hạo, đi tìm ba đi, về nhà nha! Chúng ta không thể tổ chức sinh nhật!”

“A? Nhưng mà..... Mẹ.....”

“Không có nhưng mà, mẹ nói con đi tìm ba, về nhà đi!”

Nhìn Hạo Hạo khóc, Cù Nhiên không biết Đình Đồng đang phát điên cái gì, kéo cô đối diện với mình, “Em muốn thế nào? Tổ chức sinh nhật cho Hạo Hạo thì đã sao? Em bị sao vậy?”

“Không cần anh quan tâm, Cù Nhiên!! Em đã nói rồi, Hạo Hạo không có sinh nhật! Con em không có sinh nhật!” Cô tức sùi bọt mép, hoàn toàn không để ý hình tượng gì nữa.

Mọi người bắt đầu nhỏ giọng nói thầm, cũng có người khuyên cô, mọi người đến đây đều là bạn bè, cô đừng nóng giận nữa, nhưng tất cả đều bị Đình Đồng trừng mắt cầm miệng. Lí Mẫn Mẫn bị cô làm cho phát khóc, Bành Hạo cũng không tốt hơn, trong lòng Cù Nhiên nói may mắn lúc trước Bành Tấn Hoa không đồng ý mời bạn bè Hạo Hạo đến, nếu không đêm nay làm sao giải quyết đám nhỏ cùng nhau khóc?! Nhưng mà, cho dù anh giải quyết được, thì đã xong việc sao? Đình Đồng, em thật sự nhìn không thấy người khác đối với em trả giá sao?

Cù Nhiên nhẫn nhịn không nổi nữa, “Đình Đồng, có phải hay không..... có phải hay không không cần anh quan tâm?”

“Đúng! Không cần anh quan tâm! Anh nên thu hồi cảm giác đồng tình của anh đi! Em không cần!!!”

Cù Nhiên cắn chặt răng, anh sợ chính mình chịu không nổi tiến đến bóp chết người phụ nữ chết tiệt này! Vì cái gì cô ấy có bản lĩnh ảnh hưởng đến cảm xúc của anh? Hai mắt anh nhìn chằm chằm cô, một lúc sau hướng một tay lên không trung, “Các vị, thực xin lỗi, hôm nay party hủy bỏ!”

Cù Trà la hét bảo con gái nên ngoan, sau đó nắm con bé ra cửa tiễn khách, cô bé cũng thật thực nữ cùng mọi người nói lời từ biệt.

Trong phòng, Cù Nhiên kiềm chế tức giận, ở trong lòng nhắc đi nhắc lại một trăm lần, đừng vì cô ấy mà tức giận, đừng vì cô ấy mà tức giận..... Nhưng một khi nghĩ đến anh chuẩn bị lâu như vậy chỉ hy vọng cô được vui, nhưng cô ấy hoàn toàn phủ nhận công sức của anh, còn nói cái gì “Cảm giác đồng tình”?!!

Anh tức đến nói không nên lời nói, kỳ thật cũng là sợ chính mình một khi mở miệng thì hai người lại càng không thể vấn hồi, cho nên cái gì cũng không nói.

Bành Tấn Hoa bắt mắt liếc Tề Thiên một cái, cái người này, còn không phải thích chuyện xấu bình thường đâu!., Nhưng mặc kệ thế nào anh vẫn cảm thấy như vậy cũng tốt, Đinh Đông cũng nên đi ra vòng sương mù này, nếu không sẽ càng ảnh hưởng tới cuộc sống tương lai của bọn họ. Chẳng qua, có lẽ thời cơ còn quá sớm, không nên gấp như vậy, đều là tại thẳng nhai này gây họa.....

Tề Thiên nhận được ánh mắt cảnh cáo của anh hai, chột dạ rút cổ, chạy nhanh ôm tiểu tổ tông lại đây, chỉ mong tạm thời có thể bảo vệ mình.

Bành Tấn Hoa đi qua, ho nhẹ hai tiếng, “Hôm nay nghỉ ngơi sớm đi, Tiểu Đồng, ngày mai em qua chỗ anh, có việc.”

Bành Tấn Hoa đi qua vỗ nhẹ vào vai Cù Nhiên hai cái, không nói thêm cái gì liền rời đi.

Nguyên bản phòng khách còn đang náo nhiệt, lập tức bước đi hết, Cù Trà đi ra ngoài, không quên giúp hai người đóng cửa lại, Đinh Đông vẫn còn tức, nhưng vẫn đến sofa ngồi xuống.

Trên nền nhà vẫn còn rải rác những dải băng, mùi bánh kem tràn ngập trong phòng, nếu không phải không khí cương trực trong phòng, đó thật sự làm cho người ta có chút thèm ăn.

Cù Nhiên vẫn là đưa lưng về phía cô, “Anh ở trong mắt em có phải không đáng một đồng hay không.....” Giọng nói của anh lộ vẻ nản lòng, nói xong cũng không chờ cô đáp lại, liền cầm chìa khóa trên bàn, đi ra cửa.

Nghe thấy tiếng xe của anh càng lúc càng xa, lúc này Đinh Đông mới dám thở thật mạnh, ảo não lắm lắm bầu trút giận lên sofa, “Đều nói không tổ chức sinh nhật, ai cho anh làm như vậy? K hôn kiếp, em liều mạng kiểm chế để không cãi nhau với anh, anh còn cố tình đến gây chuyện với em.....”

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ai Sai...

Edit: Ishta

Beta: Nguyệt Nhi

Bành Tấn Hoa có việc muốn nói, cần phải nói cái gì? Đinh Đông có chút đứng ngồi không yên, chờ anh mang đĩa đựng trái cây lại đây.

“Căng thẳng như vậy làm gì? Anh đáng sợ vậy sao?” Bành Tấn Hoa cười hỏi cô.

Cô cũng hiểu được làm như vậy có chút buồn cười, đứng vậy, nhìn cô bây giờ giống như học sinh tiểu học. “Anh, Hạo Hạo đâu?”

“Hạo Hạo đi tìm Tà Mộng Lam, anh cho người đưa Hạo Hạo qua đó rồi.”

“Ừm” Cô gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn anh: “Ách..... Anh muốn nói gì với em sao?”

Bành Tấn Hoa cũng không cùng cô khách sáo, “Chuyện ngày hôm qua chúng ta không nên trách Cù Nhiên, cũng tại Tề Thiên không đem mọi chuyện nói rõ ràng với Cù Nhiên.” Ngày đó anh cùng Cù Nhiên nói chuyện về Đạo Diễn nhưng anh cố ý tránh về Thiên Nhan, bởi vì anh cũng không nghĩ rạch lại vết sẹo trong lòng, như cũng không nghĩ đến khiến cho Tề Thiên dựa vào đó mà gây chuyện.

Sau khi bình tĩnh lại Đinh Đông chắc chắn việc này ít nhiều cũng có liên quan đến Tề Thiên, nếu Cù Nhiên trực tiếp hỏi anh hai, cô khẳng định anh sẽ nói cho Cù Nhiên biết, nói tóm lại, chuyện này là từ Tề Thiên mà ra.....

Cô cũng có chút oán giận, như giọng nói rất nhỏ “Em cảm thấy đúng như vậy.....”.

Bành Tấn Hoa đưa cho cô một miếng trái cây, phảng phất giống như những người bạn tán gẫu, kỳ thật vài năm này, bọn họ vài cái trong lúc đó quan hệ đã muốn minh minh trung trung về thân tình chuyển biến, không quan hệ huyết thống hiểu nhau làm bạn, dĩ nhiên là siêu việt tình nhân gian cái gọi là tương cứu trong lúc hoạn nạn, chính là người một nhà.

“Đó là lỗi Cù Nhiên? Cậu ta muốn cho em vui vẻ hơn, muốn tổ chức sinh nhật cho Hạo Hạo là sai sao?”

Cô không phản đối.

“Anh biết em khó chịu, nhưng gì đã qua thì cho nó trôi qua đi. Đừng làm cho chính mình ở trong vòng lẩn quẩn đó, thoát không ra được! Lúc trước Đào Diên cũng nói với em rồi, thay cậu ấy sống cho tốt, anh tin tưởng điều cậu ấy muốn nói với em nhất là ‘sống thật tốt’ mà không phải thay cậu ấy sống..... Cậu ấy chính là hy vọng em sống tốt.....” Bành Tấn Hoa nhìn quả bóng cao su nhỏ trên bãi cỏ, “Còn nữa, thật ra chúng ta làm như vậy đối với Hạo Hạo không công bằng! Chúng ta không thể vì tôn thương của người lớn mà cướp đi vui vẻ của một đứa nhỏ cần có, về sau chúng ta khó tránh khỏi nói cho Hạo Hạo biết việc này, Nếu tương lai Hạo Hạo hỏi em vì sao không tổ chức sinh nhật cho nó? Có khi Hạo Hạo sẽ nghĩ chúng ta đem chuyện Thiên Nhan đổ trên người nó, như vậy em nghĩ đi, Hạo Hạo sao có thể chịu đựng nổi.....”

“.....” Cô chưa từng nghĩ qua việc này, không tổ chức sinh nhật cho Hạo Hạo chính là cảm thấy không nên dùng ngày này để chúc mừng, mà cũng chính là giúp cô phân tâm, thẳng đến hôm nay cô mới nghĩ đến chính mình bất tri bất giác là làm cho cục cựa gánh vác khổ sở của bọn họ.

Hai người im lặng rất lâu, Đinh Đồng nghĩ nghĩ, “Anh hai, em nghĩ vài ngày nữa em đi đặc khu, thăm tư lệnh cũng như Đào Diên.....”

Bành Tấn Hoa gật đầu, “Cũng tốt, vậy em chuẩn bị đi, khi nào muốn đi thì nói anh thông báo cho người bên kia đến đón.” Năm đó anh trở về đem tro cốt Thiên Nhan mang về, Đinh Đồng không đi cùng, trong lòng em ấy luôn luôn không thể tiếp nhận sự thật này, vì thế tìm vô số lý do, vô số cớ từ chối sự thật đó. Hiện tại em rút cục chấp nhận trở về nơi đó để chấm dứt quá khứ.

“Gần nhất công ty rất bận hả anh?”

“Ừ, hơi bận, mọi việc tiến hành theo đúng kế hoạch, nói không chừng đến cuối năm có thể hoàn thành.” Đây là kế hoạch đem toàn bộ công ty hoàn toàn tẩy trắng, đăng kí công ty mới..... Đến lúc đó công ty bọn họ sẽ kinh doanh trong sạch. Việc này cùng với việc lúc trước Tiểu Ngũ tiếp nhận vị trí của Đinh Đồng là điều mà em ấy mong muốn nhất, anh biết Đinh Đồng làm mọi việc đều vì Bành Hạo, em ấy không muốn Hạo Hạo sống mà bị người khác chi trả, cho nên bọn họ cố gắng xây dựng lại công ty, thật ra trong lúc đó bọn anh trả giá cũng không ít, có đôi khi bọn họ không dễ dàng cân nhắc xem việc nào nặng việc nào nhẹ, anh em trong thế giới ngầm không phải nói muốn bỏ là bỏ được, nhưng đối với bọn họ Bành Hạo vẫn quan trọng nhất, chỉ cần Hạo Hạo sống tốt, muốn anh làm điều gì cũng được cả.

Buổi chiều, Đinh Đồng trở về nhà sớm, Cô có ý chuẩn bị vài món ăn chờ Cù Nhiên trở về, đến khi trời tối cô vẫn không thấy anh về, thức ăn đều đã lạnh..... Trời càng tối hơn vẫn không thấy Cù Nhiên đâu.

Bầu trời đêm trong thành phố bị những ánh đèn màu vàng chầm chầm sáng, so với những ngôi sao đều âm ảm thất sắc, như là bị bịt kín một lớp mỏng, ngay cả là tốt như vậy thời tiết cũng chỉ là từ phía sau lộ ra chột lóe chột lóe mỏng lung nhiều điểm tinh lạng.

Đinh Đồng có chút lo lắng, gọi điện thoại cho anh, điện thoại vừa thông thì bên trong truyền đến giọng nói của một người phụ nữ--“Thực xin lỗi, điện thoại này tôi vừa nhặt được.....”

Chưa bao giờ xảy ra tình huống như vậy, cô lo lắng giống như kiến bò trong chảo, ở trong phòng đi qua đi lại, cô muốn đi ra ngoài tìm nhưng biết tìm ở đâu? Đang muốn gọi điện thoại cho Tiểu Ngũ.....thì bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng xe ô tô, cô vội vàng mở cửa nhìn thử.

Dương Thụ đang giúp Cù Nhiên xuống xe, Đinh Đồng mới vừa đi đến, đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cô nhú mày, “Anh ấy uống bao nhiêu?”

Dương Thụ lắc đầu, “Cậu ấy đi xã giao xong mới đến chỗ tôi, khi đó đã uống rất nhiều rồi, thế nhưng sống chết muốn uống tiếp, uống rồi lại uống..... Chưa bao giờ rượu vang có thể làm người ta say!!”

Cù Nhiên uống say cũng rất thành thật đi, không nói nhiều, hai người bọn họ đỡ Cù Nhiên vào phòng. Sau đó Dương Thụ đi về, Đinh Đồng giúp Cù Nhiên lau mặt, nhưng anh lại túm tay cô ôm vào lòng, không cho cô lau.

“Đừng quậy, anh uống say còn quậy nữa hả!”

Anh lí nhí than thở gì đó, cô không nghe rõ, thế như Đinh Đồng bị anh ôm vai lắc có chút khó chịu, “Muốn lắc chết em sao, em đứng lên cho anh khỏi lắc!”

“Đừng đi~~~~” Anh nói.

“..... Vậy anh nằm yên để cho em lau người, nếu không bản chết đi được!” Cô lau đến mặt thì Cù Nhiên nhớ tới lần trước anh thấy trong nhà bừa bộn một tí, khi đó anh đã không thể chịu được, còn tự mình dọn dẹp, nếu không sạch anh quyết không ngừng dọn, làm cho Đinh Đồng nói anh quá chú trọng hình tượng mặt ngoài.....

Cù Nhiên thấy cuối cùng cũng đã xong, liền lấy khăn mặt trong tay cô, đầu ngẩng lên một chút, rất nhanh liền cúi xuống, sau đó cố gắng ngồi dậy, “Lấy nước giúp anh, anh muốn tắm rửa.”

Đinh Đồng không đáp ứng, “Anh uống nhiều rượu như vậy, sao có thể tắm rửa? Còn chú ý hình tượng cái gì! Lau mặt là được.”

“Không cần, đem khăn mặt đưa anh.....”

Không lay chuyển được anh, cô cuối cùng cũng phải đi phòng tắm chuẩn bị nước cho anh.

Nước chảy ào ào vào bồn tắm lớn, mắt thấy liền đầy một nước, cô lo lắng, nghĩ có phải nên để anh tắm vòi hoa sen hay không, lại sợ đầu anh choáng váng ngã thì làm sao bây giờ.....Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, cô biết anh đã tới liền kiễng mũi chân lấy khăn tắm trong ngăn tủ ra, lại giúp anh đặt sát bên cạnh bồn tắm.

“Em đã chuẩn bị nước rồi đó, anh đừng có ngủ ở bên trong nha.” Cô vừa làm vừa dẫn dò anh, trên lưng lại bị anh ôm, mang theo hơi thở rượu phả vào mặt cô, cảm anh gác lên vai cô, hôm nay cô mặc áo cánh dài thật to, cho nên nửa bà vai bị lộ ra ngoài, lại bị râu anh châm đau.

Cô rút cổ trốn, “Anh không phải muốn tắm rửa sao, em chuẩn bị nước xong rồi, còn muốn em giúp cái gì thì gọi em.....”

“Anh muốn ? Anh muốn em.....Em cho không.....” Anh say, như uống rượu xong, lòng người so với lý trí càng thanh tỉnh, anh còn thiếu cái gì sao? Không thiếu! Duy nhất cô.....Anh cảm thấy chính mình bị coi thường, bằng không như thế nào người ta càng không gặp anh, anh càng hăm sâu.....

Anh đem cô bế lên, cùng nhau ngồi vào bồn tắm lớn, trên người anh còn mặc tây trang, quần áo trên người hai người gặp nước liền dính vào người, nước vốn chỉ có một nửa như bởi vì động tác hai người lập tức tràn ra ngoài. Đinh Đồng chụp lấy anh, thảm oán, “Dem em ôm vào đây làm gì? Tắm uyên ương cũng không phải tắm như vậy!”

Cù Nhiên cũng không quan tâm, cứ ôm cô như vậy, làm cho cô nằm ở trong lòng mình. Anh cũng đã tỉnh rượu một nửa, cô ngồi trong lòng anh thế này.... anh từng nói anh không phải là người bình thường, huống chi, vào thời điểm này, anh cũng sẽ không muốn làm quân tử..... Tay anh vói vào vạt áo thật rộng của Đinh Đồng, người trong lòng không vui muốn giãy dụa đứng lên, kì thật Đinh Đồng rất bảo thủ, trên cơ bản, loại sự tình này, trừ bỏ phòng ngủ ra, cô vẫn là không thể chấp nhận địa điểm khác.

Lúc này người sau lưng cô lộ ra một bộ mặt sắc lạnh, trực tiếp đem áo cô cởi xuống bên hông, một ngón tay thoát nút thắt nội y của cô, cứ như vậy từ phía sau xoa nắn, miêng hôn một đường từ cổ xuống xương vai xanh, lại theo xương vai xanh chậm rãi hôn lên cằm, sau đó hôn lên khuôn mặt của cô, mắt, hai má, chân mày..... Như có ý định không buông tha cô, cực kì có kiên nhẫn.

Đinh Đồng bắt lấy tay anh, kỳ thật..... Kỳ thật cô theo bản năng muốn ôm ngực mình..... Chẳng qua..... Tay anh đang đặt trên ngực cô.....

Hơi nóng từ bồn tắm bốc lên, lượn lờ phảng phất trên trán, lông mi tựa hồ có nước đọng lên, cô cảm giác không nâng được mí mắt lên, hơi thở mang theo mùi rượu của anh giống như muốn làm cô say.

Được rồi, tùy anh vậy, anh muốn thế nào thì thế đó.

Quần áo ướt đầm bị anh cởi ra, cả người bị anh ném vào bồn tắm, bình thường anh đều định kỳ đi tập thể dục, cho nên bình thường nhìn không ra cơ bắp trên cơ thể, nhưng khi cởi quần áo ra cũng làm cho người ta cảm thấy rất cường tráng.

Anh khẩn cấp đem cô kéo vào lòng, thấy cô không có phản đối gì, liền làm ra những hành vi ác liệt hơn, cảm giác trên người cô càng lúc càng nóng, hơn nữa ở trong nước anh không hề làm thêm động tác dư thừa nào, liền đi vào.....[tác giả lược n dòng]

Vội vàng va chạm, giống như anh đang phát tiết cái gì, chính là cứu tế cho chịu đựng đắm chìm tại đây trong lúc đó, Đinh Đồng thở phì phò ngã vào người Cù Nhiên, nơi mềm mại của cô vẫn bị anh chiếm lấy.

Anh thích bộ dạng Đinh Đồng hoàn toàn ỷ vào anh, mềm mại như nước, giống nhau bây giờ cô mới hoàn toàn thuộc về anh, dưới thân nhẹ nhàng động, liền đưa tới tiếng hừ nhẹ của cô, tay anh ở trên lưng trơn bóng của cô nhẹ nhàng trượt, hai người đều mệt mỏi, cứ như vậy lẳng lặng nằm trong nước.

Đinh Đồng nằm trên ngực anh, nhắm mắt nghỉ ngơi, không nhìn thấy vẻ mặt của anh, “Nước lạnh.” Giọng nói có chút khàn khàn.

Cù Nhiên nhẹ nhàng rời khỏi cơ thể cô, dẫn tới cô run nhẹ một cái, cô bước ra ngoài trước, chân có chút mềm nhũn, từng bước từng bước cố gắng đi đến dưới vòi hoa sen, anh liền tiến đến ôm cô, cùng nhau tắm.

“Anh chờ em tắm xong, rồi vào tắm.....”

“Anh say, tắm một mình không được, không có sức.....”

..... Dọa cô sao! Cái này gọi là không sức sao? Không có sức mà vừa rồi anh làm chuyện gì? Lời này nói ra một chút cũng không có lý.

Lần này giống như tiêu hao rất nhiều sức lực, cho dù da thịt có tiếp xúc thân mật cũng không có thêm động tác gì nữa, sau khi tắm xong, Cù Nhiên lười sấy tóc, dù sao tóc cũng ngắn, liền chui vào giường ngủ. Đinh Đồng tùy tiện sấy tóc một chút, tóc vẫn còn hơi ẩm ướt vẫn chui vào chăn, anh nằm đưa lưng về phía cô, cô đem cả người nằm sát vào lưng anh nhưng không ôm, chính là để mặt dán vào lưng anh, lẳng lặng dựa vào. Thời điểm sắp ngủ, cô mơ hồ cảm giác anh quay người lại, tiếp theo cô liền rơi vào vòng ôm quên thuộc, bên tai nghe được tiếng tim đập trầm ổn, từng từng cô đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đi Rồi ...

Edit: Ishtar

Beta: Quảng Hằng

Liên tục vài ngày Cù Nhiên đều có ý tránh né cô.

Ngày đó, vào buổi sáng cô tỉnh lại bên giường đã sớm là trống không, lúc ấy cũng không quá đề tâm, chỉ là nghĩ hân vội vàng đi làm, nhưng liên tiếp vài ngày gần như đều như vậy, xã giao tựa hồ lập tức tăng lên, buổi tối lúc trở về trời đã khuya, hoặc là cái gì cũng không nói ngã đầu liền ngủ, hoặc là..... Hoặc là đem cô ép buộc đến nửa đêm, làm cô mệt mỏi ngay cả sức nói chuyện cũng không có.....

Cô cũng hiểu được là vì chuyện ngày đó mình có chút quá đáng, trước mặt nhiều người như vậy, làm cho hân xấu hổ. Cô muốn giải thích, hoặc là giải thích một chút, nhưng đều bởi vì thái độ của hân, khiến cho cô ngay cả cơ hội nói chuyện đều không có.

Lần này Đinh Đồng không dám lại kiêu ngạo ương ngạnh chặn đường hân, lại cứng rắn ép buộc hân phải nghe cô nói.

Lại là thời điểm cơm chiều, hân vẫn không trở về, Đinh Đồng nghĩ nghĩ, cầm lấy điện thoại gọi qua, điện thoại reo vang ba tiếng, mỗi một tiếng vang lòng của cô đều đi theo chấn động.

“Alo.....” Thanh âm rõ ràng không chút do dự.

“Tôi nay không trở lại ăn cơm sao?”

Bên kia không trực tiếp trả lời cô, hình như là suy nghĩ một hồi “..... Không về, có việc, không cần chờ anh.” Sau đó hai người cũng không nói thêm cái gì, hàn huyên càng không cần thiết, liền cúp điện thoại.

Nét mặt nghiêm túc của Cù Nhiên rốt cục có chút dịu xuống, sao lại có thể không tức giận, hân gần như là đem cô nâng niu ở trong lòng bàn tay, nhưng cô có cảm kích sao? Mấy ngày nay hân phớt lờ cô, sợ chính mình mấy ngày nay tâm không đủ kiên quyết sẽ trừng phạt cô, dù thế nào cũng phải để cho cô biết mình không phải quả hồng mềm mại cô nắm trong tay..... Để xem cô còn dám, hơi một tí liền lên mặt với hân.....

Ai cũng có lúc giận dữ, giống như đứa bé không chiếm được kẹo, kỳ thật không phải muốn cùng ai tranh cao thấp, chẳng qua là nhất thời quá tức giận, lại không thể chịu được mà thôi.

Đinh Đồng nghĩ, chưa thấy qua người nào nhỏ mọn như vậy, sao lại có thể ghi hận như vậy chứ, cũng không biết thiếu gia muốn giận dữ tới lúc nào đây “Sao có thể như vậy chứ? Ngay cả cơ hội nhận sai cũng không cho.” Cô làm bầm lâu bầu.

Phiền muộn ngịch ngịch tóc, đồ ăn trên bàn cô cũng ăn không vào nữa, liền tùy tiện dọn dẹp, trở về phòng tắm rửa sạch sẽ liền leo lên giường nằm.

Buổi tối Cù Nhiên bị Hà Cường lôi kéo bắt đi tụ họp, hân nghĩ buổi chiều Đinh Đồng gọi điện thoại tới, cũng muốn trở về sớm một chút, tìm vài lý do cũng chưa thoát ra được, lại đều là một đám anh em tốt bình thường hay qua lại, hân cũng không không biết xấu hổ thừa nhận chính mình phải đi về đồ người yêu. Mãi đến nửa đêm mới khó khăn tan tiệc, lại uống không ít rượu, gần đây đang kiểm tra lái xe uống rượu nơi đâu sóng ngọn gió, hân dứt khoát sai người lấy cho hân một gian phòng, không trở về.

Sáng sớm hôm sau, âm thanh di động chấn động đem hân đánh thức, hân mơ hồ tiếp điện thoại, còn không chờ hân lên tiếng, đối phương đã kích động gào to mang theo âm thanh độc đáo bá đạo vang lên.

“Đinh Đồng điện thoại nói cho tôi biết, nhanh lên, tôi tìm cô ấy đi dạo phố.....”

Trời ạ, đây tuyệt đối không phải phụ nữ mà!! Cù Nhiên lập tức đem điện thoại để ra xa, sợ hãi lỡ tai bị tạp âm dè-xi-ben cao này chọt thủng, mới sáng sớm, cô ta còn gần cô hét to mười phần như vậy, tên Dương Thụ chết tiệt quả nhiên bị yếu thận mà!!

“..... Cô nhỏ giọng một chút, Tả Thư Nhi, cô là phụ nữ đó? Sao một chút ôn nhu cũng không biết vậy!” Mặt hân còn không mở ra được đây, buồn ngủ muốn chết.

“Ôn nhu cũng không phải đối với anh đâu! Nhanh lên, Đinh Đồng có ở bên cạnh anh không? Tôi muốn cùng cô ấy nói chuyện.”

“Tôi đang ở bên ngoài.....”

Bên kia có tiếng hút không khí, gào lên “Tốt thật nhì!! Anh dám ở sau lưng Đinh Đồng ăn vụng! Bọn đàn ông các anh nửa người dưới đều là động vật! Anh, anh..... Anh chờ đó!” Tiêu Yên tức giận thờ phỉ phỉ muốn mắng người, lại có kỳ tốt xấu cũng là bạn bè nói chuyện không thể quá mức, đến nỗi nói năng lộn xộn.

“Cô kích động làm cái gì!!! Cô làm sao chắc chắn biết tôi ở bên ngoài liền sẽ làm cái gì, tối hôm qua tôi ở cùng với bọn Hà Cường, uống quá nhiều không lái xe về được.”

Tiểu Yến kinh ngạc “Anh muốn nói là anh không ở bên ngoài cùng phụ nữ làm?”

Hắn hừ một tiếng “Cô nương ngài đây là đang nói ngài sao!” “Muốn làm” cái gì “Muốn làm”, vậy mà cô ta cũng nói được, giống như con trai.

Người bên kia cười cười “Không sai không sai!! Xem ra Nhiên Nhiên của chúng ta rốt cục cũng lớn, cái sửa rồi! Ha ha ha.....” Thừa dịp hắn chưa trở mặt, Tiểu Yến vội vàng đổi đề tài “Đem số điện thoại của Đình Đồng nói cho tôi biết, tôi muốn tìm cô ấy đi dạo phố.”

Cù Nhiên xoay người, xoa xoa huyết thái dương, số điện thoại di động hắn không nhớ được, đơn giản đem điện thoại nhà nói cho cô nàng, trước khi cúp điện thoại còn không quên dặn cô ta đừng nói lung tung với Đình Đồng về hắn. Sau đó hắn vẫn còn một mối chết đi được, hơn nữa công ty mấy ngày nay đại sự đều được hắn xử lý tạm ổn thỏa, hắn dứt khoát vứt đầu vào gối tiếp tục ngủ, vừa mới ngủ không được bao lâu, chiếc điện thoại di động chết tiệt lại vang lên.

Buồn bực nhận điện thoại, thanh âm khó tránh khỏi có chút lớn “Nói!”

Vẫn là Tiểu Yến “Anh đừng nóng đừng nóng, tôi gọi điện thoại nhà các người, không có ai nhận hết! Anh nói lại một lần cho tôi xem?”

Không có người nghe máy? Sao lại như vậy? Chuyện này làm cho hắn tỉnh táo lại “Cô gọi đúng số không?”

Tiểu Yến đọc lại một lần dãy số vừa rồi hắn nói cho, không sai “Có lẽ đi ra ngoài mua đồ ăn rồi? Cô chờ một lát lại gọi lần nữa xem”

Cô nàng thôn thức “Đình Đồng mua đồ ăn? Cô ấy có thể nấu cơm à?”

Cù Nhiên từ chối cho ý kiến, hừ, cô cho là ai cũng giống như cô một cái thùng cơm, chỉ biết ăn sao! Ánh mắt của tôi đương nhiên cao hơn Dương Thụ một bậc rồi!

Bị cú điện thoại thứ hai quấy nhiễu, Cù Nhiên cũng không còn buồn ngủ, chống thân mình ngồi dậy, vừa thấy thời gian hơn tám giờ, quần áo đều là mùi rượu nồng nặc, hắn cũng lười ở khách sạn tắm rửa, chỉ tùy tiện dùng nước vỗ vỗ mặt định về nhà thay quần áo. Nửa đường nhận được tin nhắn của Tiểu Yến, nói trong nhà điện thoại vẫn không có người tiếp, nên không tìm được Đình Đồng để đi dạo phố, nhưng nói hắn nhớ cùng Đình Đồng nhấn một tiếng, quay lại có rảnh thì tìm cô ấy đi dạo.

Về nhà chỉ mới hơn chín giờ một chút, Đình Đồng quả nhiên không ở nhà, hắn không để ý, tắm rửa sạch sẽ liền tiếp tục nằm trên giường ngủ bù. Chỉ vừa đặt lưng xuống thì đã đánh thẳng một giấc đến xế chiều, hắn không khỏi cảm thán, quả nhiên vẫn là ở nhà thoải mái. Hắn mặc quần dài vận động, nửa người trên để trần, xoa đôi mắt nhắm nhem buồn ngủ xuống lâu tìm đồ ăn, phòng chừng lúc này Đình Đồng có lẽ đã nấu cơm xong rồi? Sao lại không lên gọi hắn một tiếng.

Dưới lầu vô cùng yên tĩnh, hắn cảm thấy kỳ quái, kêu Đình Đồng hai tiếng, không có người trả lời. Cái này mới khiến cho hắn chú ý, từ trên xuống dưới tìm một vòng, vẫn là không có người; kéo ra tủ quần áo vừa thấy, thiếu mấy thứ quần áo của cô, vội vàng gọi điện thoại cho cô, đều báo là đã tắt điện thoại. Hắn nóng nảy, cảm thấy cô có thể cùng hắn chơi trò rồi nhà trốn đi hay không? Không thể nào, Đình Đồng không phải người thích làm chuyện như vậy! Cù Nhiên cẩn thận hồi tưởng, rốt cục nhớ tới buổi chiều ngày hôm qua cô có gọi điện thoại cho mình, chắc là muốn cùng mình nói cái gì, kết quả hắn cả đêm không trở về.

“Đáng chết!!” Hắn có chút ảo não cào cào tóc, hắn mới vài ngày không quan tâm cô a, cô liền bỏ đi?!!

Không có biện pháp, hắn làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn -- Gọi điện thoại cho Tề Thiên hỏi thăm tình huống..... Cứ mỗi lần nhắc tới cái tên Tề Thiên này, hắn nhất định phải ở trong lòng mắng hắn là cái “Miệng ăn mắm ăn muối không nói được thứ gì tốt hết”, bất quá những chuyện này đều là nói sau.

“Cù tổng, chuyện gì thế?” Đối mặt với Cù Nhiên, Tề Thiên vĩnh viễn là bộ dáng tiểu nhân đắc chí, cho dù là trong điện thoại khẩu khí cũng vô cùng đáng đánh đòn, bất quá Cù Nhiên không còn tâm trạng để ý tới điều đó, vội vàng hỏi hắn có thể liên hệ với Đình Đồng hay không, có biết cô ấy đi đâu hay không.

“Ái chà chà.....” Giọng điệu của Tề Thiên nghiêm túc hiếm thấy “Sao lại thế này? Anh không biết sao? Đông Đông không nói với anh à?” Hắn đây là đang lật mềm buộc chặt, thẳng đến khi làm cho Cù Nhiên vô cùng lo lắng, nghĩ đến thực sự đã xảy ra chuyện gì “Tề Thiên, xảy ra chuyện gì? Anh mau nói đi a!”

Giọng điệu của Tề Thiên tràn đầy tiếc hận “Ai..... Đông Đông cô ấy..... Cô ấy đi rồi!”

“Đi rồi? Đi đâu vậy?”

“Quay về đặc khu đó! Cô ấy còn có ý cùng tôi nói một tiếng, nhờ tôi giúp đỡ đại ca chăm sóc cho Hạo Hạo.”

“Có ý gì? Cô ấy đi khi nào? Sao lại không nói cho tôi biết?”

“Chuyện này..... Chuyện này tôi cũng không biết, nhưng là chuyến bay sáng nay, tư lệnh đặc khu trực tiếp cho trực thăng lại đây đón cô ấy cùng Tiểu Ngủ. À, chính là Đào Tắc, hắn là con trai tư lệnh..... Sao cô ấy không nói với anh?”

Chắc là muốn nói đi! Nhưng mà..... Hắn không có trở về..... Chết tiệt.....

“À, ừm, Cù Nhiên a..... Lúc Đông Đông đi tôi cảm thấy cảm xúc của cô ấy không được tốt lắm! Bộ dáng dường như vô cùng buồn bực, các người

không phải có hiểu lầm gì chứ?” Tề Thiên đứng đắn không thể đứng đắn hơn.

“.....” Hần ghen lời. Vốn dĩ đối với cô tức giận chưa nguôi, toàn bộ biến thành thật sâu tự trách, Tề Thiên nói lúc cô ấy đi tâm trạng không tốt, nói cảm xúc của cô ấy không đúng..... Hiểu lầm sao? Có cái gì hiểu lầm chứ! Còn không phải tại hần làm ra chuyện ngu ngốc này sao, có cái gì không thể bình tĩnh cùng cô ấy nói, muốn tức giận cũng nên đối mặt phát tiết mà, chiến tranh lạnh cái gì chứ! Bây giờ người bị hần bức bỏ đi rồi.....

“Cù Nhiên, cái đó, anh cũng đừng..... Aiz..... tính tình của Đông Đông chúng ta đều biết, có chút cứng đầu, dù sao tuổi còn nhỏ, tùy hứng! Anh cũng đừng so đo với cô ấy, về sau đối xử với cô ấy tốt một chút là được.....” Tề Thiên giả nhân giả nghĩa nói, bất quá hần cảm thấy không sai, đúng vậy, Đông Đông nhà bọn họ tuổi còn nhỏ, Cù Nhiên lão đại ngài sao không nhường nhịn chứ? Sao không cưng chiều cô ấy nhiều thêm một chút chứ? Hiện tại người đã đi rồi, hợp ý anh rồi đó, anh đi tìm người khác đi, tôi chống mắt chờ xem thử anh có thể tìm ra được rùa rắn gì đó hay không, hừ.....

“..... Cô ấy, cô ấy không trở lại?”

“Chuyện đó à..... Ha ha.....” Hần cười gượng hai tiếng, không nói cũng không phủ nhận, hần đã nghĩ, dù sao hần cũng đâu có nói gì đâu, Cù Nhiên anh tự nghĩ như thế nào, hần muốn nhúng tay vào cũng không được.

Cù Nhiên ngờ ngác cắt đứt điện thoại, cả người ngồi lặng trên sofa một hồi lâu. Con mèo nhỏ của hần đi rồi, không trở lại, nhớ tới mấy ngày trước đó mình còn hờ hững với cô ấy, ngay cả nói mấy câu cũng không nói cùng cô, trong lòng hần liền cảm thấy rầu rĩ đau đớn. Thì ra mình thật sự không thể không có cô ! Đột nhiên hần cảm thấy ở lâu trong căn phòng này như vậy thực đáng sợ, trống rỗng, giống như cái gì đều không có, chỉ là một cái hộp, bên trong chỉ có một mình hần. Hơi thở quen thuộc giống như xúc tua vẫy lay hần, nhưng khi chia tay ra bắt lấy thì cái gì cũng không có, cho tới bây giờ hần chưa từng cảm thấy mất đi một người như mất đi tất cả..... Trước kia hần cho rằng bản thân đã có được tất cả, hiện tại hần mới hiểu được, thì ra mất đi cô, mới là mất đi toàn bộ thế giới, chỉ còn lại chính mình, cái gì cũng không tồn tại!

Không thể, hần không thể buông tya như vậy được! Cù Nhiên như đã hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn thẳng về phía trước ánh mắt kiên định mà sâu xa, bản thân sai nhất định phải tự mình đi bù lại, hần tin tưởng, có thể vãn hồi, nhất định có thể!!

Mèo con, hãy chờ anh.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tư Lệnh ...

Edit: Ishtar

Beta: Quảng Hằng

Phi cơ còn chưa hạ cánh, thì cảm giác oi bức cũng đã ùn ùn đánh úp lại, cánh quạt trực thăng phát ra âm thanh đinh tai nhức óc, Tiểu Ngũ ở bên cạnh nói chuyện cũng đều phải quát to .

“Sắp tới rồi !”

Đình Đồng nghe xong gật gù đầu, cảm thấy hần rống lên thật đắc tai.

Phi cơ đáp xuống, Đình Đồng trực tiếp cùng Tiểu Ngũ trở về phủ tư lệnh. Sáng sớm nhận được điện thoại của Tiểu Ngũ, nói hần vừa lúc cũng muốn trở về, nghe đại ca nói Đình Đồng mấy ngày nay cũng muốn đi đặc khu, hần liền trực tiếp kêu cô đi chung với hần.

Vào đại viện chỉ thấy Đào Tổ Vượng tuổi tác đã cao đội mũ rom xanh lá được cắt tía, Đình Đồng có chút giật mình, mắt nhìn Tiểu Ngũ, đối phương cũng là nhún nhún vai.

“Ba, chúng con đã trở lại.” Tiến đến gần, Tiểu Ngũ nói.

Đào Tổ Vượng xoay người, dấu vết năm tháng chinh chiến cả đời của ông đã muốn hiện rõ trên mặt, từng nếp nhăn, sâu sắc khúc chiết, như là đem những đau khổ đã trải qua của cả đời toàn bộ khắc ở trên mặt, ánh mắt nhìn về phía bọn họ, bình tĩnh lại âm trầm.

“Tư lệnh.” Đình Đồng nhẹ nhàng gọi một tiếng, ông lão khẽ gật đầu. Tháo xuống cái bao tay cùng cây kéo lớn cắt tia cành giao cho người ở phía sau “Vào nhà đi, tắm rửa cho thoải mái, sau đó xuống dưới ăn cơm.” Không hề khách khí, cũng không có quá nhiều cảm xúc, vô luận là đối với con trai mình hay là Đình Đồng, ông cũng không biểu hiện ra vui sướng gì, giọng điệu thân nhiên thật giống như tất cả đã tập mãi thành thói quen, tựa hồ hai người kia đều là ngày ngày bồi ở bên người ông, thực tự nhiên cũng không quá thân thiện.

“Dạ, chúng con đi vào trước.” Tiểu Ngũ giúp Đình Đồng xách hành lý, cùng ba tạm biệt liền dẫn cô lên phòng trên lầu.

Lúc lên lầu, Đình Đồng nhỏ giọng nói: “Có thể cho tôi ở trong phòng của anh ấy không?”

Tiểu Ngũ có chút chán chờ, từ sau khi anh hai qua đời, phòng của anh ấy vẫn được giữ lại, ba nghiêm khắc thậm chí không cho bất luận kẻ nào xê dịch thứ gì bên trong, có đôi khi còn tự mình quét dọn, sau đó ở bên trong ngồi một mình cả ngày. Đĩnh Đồng yêu cầu hấn không dám tùy tiện đáp ứng, nhưng lại sợ trực tiếp cự tuyệt sẽ tổn thương lòng của cô, có chút buồn bực, đem hành lý đưa cho cô, nói: “Cô ở đây chờ tôi, tôi một lát sẽ trở lại.”

Việc này phải được ba đồng ý, tuy rằng hấn không dám khẳng định có thể khi mở miệng sẽ bị đánh một trận hay không, nhưng không quản được, dù thế nào cũng phải đi thử, dù sao trong chuyện của anh hai, tổn thương mà Đĩnh Đồng phải chịu cũng không thua kém gì ba mình, yêu cầu như vậy, dù hấn không muốn, hấn cũng nói không nên lời!

Đạo Tổ Vượng đang ở bồn rửa tay, vài năm nay ông tựa hồ già đi không ít, có lẽ từ ngày con trai mất đi ông liền già đi trong nháy mắt? Đứa con trai mình đặt tất cả kỳ vọng, đứa con ưu tú nhất, đứa con thương yêu nhất, chỉ chớp mắt thôi đã không còn nữa.....

Khi còn trẻ Tiểu Ngũ đối với việc ba thiên vị như vậy vẫn luôn canh cánh trong lòng, anh ba luôn hướng nội, ba luôn tin tưởng vào số mệnh đã thành người xem bát tự cho anh ba, sau đó, liền bắt anh ấy đi học, nói chỉ cần anh ấy ngoan ngoãn đọc sách. Mà đồng dạng ở lại bên cạnh hấn chính là anh hai mà hấn có làm thế nào cũng không sánh được, hấn cũng thực cố gắng học bài, thực cố gắng đi bộ đội học bắn súng, luyện thể năng, nhưng cho dù tất cả mọi người khích lệ hấn, hấn cũng không thể làm cho ba cười hài lòng với hấn một lần.

Khi đó hấn cố chấp cho rằng, tất cả đều bởi vì mẹ hấn không phải là vợ cả, cho nên hấn mới không thể được mọi người thương thích. Hấn không phục, nhưng lại bất lực. Kỳ thật quan hệ của hấn cùng anh hai coi như hòa hợp, hấn cũng không từng nghĩ tới muốn tranh giành cái gì.

Nói ra cũng thật buồn cười, với bọn họ mà nói, giang sơn chẳng qua chính là vài miếng đất nhỏ bé thuộc đặc khu quản hạt, phân tranh không dứt, ai tiếp nhận, ngược lại cũng xem như rước lấy một đồng phiền toái. Mặc kệ người ta nói hấn như thế nào, không có chí khí, không mạnh mẽ thao lược, hấn cũng không để ý, hấn muốn chẳng qua chỉ là một câu thừa nhận của ba mà thôi.

Thẳng đến lần đó anh hai bỏ mình ở chiến trường, thời điểm nhìn thấy vẻ mặt đờ đẫn của ba ở trước thi thể của anh hai, hấn cảm thấy trách nhiệm của mình đối với gia đình này bỗng nhiên đặt nặng trên vai, anh ba tính tình mềm yếu, muốn anh ấy chọn ở lại trong đại trạch là tuyệt đối không thể, cho dù vạn lần không muốn, thời điểm đó cũng chỉ có hấn

Tiểu Ngũ đi qua, tiếp nhận khăn mặt trong tay vệ binh, đưa cho ba “Ba, có thể để cho Đĩnh Đồng ở trong phòng anh hai không?”

Bàn tay cầm khăn mặt của Đạo Tổ Vượng dừng lại một chút, không lên tiếng.

“Ba.....?” Tiểu Ngũ lại cẩn thận gọi ông một tiếng.

Ông lão thở dài một hơi, nhắm mắt lại chậm rãi gật gật đầu, ngay tại lúc Tiểu Ngũ muốn xoay người rời đi ông lên tiếng: “Tiểu Ngũ.”

Hấn dừng lại “Ba còn còn gì muốn dặn?”

Đạo Tổ Vượng vỗ vỗ cánh tay con, vóc dáng thẳng nhóc này vốn dĩ đã muốn vượt qua ông nhiều như vậy. “Ở bên ngoài có khổ hay không?” Chưa từng nuông chiều con cái, Đạo tư lệnh có thể nói ra những lời như vậy, đúng là không dễ.

Đột nhiên một dòng nước ấm rót vào khắp thân thể của Tiểu Ngũ, hấn không biết mình nên trả lời như thế nào, một câu nói bất thành linh làm cho hấn không thể chống đỡ, chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm đứng ngơ ngác ở đó.

Đạo Tổ Vượng giống như cũng không chờ hấn trả lời, cười cười “Tốt tốt!! Ba không thể lại mất đi một người trong số các con !”

Tiểu Ngũ có chút run run, hấn không dám nói lời nào, chỉ sợ vừa lên tiếng nước mắt sẽ không thể kiềm chế mà rơi xuống, cũng chỉ có thể nhìn theo bóng dáng già yếu của ba từ từ chậm rãi rời đi trong tầm mắt mình.

Ở bồn rửa tay vốc nước lên mặt mình, chờ nỗi lòng bình tĩnh lại một chút, hấn mới quay lại chỗ Đĩnh Đồng. Đĩnh Đồng thấy vẻ mặt hấn còn vương chút nước “Có phải tư lệnh không cho hay không?”

“Không có, ông ấy đồng ý, cô có thể ở trong phòng anh hai.”

Trong lòng có chuyện đè nặng, Đĩnh Đồng cũng không có quá nhiều tâm tư truy vấn cái gì. Chỉ đi theo ở phía sau Tiểu Ngũ, đi từng bước, đi rất chậm.

Phủ Tư lệnh trước kia cô cũng đến không nhiều, nơi này rốt cuộc là tổng khu của tư lệnh quyền cao chức trọng nhất, ngay cả Đạo Diễn trước kia từng nói cho cô biết rằng lão tiên sinh rất thích hấn, cô cũng không dám lỗ mãng ra vào giống như gia đình bình thường, có thể không đến liền tận lực không đến quấy rầy, bởi vậy phòng của Đạo Diễn cô bất quá cũng chỉ vào một hai lần.

Tối trước cửa, Tiểu Ngũ đi mở cửa, trong một cái chớp mắt Đĩnh Đồng có thể cảm giác cửa phòng được người từ bên trong mở ra, sau đó người đó sẽ nhìn cô cười ôn nhu, sau đó kêu cô một tiếng “Tiểu ngũ ngoan”..... Nhưng mà, chung quy không có khả năng ! Tiểu Ngũ đẩy cửa ra, bên trong trừ bỏ bài trí giản lược cái gì cũng không có, hấn nghiêng người đứng ở cửa chờ cô đi vào.

“Tất cả vật dụng bên trong đều còn nguyên như lúc anh hai còn sống, ba không cho bất luận kẻ nào động vào, mấy năm nay đều gìn giữ như vậy, ông vẫn như khi anh ấy còn sống, hai tuần một lần sẽ thay đổi ra giường một lần, ngẫu nhiên còn tự mình lại đây giúp đỡ quét tước một chút tro bụi..... Sau đó, ở trong phòng ngồi suốt cả ngày, ai cũng không dám quấy rầy.” Tiểu Ngũ nói với cô.

Việc này Đình Đồng không biết , vài năm qua bọn họ ai cũng không ở trước mặt cô nhắc đến chuyện này, vô luận là đối với cô hay là Bành Tấn Hoa, mọi chuyện có liên quan tới đặc khu, mọi người đều cố ý lãng tránh.

Cô bước vào trong phòng, phòng không phải rất lớn, bàn học, tủ quần áo, giường, đều là đồ dùng bằng gỗ vô cùng đơn giản, khắp nơi đều phản ánh tính cách của chủ nhân căn phòng. Tiểu Ngũ buông hành lý, yên lặng rời khỏi phòng, đem nơi này lưu lại cho một mình cô.

Đình Đồng nói không nên lời lúc này trong lòng là cảm giác gì, cô nghĩ mình đang ở nơi Đào Diên từng ở qua, cô có thể chạm vào tất cả đồ vật anh ấy từng sử dụng , đây là cảnh còn người mất sao? Trên bàn học, đặt một cái đèn bàn, bên cạnh là một cái ống đựng bút, bên trong cắm linh tinh mấy cây bút, nhìn qua phải là một khung ảnh, ảnh chụp Đào Diên từ phía sau ôm lấy cô, mặt dán vào cô, hai người đều cười thực vui vẻ..... Cô cầm lên, miệng bất giác cũng không nhịn được giương lên, tuy đang tươi cười nhưng nước mắt lại lặng yên rơi xuống. Đúng lúc này vang lên tiếng gõ cửa, là Tiểu Ngũ đến kêu cô đi xuống , cô trở tay không kịp, vội vàng lau nước mắt trên mặt, trả lời: “Được, tôi biết rồi, ra ngay.”

Buông khung ảnh, từ trong hành lý lấy ra đồ dùng rửa mặt, vào phòng vệ sinh rửa mặt hơi sửa sang lại, cô liền đi ra . Hốc mắt có chút hồng hồng , nhưng cũng may không tính là rõ ràng, Tiểu Ngũ cũng không có hỏi cô, có lẽ anh ta cũng không phát hiện.

Trong phòng ăn, vài người hầu đang đem đồ ăn lên bàn, hương vị cay ê ẩm, làm cho cô nghe có chút thèm ăn, ăn một chút cơm, thế nhưng liền ăn hơn hai chén, nhất là kia vài món rau trộn, dùng chanh thay thế dấm chua, vị chua tỏa ra một mùi hương thơm ngát, tại lúc khí trời oi bức thật sự là vô cùng ngon miệng.

Đào Tổ Vượng ăn rất ít, sau khi buông đũa nhìn cô không ngừng tấn công đĩa rau, sang sảng cười rộ lên “Nha đầu, ăn chậm một chút, không có người giành với con đâu! Đúng rồi, thế này mới gọi là ăn, không giống chị con.....” Ông chỉ chị Tiểu Ngũ “Nó nói cái gì giảm béo, rồi giảm béo, ăn có một chút giống như mèo vậy, ăn xong lại kêu đói, lấy đồ ăn vặt ăn ngấu nghiến. Cần gì phải thể chứ, có cơm không ăn, thật là!”

Tiểu Ngũ biết chị tư của hần thích trưng diện, phù hợp nói: “Chị tư không phải vừa sinh đứa nhỏ đó thôi, chị ấy cảm thấy đáng người biến dạng , nhưng Đình Đình cô ấy thật ra, cho tới bây giờ không thấy qua cô ấy ăn ít, nhưng thịt lại không có bao nhiêu.” Hần lại nhìn vào hai mắt của cô, cái miệng nhếch lên nói “Bất quá, Đình Đình, cô gần đây có phải có chút béo hay không? Sao tôi lại cảm thấy cô so với trước kia thô hơn?”

“Nói vậy!” Đình Đồng trừng hần “Chắc là món này ăn ngon, mấy năm qua tôi cũng không được nếm qua món ngon như vậy !” Cô nhìn tư lệnh nở nụ cười ngượng ngùng chớp chớp mắt.

Đào Tổ Vượng giống như đặc biệt cao hứng, lại nghe cô cùng con trai qua lại vài câu, tình cảnh như vậy từng xảy ra lúc nào ông đã sớm quên, từng người phụ nữ lần lượt rời khỏi ông, vợ ba của ông cũng để cho bọn họ tách ra ở tại biệt viện, thường thường ông có lúc cũng tới chỗ bọn họ dùng cơm, còn lại thời gian đều là một mình ở chủ viện bên này, ông cảm thấy như vậy rất thuận tiện.

“Đừng quan tâm nó, con cứ ăn của con, thế này mới gọi là ăn cơm, béo một chút có là gì, con phải béo một chút mới xem được, trước kia.....” Nói đến bên miệng ông lại nuốt trở vào, trước kia nhìn bộ dáng cô cùng con đứng cùng nhau, thật đơn bạc, còn lo lắng về sau không sinh được đứa nhỏ..... Ông con chưa kịp oán giận với con, thì người đã không còn.....

Hai người còn lại cũng biết ông tất nhiên đang nhớ tới chuyện trước kia , cũng không nói tiếp, chỉ để ý vui đùa vào ăn, qua một hồi lại tìm chuyện nói dòi đi lực chú ý của ông, nhưng thế nào cũng là gọi lên chuyện cũ, lúc sau cũng không còn vui vẻ như trước đó nữa.

Cơm chiều xong, Đào Tổ Vượng kêu hai người vào thư phòng.

“Được rồi, nói chuyện nghiêm túc đi.” Đã không còn thái độ thân cận trước đó, hiện tại ông lại là Đào tư lệnh phát ra khí thế uy nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Vì Ai ...

Edit: Ishtar

Beta: Quảng Hằng

Cơm chiều xong, Đào Tổ Vượng kêu hai người vào thư phòng.

“Được rồi, nói chuyện chính đi.” Đã không còn thái độ thân cận trước đó, ông hiện tại là đang phát ra uy nghiêm khí thế của Đào tư lệnh.

Tiểu Ngũ trả lời trước “Ba, từ lúc con tiếp nhận tới nay tất cả mọi chuyện đều coi như thuận lợi, hạ gục đối thủ, trừ bỏ mấy mối trước kia cùng hợp tác, con hiện tại đang ở xem xét ‘Đôi tác’ mới. Trong nước, có vài vị chức trách đương nhiệm chuẩn bị được thay thế, cũng đang là một cơ hội tốt cho chúng ta.....” Hần cùng ba báo cáo những vấn đề quan trọng, Đào Tổ Vượng nghe rất chăm chú, cuối cùng gật gật đầu, ông đối với hạng mục phía sau không tỏ ý đồng ý hay không đồng ý, giống như một thương nhân doanh nghiệp bình thường đang nghiên cứu vấn đề mở rộng công ty sau này, vô cùng bình tĩnh.

“Nha đầu, cô thì sao? Có phải nên cho tôi một câu trả lời hay không? Tại sao đột nhiên nói rút lui thì rút lui?” Đao Tổ Vượng nhìn cô, trên mặt nhìn không ra vui giận.

“Tôi.....” Đinh Đồng nói lấp bắp “Tôi không muốn làm cho tương lai Hạo Hạo..... Lưu lại bóng ma.....”

Nghe cô nói như vậy, Đao Tổ Vượng hơi nhíu mày, ánh mắt trở nên sắc bén “Như thế nào? Lúc trước không phải nói muốn thay anh hai làm việc này sao? Hiện tại sao lại muốn quay đầu? Cảm thấy người chết như đèn tắt có phải không?”

Không khí lập tức liền căng thẳng, Tiểu Ngũ nghĩ muốn thay Đinh Đồng nói một chút hoà giải, lại bị ba trùng nuốt trở vào, chỉ phải yên lặng ngồi ở một bên.

Chung quanh yên tĩnh lại, chỉ nghe được ngoài cửa sổ tiếng gió thổi qua làm lá cây rơi xào xạc, Đinh Đồng chậm rãi mở miệng “Đao Diên -- tôi vĩnh viễn cũng không quên được! Nhưng nuôi dưỡng Hạo Hạo vài năm qua, tôi dần dần hiểu được, đối với cha mẹ, đứa nhỏ vĩnh viễn là bảo bối của mình không thể nào bỏ rơi được. Tôi muốn cho thằng bé cuộc sống vui vẻ hạnh phúc nhất, cho nên..... Tôi không thể không rời khỏi..... Tôi nghĩ, Diên nếu biết, cũng nhất định sẽ không phản đối.....”

Đao Tổ Vượng cười lạnh “Phải không? Nhưng anh hai đã chết, cô làm sao biết nó sẽ nghĩ như thế nào?” Mấy năm nay Đinh Đồng vất vả bao nhiêu ông đều biết, suy bụng ta ra bụng người, nếu đây là con gái của ông, ông đã sớm không nỡ, nhưng nha đầu kia tính khí nóng nảy, một khi đã nhận định điều gì liền sẽ không nghe ai khuyên nhủ cả, tính khí như vậy, cực kỳ giống ông năm đó..... Ông cũng hy vọng con bé có thể sống tốt, nhưng từ lúc đó tới nay, con bé thật sự sẽ thoát khỏi quá khứ mà sống một cuộc sống tốt đẹp, trong lòng ông lại có muôn vàn tư vị không nói nên lời đang không ngừng quấy nhiễu! Đúng, ông chính là không phục, không cam lòng! Điều là đứa nhỏ tốt như nhau, vậy tại sao con trai của ông còn không kịp làm ra được đại sự liền đã sớm rời khỏi nhân thế? Tại sao một cô gái tốt như vậy lại nhất định không thể trở thành con dâu ông?

“Đừng tìm lý do với tôi, là vì thằng nhóc họ Cù kia đúng không?” Ông ngồi ở trên ghế xoay người, chỉ chừa một bên mặt quay về phía bọn hắn “Đừng tưởng rằng trời cao hoàng đế xa tôi liền đối với chuyện của các người hoàn toàn không biết gì cả! Nha đầu, tôi hỏi lại cô một lần nữa, thành thật nói cho tôi biết, là vì cái gì?”

Đinh Đồng than nhẹ một tiếng, ngữ khí thành khẩn trước nay chưa từng có “Tư lệnh, chuyện của tôi tôi không muốn gạt ngại, đúng, tôi đã yêu một người, anh ấy gọi là Cù Nhiên. Nhưng chuyện này cùng chuyện tôi muốn rút lui không hề liên quan! Mặc kệ ngại tin hay không, tôi chính là vì Hạo Hạo, tôi không muốn thằng bé bị người chỉ trích lớn lên, tôi phải bảo vệ nó, cho nên, tôi không thể không rời khỏi.....”

“Tôi có thể tin tưởng sao? Cái có như vậy cũng được xem là lý do sao!”

“Ba.....”

“Câm miệng, không có chuyện của con!”

Tiểu Ngũ lên tiếng lại một lần nữa bị áp chế xuống dưới.

“Tư lệnh, tôi nói đều là sự thật. Nếu ngài cảm thấy tôi đang lừa gạt ngài, lần này tôi đến chính là mặc cho ngài xử trí.” Nói xong cô đứng lên, cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào ông.

“Thằng nhóc nhà họ Bành cũng không phải do cô sinh, sao cô có thể đối với nó tốt như vậy?” Sau một lúc lâu, giọng điệu của Đao Tổ Vượng mới hòa hoãn một chút.

Đinh Đồng trả lời “Thằng bé là do tôi nuôi lớn, chúng tôi trong lúc đó trừ bỏ không cùng chung huyết thống còn lại đều giống như mẹ con ruột thịt, mỗi lần thằng bé khóc tôi đều lo lắng, mỗi lần thằng bé cười tôi cũng sẽ vui cùng nó, trong lúc đó thân tình cái gì cũng không thay thế được, tôi không có biện pháp không suy nghĩ cho thằng bé.”

Thân tình, đứa nhỏ.....

Đao Tổ Vượng thở ra một hơi, tựa lưng vào ghế ngồi, hướng bọn họ khoát tay áo “Được rồi, đi ra ngoài đi!” Ông không còn lời nào để nói, còn có thể thế nào đây? Năm đó ông làm sao không nghĩ vì người thân mình mà suy nghĩ, nhưng ông chung quy vẫn là thân bất do kỷ, hôm nay, có thể thành toàn cho người khác, ông cũng nên thanh toán đi thôi, bởi vì đau đớn nhất là khi mất đi người thân, chỉ sợ sẽ không có ai hiểu rõ ràng hơn ông.

Không biết như thế nào, bên ngoài thời tiết có chút thay đổi. Đinh Đồng ra đứng cạnh cửa, nhìn đám mây nơi chân trời nặng chịch che khuất thái dương, một câu cũng không nói. Tiểu Ngũ ở bên cạnh cô cũng không biết nên nói cái gì “..... Ách, Đinh Đinh à.....”

“Anh không phải nói muốn đi thăm mẹ anh sao? Anh đi đi, không cần phải lo cho tôi.” Hoàng hôn dần dần biến mất, ánh chiều tà cô đơn chiếu trên mặt đất, trong không khí oi bức, mồ hôi từ trên trán Đinh Đồng chậm rãi trượt xuống.

“Những lời ba nói cô đừng để ý, nếu ông ấy thực sự muốn làm như vậy cũng sẽ không đợi tới hôm nay, cô đừng để ở trong lòng.” Tiểu Ngũ vừa nói vừa nhìn cô.

Cô xoay người lại, nhìn hắn cười cười “Tôi biết mà, nếu tư lệnh thật sự muốn đối phó tôi, sao còn có thể cho tôi cơ hội giải thích.” Thở dài, vẫy vẫy tay “Anh đi thăm mẹ anh đi, tôi trở về phòng nghỉ ngơi, hôm nay cảm thấy mệt chết đi được!”

Tiểu Ngũ không biết an ủi người khác, tuy rằng hắn nhận ra tâm tình của Đinh Đồng không được tốt, nhưng đàn ông mà, không biết quan tâm nhiều như vậy. Có đôi khi hắn cảm thấy nếu bên cạnh cô có người có thể nói chút lời đường mật, vậy cô nhất định có thể vui vẻ hơn rất nhiều, ít nhất không cần cái gì cũng đều để ở trong lòng, có thể có người tâm sự. Lô Phương từng nói với hắn, kỳ thật cô cũng không phải không cần bạn bè, mà là bởi vì quá để ý, sợ hãi cuối cùng cũng sẽ mất đi, cho nên, đơn giản ngay từ đầu liền không muốn, như vậy ít nhất không cần trả giá, lúc chia ly cũng sẽ không quá đau buồn.

Nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm qua tàu xe mệt nhọc hoàn toàn biến mất hầu như không còn. Đinh Đồng đưa mắt nhìn đồng hồ báo thức đặt trên đầu, cư nhiên đã tới mười giờ, có thể ngủ như vậy, tối hôm qua cô cứ tưởng chính mình khó có thể ngủ được, nhưng trên thực tế hình như ý thức được đây là nơi thuộc về Đạo Diên, trên người là cái chăn anh ấy từng đắp qua, cái loại cảm giác an toàn này làm cho cô có thể hoàn toàn dờ xuống gánh nặng, vì thế, một đêm ngon giấc, nhưng trong tiềm thức vẫn cảm thấy tựa hồ thiếu cái gì, thiếu..... Một vòng ôm ấm áp quen thuộc.....

Vừa rời giường thu thập tốt xong, còn đang cột tóc, đã có người gõ cửa.

Đinh Đồng mở cửa ra, là một cô bé, ngày hôm qua cô nhìn thấy cô ấy ở phòng bếp làm việc, cô hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Cô bé dùng tiếng phổ thông không chuẩn lắm nói “Tư lệnh bảo cô đi xuống, có người đến tìm cô.”

“Tìm tôi?”

Cô bé dùng sức gật gật đầu, bộ dáng còn thật sự nghiêm túc.

“Được, đi thôi, mang tôi đi xuống.” Đinh Đồng đem cửa phòng đóng lại liền đi theo cô ấy xuống lầu.

Đặc khu có khí hậu nhiệt đới gió mùa tuy rằng cô sớm đã có sự chuẩn bị, nhưng sau mấy năm lại trở về đúng ngay ngày hè, Đinh Đồng vẫn là có chút không thoải mái, thời điểm xuống lầu trong đầu cô vẫn nghĩ là giữa trưa ăn cái gì, quyết định lát nữa bảo phòng bếp trước chuẩn bị cho cô một phần thịt nướng chanh, mùi vị lạnh lạnh chua chua kết hợp với miếng thịt mềm tan trong miệng, hương vị đó hiện tại nghĩ tới cô liền chảy nước miếng.

Trong phòng khách, Đạo Tổ Vượng ngồi ngay ngắn, thần sắc tựa hồ có chút không thích hợp, Đinh Đồng theo ánh mắt ông nhìn qua, ngồi ở một đầu khác không phải Cù Nhiên thì là ai! Cô hoảng sợ, vội vàng chạy nhanh đến bên người hắn, vô cùng kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Cù Nhiên thấy cô lại đây cũng đứng lên, hạ thấp người ôm cô, không nói chuyện.

Đinh Đồng không biết cục diện nên làm cái gì bây giờ, có chút cẩn thận vụng trộm nhìn về phía Đạo Tổ Vượng bên kia.

Đạo Tổ Vượng hít một hơi, nhìn chằm chằm Cù Nhiên không tha. Trước đó mười phút người thanh niên này mang theo người tới nơi này, chỉ nói là muốn tìm Đinh Đồng, vệ binh canh cửa sao có thể đáp ứng, làm ra tiếng động lớn như vậy, vệ binh bắt đầu cảnh giác, may mắn ông đang ở một góc trong hoa viên cách cửa lớn không xa hoạt động gần cột, bằng không, có lẽ thẳng nhóc ngu ngốc này sẽ bị xử ngay tại cửa.

Đinh Đồng kinh hoàng mở miệng “Tư lệnh..... Anh ấy là Cù Nhiên.”

“À.” Tư lệnh lạnh lùng nhìn cô một cái “Cô gọi hắn đến?”

Cù Nhiên cướp lời lên tiếng “Là tôi tự mình tới, không liên quan tới cô ấy!” Nói xong hắn giống như lại cảm thấy không đúng “Không, cũng có quan hệ, tôi đến vì tìm cô ấy, cháu có gì mạo phạm, mong rằng ngài làm người lớn sẽ bỏ qua cho.” Ngũ khí thành khẩn khiêm tốn, nhưng cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Đạo Tổ Vượng sống sáu mươi năm qua đời này cái gì không trải qua, mà khi Cù Nhiên xuất hiện ở trước mặt ông một khắc kia, ông mới thật sự cảm thấy có loại cảm giác hoảng hốt. Khuôn mặt này, thần thái này, cho dù là nhất cử nhất động của hắn..... Trừ bỏ hình dáng có chút bất đồng, xa xa nhìn thấy hắn trong chớp lát, ông gần như đều lầm tưởng con trai mong nhớ ngày đêm thật sự đã trở lại!

“Cậu lại đây!” Ông lão gơ tay hướng về phía Cù Nhiên, cứ gơ lên như vậy chờ hắn đi qua.

Cù Nhiên không dự đoán được tình huống này, có chút sửng sốt, nhưng hai giây sau mỉm cười đứng lên, đi về hướng ông lão.

“Ngồi xổm xuống.”

Cù Nhiên nghe lời, chân sau nửa quỳ, ngồi xổm trước mặt Đạo Tổ Vượng.

Đạo Tổ Vượng, nổi danh vùng biên giới thậm chí là vài quốc gia nhỏ xung quanh- Đạo tư lệnh, và cứ như thể nhìn chăm chú vào người đàn ông trước mặt, hốc mắt thâm thúy đã sớm ươn ướt. Đôi mắt ông sắc bén, đôi tay ông cầm súng kinh qua biết bao trận chiến, chậm rãi gơ lên xoa mặt Cù Nhiên, đầu tiên là không dám chạm vào, giống như sợ hãi cái gì, Cù Nhiên có chút hiểu được tâm tư của ông, chính mình liền chủ động gơ tay lên sau đó nhẹ nhàng bắt lấy tay ông để lên mặt mình.....

Trong nháy mắt, nước mắt của Đạo Tổ Vượng tràn mi mà ra..... ở trên mặt ông rõ rệt cuộc ức chế không thương cảm được chôn sâu trong lòng.

Bốn năm trước, lúc thi thể của con trai bị nâng đến trước mặt ông, ông một giọt nước mắt đều không chảy xuống, nhưng cái loại cảm giác như bị người lấy đi một miếng thịt trên thân thể này, làm ông đau đến thất ruột thất gan! Nhưng trong tình thế nguy cấp lúc đó, ông có khổ sở cũng tuyệt đối không dám biểu hiện ra, hai quân giao chiến, sĩ khí quyết không thể tại thời điểm mấu chốt bị ảnh hưởng, cho nên ông chịu đựng, cố nén..... Đến cuối cùng ký

hiệp nghị ngưng chiến, nhường nhịn , cấp cho, nhưng lại không có cách nào nhìn giang sơn nắm đó bản thân vất vả đổ máu giành được dâng vào tay người khác..... Chờ hết thấy lại khôi phục lại thời điểm yên bình, tâm tình của ông đã không thể phát tiết ra được nữa, cứ như thế, nỗi đau đó vẫn lưu tại nơi sâu nhất trong đáy lòng, mà ông có thể làm giống như cũng chỉ có thể ở phía sau ngấu nhìn đến phòng con, làm như nó còn sống, sau đó cùng nó một chỗ nghỉ ngơi cả ngày.

Đình Đồng lần đầu tiên nhìn thấy Đào Tổ Vượng rơi nước mắt, không chỉ có cô, mọi người, có ai từng gặp qua đâu? Cô biết ông nhớ tới cái gì, phụ nữ vốn rất dễ rơi nước mắt, bởi vậy, cô sớm là rơi lệ đầy mặt , vì thế cắn cắn môi xoay mặt đi không dám nhìn đến.

Cù Nhiên kiên nhẫn mặc ông cầm mặt mình, hẳn tuy rằng là lần đầu tiên nhìn thấy ông, nhưng ông quyền cao chức trọng, phát ra khí thế đủ để khiến người xung quanh kinh sợ, bất quá lúc này, hẳn biết mình đang đối mặt chỉ là một người cha mà thôi, hẳn bình tĩnh giúp ông lau đi nước mắt..... Nhìn những giọt nước mắt già nua của người trước mặt kgoong ngừng tuôn rơi, Cù Nhiên khát khao cảm thấy hình dáng cha mình chen lẫn chồng chéo trước mặt, nếu mình có chuyện gì, người cha luôn luôn cùng mình bất đồng ý kiến kia đại khái cũng sẽ khổ sở như thế này!! Lúc này Cù Nhiên, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ giống như bây giờ cảm thấy đối diện với một người tâm tình lại vui vẻ như vậy, cứ như thế lẳng lặng trấn an đối phương, không nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đuổi Tới ...

Edit: Ishtar

Beta: Quảng Hằng

Thời gian dường như ngưng đọng, Đào Tổ Vượng lúc đầu còn đang chìm đắm trong bi thương, sau đó lại nhìn lầm bầm Cù Nhiên, đại khái đều là những câu xin lỗi, sám hối bởi vị địa vị của mình là nguyên nhân tạo nên cái chết của con trai, sám hối mình chưa từng dành thời gian bồi ở bên cạnh nó.....

Không biết khi nào thì Tiểu Ngũ đã đến, liền đứng ở bên người Đình Đồng, nhìn ba than thở khóc lóc đối với Cù Nhiên bực bực tượng niệm đối với con mình, vẻ mặt của hắn có chút khác thường.

Đình Đồng gạt nhẹ ống tay áo hắn, hai mắt nhắm lệ mông lung hướng hắn lắc đầu, Tiểu Ngũ liền miễn cưỡng cười, sau đó rất nhẹ gạt gạt đầu, ngán ngùi trong giây lát, không hề lên tiếng, nhưng song phương đều hiểu được ý tứ lẫn nhau.

Cũng không biết qua bao lâu, Đào Tổ Vượng như là hoàn toàn phát tiết xong, sau khi gạt gao ôm chặt Cù Nhiên, liền buông lỏng ra, đứng lên có chút lão đạo, người bên cạnh chạy nhanh tới muốn dìu ông, ông khoát tay áo không cần, liền một mình tập tễnh thông thả đi trở về phòng.

Đình Đồng đi tới bên cạnh Cù Nhiên, để cho hắn dựa vào mình đứng lên, ngồi lâu như vậy, chân hắn đã sớm đã tê rần, trong lúc nhất thời không có chút sức lực.

Tiểu Ngũ cũng bước đến “Đề anh chê cười rồi! Cha tôi hơi có chút kích động.....”

Hắn thấu hiểu cười cười “Anh nên đi nhìn xem, dù sao tuổi đã lớn, cảm xúc kích động chỉ sợ không tốt.”

“Quên đi, loại thời điểm này ông ấy sẽ không muốn tôi đi quấy rầy.” Tiểu Ngũ ho nhẹ một tiếng, có chút xấu hổ “Kia cái kia..... Các người..... Đề cho Đình Đình mang anh ra ngoài đi dạo đi!” Đem chìa khóa xe ném cho cô “Lấy xe của tôi, làm ơn thương bảo bối của tôi một chút!”

Đình Đồng tiếp nhận chìa khóa, kéo Cù Nhiên đi ra ngoài, tình hình hiện tại, hai người bọn họ ở tại chỗ này xác thực cũng không thích hợp, tuy rằng không biết nên dẫn hắn đi đâu, nhưng chỉ có thể rời khỏi phủ tư lệnh trước.

Hai người đi tới cạnh xe, trong lòng Cù Nhiên đối với việc cô bỏ đi không nói tiếng nào vẫn có chút hờn dỗi, lúc đi đến phía sau xe, Đình Đồng gọi hắn lại muốn nói gì đó, hắn hừ lạnh một tiếng, cố ý không để ý tới, đợi cô mở khóa xe xong liền đi thẳng về bên phải cửa xe, chuẩn bị ngồi vào trong.

Không ngờ cửa xe vừa mở ra, trên mặt hắn biểu tình liền cứng lại rồi, NND, là tay lái bên phải..... Thực quá mất mặt rồi!

“Ha ha ha ha cấp.....” Đình Đồng cười đến ngửa tới ngửa lui, vừa rồi vốn định nói cho hắn đây là xe tay lái bên phải bảo hắn ngồi vào bên trái đi, nhưng hắn lại cũng không thèm để ý đến mình, hiện tại nhìn bộ mặt hắn nhăn nhó cơ thể run rẩy, cô liền thật sự là nhìn không được , trong lòng tự nói, cho anh không chịu nghe em nói, đáng đời!

“Em còn cười được! Sao không nói sớm cho anh biết chứ?!” Hắn ra dáng căm giận.

Oan chết đi được! Cô vừa cười vừa giơ tay phải lên, làm ra tư thế thề thốt “Em..... em vừa rồi có gọi anh mà..... Tại anh giống như đang phát cáu gì đó, không chịu nghe em nói nha..... Ha ha.....”

Mất thấy hắn muốn phát hỏa, Đình Đồng vội vàng thu liễm ngưng cười, ngoan ngoãn đi đến ghế lái, ngồi vào ghế, hắn còn đứng tại đằng kia, cô liền vươn

đầu, mắt chớp chớp nhìn hần “Lên xe đi! Chờ em ôm anh lên sao?”

Cù Nhiên lập tức liền cảm thấy lại bị cô đùa giỡn thêm lần nữa, bắt quá lời này sao lại nghe quen tai như vậy? Xem khẩu khí đại gia kia của cô, này..... Đây là học của hần sao?

Đình Đồng dẫn hần đi lên đình nghỉ chân trên đỉnh núi, cấu tạo đơn giản bằng trúc ở trên đỉnh núi có cảm giác thật khác biệt, ở trong này buôn bán là những người lớn tuổi, nói tiếng Hán rất ít, chỉ đơn giản nói một ít từ giao tiếp. Đình Đồng khoa tay múa chân nói cho bọn họ nướng con cá, vừa gọi hai chén mì, đây là nơi bán ẩm thực địa phương đầy đủ nhất, dùng sữa đặc điều chế thành đồ uống lạnh, ở bên trong cho thêm quả điều, tôm ướp nước gạo, một chút com nếp, sau đó đem bánh mì xốp giòn vo thành viên nhỏ đặt ở bên trong, ngâm trong đá lạnh là món điểm tâm ưa thích của người bản xứ.

Cù Nhiên lần đầu tiên ăn được, cảm thấy có chút kỳ quái, cảm thấy nghi ngờ, gạo nếp cùng bánh mì ăn chung với đồ uống lạnh, có thể ăn ngon sao? Nhìn Đình Đồng ăn ngon lành, hần nếm thử một chút, xác thực không tồi, mùi sữa ngọt ngào hòa lẫn với hương lúa mạch của bánh mì, hơn nữa nhai thêm một chút là phần com nếp, làm cho người thích đồ ngọt như hần yêu thích không thôi.

Đình Đồng vụng trộm xem hần ăn hăng say, cao hứng mặt mày cười cong cong.

Bà chủ đem cá bọc lá sen nướng bùng lên cho bọn họ, không có thêm gia vị, chỉ là ở trên thân cá thoa một chút muối ăn, Đình Đồng theo thói quen, dùng đũa đem da cá lột ra, tấn công phần thịt cá bên dưới, ăn vào miệng mùi vị vô cùng tươi mới.

“Ăn đi.....” Miệng ngón đồ ăn, cô vừa ăn vừa hăm hăm hồ hồ nói với Cù Nhiên.

“Sao chỉ biết có ăn thôi?” Cù Nhiên tròn mắt liếc cô một cái “Để cho người không biết còn tưởng rằng em ở chung với anh phải chịu ủy khuất, cho em com đều ăn không đủ no, vừa rời khỏi anh liền giống như quý đối đầu thai.”

“A.....” Cô cũng không cùng hần so đo, trực tiếp gấp một miếng thịt lên thổi thổi đưa tới trước mặt hần ý bảo hần há mồm.

Cù Nhiên không tình nguyện há mồm ăn, cô liền lại tiếp tục vừa lòng nhâm nhi thưởng thức. Chờ cô xong ăn vỗ về cái bụng hô to măn nguyện, hần mới nói: “Lá gan của em càng ngày càng lớn nhỉ? Không nói một tiếng liền dám bỏ đi?”

Đã trở lại vấn đề chính.

Đình Đồng vẻ mặt vô tội lý sự “Sao em lại không nói tiếng nào chứ? Muốn nói với anh chuyện gì, anh vẫn còn giận em, hoàn toàn là không để ý tới người ta mà! Buổi tối hôm trước em không phải còn gọi điện thoại cho anh sao? Nhưng anh thì sao? Anh cả đêm không trở về!” Nói đến chuyện này mặt của cô trầm xuống “Nói! Anh đã đi đâu? Thành thật một chút cho em! Sao lại thế này? Tối tối anh còn dám không về nhà!”

... Vai diễn này cũng chuyển biến quá nhanh đi! Rõ ràng người đứng lý hợp tình chất vấn là hần, một mới nói một câu, cô liền sĩ khí dâng cao lên án hần công khai.

“Tối hôm đó anh uống say, ở lại khách sạn một đêm! Không dám lái xe.....”

“Chỉ thế thôi?”

Thái độ tỏ vẻ hoài nghi của cô làm cho người nào đó then quá thành giận “Chỉ thế thôi!! Anh là loại người sẽ nói dối người khác sao? Anh có cần thiết phải làm như vậy sao?”

Đình Đồng vỗ bàn “Tốt lắm, anh nói, anh có yêu em hay không?”

Ở một bên bận việc ông bà đại khái hiểu được đây là đang cãi “Yêu”, có chút ngại ngùng che miệng cười, sau đó thường thường liếc mắt ngấm trộm bọn họ bên này. Cù Nhiên cùng Đình Đồng là ngồi đối mặt nhau, Đình Đồng lại đưa lưng về phía hai ông bà lão, chỉ có một mình Cù Nhiên có thể nhìn thấy biểu tình của bọn họ. Hần có chút không được tự nhiên ở ghế trên xe dịch, ho nhẹ “Này, đây là đang ở bên ngoài, em ý tú kín đáo một chút có được không?”

“Không được! Anh phải nói!”

Cù Nhiên cảm thấy loại tính tình trẻ con này của Đình Đồng thật là đáng yêu, tâm tình bỗng nhiên tốt hẳn lên, đơn giản thẳng thắn nói đáp án cô muốn nghe “Anh yêu em!” Đều đã đuổi theo người ta tới tận nơi này rồi, hần có cái gì không dám thừa nhận.

Đình Đồng đắc ý nhướng nhướng hàng mi, trong lòng lại vui rạo rực, được tiện nghi còn khoe mẽ “Không sai, tốt lắm! Ân chuẩn anh tiếp tục kiên trì thêm nữa!”

Bắt quả giầy tiếp theo, sắc mặt cô lại trầm xuống, Cù Nhiên có chút không nắm bắt được, sao lại vui giận thất thường như vậy chứ? Nâng tay lên ôm lấy cô, sau đó hỏi: “Làm sao vậy? Anh lại làm gì chọc giận em nữa sao?”

Đình Đồng hơi hơi chu miệng, có chút đau thương “Em..... Muốn đi thăm Đào Diên.....”

Cù Nhiên rất muốn không đồng ý với cô, rất muốn vẫy vẫy tay áo chạy lấy người..... Nếu là trước kia, hần tuyệt đối làm được, nhưng đổi thành hiện tại, hần chỉ có thể ủy khuất chính mình ở trong lòng như đèn kéo quân đem ý tưởng này bảo mình quên đi, ngoài ra hần không còn cách nào khác.

Thờ dài, hần xoa xoa đỉnh đầu của cô “Muốn anh đi cùng em sao? Hay là anh ở nơi nào đó chờ em?”

“Chúng ta cùng đi!” Ánh mắt của cô kiên định nhìn hần gật đầu một cái.

Hần là muốn cho Đào Diên biết mình có thể sống tốt, cho nên nếu Cù Nhiên đến đây, cô liền lựa chọn mang theo hần đi cùng, hai người cùng nhau nói cho Diên, nói cho anh ấy biết rằng, cô rất khỏe, anh ấy không cần tiếp tục quan tâm cô, mà cô bắt kè đi đến đâu, cũng đều sẽ không quên anh ấy.....

Ở giữa non xanh nước biếc, mộ của Đào Diên ở phía nam trung tâm đặc khu lấy nam dựa vào nơi non nước hữu tình. Đỉnh Đồng cảm nhận đèn mưa trước đó cùng với bó hoa nửa đường tự tay hái, cô cùng Cù Nhiên giống nhau, kỳ thật cũng là lần đầu tiên đến đây.

Đúng vậy, trước đó bắt buộc dĩ chỉ có thể mau chóng đi theo đại ca dò đi về nước, nhưng sau đó cô vô luận như thế nào cũng không có dũng khí đến thăm anh ấy, bởi vì cô sợ hãi bản thân như dây cung kéo căng sẽ ở trước ngôi mộ lạnh như băng của anh sẽ không chống đỡ nổi mà gãy rời.

Cho dù là hôm nay, cô cũng khó tránh khỏi cảm giác bước chân mình như không còn chút sức, cô không có cùng Cù Nhiên có chút động tác thân mật nào, đây là cô cảm thấy mình hần là cho Đào Diên sự tôn trọng, mà Cù Nhiên dường như cũng hiểu được tâm tư của cô, xem cô cố ý tránh đi một khoảng cách nhất định cũng không có làm ra hành động gì khác.

Trên tấm bia bằng đá hoa cương lục sắc, đáng vẻ trẻ trung được chụp lại trên tấm ảnh chụp màu xám, nụ cười kia vĩnh viễn ôn nhu đi sâu vào lòng người như vậy, Đỉnh Đồng quỳ trước bia mộ, lấy tay quét đi tro bụi trên ảnh chụp. Chung quanh cũng chỉ có một ngôi mộ như vậy, mặt đất được người dùng đá cẩm thạch cao cấp lát lên, hơn nữa định kỳ đều có người đến quét tước, chăm đèn nến, tràn đầy vẻ thanh u nhã nhặn lạ thường.

Cô vuốt ảnh chụp lạnh như băng của anh, nước mắt chậm rãi chảy xuống “Diên, em đã trở về! Thực xin lỗi, nhiều năm như vậy mới trở về thăm anh!” Cô tạm dừng một chút “Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Em sống tốt lắm, còn tìm được một người giống anh chăm sóc em rất tốt.....” Cô cuối cùng cũng bật khóc thành tiếng “Thực xin lỗi..... Em không có biện pháp, em không muốn sau khi mất đi anh lại mất đi một lần nữa! Đại ca nói, anh hy vọng em sống tốt, cho nên em trở về muốn nói cho anh..... Nói cho anh đừng nên lo lắng cho em.....” Lời nói của Đỉnh Đồng đứt quãng, người phía sau rốt cục nhịn không được, tiến lên nhẹ nhàng ôm cô, để cho cô tựa vào vai mình.

Cù Nhiên không biết nên nói cái gì, hần một bên đốt nhang, một tay trấn an Đỉnh Đồng “Tôi không biết nên nói cái gì, hoặc là nói như thế nào..... Chỉ là, anh yên tâm, tôi sẽ làm cho cô ấy hạnh phúc , sẽ bảo vệ cô ấy.”

Một trận gió nhẹ nhàng thổi qua, Đỉnh Đồng khóc rầm rức, lúc rời đi phải tựa vào trong ngực Cù Nhiên mới miễn cưỡng đi trở về.

Trở lại trên xe, sau khi hai người đều ngồi vào ghế, Cù Nhiên nhẹ nhàng ôm cô dỗ dành “Ngoan, đừng khóc!”

Đỉnh Đồng khịt khịt mũi, mạnh miệng “Em không sao .”

“Còn cựa mạnh với anh? Mèo con ngoan! Về sau mặc kệ bị ủy khuất gì đều phải nói cho anh biết, không được chịu đựng một mình , có cái gì thương tâm khổ sở , liền phát tiết ra ngoài, có anh ở đây, em cái gì cũng không cần quan tâm lo lắng !”

Đỉnh Đồng ngược đôi mắt nước mắt lưng tròng lên nhìn hần, mũi lại bắt đầu cay xè, cô cảm thấy tất cả lời tỏ tình trên thế gian bày sợ cũng không bằng một câu cảm động thiên địa như vậy .

Có anh ở đây!.....

Cù Nhiên nhẹ nhàng véo chóp mũi của cô một chút “Nghe lời anh, đừng khóc nữa!” Cô vẫn còn khóc thút thít, hần không có biện pháp “Nếu em còn khóc nữa chúng ta liền ngủ ở nơi này, một lát anh tìm xe tải kéo chúng ta trở về, anh không lái được xe tay lái bên phải, lúc này em không thể lái xe..... Em không trông thấy hôm nay ánh mắt lão nhân gia kia ngay từ đầu đều trừng anh, giống như muốn phun lửa, nếu anh để cho chiếc xe có vấn đề gì, ông ấy còn không lột da anh sao..... Ai..... Đừng cần, đừng cần.....”

Sao lại cần nữa rồi? Vốn là không khí thật tốt, ngai có thể đừng nao loạn sát phong cảnh như vậy được không? Đỉnh Đồng bị tức vùi đầu ở trong ngực hần cắn cắn, oa oa trả thù dường như khóc lớn một trận xong thì đã thông suốt.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ngoan, Gả Cho Anh ...

Edit: Ishtar

Beta: Quảng Hằng

Khóc một hồi, Đỉnh Đồng về mặt đầy nước mắt, ngẩng đầu.

Cù Nhiên giúp cô lau nước mắt “Đừng khóc, ngoan nào!”

Cô nhìn hần “Chuyện sinh nhật Hạo Hạo..... Ngày đó em thật sự có chút quá đáng!”

“Là lỗi của anh, anh không nên tự tiện làm chủ.” Hần hôn lên mặt của cô.

“Bởi vì..... Chị Thiên Nhan cùng Đào Diên đều mất vào ngày đó..... Cho nên.....”

Cù Nhiên thế này mới giật mình sáng tỏ, ôm cô lại cảm thấy mình lúc trước đúng là làm chuyện ngu ngốc “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Bất quá Đinh Đồng lại nghĩ tới một sự kiện khác “Có phải Tề Thiên đã nói với anh cái gì hay không?”

Hần vì Tề Thiên rửa oan “Lần này anh ta chưa nói gì cả!”

“Cái gì cũng chưa nói?” Đó mới kỳ quái!

“Đúng vậy! Cái gì cũng chưa nói!”

Tốt lắm, lần này cô đã biết, con khi chết tiết kia, anh xong rồi, anh dám không nói cho anh ấy biết sự thật!! Anh dám lừa giỡn người đàn ông của tôi, anh chờ đó cho tôi, hãy đợi đây!!

Lúc trở lại phủ tư lệnh cũng sắp đến giờ cơm, tư lệnh chắc là vẫn còn ở trong phòng, trong phòng khách trừ Tiểu Ngũ, còn có một người phụ nữ bộ dáng phúc hậu, trên đầu búi tóc, mặc váy Thái tộc, bộ dạng thùy mị thướt tha.

“Chị Tiểu Ngọc?” Đinh Đồng có chút không dám khẳng định kêu đối phương.

Đào Ngọc Linh xoay người nhìn thấy là cô, hưng phấn chạy tới giữ chặt Đinh Đồng? Cái con bé này, sao mấy năm nay cũng không trở về thăm mọi người? Rất không lương tâm!”

Tính cách của cô ấy tùy tiện sáng khoái, dù là đã làm mẹ cũng không chút thay đổi. Đinh Đồng cũng cao hứng, líu ríu cùng cô hàn huyên.

“Em một chút cũng không thay đổi! Không đúng không đúng, thay đổi, là càng ngày càng xinh đẹp, không giống chị, càng ngày càng giống thiếu phụ luống tuổi.” Đào Ngọc Linh vừa nói vừa sờ sờ mặt mình, cảm khái ngàn vạn.

Đinh Đồng giới thiệu người phía sau với cô “Tiểu Ngọc tỷ, đây là Cù Nhiên.”

Cù Nhiên lễ phép khẽ gật đầu mỉm cười “Xin chào.”

Đào Ngọc Linh trước đó đã được Tiểu Ngũ nói qua, lúc này nhìn thấy Cù Nhiên cũng không kinh ngạc, lễ phép đáp lại xong, cô bảo Tiểu Ngũ dẫn hần qua bên kia nghỉ ngơi, nói các cô đi xem cơm chiều chuẩn bị như thế nào.

Đội những người khác vừa quay lưng xong, Đào Ngọc Linh hỏi: “Đinh Đồng, em, em thật sự yêu thích người này? Hay là bởi vì quên không được anh hai chị?”

Có thể tìm được hạnh phúc của mình, cô cũng mừng thay cô ấy, nhưng chỉ sợ là..... Vì nguyên nhân khác, ví dụ như không bỏ xuống được chấp niệm.....

“Chị Tiểu Ngọc, em hiểu được ý của chị. Vừa mới bắt đầu quả thật là bởi vì anh ấy cùng Đào Diên giống nhau, nhưng sau một thời gian em mới biết được không phải như vậy. Liên, liên thật sự yêu thích.” Cô cười cười “Anh ấy không giống với Đào Diên, ít nhất đối với em, anh ấy không ôn nhu như Đào Diên, anh ấy một chút khiêm tốn cũng không có, cả người kiêu căng ngạo mạn..... Nhưng cách anh ấy bá đạo đối với người khác cũng khiến cho em không lời nào để nói.....”

“Em xác định là anh ta?”

Đinh Đồng nhẹ nhàng gật đầu, bộ dáng cũng là thập phần chắc chắn.

Đào Ngọc Linh kéo cô đi về phía phòng bếp “VẬY TIẾN LÊN NÀO, VẬN DỤNG CÂU NÓI KIA CỦA BA CHỊ ‘THÍCH, MUỐN, VẬY CỐ GẮNG ĐI TRANH THỦ, CHO DÙ LÀ ĐOẠT LẤY!’ trước kia ông ấy dạy chúng ta, đòi người rất ngắn, bản thân mình muốn cái gì nên cố gắng hết sức đi tranh thủ, nói cách khác đến cuối cùng cũng chỉ còn lại hai tay trống trơn.” Con cái Đào gia từ trong xương cốt cũng đều lộ ra tư thái ngạo nghễ của tư lệnh, gọn gàng dứt khoát, muốn thì phải đi tranh thủ, trên thế giới này làm gì có nhiều chuyện dễ dàng như vậy, cho nên trong lúc tranh thủ cho dù không phải quang minh lỗi lạc bọn họ cũng không để ý, bởi vì phần lớn mọi người chỉ biết nghĩ đến kết quả, giống như trong lịch sử người chiến thắng là người soạn nhạc, khi người có được kết quả mọi người đều đồng tình, không ai sẽ đi lên án công khai người đã sử dụng thủ đoạn gì.

Đinh Đồng cảm thấy loại cố gắng này có lẽ gọi là khí chất đế vương? Tính cách thế hệ trước trên chiến trường được kế thừa cho thế hệ tiếp theo, lại được truyền miệng nhau giáo dục lớp người phía sau, sau đó đời đời sau vẫn noi theo học tập.

Đào Tổ Vượng đến tận giờ cơm mới đi ra, Tiểu Ngũ lặng lẽ ở bên tai Đinh Đồng nói để cho Cù Nhiên ngồi ở bên cạnh ông ấy. Một bàn đầy mỹ vị, trong món chính có gà đu đủ, cơm sa tế, rang đu đủ cùng với thịt gà rồi hầm cách thủy cho đến khi mùi vị tỏa ra, màu sắc vàng tươi, thực mê người. Nhưng

Đình Đồng vừa ngửi thấy vị thịt nồng đậm liền che miệng chạy ra ngoài, Cù Nhiên chạy nhanh theo sau ra ngoài xem.

Đình Đồng ở bồn rửa tay nôn thốc nôn tháo, Cù Nhiên liền nhẹ nhàng ở trên lưng cô vỗ vỗ.

Cô nôn xong rồi, nhận lấy ly nước Cù Nhiên đưa, vừa súc miệng vừa oán giận “Xong rồi, chắc là giữa trưa gì đó ăn hỏng rồi! Thật không nghĩ tới, hừ, hai ông bà thành thật như vậy lại buôn bán đồ không thành thật, đồ ăn đều biến chất.”

“Không phải do bữa trưa đâu? Anh cũng ăn, không có việc gì mà!”

“Cũng đúng há! Em cũng đâu có ăn cái gì khác!” Cô nhủ mầy “Thảm rồi, vừa bắt đầu ăn cơm, em làm như vậy, bảo mọi người làm sao mà ăn chứ! Tư lệnh chắc sẽ phát hỏa!”

Cù Nhiên hiện tại quan tâm nhất vẫn là cơ thể của cô, giúp cô đem tóc rũ xuống vén lên rồi lau mồ hôi “Còn khó chịu không?”

“Có một chút, vẫn cảm thấy buồn nôn..... Đợi lát nữa em hỏi xin chị Tiểu Ngọc thuốc bao tử, chúng ta mau đi ra ngoài.”

Trong nhà ăn, Đào Tổ Vượng không động đũa, hai người con cũng bất động, đều chờ Đình Đồng bọn họ.

Đình Đồng ngượng ngừng xin lỗi “Thực xin lỗi mọi người, tôi giống như ăn phải đồ không sạch sẽ.....”

Lão nhân gia cũng lo lắng nhìn xem cô, khẩu khí giáo huấn nghe càng giống như lo lắng “Ồ bên ngoài ăn bậy bạ cái gì! Sao không kêu phòng bếp làm cho con ăn!”

Đình Đồng le lưỡi, không dám nói thêm gì nữa.

Ngồi xuống, Cù Nhiên lôi kéo tay cô “Là tôi sơ sót, lần sau không để cô ấy ăn bậy, thật sự có lỗi.”

“Đình Đồng, chỉ buồn nôn thôi sao? Có vấn đề gì khác không? Không được chị liền mang em đi bệnh viện.” Đào Ngọc Linh nói.

Đình Đồng vội xua tay “Không có việc gì, không có việc gì, không nghiêm trọng như vậy, có thể do ăn đồ không sạch sẽ, không có gì khác thường.”

“Ăn cơm trước đi!” Đào Tổ Vượng cầm đũa.

Tiểu Ngũ liền vừa ăn vừa quở trách cô: “Anh cảm thấy em chắc không phải là ăn quá no chứ? Em nhìn xem sức ăn gần đây của em, nói chơi chứ, ngày cả anh cũng ăn không lại em!”

Đào Ngọc Linh nhảy cảm lập tức run lên giật mình, cũng không lo lắng hoàn cảnh, trực tiếp vui sướng hỏi: “Đình Đồng, em bao lâu rồi ‘nghi lễ’ không có tới?”

Đình Đồng hận không thể tìm cái lỗ chui xuống, sao có thể trước mặt nhiều người như vậy hỏi loại chuyện này, huống hồ, huống hồ tư lệnh còn đang ở đây nha..... “Ồi chào, cái đó, chị Tiểu Ngọc.....”

“Nhanh lên, hỏi em đó!”

Nói đến như vậy, mấy người bọn họ cũng hiểu được, liền ngay cả Đào Tổ Vượng đều có chút chờ mong chờ câu trả lời của cô.

“Khụ khụ.....” Trong khoảng thời gian này vẫn không có tới, cô cũng không để ý tới, thỉnh thoảng nhắc tới mới sức nhớ ra, hình như tháng trước của mình không đến, lần kinh nguyệt gần nhất là cuối tháng, như vậy tính toán, cũng khoảng hai tháng rồi không có tới. “Hình như hơn hai tháng ~~~” Cô cúi đầu nhỏ giọng nói, có chút hồi hộp.

“Chắc chắn là có, chắc chắn!!!!” Đào Ngọc Linh kiên quyết cam đoan.

Tiểu Ngũ đang gấp đồ ăn nửa đường lạch cạch rơi xuống bàn.

Biết được có thêm sinh mệnh nhỏ, Đào Tổ Vượng cũng cao hứng, ông tuy đã lớn tuổi nhưng cũng sẽ vui niềm vui giống như những người bình thường khác.

Hai mắt Cù Nhiên tỏa ánh sáng, nhất thời lại có chút chậm hiểu..... Có? Hẳn mở to hai mắt nhìn chăm chăm về hướng cái bụng nhỏ của Đình Đồng, lại nhìn cô “Thực..... Thực..... Sự, có?” Nói xong tay còn giờ ra, dường như muốn cảm nhận thử xem sinh mệnh nhỏ bé đó có thật sự tồn tại hay không.

Đình Đồng vỗ tay hân, hát ra.

“Mọi người đừng vui mừng như vậy, nếu không phải thì sao! Đây..... Đây, không, không có khả năng đi?”

Đào Ngọc Linh có chút khó khăn “Cũng đúng, nên kiểm tra đi! Chỗ của chúng tôi điều kiện có hạn, lúc chị sinh con cũng phải đến thành phố, hay là như vậy đi, chúng ta đi qua kiểm tra xác định một chút?”

Cù Nhiên lúc ấy ngơ ngác, chỉ lo nghĩ hân là không phải sắp được làm ba ba chứ? Đứa nhỏ sẽ là thằng nhóc quậy phá bướng bỉnh giống Hạo Hạo như

vậy sao? Hay là một cô bé con mìn mắng trắng trẻo tròn trịa giống cháu gái mình ? Chỉ lo ngây ngốc một câu cũng nói không nên lời, đầu óc liên tục dừng hoạt động.

Đạo Tổ Vương ho nhẹ hai tiếng “Tiểu Ngũ thông báo phía bên phi cơ cùng bến cảng chuẩn bị thủ tục, ngày mai đưa bọn họ về nước.”

Đinh Đồng khéo léo từ chối “Tư lệnh, không có gì , không cản trở về, con còn muốn lưu lại đây vài ngày nữa!” Cô còn rất nhiều món chưa ăn mà, sao có thể bỏ đi được?

Không có ai chịu nghe ý kiến của cô, Đạo Tổ Vương trực tiếp nói với Cù Nhiên: “Nhóc con, ta biết cha mẹ của cậu không đồng ý chuyện các người, người khác ta không thể cam đoan, nhưng nha đầu này ta nhận thức, trở về nói cho bọn họ, còn dám không đồng ý, ta tự mình tới chỗ các người!! Đến lúc đó..... Hừ.....” Ông cười lạnh, ý của ông không cần nói cũng biết, cái gì kêu đứng ngồi không yên, Cù Nhiên lần này có thể nhận thức rõ rồi , nói trắng ra là, trước kia cha mẹ hắn phản đối, khẳng định không muốn đưa con dâu là Đinh Đồng, nhưng hiện tại nếu không muốn, thì phải là..... Không muốn sống nữa.....

“Ngài..... Ngài yên tâm, tôi biết nên làm như thế nào!”

Bạn mang thai nào đó bị mọi người bỏ quên lập tức liên tục chu miệng máu, chẳng lẽ không có ai quan tâm ý kiến của cô sao? “Cù Nhiên!!! Em có nói qua em muốn gả cho anh sao?”

“A? Em..... Em lại muốn náo loạn gì nữa đây? Không lấy anh, chẳng lẽ em muốn mang con anh chạy sao?”

“Hừ, bớt nói nhảm đi, anh nghĩ rằng em không dám à?”

“Em dám?!?” Cù Nhiên tức giận sém chút lật bàn, ngược lại dùng kẻ sách dụ dỗ “Đồng Đồng, nghe lời, gả cho anh, trở về mang em đi ăn được không , mua cho em trang phục xinh đẹp của phụ nữ có thai.”

Đinh Đồng tức giận đến hai má phình to.

Tiểu Ngũ thật sự là nhìn không được , nào có người cầu hôn như vậy? Đây là dụ dỗ con nít sao! Hắn không kiêng kỵ vỗ bàn cười “Tôi nói, không cần anh quỳ một gối xuống tay cầm nhẫn, tốt xấu gì anh cũng nên hỏi một chút cô ấy có đồng ý hay không, hoặc là nói vài câu buồn nôn! Anh chỉ hồ loạn một câu như vậy ai chịu chứ?”

Đạo Tổ Vương thấy bọn họ nóng lòng muốn âm ỉ, biết mình có ở lại bọn họ sẽ sợ đầu sợ đuôi, đơn giản tránh ra , phân phó người hầu đem bữa tối đưa đến phòng ông.

Đạo Ngọc Linh cũng ồn ào theo “Mặc kệ lời con bé nói, bắt buộc trở về, gả cũng phải gả, không lấy cũng phải gả!”

“Chị Tiểu Ngọc!! Chị không phải cùng phe với em sao ?”

Nhìn mặt cô đều đã hiện ba vạch đen, Cù Nhiên nắm tay cô đặt lên ngực mình “Là do anh không có chuẩn bị tốt, nhưng anh cam đoan, chỉ cần em hứa với anh, trở về anh nhất định sẽ bù đắp lại cho em. Đồng Đồng, gả cho anh nhé!”

“Ai ui! Chiều này không sai a! Thuyết phục người ta đáp ứng rồi bỏ sung sau, dù thế nào cũng đã vào tròng rồi!” Đạo Ngọc Linh nói.

Cù Nhiên có chút ngượng ngùng nhìn Đạo Ngọc Linh cười cười.

Vừa quay đầu lại, Đinh Đồng vừa lúc nhìn hắn phi cười một tiếng, sau đó cúi mặt, gật gật đầu rất nhẹ rất nhẹ. Cù Nhiên một tay ôm lấy cô vào trong lòng, cảm xúc lên trán cô, vô cùng thân thiết cợt nhẹ. Bên tai tràn ngập tiếng kêu hoan hô vui vẻ của Đạo Ngọc Linh cùng Tiểu Ngũ, hơi thở ấm áp của người trong lòng phun ở trên người, bao chuyện buồn bức đáng ghét giống như đều không tồn tại, trong lòng được lấp đầy bởi hạnh phúc , mọi thứ xung quanh giống như bởi vì có cô mà trở nên tươi đẹp hẳn lên. Mặc kệ hắn phải đối mặt bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu phiền muộn, dường như liên tục không sao cả , mặc kệ về sau sẽ đối mặt với tương lai như thế nào, giờ phút này hắn tin tưởng vững chắc, Thượng Đế đã ban cho hắn lễ vật tốt đẹp nhất!!!

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Phiên Ngoại 1 – Kể Hèn Mọn...

Edit: Icon

Beta: Anne

Thế giới này sẽ không để ý người tự ti, không có thành tựu phía trước, thỉnh thoảng cảm giác mình là người tốt.....

Năm năm trước

Danh tiếng sông bạc Cảnh Tinh , Đình Đồng sớm nghe như sấm bên tai, lần này nhất thời tò mò đi theo bạn bè đi vào biên giới đặc khu Vân Nam, cô mới chân chính hiểu được thế nào là sông bài.

Chia bài là một người Nga trẻ tuổi, vỗ vỗ trên mặt bàn, ý bảo sắp bắt đầu, đứng ở hai bên là hai cô gái nói tiếng phổ thông không tính là chuẩn: “Đặt rồi xin nhấc tay ra”

“Nhàn, trang.....” (bài cào thường dùng quân bài 6 và 8 để tiến hành, sau khi tráo bài cho vào trong hộp, người chia bài chia 4 quân bài theo thứ tự Nhàn – Trang – Nhàn – Trang, cũng có nghĩa là quân bài thứ nhất và quân bài thứ ba chia cho Nhà khách (Nhàn), còn quân thứ hai và thứ tư thì chia cho Nhà cái (Trang). Hai bên theo quy tắc đánh bài sau khi lấy thêm (không lấy thêm) bài thì so sánh điểm số lớn nhỏ. Bất luận trên bàn game bài cào có bao nhiêu người chơi đặt cược, quân bài giấy chỉ chia cho nhà Cái và nhà Khách.)

“Nhàn thắng tám giờ, trang ngũ điểm!”

Khi đánh bạc đầu óc con người có thể sinh ra “Nội phê thái” (trạng thái ngây ngất mê mẩn như phê thuốc từ trong nội tâm), làm cho người ta sinh ra cảm giác sung sướng, tựa như morphine .

Lúc ấy Đình Đồng mười chín tuổi, mới nhìn thấy vài ván đã cảm thấy tim đập nhanh hơn so với trò chơi trên bàn sắp mở ra rất nhiều, cô lắc lắc người bên cạnh : “Tiểu Anh, chúng ta đi thôi, lại không có tiền, ở đây làm gì?”

Người gọi tên Tiểu Anh đang đắm chìm trong không khí khẩn trương vô cùng kích thích tại đây, “Không có việc gì đâu, vừa rồi mình nghe người kia nói, chúng ta có thể ‘ký đan’ (có thể là Tiểu Anh được cho sử dụng đồng phỉnh trong đặt cược - một trong những quy định kinh doanh của tất cả các sòng casino trên toàn thế giới, nên nghĩ là không cần trả tiền. Với đồng phỉnh, khách rơi vào tâm trạng “chơi giải trí” nhiều hơn “chơi thắng - thua”), thử xem vận may thôi!”

Lúc đó Đình Đồng ngay cả cái gì là “Ký đan” Cũng không hiểu được, liền nhìn Tiểu Anh hi lý hồ đồ (ù ù cạc cạc) lập tức thua hết vụn tiền trưng trưng mà người ta vừa đưa cho.

Một người đàn ông về mặt phúc hậu đứng trước mặt các cô, “Cô gái, gọi điện thoại nói người nhà mang tiền đến đây đi!”

Mang tiền đến? Món tiền lớn như vậy, các cô làm sao có tiền, Đình Đồng hốt hoảng: “Tiểu Anh, làm sao bây giờ?”

Tiểu Anh cũng có hoảng, nói xong muốn tìm người vừa rồi. Khuôn mặt phúc hậu của người này thoáng một cái, mặt lộ vẻ dữ tợn, vẩy vẩy tay ra sau, lập tức có hai người đến.

“Trước là theo chúng tôi sau tính!”

Bên ngoài sòng bạc chính là một cái sân rộng rãi như sân thể dục, Đình Đồng sợ hãi đến cực điểm, đến bây giờ cô cũng không nhớ đầy đủ chi tiết hoàn cảnh lúc đó. Chỉ nhớ rõ cô liều chết ngồi dưới đất không chịu lên xe, nói cái gì cũng không lên xe; Tiểu Anh giãy giụa thoát khỏi kiềm chế tìm cách trốn chạy, nhưng chạy ra cửa vừa lúc có một chiếc xe chạy qua.....

Trước cửa sòng bạc xảy ra án mạng, rất nhiều người vây quanh để xem, hai người lính cầm súng chạy đến hỏi tình hình. Đình Đồng ngay lúc đó trong đầu trống rỗng, đụng phải người đàn ông ôm yếu trên chiếc xe gây tai nạn bước xuống, anh ta nhìn đám người chơi bạc ở đằng xa, sau đó bước vào trong xe nói cái gì đó, giống như nhận được chỉ thị, anh ta đi đến trước mặt cô.

“Đừng khóc, đừng khóc , người kia là gì của cô?”

Cô run rẩy trả lời: “Cô ấy, cô ấy, chúng tôi lớn lên cùng nhau ở cô nhi viện.....” Rằng cô không kiềm chế được va vào nhau.

Anh ta gật gù đầu lấy điện thoại ra bấm bấm vài cái, nói cái gì đó mà Đình Đồng không hiểu gì cả. Tất mấy anh nói với người phía sau Đình Đồng : “Lão hắc, ông chủ muốn các cậu thả người!”

“Thả người?”

“Có tai nạn chết người ngay cửa chính, anh muốn để như vậy sao?!” Anh ta còn thêm một câu, “Các anh xem lời nói của ông chủ không có trọng lượng à , chẳng lẽ là muốn Bành tổng đứng ra nói chuyện với các anh?”

Lão Hắc nhỏ giọng mắng vài câu, dùng chân đá Đình Đồng một cái rồi bám vào càng xe leo lên , “Chạy!”

Anh chàng ôm yếu kia giúp cô đứng dậy, “Chạy nhanh đi, chuyện bạn của cô, cô không làm gì được đâu, về sau đừng tới những nơi như thế này nữa.”

Cô gật gù đầu, vẫn không dám ngẩng đầu nhìn một ai.

Đi? Đi như thế nào? Cô có thể đi sao? Những người đó một câu muốn cô đi là liền ném cô đi sao, Tiểu Anh được người nơi đây nhanh chóng mang đi , chỉ để lại một bãi nhọt nhọt vết máu, sòng bạc này cách đặc khu trung tâm không xa, lúc đó các cô theo xe mà đi, hiện giờ Đình Đồng chỉ có thể dựa vào trí nhớ của mình mà trở về.

Đi một mình trên con đường trống trải này, Đinh Đồng cảm thấy sợ hãi, một giờ trước còn vui vẻ với Tiểu Anh hiện tại đột nhiên mất đi! Cô chỉ có thể dùng “Mất” để hình dung! Cô chỉ nhìn thấy Tiểu Anh bị xe mang vào, đã chết chưa? Hay là chỉ bị thương? Cô không biết! Tóm lại Tiểu Anh mất.....

Cuối cùng cô ngay cả sức lực để đi cũng không có, ngồi xổm tại chỗ thở dốc không thôi, lúc này một chiếc xe việt dã thẳng gấp ngay bên người cô, giống như chim sợ cành cong Đinh Đồng sợ tới mức mở to hai mắt nhìn, một cử động nhỏ cũng không dám.

Xuống xe là một cô gái nhìn chỉ lớn hơn cô một chút và vô cùng xinh đẹp, cô ấy đến trước mặt Đinh Đồng và ngồi xổm xuống, “Em làm sao vậy?”

Lúc này nước mắt Đinh Đồng không hề báo trước cứ thế mà tuôn rơi, cô càng khóc càng lớn, người trước mặt hỏi cái gì, cô cũng chỉ biết là lắc đầu.

Liễu Thiên Nhan lần đầu tiên gặp được Đinh Đồng chính là như vậy, lúc ấy cô ngồi xổm ven đường, cả người cuộn mình thành một khối nho nhỏ, chỉ có sợ hãi, đáng vẻ cô độc, làm cho cô lập tức nhớ đến chính mình năm nào, cô vội vàng cho lái xe dừng lại.

Gương mặt cô bé nhìn cô vẫn chưa hoảng hồn, mới nghe câu nói của cô liền khóc, nước mắt nước mũi, tất cả kiềm chế không được.

Liễu Thiên Nhan xoay người muốn lên xe lấy cho Đinh Đồng chút tiền, nơi này là thiên đường cùng địa ngục hiện diện cùng nhau, chuyện cô gặp gỡ cô bé này cũng không hẳn là chuyện xấu, cô nghĩ mình nên giúp đỡ cô bé.....

Đinh Đồng thấy cô xoay người, nghĩ đến cô phải đi, bùm một tiếng quỳ xuống, “Chị ơi, chị đừng đi, em van chị giúp em! Mang em rời đi, cầu xin chị mà!!”

Liễu Thiên Nhan nhắm mắt, cô nhớ rõ trước giờ mình không qua lại với ai, nhưng đây là lời cầu cứu, hoàn toàn đem cô kéo khỏi hồi ức đen tối. Có lẽ đây là số của cô chăng! Cô nghĩ lúc trước không ai giúp đỡ cô, hiện tại cô giúp đỡ cũng tốt lắm!

Cô xoay người nâng Đinh Đồng dậy, “Chị sẽ cho người đưa em đi.”

Đinh Đồng lại lắc đầu, giờ phút này cô chỉ tin vào người con gái xuống xe quan tâm đến cô, “Không cần, van cầu chị ! chị đưa em đi, em không cần người khác, em sợ”

“Em đừng sợ, chị sẽ để cho người khác đưa em đi, chị không thể đưa em theo!”

“Em đi theo chị, không thì em không đi nơi nào hết ! Chị đừng bỏ em lại được không?” Cô không có nhà, ở nơi nào cũng giống nhau! Huống chi ở nơi này, cô không dám tương tượng nếu Liễu Thiên Nhan rời đi, không biết cô sẽ gặp phải chuyện gì.....

Khi cô mang Đinh Đồng về Cảnh Tinh. Cô sợ hãi chỉ biết trốn sau lưng Liễu Thiên Nhan.

Đinh Đồng nhìn thấy người đàn ông cao gầy nói gì với người ngồi trên ghế, người đàn ông ngồi trên sofa liền hỏi Liễu Thiên Nhan: “Em mang cô ấy tới đây làm gì?”

Liễu Thiên Nhan không trả lời, lời Đinh Đồng từ phía sau ra, “Đến, chị giới thiệu cho em một chút. Đây là Bành Tấn Hoa, về sau gọi là anh hai.”

Bành Tấn Hoa ánh mắt mị mị, nhìn chằm chằm Liễu Thiên Nhan. Một hồi lâu mới mở miệng, “Em tên là gì?”

Đinh Đồng giờ mới dám ngẩng đầu, nói: “Đinh Đồng.....”

Giọng cô có chút nhỏ, Bành Tấn Hoa lập lại một lần, “Leng keng?” Cô gật gật đầu không dám sửa cho đúng, sai cũng đã sai rồi, không khéo chọc bọn họ mất vui.

Từ đó về sau Đinh Đồng trái phải đều đi theo Liễu Thiên Nhan, chuyện của Tiểu Anh cô chưa từng nói ra, Liễu Thiên Nhan cũng nói cô ấy về, có lẽ do cô không đồng ý.

Sau này, cô mới biết Tiểu Anh vốn gọi là bằng hữu nhưng vì tiền hoa hồng kiếm khách hàng cho sòng bài nên đã đem cô mang đến sòng bài, cuối cùng thậm chí cũng thành một phần cuộc sống của nàng.

Ở cùng Liễu Thiên Nhan một thời gian dài, Đinh Đồng cảm thấy mình trước đây có một cuộc sống không thật!

Cô cảm thấy trời sinh mình ra mang dòng máu lạnh, đối với tiền tài cô đều không có cảm giác an toàn, làm cho cô hoàn toàn hiểu được cuộc đời này, nếu người không đáng một đồng, chỉ đáng sống dưới đáy xã hội. Dứt bỏ cái gọi là nhân nghĩa đạo đức, đối trả đã ăn tận xương cốt của mọi người nên họ trở nên hèn hạ giống nhau.

Đinh Đồng trong hoàn cảnh ở đây, nội tâm thừa nhận lực phải trưởng thành nhanh, thay đổi con người hèn mọn trước kia, Tiểu Anh bị tai nạn cách đó không xa, mà cô lại quý gói cầu Liễu Thiên Nhan mang cô rời đi.....

Cô hỏi Liễu Thiên Nhan, “Chị, lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy em, có phải thấy em rất hạ tiện hay không?”

Liễu Thiên Nhan cười rộ nhìn vui lắm, cô sờ sờ mái tóc mới cắt của Đinh Đồng, “Em gái ngốc, em chọn đúng lúc, thế giới này không hề để ý lòng tự trọng của em”

Chương 57: Phiên Ngoại 2 -- Qua Lại 1...

Edit: Icon

Beta: Anne

Thời tiết đặc khu này đang nóng, làm mọi người ai cũng bức xúc, Đinh Đồng trôi trong chiếc xe vừa được buôn lậu từ Nhật Bản qua, vui mừng méo cả miệng. Anh hai cho cô ra biên giới đón người, phỏng chừng người lái xe trong đoàn có việc không đi được. Khoảng thời gian này vừa lúc “Cảnh tỉnh” Đỗ vương tái xuất, không ngừng có chuyên cơ trong nước bay tới bay lui đưa đón khách, tự nhiên từ dưới mặt khách sạn trong giai đoạn này luôn điều xe đưa đón, bận tới mầy tới mặt.

Xe dừng ngay lộ mốc biên giới, đợi nửa ngày không thấy ai, Đinh Đồng nóng nẩy lấy tay làm quạt, làm bầm lẫu bẫu: “Làm cái gì không biết? Nửa ngày cũng không gặp ai?” lấy điện thoại ra định gọi hỏi anh hai một chút, thấy một người mang theo ba lô du lịch vượt qua trạm kiểm soát đi lại phía này.

“Bành tổng phái cô đến?”

Hắn đi đến chừng mặt sát vào mặt cô, một tay để trên kính xe hỏi.

“Ách.....” Đinh đồng nháy mắt liền nghẹn lời, hiện tại dân cờ bạc cũng quá soái đi? Có hay không cái dạng này a!

“Uy!”

“..... Nè nè!” Cô liền lấy lại sự chú ý, có chút xấu hổ, “Cái kia, thật ngại, thời tiết quá nóng, có chút cảm nắng. Anh vừa rồi nói cái gì?”

“Bành Tấn Hoa bảo cô tới?” Hắn cười cười, có vẻ như hiểu rõ cô đang nói dối, vẫn là tính tình tốt bỏ qua cho cô một lần.

“Đừng vậy! Là anh phải không? Lên xe đi?”

Dọc theo đường đi, Đinh Đồng như thế nào cũng nhìn không được, len lén quay đầu nhìn hắn, người như vậy trầm mê đánh bạc, thật đúng là đáng tiếc, “Chắc chắc.....”

Nghĩ nghĩ, không tự chủ được cô liền chặc chặc ra tiếng.

“Em gái, cô cứ lên nhìn tôi, không chừng một hồi chúng ta có thể rơi ở gà đấy!” Dân bản xứ thói quen gọi phụ nữ là “Em gái”, anh thẳng thắn, làm cho cô đỏ bừng mặt, ngay cả phản bác đều có chút lắp bắp: “Ai, ai nhìn anh! Tự mình đa tình!”

Anh không giận bật cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, ả ả hai bên nhìn lại sao giống răng hổ, cực kỳ không an phận hơi hơi nhếch lên một chút, nhưng ngược lại tăng vẻ nghịch ngợm cùng thân thiết cho anh ta.

“Này anh lớn như vậy, không định làm cái gì sao? Sao muốn làm dân cờ bạc, anh là ông trời sao?” Lời này nói có bao nhiêu không biết nông sâu, năm đó mười chín tuổi Đinh Đồng tất nhiên là không có lo lắng quá, cô chỉ cảm thấy người như vậy không nên xuất hiện ở địa phương này là được.

Đối với “tiêu chí” từ trong miệng cô nói để hình dung đàn ông có chút không hài lòng, nghiêng mình đối diện mặt cô, “Lần đầu tiên tôi nghe có người dùng ‘tiêu chí’ để hình dung đàn ông! Cô không biết tôi là ai sao?”

Đinh Đồng không cho là đúng, bị nhìn chằm chằm như vậy sao lái xe, đó là có bao nhiêu can đảm nha, cô kiểm chế trái tim đang run rẩy, giả bộ không thèm để ý, có thể thấy rõ ràng tay cô đang run rẩy. “Tôi làm sao biết anh là ai?! Xi.....”

“Là mới tới?” Anh nhìn ra là cô đang rất căng thẳng, thẳng lưng ngồi thẳng nhìn về phía trước.

“Liên quan gì đến anh!” Cô có chút lớn tiếng nói không đầu không đuôi, người khác mà nghe được, thật giống như đứa trẻ đang giận dỗi.

“Tôi là Đào Duyên.”

“Đào Duyên?” Cô lập lại một lần, trong lòng nghĩ, tôi thêm quan tâm anh gọi là gì! Cô tiếp tục việc lái xe của cô.

Trên đường đi phải qua một đoạn cảnh lộ tuyến, ở đây xe nào muốn đi qua cũng phải giảm tốc độ, không vì lý do nào hết, bởi vì đó là khu nhà ở của tư lệnh tương đương với là đặc khu trung Nam Hải bình thường, nếu ai lỡ mắng, vệ binh canh cửa lúc nào cũng có thể rút súng ra tự giải quyết.

Chạy một hồi, Đình Đồng giảm tốc độ chuẩn bị băng qua, Đào Duyên lại nói với cô: “Đưa tôi vào trước, tôi sắp xếp hành lý xong chúng ta cùng đi.”

“Đưa anh vào cách nào?” thái độ cô có chút khó chịu, kinh ngạc hỏi, nếu không hiểu sai lời anh, người này có ý muốn đến nhà của tư lệnh, đùa cho vui sao, anh không có bệnh thần kinh chứ?

Đào Duyên lúc này có chút dở khóc dở cười, cô ngốc này cả anh cũng không biết là ai, do mới tới nên không biết anh, nhưng ít nhất cũng phải biết tên anh chứ? Vấn đề là thái độ của cô cho anh câu trả lời rất tốt, đây là cô ‘cái gì cũng không biết’.

Anh chỉ tay vào nơi sắp đến, “Chạy đến đó đi! Nhà của tư lệnh!”

“Anh trai, anh biết đó là nhà tư lệnh, sao còn muốn để tôi chạy vào, muốn đùa sao?” anh tự giới thiệu một chút cũng được, “Tôi tên là Đào Duyên, tư lệnh là ba tôi. Giờ cô biết chưa? đưa tôi vào đó thôi!”

“Chi --”

Đổi lấy lời giải thích là một cái thẳng gấp, tốc độ xe vốn chậm, nhưng là không có đeo dây an toàn nên theo quán tính Đào Duyên đập đầu về phía trước, trán va vào kính chắn gió, đau quá anh nhe răng trợn mắt, “Cô..... Cô này làm gì thế hả? Có biết lái xe không?”

Một chiếc xe đột nhiên dừng trước nhà tư lệnh, đội vệ binh ở kế bên, lập tức điều hai người sang, nâng súng lên nhắm vào họ, tiến lại gần hỏi: “Bên trong là ai? Thủ đặt tay sau đầu đi ra!”

Đào Duyên bắt đầu đi lắc đầu, vờn một bàn tay vẫy vẫy, “Không có việc gì, là tôi đã về, cô bạn này đột nhiên thẳng gấp, buông súng xuống đi!”

Vệ binh nghe được giọng nói quen thuộc, thu súng trở về, không hề nhắm bọn họ, đến gần đến xem đúng thật Đào Duyên, liền giải thích: “Đại thiếu gia thực xin lỗi, chúng ta không biết là cậu đã trở về!” Nói xong hướng phía sau khoa tay múa chân vài cái, phỏng chừng là nói cho bên kia rằng bên này không có chuyện gì hết.

“Lái xe đi thôi!” Đào Duyên nhìn cô ngốc kia còn đang sững sờ.

“Tôi..... Tôi..... Đây.....” Đình Đồng cái này thật sự nói không ra lời, “anh.....”

“Đi thôi, đi vào. Bất quá đúng rồi, tôi còn phải nhắc nhở cô một chút, không chừng ba tôi nhìn thấy vết thương trên trán sẽ hỏi do ai làm, cô cũng đừng nói gì nhé! Bằng không tôi cũng không dám cam đoan cô được an toàn đâu!” Đào Duyên có ý hù dọa cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dần biến sắc, thật xấu xa có vui vẻ không ít.

Đào Tổ Vượng khi nhìn thấy con vui vẻ không dứt, nhưng ở bên ngoài lại tỏ vẻ như không có chuyện gì, “Đã bao lâu rồi chưa về? Đã hơn một năm! Hừ..... cậu không sợ ba cậu nhắm mắt xuôi tay sao!”

“Ba, theo như ba nói, con không phải đã về hay sao? Còn nữa thân thể ba mạnh khỏe sao có thể nhắm mắt xuôi tay chứ!”

Đào Tổ Vượng nghe con nói như vậy, trên cơ trên mặt cũng thả lỏng chút, Đình Đồng lần đầu tiên ở gần một nhân vật lớn như vậy, rất là tò mò, lảng lảng ở một bên nhìn chăm chăm.

“Đây là làm sao vậy?” ông chỉ vào khối u trên trán Đào Duyên, mặt liền lập tức nghiêm túc, chân mày nhíu chặt lại, “Cái thừng nhóc này, lớn như vậy rồi, như thế nào như vậy? Bị người gài bẫy? Ai? Chuyện xảy ra ở đâu?”

Đào Duyên nói đùa: “Ba, là con lúc trở về trên đường qua quảng trường, vừa vặn có mấy cái đĩa nhỏ chơi bóng, con muốn thử lại tài nghệ. Kết quả chính mình muốn trở thành quán quân đưa bóng vào cái giỏ, ngược lại bị cầu đạn trở về nện vào trán!”

“Không tiền đồ!!!” ông liếc con trai trắng cả mắt, “Có nặng lắm không? Có cần bôi thuốc?”

“Vết thương nhỏ như vậy không cần đâu ạ!”

“Ấn! Còn nói! Vết thương này dường như không phải ở chiến trường mà ra, bao che vết thương này, thật không giống con trai ba chút nào!”

Hai cha con nói chuyện một hồi, Đào Tổ Vượng mới dời lực chú ý đến trên người Đình Đồng, “Cô nhóc này là ai?” Hơn nữa cô liền đứng ngay như vậy, ông cũng quên không cho người ta ngồi, cô gái này thật không tệ, so với con gái của vào ông bạn già của mình thật ngoan ngoãn, cũng không có chút yếu ớt.

Đào Duyên cũng không biết thật ra cô là ai, nhìn cô chờ đợi chính miệng cô nói ra.

“Chào tư lệnh, tôi là Đình Đồng, người của ‘Cảnh Tình’.” Đình Đồng chỉ kém cúi chào, vốn là xương sống với thất lưng đang đau, cử động lại càng đau hơn.

“Ồ, là người của Tiểu Bành a, hôm nay cô đi đón con trai ta?”

“..... Dạ.” Cô gật gật đầu thật mạnh, xong đòi, nên không phải nhìn đã biết, nghi ngờ cô làm Đào Duyên bị thương chứ?

“Tên gọi Đình Đồng phải không?” lão Tư lệnh đánh giá cô từ trên xuống dưới, “Được rồi, một hồi đi lấy bao lì xì đi.”

“A?” Không phải xử phạt sao? Còn có bao lì xì?

Đạo Duyên bị thái độ của cô làm cho buồn cười, đi đến xạnh cô vỗ vỗ vai, “Đi thôi, lĩnh bao lì xì đi!” Tiễn thể quay đầu nói cho ba anh một tiếng, nói mình phải đi một lát đến “Cảnh tỉnh”, tìm Bành Tấn Hoa bàn bạc một số chuyện.

Trên đường lên núi, Đình Đồng hoàn toàn thay đổi, ngồi thật nghiêm chỉnh, cái gì cũng không dám nói, lại càng không dám lên nhìn trộm Đạo Duyên, tốc độ xe cũng chậm hơn nhiều, ngoan ngoãn, đã biết rút ra bài học, đừng để lúc đó xảy ra chuyện gì, mang thái tử gia đi chết, thử hỏi cô có mấy cái mạng để sống!

“Sao thế? Cảm giác rồi à?”

“..... Ôi chào, này, anh có chuyện gì sao?” Cô không biết có phải hay không nên gọi anh là đại thiếu gia hay là gì, chỉ sợ anh có ý kiến, chính mình cũng không thể kêu ra khỏi miệng, cảm giác giống nha hoàn thời xa, muốn giết người mà!

Đạo Duyên nghiêm túc nói: “Vừa rồi người bị va chạm là tôi mà? Cô hình như lĩnh bao lì xì xong dường như bị choáng váng phải không?!”

“Đạo..... Đạo, thiếu gia !” Cô muốn gọi tên của anh, lại cảm thấy không ổn.

“Gọi tôi ‘Đạo Duyên’ được rồi! Nói đi.”

“Đạo Duyên à, hay là tôi đem tiền lì xì trả lại cho anh? Vẫn là tôi chịu thiệt một chút, hai chúng ta huề nhau nha? Tôi thật sự không phải cố ý mà! Tôi không biết anh là con trai tư lệnh..... Tôi, tôi làm sao biết được!” đáng điệu của Đình Đồng oan uổng lại càng oan uổng hơn, có thể trách ai được? anh hai quái kia trước đó không cho cô biết là đi đón ai đâu? Nếu có, cô làm sao dám có những lời nói, hành động quái kia? Không dám! Đạo Duyên quái kia nữa? Trách hẳn không tự giới thiệu? Thêm vào! Lại càng không dựa vào người khác, Đình Đồng cô là ai chứ, đáng giá người ta chỉ qua lần giới thiệu đầu tiên thôi sao.

“Ha ha..... Được rồi, được rồi, lại không trách cô! Về sau lái xe chú ý nơi cần đến, đừng có bất ngờ giật mình như vậy, cô đột nhiên dừng xe như thế, nếu lúc ấy tốc độ xe nhanh hơn, suy lại mà nói, không chừng chúng ta chết cùng tháng cùng năm rồi! Chuyện vinh hạnh như vậy, đợi thêm mấy chục năm nữa cũng không muộn!”

“Anh, anh không tức giận?”

Anh cười, “Tôi có giận sao?”

“Hò.....” Cô vỗ vỗ ngực, “Tốt nha tốt nha! Làm tôi sợ muốn chết, làm tôi sợ muốn chết!”

“Cô tên là Đình Đồng?”

“Dạ”

“Đến đây được bao lâu?”

“Mới ba tháng.....”

Hai người một hồi một trả lời, phía trước một chiếc xe chạy đến, khi hai xe giao nhau, Đình Đồng rõ ràng có chút khẩn trương nắm chặt tay lái. Đạo Duyên nhìn không khỏi buồn bực, cô sợ giao lộ sao?

“Cô sợ giao lộ?”

“Đúng vậy!” Đình Đồng không chút suy nghĩ liền thành thật thẳng thắn trả lời, “Anh không biết đâu, với xe chạy đối diện tôi vô cùng lo lắng chỉ sợ nó va vào nhau, mấy ngày nay coi như là coi như khá tốt, vài lần trước chạy sát vào nhau, về đến nhà là vài cái kính rơi ra hết!”

“..... Cô lái xe bao lâu rồi?”

“Uhmm, không bao lâu, mới tháng trước bắt đầu học Ôi chào..... Ôi chào..... Xe xe, phía trước có xe..... A.....”

“Oành.....” Tiếng nện khí an toàn bung ra thêm cả giọng thét chói tai của cô gái nào đó.

Tốt lắm, Đạo Duyên hưởng thụ trọn vẹn, chỉ trong một buổi mà bị hai lần tai nạn xe cộ. Thiết nghĩ thanh danh một đời của anh bị hủy hoại hoàn toàn trong tay ma nữ này !!!![cuối cùng những lời này do chính tôi nói, “Anh danh một đời” Woa..... Là rất anh minh nha! Mọi người chờ nhìn chờ nhìn!!!]

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Phiên Ngoại 3-- Qua Lại 2...

Mỗi tình đầu~ Nghe ra không cần phải nói thêm, đồng thời luôn làm lòng người ta cảm thấy ấm áp, niềm vui không thể che giấu được, hiện rõ trên chân mày.

Chuyện xảy ra thật tự nhiên, năm mười tám, mười chín tuổi, Đinh Đồng cứ như vậy mà thích Đào Duyên, sau đó tự nhiên mà thổ lộ, sau đó được anh chấp nhận, sau đó..... Cả ngày làm cái đuôi theo sau anh cứ như người hầu. Lúc đầu, Liễu Thiên Nhan còn nghĩ cô cần học hỏi nhiều còn nhiều điều chưa biết nên để cho cô theo anh mà học hỏi kiến thức thật nhiều, về sau như vậy đã thành thói quen.

Đào Duyên là con trai lớn của tư lệnh Đào Tổ Vượng, từ nhỏ đã ra nước ngoài du học, mới về nước được vài năm. Anh và mọi người trong lòng đều biết rõ, ý muốn của ba anh là trong tương lai sẽ để chức tư lệnh lại cho anh, cho nên từ lúc trở về anh không hề vào bất cứ đặc khu nào để cọ sát kinh nghiệm, đương nhiên, trong đó chỉ chủ yếu là tài chính, kinh tế chứ không liên quan gì đến các sông bãi và ma túy.....

Những năm gần đây, sức ảnh hưởng xấu từ ma túy đối với thế giới ngày càng tăng, gây ảnh hưởng nhiều nhất chính là những người trồng và chiết xuất hàng cấm này từ cây anh túc, được trồng ở khu vực Tam Giác Vàng. Thật ra họ cũng không tự nguyện chống luật của đất nước hay thế giới, chẳng qua gần đây, hoàn cảnh khí hậu, đối với sự phát triển của cây nông nghiệp gây nhiều khó khăn, mà ngoài làm nông nghiệp ra, đối với khí hậu hay địa hình ở đây, muốn áp dụng khoa học kỹ thuật nông nghiệp thật sự không thể thay đổi tình trạng; Thứ hai, đại đa số mọi người không biết là, loại cây này có hoa rất đẹp vô cùng dụ hoặc, bất kể như thế nào, hút vào cả người đều sáng khoái, dễ chịu. Nhân loại nê đắm nó là chuyện bình thường, thậm chí trong vài năm, vùng đất nào trồng qua loại cây này cây nông nghiệp không thể nào phát triển được.....

Những người nghèo khổ vùng ven biên giới cuối cùng cũng chọn lựa gieo trồng loại cây mang mầm móng tội lỗi của nhân loại này, cái gọi là tà ác, lúc ban đầu đều cũng có như vậy hoặc gần như vậy, chỉ là bắt đầu đi. Kỳ thật đối với bọn họ mà nói, chẳng qua là muốn sinh tồn mà thôi.

Đinh Đồng từng theo Đào Duyên qua nơi có trồng đầy hoa anh túc, tràn ngập trong mắt cô là biển trải dài đầy hoa anh túc, ngay như người không thích hoa như cô, cũng chịu không được mà than thở:“Sao có thể xinh đẹp như vậy! Lần đầu tiên em nhìn thấy cây anh túc thật sự đó, sao có thể đẹp như vậy.....”

Đào Duyên cười, ôn nhu vuốt tóc nàng, “Đồ ngốc!”

“Ôi chào..... Vậy không phải người trồng nó sẽ có rất nhiều tiền sao? Trên TV không phải nói loại này ở nước ta rất mắc tiền sao, từng hoa, từng hoa mà họ hái như vậy không phải là rất nhiều sao?!” Cô đang nói cái quái gì vậy? Có lẽ dùng câu “Ngực không có não cũng không có” dùng nói với cô thật chính xác mà. “Em nghĩ em muốn làm kẻ nghiện rồi, em sẽ trồng loại hoa anh túc này không phải tự có tự dùng rất tốt sao, hắc hắc.....”

Nụ cười trên mặt Đào Duyên có chút chua xót, ôm chặt eo nhỏ của cô, mang cô áp vào trong ngực, “Không được nói bậy, làm người nghiện cái gì, đừng có dính vào mấy thứ kia! Thật ra không như em nghĩ đâu, bọn họ là người nhận tiền ít nhất đó, phần lớn lợi nhuận là bị người trung gian và gia công chế biến chiếm hết. Có thể em không tin, thu nhập của họ so với người làm nông ở Trung Quốc chúng ta còn thua xa.”

Đinh Đồng ngẩng đầu nhìn mặt anh, góc cạnh rõ ràng, cũng không làm cho người ta cảm giác mất đi sự nhu hòa, đặc biệt khi cười lộ lên khoeo mắt kéo dài, cô nghĩ đây là mắt xéch mà người ta hay nói đây? Không thể không nói, thật sự là kiểu hồ ly giáo hoạt mà.

Về sau cô rất thích đi sau anh, bởi vì chỉ có anh bên cạnh, cô mới cảm thấy an toàn thật sự, thật sự có thể nói là tuyệt đối an toàn, cũng chỉ có ở bên cạnh anh, cô mới có thể không kiêng nê gì vui vẻ cười đùa như vậy.....

Liễu Thiên Nhan từng nhắc nhở cô:“Thùng thùng, Đào Duyên không giống dạng người đơn giản như vậy, em nghĩ ở cùng anh ta sẽ tốt sao?”

Cô cười thật ngọt, “Có thể anh ấy giống chị không phải là người xấu nha!”

“Cô ngốc!! Bất quá như vậy cũng tốt, Đào Duyên cũng coi như là không tệ. Em có định nhân cơ hội này để tiến triển hơn không?” Lời của cô rất chân thật. “Thùng thùng, chị biết nhiều người nói em này nọ, nhưng là đó đều thực tế, bất luận là ai, mặc kệ đến nhận chức khi nào, đều phải hiểu được, kỳ thật đời này có thể dựa vào là chỉ có chính bản thân mình!”

“Chị, em biết chị rất tốt với em. Yên tâm đi, nên làm gì em đều biết rõ, sẽ không để chị thất vọng đâu.” Nhưng tình yêu một khi tăng thêm một tầng ý nghĩa và sắc thái, cô còn có đủ lý trí để ý tứ sao? Bất quá, chỉ cần cô không gây cản trở cho Đào Duyên là được.

Liễu Thiên Nhan lại muốn nói cái gì, vỗ vỗ cô, “Em cũng hai mươi rồi? Có nghĩ học lại đại học không?”

“..... Không nghĩ tới, như vậy cũng tốt rồi, cũng là tự lực cánh sinh không phải sao? Huống hồ còn có thể học được càng nhiều điều hay sao?” Cô lắc đầu, có chút này nọ, cô không muốn đi.

.....

“Đinh Đinh! Anh trai của tôi đâu?” Tiểu Ngủ cùng Đinh Đồng trạc tuổi nhau, Đinh Đồng sớm quen biết anh, sau đó mới biết anh là em trai cùng cha khác mẹ của Đào Duyên. Thật giống như gia đình cổ đại vậy, trong gia đình con vợ cả và con vợ nhỏ có sự phân biệt rất rõ ràng, mẹ Đào Duyên là vợ chính thức của Đào Tổ Vượng, sinh được hai trai một gái, bỏ chị gái không tính, Đào Duyên cũng coi như là con trưởng, mà còn em gái thứ tư cùng em trai Tiểu Ngủ là do hai người vợ khác sinh ra.

Đào Tổ Vượng đặt tên cho con theo tục của dân tộc Thái, con trai theo thứ tự năm tên sau “Nham”, “Y”, “Tam”, “Tắc”, “Nuốt”, bởi vì học ở nước ngoài, rất nhiều người gọi “Nham”[ai] thành “yan”, nên Đào Duyên đổi tên mình thành một chữ “Duyên”

Đình Đồng biết tên các anh được gọi theo thứ tự, Đình Đồng từng hỏi qua Đào Duyên, rõ ràng đứng thứ năm là tên Đào Tắc, anh lại là con thứ tư tại sao lại đặt tên “Tắc”.

Đào Duyên vừa nghe liền nở nụ cười, “Bởi vì ba anh không thích tên ‘Nuốt’, dù sao bọn anh là anh em kề nhau, ba liền lấy tên ‘Tắc’ còn lại đặt cho Tiểu Ngũ.”

Đình Đồng nằm bò trên bàn, tay tẩy máy nghịch mấy mô hình ngựa

“Cô nhẹ tay thôi, làm hư một hai cái, xem tôi có làm thật cô không!” Tiểu Ngũ đánh vào tay cô.

“Xì..... Anh có tin tôi mách anh trai anh xử lý anh không! Còn đánh tôi!!” cùng lời nói cô còn giả bộ làm ra vẻ tiểu nhân đắc chí.

“Ô ô u..... Sao nào? Cô có nghĩ là tôi không thêm gọi cô hai tiếng chị dâu không?!”

“Biến!” Đình Đồng bị một tiếng “chị dâu” của anh làm đỏ mặt.

Tiểu Ngũ chọc cô đủ rồi mới hỏi lại chuyện chính, “Anh trai của tôi đâu? Đã đi đâu rồi vậy?”

Cô úp sấp trên bàn một hồi, khó chịu, “Anh ấy chỉ nói với tôi cần đi đâu đấy, hình như là người của chính phủ Mianma đến đây, anh ấy không cho tôi theo!”

“À!” thái độ của Tiểu Ngũ lập tức nghiêm túc.

“Sao thế? Có phải là rắc rối hay không?”

“Đặc khu này hai năm dọn dẹp không ít các sòng bạc, còn nhớ thời gian trước có người thua đến hơn ba trăm vạn không?”

Đình đồng gật gật đầu, thua nhiều như vậy thật ra không nhiều lắm, việc này khi đó hầu như ai ai cũng biết, Tiểu Ngũ tiếp tục nói: “Đó là nhân viên của công ty tài vụ và kế toán Trung Quốc cũng không biết là không nên làm lớn chuyện ra như vậy, mang cảm cố công ty đến hai lần, kết quả bị phát hiện và bị câu thúc. Sự việc về sau, những chuyện ‘tốt’ trước kia được mang ra, Trung Quốc chính phủ liền cảm thấy cần can thiệp, tạo áp lực, ba tôi là dạng người không thích nói nhiều, không có đàm phán cùng đối phương, nay chính phủ can thiệp. Bọn họ cùng chính phủ bất hòa, xem ra thái độ hai bên như vậy, không chừng sẽ có đánh nhau là chuyện bình thường.....

Đình Đồng lập tức ngồi xuống, “Sẽ có đánh nhau à?”

Tiểu Ngũ không phủ nhận.

Cô có chút mơ màng, đánh nhau? Cái này cô chỉ thấy trên TV, sao lại có thể thật sự xảy ra chứ lại còn gần ngay mình.....

Đình Đồng nhận được điện thoại của Đào Duyên là lúc trời đã khuya, cô đang coi TV với Liễu Thiển Nhan, nghe anh nói còn chưa có ăn cơm, lập tức nói anh đến rước cô, sau đó đi ăn cùng anh.

“Gần đây có chuyện gì phải không anh?” Chờ anh ăn xong Đình Đồng mới hỏi.

Đào Duyên buông đũa, uống nước, “Tiểu Ngũ nói gì với em à?”

Nàng cười haha hai tiếng, liền đi qua ôm lấy thắt lưng anh, “Hai chúng ta nói chuyện tán gẫu nha! Có phải hay không anh có chuyện gì phiền lòng?”

Đào Duyên cúi đầu hôn cô một cái, Đình Đồng cảm thấy thật ghét, oán giận, “Miệng cũng không có sạch mà hôn em!!”

“Em còn hơn vậy nữa, mà còn chê anh!” tay anh dùng vừa đủ lực, kéo cô về phía trước, cười nhìn cô, thoát không ra, anh thấy tư thế đủ thân mật rồi mới chậm rãi cọ cọ mặt cô, “Không có việc gì, em không cần lo lắng!”

Lúc này Đình Đồng cũng không rảnh bận tâm đến ý nghĩa của câu nói đơn giản “không có việc gì” của anh, thường thường sự thật ý nghĩa của nó rất đáng sợ, cô ngây ngốc tin tưởng, “Thật sự không có việc gì à?”

“Anh không có lừa em, huống hồ cho dù có chuyện, anh cũng sẽ không cho ai làm tổn thương em. Yên tâm đi!”

Đình Đồng nghĩ, bây giờ còn có thể có lo lắng cái gì, nàng vô khiên vô quái, cô độc, vốn là không có gì phải lo lắng, nay có Đào Duyên bên cạnh cô cảm thấy là điều thỏa mãn lớn nhất, cho dù thực sự có chuyện, cô cũng không để ý, chỉ cần hai người bọn họ bình an bên nhau là cô thỏa mãn rồi!

Điện thoại của Đào Duyên vang lên, “Tiểu Ngũ?” “.....” “Được, bọn anh lập tức đến ngay!”

“Làm sao vậy?” Đình Đồng hỏi.

Đào Duyên lấy chìa khóa bên cạnh, nắm tay cô vừa đi vừa nói: “Người phụ nữ bên ngoài của Bành Tấn Hoa gọi điện hỏi tội Thiến Nhan”

Chỉ một câu, Đinh Đồng cũng đoán được tính nghiêm trọng của chuyện này. Cô từng nghe chị Thiến Nhan nói qua, chị cùng anh hai qua lại lúc đầu cũng không tự nguyện, đơn giản mà nói, chỉ là anh hai đơn phương yêu chị, sau đó dùng mọi cách giam chị bên cạnh mình, chị chỉ có thể chua xót chấp nhận thôi, không ngờ dần dần lại yêu anh hai..... anh hai đối với chị không tệ, sợ Đinh Đồng tìm trắng mắt cũng không thấy sai cái gì, có một điều duy nhất, anh yêu chị ấy nhưng đồng thời, bên cạnh anh lúc nào cũng có hoặc đang có một đám phụ nữ bám theo. Thân thể hoặc là tâm lý, bất kể là người nào ngoại tình bên ngoài, phụ nữ là người đau khổ nhất, Liễu Thiến Nhan cũng vậy, cho nên, bên ngoài anh tham cảnh đẹp hoa xuân, bọn họ khi đó xảy ra chiến tranh đến bây giờ không phải là ít.

Khi họ đến nơi, tiểu tư hợp viện hồng hồng ánh lửa, tựa hồ đốt cháy một đồng quần áo, trong bóng tối lại càng thấy được, lửa phát ra từ phòng Liễu Thiến Nhan, không ngừng đem đồ vật bên cạnh thắp tay ném đến người của chàng trai trước mặt, “Hỗn đản, có bản lĩnh anh rước người phụ nữ kia về đi, anh xem tôi có dám làm thịt hai người hay không, không tôi nhá, cô à lần này rất khá! Dám gọi điện thoại lên mặt với tôi”

“Liễu tỷ, việc này cũng không phải lỗi anh hai, là cái cô kia gạt anh hai thôi!” Tiểu Ngũ ở bên trong ngăn cản, sợ Liễu Thiến Nhan có thể đào ra thanh đao, chết luôn anh hai không chừng.

Bành Tấn Hoa trên mặt cũng không còn tươi tỉnh, chưa nói cái gì, cứ như vậy để cho cô phát tiết.

Đinh Đồng chạy vào phòng trước, lôi kéo Liễu Thiến Nhan, “Chị, chị hiện tại không thể như vậy a, động thai làm sao bây giờ?”

“Đinh Đinh!!!”

Bị Liễu Thiến Nhan lớn tiếng quát lại, Đinh Đồng mới nhớ đến mình vừa nói cái gì, đúng vậy, chị Thiến Nhan mang thai, mấy ngày nay chị định cho anh hai bất ngờ, anh cũng không nói với anh, thật ra chị đang do dự có nên có đứa bé này không, cho nên dặn dò Đinh Đồng không được nói chuyện này ra.

“Tiểu Đồng, em vừa rồi nói cái gì?” này giờ anh không hé miệng nói nửa lời, lúc này mới mở miệng nói, khẩu khí làm cho người ta không dám không nghe.

“..... Em, em.....” Đinh Đồng cắn môi dưới, không dám ra tiếng.

“Anh hỏi cô ấy làm cái gì, để tôi nói cho anh tốt hơn!” Liễu Thiến Nhan cười lạnh, “Tôi mang thai, gần hai tháng, bất quá tôi cảm thấy anh không thiếu phụ nữ sinh con giúp cho, tôi cũng không thích chung đồ với người khác, ngày mai tôi sẽ đi bỏ nó.....”

Bành Tấn Hoa vừa nghe xong liền suy sụp hai bước đến trước mặt cô, nắm chặt vai cô mắng cô, “Vi cái gì gạt tôi? Cô nói đi, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Đinh Đồng sợ anh làm bị thương Liễu Thiến Nhan, vội vàng nắm cánh tay anh cầu xin, “Anh hai anh nhẹ tay, đừng làm chị bị thương!” Trong thanh âm mang theo khóc nức nở. Đào Duyên đi tới mang cô ôm chặt vào ngực mình, ầm ập, làm cho cô nhất thời cảm thấy giống như con thuyền gặp gió to tìm được bến nấp, vô cùng an toàn.

Lực trên đôi cánh tay Bành Tấn Hoa nhẹ đi rất nhiều, ánh mắt giết người nhìn vào cô gái trước mặt, lạnh lùng nói với mọi người: “Các người đi ra ngoài.”

“Anh.....” Đinh Đồng không dám, cô sợ bọn họ đi rồi sẽ có chuyện xảy ra.

Đào Duyên vỗ vỗ Bành Tấn Hoa, “Đừng xúc động, từ từ nói.” Sau đó hướng Tiểu Ngũ nháy nháy mắt ý bảo anh đi ra ngoài, “Tiểu Đồng, chúng ta đi ra ngoài trước, phải cho họ thời gian để mà nói rõ cùng nhau!”

“Nhưng mà.....”

Liễu Thiến Nhan lại muốn thoát khỏi hai tay của anh, đẩy không ra, biết tính tình người này không đạt mục đích thì không bỏ qua, chỉ phải thỏa hiệp, “Đinh Đinh, em đi ra ngoài trước đi, anh ta không dám làm gì chị đâu!”

Không yên tâm theo Đào Duyên rồi đi, cô nắm chặt góc áo của anh, “Nếu không chúng ta ở lại xem sao! Lỡ một hồi xảy ra chuyện gì thì sao?”

“Tin tưởng anh, không có việc gì đâu! Bành Tấn Hoa sẽ không làm gì cô ấy đâu, hần luyện tiếc, nghe lời, buổi tối anh còn có chuyện muốn nói với em, bây giờ anh đưa em đi, em chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai lại qua xem sao.”

Đinh Đồng không biết Đào Duyên dựa vào đâu mà chắc chắn như vậy, rõ ràng đáng về anh hai giống như muốn ăn thịt người, nhưng anh nói như vậy cô thật tin tưởng rằng sẽ không có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Phiên Ngoại 4-- Qua Lại 3...

Edit" Icon

Beta: Anne

Dự tính một tháng nữa là sanh, Liễu Thiên Nhan cái bụng tròn vo, Bành Tấn Hoa nghĩ muốn đẻ cô về nước, như vậy ít nhất khi sinh còn có thể bảo đảm, nhưng cô búng bình không nghe, cuối cùng chỉ có thể đẻ Đĩnh Đồng cùng cô đến tỉnh đường tại khu tiểu trú .

Không nghĩ tới không lâu, chiến tranh lại xảy ra.

Đạn pháo rõ ràng là xảy ra ngoài vài km, làm cho Đĩnh Đồng cảm thấy không biết là thật hay mơ, tóm lại mỗi lần cô ở trên lầu cao nhìn thấy khắp nơi đạn pháo chớp nhoáng, dưới lầu là cả một đội binh bảo vệ, cũng may vị trí khu đường này có vẻ hẻo lánh, hơn nữa thực lực hai bên thật tương xứng, cho nên, nếu lúc này muốn rời đi tương đương khó khăn, nhưng nói chung, coi như có vẻ an toàn.

Từ hồi trưa, Đĩnh Đồng liền phát hiện sắc mặt Liễu Thiên Nhan có chút không tốt, “Chị, chị thấy sao rồi?” Cô sợ hãi, dự tính ngày sinh đại khái còn hơn nửa tháng, chẳng lẽ là sinh non ?

Liễu Thiên Nhan mở hời ra thấm ướt cả gáy, “Không có việc gì, chắc là có dấu hiệu sinh rồi, em giúp chị vào WC một chút.”

Đĩnh Đồng dìu cô xuống lầu, các cô là ở trong một ngôi nhà trúc nho nhỏ, WC đều ở phía ngoài, vì lo lắng cho vợ, Bành Tấn Hoa thật ra cô ý muốn làm WC, bồn cầu, phòng tắm, tất cả đều bị hủy bỏ, chẳng qua nếu làm vậy mà đối với nhà trúc nho nhỏ này, nhìn vào làm người ta cảm thấy quái dị vô cùng.

“Thùng thùng.....” Liễu Thiên Nhan vịn bờ tường mở cửa đi ra, cắn răng cố cười nói: “Gọi điện thoại..... Mau, chị có thể sắp sinh rồi”

“A?” Đĩnh Đồng chân tay luống cuống, hoảng loạn không thôi. Phản ứng hai giây rồi mới gọi vệ binh ở phía sau, “Mau gọi điện thoại đi, nói chị dâu sắp sinh, nói họ phái người đến nhanh, đi nhanh đi !” Sau đó lập tức giúp đỡ Liễu Thiên Nhan trở về phòng, “Chị, chị đau đớn lắm phải không? Chị cố chịu đựng một chút, bọn họ lập tức tới đây, không có việc gì, không có việc gì”

Không lâu sau, có hai cô hộ sinh đến, Đĩnh Đồng gấp đến độ không hề hỏi là mấy cô là do ai đưa tới, trong đầu đầy hoang mang, trong mắt chỉ nhìn thấy máu trên giường và khuôn mặt đau đớn khó chịu của Liễu Thiên Nhan.

Các hộ sinh trao đổi một hồi, cô nghe không hiểu, lại nhìn thấy thái độ có vẻ nghiêm trọng, nóng nảy, cô quát: “Các cô nói cái gì đi chứ, rốt cuộc làm sao vậy?? Nhanh lên, không biết tiếng Trung Quốc à?”

Một cô thấy vậy lấp bắp giải thích: “Sinh ngược..... Đầu..... sinh khó, nếu sinh..... Chỉ sợ một người còn sống thôi.....”

“Nói hươu nói vượn cái gì, các cô nghĩ cách cho tôi! Bất kể như thế nào cũng phải nghĩ cách đẻ mẹ và con còn tròn vẹn cho tôi!” Cô vừa nói, nước mắt cùng nhau theo xuống, Đĩnh Đồng cũng không quan tâm các cô ấy nghe có hiểu hay không, nhưng chỉ là cầu nguyện một hồi, một hồi uy hiếp, nhìn thấy trời đã tối đen, một chút tiến triển đều không có, liền nhớ ra là chưa nói cho anh hai biết chuyện, bèn lấy điện thoại ra gọi cho anh.

“Anh hai..... Anh, anh mau về đi, các anh đang ở đâu? Nhanh về đi! Chị Thiên Nhan sinh sớm.....”

“..... Sao lại sinh sớm? Sao rồi? Cô ấy hiện tại thế nào? Không phải nói dự tính là tháng sau mới sinh sao? Tại sao có thể như vậy?.....” Bên kia bởi vì đang trong trận chiến, chia nhau tìm diệt một vòng lớn, Bành Tấn Hoa đang đuổi theo một hướng khác, gấp đến độ nói năng có chút lộn xộn.

“Em..... Em cũng không biết.....”

“Em làm ăn kiểu gì không biết? Sao có thể chăm sóc được người khác?” Sốt ruột như lửa đốt liền phát câu, “Nói xem! Hiện tại cô ấy thế nào ?”

Đĩnh Đồng vốn đã bị tình cảnh làm cho hoang mang tới mức lo sợ, lại bị Bành Tấn Hoa quát to như vậy, thêm lạnh run. “Chị Thiên Nhan..... chị ấy, chị ấy, mặt chị ấy trắng toát..... Đã nói đau, còn..... còn chảy máu, rất nhiều..... Còn là sinh non nữa.....”

“Được rồi được rồi, thu xếp thật tốt, nói cô ấy nhanh chóng ra ngoài, ra ngay lập tức, đã biết chưa?”

Trong điện thoại có thể nghe tiếng xe ô tô chạy nhanh và xóc nảy trên đoạn đường xấu, Đĩnh Đồng gật gật đầu, lại nhớ tới anh nhìn không thấy, mới nói ra tiếng chấp nhận.

Mấy cô hộ sinh dùng tiếng địa phương trao đổi với nhau, đổi một chậu nước ấm, sau đó liền cố sức nói ra “Hấp” “Dùng sức nào” chỉ dẫn cho Liễu Thiên Nhan đang càng lúc càng yếu. Đĩnh Đồng tức trực bên cạnh nắm lấy tay cô, đã ở kia nói xong một ít tự cho là có thể có dùng là nói, “Chị, anh hai nói anh ấy sẽ đến ngay, không có việc gì, không có việc gì, chị phải cố gắng một chút.....”

Nào ngờ, Liễu Thiên Nhan vừa nghe đến tên Bành Tấn Hoa, sức lực cô giảm thêm một phần, mấy cô hộ sinh hoảng sợ vội vàng kêu to: “Nhanh lên, nhanh lên..... Không thể nghỉ, nghỉ ngơi sinh không được..... Dùng sức.....”

Đĩnh Đồng cũng không biết bây giờ nên làm cái gì, chỉ có thể dùng tay mình nắm chặt tay cô thôi, cô gần như dùng hết sức lực của bản thân, Đĩnh Đồng

có thể nhìn thấy được cả người cô từng sợi gân nổi hết cả lên, chợt nghe cô hét to một tiếng, sau một hồi mong đợi, một tiếng khóc trẻ con ni non phát ra vang cả căn phòng.

Hai cô hộ sinh vui vẻ giãn cả lông mày, lập tức tắm cho bé thật sạch, sau bọc kĩ trong tả lót ôm đến cho Đình Đồng, chờ cô ôm lấy, cô hộ sinh liền mở cái tả lót ra cho cô nhìn, cô nhìn thấy đây là một bé trai.

Đình đồng mừng rỡ, ôm đứa nhỏ thật cẩn thận đi đến đặt trên tay của Liễu Thiến Nhan, “Chị, là con trai, chị xem xem!”

Liễu Thiến Nha cũng vui mừng, nhưng là rõ ràng là không còn sức lực chống chọi, mí mắt trên gương mặt trắng bệch của cô không mở lên nổi, cô cười một cái thật tươi, nghiêng mặt hôn lên khuôn mặt của con trai, sau đó đem đứa nhỏ giao cho Đình Đồng ôm vào lòng.

Đình Đồng buồn bực, không phải là mẹ ôm con không muốn buông ra sao? “Chị, chị làm sao vậy? Có phải mệt hay không? Chị ngủ một lát đi.....”

Liễu Thiến Nhan nắm chặt tay Đình Đồng, nhiệt độ tăng cô lạnh toát, “Thùng thùng..... Thùng thùng..... Giúp chị nuôi đứa bé lớn khôn..... Em hãy chăm sóc nó giúp chị.....”

Đình Đồng không hiểu, nhưng nhìn thấy bộ dạng hiện không được tốt của Liễu Thiến Nhan, cô cũng nhận ra có chuyện....Cô hộ sinh lúc này nhấc chân của Liễu Thiến Nhan lên, vừa nhìn liền hoảng sợ không thôi, sắc mặt tái nhợt, nhìn Đình Đồng nói: “Ra máu nhiều quá..... rất nhiều”

Nàng khóc ngất, “Thiến Nhan chị nói cái gì đi? Chị đừng lo sẽ không có việc gì, anh hai sẽ đến ngay, chị cố gắng một chút, sau đó chúng ta có thể đi bệnh viện.....” Những lời này nàng cũng không biết đến cuối cùng là nói cho Liễu Thiến Nhan nghe hay là nói cho chính mình nghe. Đứa bé nằm trong lòng cô òa khóc cô cũng khóc, cô không biết bây giờ tiếp theo nên làm gì..... Đã hơn một năm nay Thiến Nhan giống như chị gái ruột thịt ở bên cạnh mình, chỉ dẫn công việc cùng cô mỗi ngày, nếu chị ấy có chuyện gì, giờ cô phải làm sao? Cô làm sao bây giờ.....”

“Chị..... Chị..... Chị đừng ngủ, chị nói chuyện với em nha! Chị xem xem đứa nhỏ, nó còn nhỏ như vậy.....”

Liễu Thiến Nhan có lẽ là nghe thấy “Đứa nhỏ”, lại nắm thật chặt tay Đình Đồng, “Đình Đình, em hứa với chị, hứa với chị..... chị chỉ tin tưởng em thôi!”

Đình Đồng không biết nên làm gì bây giờ, trong mũi tràn ngập mùi máu tươi, cô thậm chí có thể cảm nhận nhiệt độ của Thiến Nhan đang giảm xuống.

Bối rối gật đầu, “Em hứa với chị, em hứa, em cái gì đều hứa..... Chị, Chị..... Chị không có việc gì đâu nha.....”

Bành Tấn Hoa dường như cảm thấy đã xảy ra chuyện không hay, muốn bảo người lái xe dừng hết tốc độ chạy về, nhưng cũng chỉ có thể như vậy.

Trong phòng chỉ có ánh đèn dầu mù mờ, mang một mùi máu nồng đậm, làm cho anh cảm thấy tim như ai nhéo phải vô cùng khó chịu, đã mất bao nhiêu máu rồi? Cô gái của anh chịu bao nhiêu khổ? Đã vậy anh còn không có bên cạnh cô.....

“Anh hai.....” Đình Đồng chắn trước mặt anh.

“Tiểu Đồng, mau tránh ra, để anh vào với cô ấy.”

Đình Đồng không cho, thậm chí còn dùng hai tay nắm chặt hai tay anh, chính là cản trở anh.

Bành Tấn Hoa buồn bực, gần như không còn chút kiên nhẫn, vừa muốn phát hỏa, anh mới cảm thấy trong phòng có cái gì đó không được hợp lý, giống thiếu cái gì vậy, thiếu cái gì chứ? Vui vẻ! Đúng, chính là thứ này, rõ ràng vừa rồi vệ binh phía dưới đã nói cho mình biết là đã sinh con trai, khỏe mạnh, nhưng là vì cái gì các cô ai cũng u uất như vậy?

“..... Tiểu Đồng, sao lại thế này?” anh không dám động, lẳng lặng chờ câu trả lời của Đình Đồng.

“Anh hai....Chị Thiến Nhan, chị ấy.....”

“Cô ấy làm sao?” Bành Tấn Hoa rít gào, làm Đình Đồng sợ run lên.

“Chị ấy ... ra máu quá nhiều ...”

Cái gì phong độ, cái gì hình tượng, giờ khắc này hoàn toàn không là gì cả, Bành Tấn Hoa đẩy Đình Đồng đang chắn trước mặt ra chạy đến bên giường. Đình Đồng quyết cản lại, nhưng lại lùi về phía sau hai bước, chết lặng khi cô sắp ngã xuống đã nằm trong vòng tay ấm áp quen thuộc. Cô khẽ nâng đầu, thấy rõ người mới tới, mũi dâng lên mùi chua xót không quan tâm điều gì vùi đầu vào ngực anh khóc lớn.

Bành Tấn Hoa quỳ rạp bên giường, cầm lấy đôi tay đang lạnh buốt của Liễu Thiến Nhan, “Tiểu Thiến? Tiểu Thiến? Anh đến rồi, em hãy nhìn anh đi..... em hãy mở mắt ra nhìn anh đi, có nghe hay không, anh muốn em mở mắt ra!!”

Nhưng người nằm đó không có phản ứng bất kì nào với anh, làm sao bây giờ? Sao lại thế này? Rốt cuộc là vì sao? Rõ ràng người phạm nhiều sai lầm là mình, vậy tại sao ông trời lại muốn mang cô đi, vì sao!!!

Bành Tấn Hoa nước mắt tuôn rơi lã chã, anh không ngừng ôm thân mình Liễu Thiến Nhan đang lạnh dần, hy vọng có thể làm cho cô tỉnh lại, hy vọng có thể nghe được giọng nói của cô. Nhưng là.....

Bên này, Đào Duyên ôm Đình Đồng vào trong ngực chặt chẽ, nhưng cô vẫn khóc, chuyện như vậy trước giờ chưa hề có, con người Bành Tấn Hoa xưa nay luôn cứng rắn, anh hoàn toàn có thể hiểu được, bởi vì anh nghĩ nếu lỡ một ngày nào đó, Đình Đồng có xảy chuyện gì, anh thật không biết như thế nào, cái loại tình cảm chân thành này mất đi, ai cũng không chấp nhận được.

“Đại thiếu gia, phải lập tức rời đi” Ngoài cửa có người nhắc nhở.

Đào Duyên gật gù đầu, lại gần Đình Đồng, nói nhỏ bên tai cô: “Tiểu Đồng, chúng ta phải rời khỏi đây nhanh chóng, đừng khóc !”

“Bành, chúng ta không thể tiếp tục ở đây lâu được.” Hắn đến phía sau Bành Tấn Hoa nói.

Đình Đồng chạy đến bên cô hộ sinh, ôm đứa bé qua, “Anh hai.....”

Bành Tấn Hoa chỉ liếc nhìn qua một cái, ánh mắt tập trung nhìn hồi lâu trên người Liễu Thiên Nhan, anh biết lần này không có cách nào mang cô theo được, cho dù không muốn nhưng anh phải làm như vậy thôi.

“Đào Duyên, nhờ cậu cho người mai táng Tiểu Nhan thật tốt!”

“..... Cậu yên tâm!”

.....

Dọc đường đi, gấp rút cùng khăn trương, làm cho mọi người hô hấp cũng thật cẩn thận, Đình Đồng hai mắt đỏ hoe, ôm đứa nhỏ trong lòng, nhóc con cũng không khóc không nháo mà chỉ im lặng ngủ.

“Đừng.....” Đạn pháo ở xa xa nổ vang. Đào Duyên ôm chặt cô ngồi ở phía sau, chỉ bao bọc ôm cô thật chặt, thái độ thật nghiêm túc, không nói lời nào.

Xe đột nhiên chạy chậm lại, Đào Duyên lập tức hỏi “Có chuyện gì vậy?”

“Không được, phía trước không thể qua được, đi xe, ngược lại chỉ làm người khác chú ý, chỉ có thể bỏ xe lại, rồi đi bộ theo đường nhỏ.”

“Có chắc đây là cách duy nhất không. Đối phương đem xe ở yên lặng một chỗ ngừng lại, hướng hắn gật gù đầu.

Ngồi ở phía trước Bành Tấn Hoa lấy tay phát một. Anh thật sự không dám tùy tiện mạo hiểm, nếu có cơ hội nào, anh phải nắm giữ, dốc toàn bộ sức lực bảo vệ mọi người thật an toàn. Mà đi bộ qua vòng vây của địch, thật mức độ nguy hiểm như thế nào không cần nói thì ai ai cũng biết.

Tài xế lái xe vào một nơi vắng vẻ và tắt máy, quay lại nhìn anh gật đầu.

Ngồi phía trước Bành Tấn Hoa lấy tay vuốt mặt mình, “Đi thôi, chỉ còn cách này, Tiểu Đồng ôm đứa nhỏ đi giữa, anh và Đào Duyên trước sau yểm trợ an toàn cho em.”

Xuống xe, mọi người liền đi vào con đường nhỏ đầy cỏ cây rậm rạp, khí hậu lúc này rất oi bức, cây cối xung quanh không ngừng tỏa ra một mùi hôi kì lạ, không biết là mùi gì, nói chung là đó là mùi hôi thối, làm cho người khác có cảm giác buồn nôn.

Thình thoảng chỉ nghe tiếng lách tách của cây cối, cộng thêm âm thanh bước chân của họ không ngừng dẫm đạp trên đất phát ra. Gần ra khỏi khu rừng, mọi người mọi người càng phải càng cẩn thận hơn, nhưng lúc này cục cựa nằm trong lòng Đình Đồng bỗng dưng òa khóc lên, tiếng khóc “oa oa” của đứa trẻ sơ sinh thật rất đặc biệt, hòa với khung cảnh xung quanh thật làm cho người khác vô cùng sợ hãi.

“Sao vậy? Mau dỗ cho bé nín khóc ngay đi!” người dẫn đường nói với giọng cực thấp.

“Làm sao bây giờ ?” cô hốt hoảng không thôi, chỉ biết cầu cứu sự giúp đỡ của Đào Duyên.

“Ngoan.....” Đào Duyên nhủ mày, lấy ta thử vỗ về đứa nhỏ, có ý muốn dỗ dành cho nhóc nín khóc

Phúc không đi đôi, họa không đến một, đang lúc mọi người lo lắng, thật là sợ gì gặp đó, chợt nghe phía sau có tiếng hô to: “bên kia có người.”

Tiếng lách đạp vào súng truyền đến, Đào Duyên không suy nghĩ nhiều, dùng sức đẩy Đình Đồng về phía trước “Chạy mau”

Tiếng súng đình tại như óc vang lên, tiếng khóc của đứa bé gần như bị tiếng gào thét của Đình Đồng lấn áp. Cô mơ hồ cảm thấy đạn pháo như đang bay vù vù ngang tai cô. Bành Tấn Hoa ở phía trước che chở cho cô, vừa rẽ sang hướng khác, chỉ là vài bước chân, Tề Thiên cùng Tiểu Ngưu mang binh đến tiếp viện cho họ.

Đình Đồng mừng rỡ như điên, xoay người lại không thấy bóng dáng của Đào Duyên, cô nắm tay Tiểu Ngưu, đem đứa bé trong lòng giao cho anh “Đào Duyên còn ở phía sau” nói xong muốn xoay người chạy theo lối mà nhóm người Tề Thiên vừa đi vào, Bành Tấn Hoa chặn cô lại không cho cô vào “không được làm loạn nữa, ngoan ngoãn chờ ở đây đi.”

Hai bên giao chiến là điều không thể tránh khỏi, nhưng cũng không kéo dài, phòng chừng binh lực đối phương yếu kém hơn, ở bên cạnh lại có sự trợ giúp, nên cuộc chiến nhanh chóng kết thúc.

Đình Đồng đợi đã lâu, tiếng súng hầu như không còn, nhưng không thấy một ai trở về “Anh, buông em ra, bên kia không còn tiếng súng anh cho em vào trong xem đi!” nhân lúc Bành Tân Hoa không chú ý cô gạt phát tay anh chạy vào thẳng bên trong.

Kết quả, khi cô đẩy mọi người xung quanh ra, đập vào mắt cô chỉ toàn là máu rất nhiều máu. Đào Duyên sắc mặt trắng nhợt, nằm tựa vào góc cây lớn, trên áo lộ ra từng vết từng vết máu loang lổ, hô hấp gần như đã ngưng trệ, hơi thở vô cùng khó khăn. Trong nháy mắt thế giới của Đình Đồng gần như sụp đổ hoàn toàn, tất nhiên đã sụp đổ hoàn toàn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phiên ngoại đến đây tạm thời kết thúc, phía dưới tiếp tục trở về chính văn!

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Phiên Ngoại 5: Nhất, Nhị...

Edit" Icon

Beta: Anne

Một

Cù Nhiên vừa vào cửa liền nhìn cái mông nho nhỏ chu chu ra phía mình, cái chân nhỏ ngắn ngủn thẳng tắp, nửa người trên nằm trên đùi Đình Đồng, mặt ghé sát vào cái bụng nhô ra của cô, đang nghe nơi đó xem có tiếng bé đập không.

“Mama, mama, bên trong là em trai hay em gái ạ?”

Dùng giọng nói dịu dàng trả lời cậu nhóc, “Cục cưng thích em trai hay là em gái?”

“Dạ..... em trai tốt lắm, nếu có em trai con nhờ ba ba đưa chúng con đi chơi, nói chú Tiểu Thiên có thể đưa xe hay cưỡi ngựa với chúng con”

“À? Con thích vậy sao? Nhưng lỡ đâu đây là em gái thì sao?”

Hạo Hạo gãi gãi đầu, dánh về có điểm khó xử, “Cái này, con đây sẽ bảo vệ em gái thật tốt, tuy rằng con còn muốn bảo vệ tiểu mặt đảo của con, cùng với em gái sẽ có chút vất vả, nhưng quên đi, ai làm cho con là anh hai!”

“Cục cưng thật ngoan!” Đình Đồng hôn một cái ở trên mặt cậu bé.

“Nhưng mà mama ơi, chúng ta trước hết nên đặt cho em một cái tên đã! Con tên là Bành Hạo, còn em trai nên gọi ‘Bành’ gì nhỉ?”

Cù Nhiên thay đổi quần áo từ trên lầu đi xuống dưới, vừa lúc nghe câu này, kích động không thôi nói, “Ngưng!!! Nhóc con, em trai con nó họ ‘Cù’, không họ ‘Bành’.”

Nhóc con này đối với Cù Nhiên mà nói trong lòng vẫn còn để ý chuyện anh đã cướp đi mama của mình, thấy anh là không thích, “Hừ.....” Cảm nhò héch lên, vẫn là cái đáng về khinh người của nhóc con.

Ôi chào ơi, nhóc con đáng ghét... Vì thế, Cù Nhiên thực không biết xấu hổ cùng một cái đứa nhỏ đầu khẩu với nhau.

“Nhóc con, ai cho con đến nhà chú?”

“Đây là nhà mama của con!”

“Vợ chú ở phòng chú, con nói xem đây là nhà ai?”

“Vậy chú trả mama lại cho con, con mang về nhà của con, như vậy không cần đến đây!”

“Không có cửa đâu! Đừng có mơ”

“Hừ.....”

“Hừ.....”

Đình Đồng bị hai người này làm cho cười không thôi, này hai người này cũng lạ nha, có đôi khi vài ngày Cù Nhiên không thấy cục cưng đến liền nói với cô, tại sao cục cưng không đến cãi nhau với mình? Anh cảm thấy thế giới của mình thật tĩnh lặng? Thiết vớ vẩn. Cục cưng cũng vậy, mỗi lần đến trước tiên là tìm Cù Nhiên, nếu không có anh nhóc liền ngoan ngoãn giống như con chó nhỏ đi theo bên cạnh Đình Đồng, nói này nói kia; Nếu Cù Nhiên ở nhà,

cậu bé như một con sói nhỏ không ngừng cắn anh, không ngừng cùng anh đấu võ mồm, từ phòng sách theo tới vườn hoa, từ vườn hoa quay ngược lại chỗ cũ.

Hôm ngày hội gia đình, Bành Tấn Hoa bởi vì có việc đột xuất nên không đến, không thể tham gia, vì thế, Đình Đồng mang thai tám tháng, cái bụng tròn vo, mặt mày hồng hào, hăng hái đến nỗi không cần nói, thậm chí còn muốn lên sân khấu chơi trò chơi cùng nhau, Cù Nhiên sợ tới mức mặt đều tái mét, năn nỉ tiểu tổ tông cho anh tham gia chơi trò chơi với nhóc, còn thể thốt đảm bảo đoạt giải thưởng, như vậy mới đánh tan ý tưởng “Ra trận giết địch” anh dũng của Đình Đồng.

Tham gia đủ loại trò chơi, Cù Nhiên quả thực rất khá, cùng Bành Hạo phối hợp cũng vô cùng ăn ý, tham gia vài trò chơi cũng đạt được thứ hạng cao.

Cuối cùng một nhóm bạn nhỏ cầm quà tặng vui vẻ đi xuống dưới, một bé trai học cùng lớp, nhìn qua cái bụng bìa của baba mình buồn bã nhìn phần thưởng trong tay Hạo Hạo, hăm mộ nói: “Bành Hạo, Papa cậu thật lợi hại!!!”

Bành hạo phản bác, “Người này không phải papa của mình.”

“Cậu không nghe bác ấy gọi mama cậu là bà xã sao! papa của mình cũng gọi mama là bà xã đó !”

“Nói không phải là không phải mà! Ba ba là ba ba!! Người này..... chú ấy, là ông xã của mama mình thôi!” Cậu chu chu cái miệng, có vẻ thật là không phục chút nào.

Cậu bậm kia hỏi đầy thắc mắc, “chồng của mama không phải là ba ba sao?”

Bành Hạo nổi giận, cậu bạn này sao hỏi nhiều vấn đề như vậy chứ, muốn chết mà!

“Ai nói chồng của mama thì sẽ là papa ! papa là papa! Chồng mama là chồng mama! Sao có thể là một được chứ?”

Không thể sao?

Đối với kiến thức của bé mới đi nhà trẻ, đối với quan hệ phức tạp như vậy thật không thể nào nhiều được, cậu bị tiểu Bành Hạo làm cho rối tung đầu óc! Méo miệng, hai mắt rung rung, nhìn về mặt ghét bỏ của Bành Hạo dành cho mình, thật tình cậu cũng không biết rốt cuộc người kia có phải là “papa” hay là “Chồng của mama” biến thân hay không nữa.

Hai

Cô nhỏ Cù Khả Huyền sinh ra cho đến nay thật không cho người ta bình yên một ngày nào hết – phá tan máy tính của papa trong thư phòng, mang con chó của nhà Hạo ca ca cho vào tủ lạnh, thậm chí còn dám xi xi vào trà hoa lan mà ông nội tí mĩ pha chế đặt trên bàn làm việc chưa kịp thưởng thức..... Đương nhiên, cô nàng cũng hiểu rõ rằng trong nhà chỉ có mama là không thể nào chọc phá được, bởi vì khi cô nhóc làm sai điều gì, mọi người đều thương yêu mà cốc nhẹ trên đầu mà thôi, nhưng mama cô bé rất nghiêm túc nha, hơn nữa cô bé nghe lời mama không kém gì papa đâu nha, cái gì cũng đều nghe lời mama, trong lúc quan trọng có thể che chở cho mình, đúng là gia môn bất hạnh mà!!!

Cù Nhiên hôm nay tan sở sớm, liền gọi điện thoại nói cho Đình Đồng là anh đi đón con gái, cô không cần phải đi.

Ngồi trong lớp Tiểu Khả Huyền nhìn thấy papa ngoài cửa, liền lớn tiếng vui mừng nắm tay cô giáo chạy đến ôm đùi ba ba không buông tay. Cù Nhiên mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, con gái nhà mình mà cũng có chút đáng yêu không giống ngày thường.....

Quả nhiên, cô giáo trẻ cũng đến gần.

“Anh là papa của trò Khải Huyền?” Cô giáo trẻ hỏi.

“Phải là tôi. Không biết Khải Huyền nhà chúng tôi có làm gì sai không ạ?”

“Chuyện này.....” Cô giáo có chút xấu hổ bèn kể lại cho anh chuyện đã xảy ra.

Buổi chiều hôm nay, bạn nhỏ Trần Hiểu Nam ngồi cạnh cô nhóc trên bụng nổi lên cái mụn nước nhỏ, nói ngửa, cậu bé thật thà kéo quần áo lên cho cô bé xem, kết quả Cù đại tiểu thư với thể sết đánh ngang tai, chọc một cái làm cái mụn nước của bạn nhỏ kia vỡ ra.....

Cô bé nghe cô giáo nói chuyện, biết là đang nắn vồn với papa mình đây, ôm chân papa ra về oan ức lắm, “Đem bặt, bạn Trần Hiểu Vũ nói đó là bệnh thủy đậu, Huyền Huyền sợ quá a! Bà nội có nói qua, cái kia không thể gãi tùy tiện, sẽ để lại sẹo !” (Đem bặt: có nghĩa là cha, ba. Vì bé nói ngọng)

Nhóc con Cù Khả Huyền này, đã biết để lại sẹo sao còn chọc phá người ta?????

Cù Nhiên thật sự cảm thấy dở khóc dở cười, đây là con gái nhà mình sao? Đúng vậy! Quái như thế nào so với hần trước đây còn chưa thấm vào đâu? Cuối cùng nhận sai cùng cô giáo, xin cách liên lạc với gia đình bạn nhỏ Trần Hiểu Nam, xong rồi mới mang tiểu công chúa bình yên trở về nhà.

Trên đường.

“Đem bặt, kỳ thật con rất ngoan ! Thật sự! Con chỉ là muốn nói cho Trần Hiểu Vũ, đó là bệnh thủy đậu. Nhưng là không cần thận ngón tay chỉ gần một chút!”

“Đem bát, con sẽ nghe lời papa, con sẽ ngoan ngoãn ăn cơm không gây chuyện nữa, ta cũng không dùng máy tính của papa, cũng không phá cây kiềng của ông nội nữa, con..... Con.....”

Cù Khả Huyền rất thành thật cam đoan, nhìn bộ dáng rất chi là đầy thành ý.

Ba ba cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn bé cái nào, cười lạnh, “Cù Khả Huyền, vô dụng thôi, con gây chuyện quá nhiều lần rồi! con phải biết rằng cho dù papa không nói cho mẹ con biết, nhưng cô giáo của cô nhất định sẽ gọi điện nói cho mẹ con hay! Đến lúc đó ba với con cùng ‘Chịu phạt’! Con gái, cúi đầu nhận tội đi! Về nhà phải tỏ thái độ thật tốt đó biết không!”

Cô nhóc giận dữ nhìn người đang thành thực lái xe, “Papa! Papa không có lập trường! Papa.....” Chỉ tiếc cho cô bé không biết được nhiều từ hơn, không thể dùng để nói với người ba có hành vi làm con gái đau lòng kia, Cù Khả Huyền mở to hai mắt, đang ngồi yên ổn trên ghế thì nháo nháo tới, “Thật không phải ba con, nhất định không phải đem bát của con, người lạ nha, trả đem bát lại cho con!!!”

Xong đời, đời này Cù Nhiên anh bị hai người phụ nữ ăn sạch sẽ !! Thở dài, một chút biện pháp không có, bắt quá, cân nhắc phải trái, anh lựa chọn tốt nhất là không quan tâm đến con gái đang đau lòng, dù sao mà nói, người trong nhà kia mới thật sự uy hiếp tài sản cũng như tính mạng của anh.

Vừa mới vào cửa, Đinh Đồng mặt mũi nghiêm túc đi tới, vừa đi vừa xắn tay áo, “Cù Khả Huyền! Đi ra!”

Trốn sau lưng Cù Nhiên cô bé chỉ ló cái đầu ra, “Mama.....”

“Nói! Con lại làm chuyện tốt gì nữa?”

Cù Nhiên cười cười nhìn bà xã đang nổi giận, “Đừng nóng giận đừng nóng giận, chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm!”

“Hiểu lầm?? Có hiểu lầm như vậy sao? Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày con bé có thể có ba trăm sáu mươi lăm cái hiểu lầm sao, thật không dễ mà!!”

“Hắc hắc..... Con nít mà, trầy xước ngoài da một chút cũng đang thương, huống chi, hai ta có ghen ví đại như vậy, con gái mình so với người thường ... đặc biệt hơn một ít!” anh một bên cười trấn an cô một bên nhìn cái đầu bé bé nháy nháy mắt một cái, ý bảo cô bé nhanh nhanh lấy lòng mẹ ngay tức khắc.

Cù Khả Huyền đầu thông minh như vậy, chẳng qua là kinh nghiệm có khá nhiều, cô lập tức chạy ra vách tường, úp mặt vào tường, nắm hai lỗ tai, thành thật sám hối vô cùng.

“Con sai rồi! Con không dám nữa! Con về sau nhất định sửa!”

Đinh Đồng nhìn hừ lạnh một tiếng “Lại là này câu này! Con có thể sửa đổi hay không?” Nói là nói như vậy, nhưng xem ra tức giận của cô đã vơi đi một nửa, “Cù Khả Huyền!!! Huyền Huyền a! Con có thể để mama yên tâm được không! Con là con gái nha, có thể thùy mị một chút không? Con thấy chị Mẫn Mẫn không, ngoan hiền đau lòng người! Chỉ có con và anh Bành Hạo là quậy phá, nghịch ngợm như vậy!” Đinh đồng có chút tiếc khi rèn sắt thép không thành.

Cù Nhiên âm thầm cười lên trong bụng, thùy mị? Xem ra con gái mình cũng không kém, mẹ vốn không phải là bản tính nghi tính thể nhân (ý nói là người ôn hòa, dịu dàng), di truyền cho bé có lẽ mạnh mẽ hơn một chút, không chừng về sau lại càng trầm trọng! Như vậy cũng tốt, nhưng thật ra không cần lo lắng cô nhóc sẽ bị khi dễ, chỉ cần cô không khi dễ người khác thì coi như ông trời phù hộ rồi.

“Mama, con sẽ nghe lời mẹ, về sau sẽ ngoan ngoãn. Con hứa với mẹ, có chuyện gì con cũng sẽ không đánh nhau, được không?” Nghĩ nghĩ, giống như lại cảm thấy không đúng, “Lỡ như có bạn khác khi dễ con thì con phải làm sao? Hoặc là giống lần trước bạn Tiểu Cường ức hiếp các bạn gái trong lớp con phải làm sao?”

Đinh Đồng giống như cũng hiểu được đó là một vấn đề, lo lắng một chút, nhìn con gái gật đầu nói: “Vẫn là nên mắng một chút cũng tốt!”

Tiểu cô nương vui vẻ ra mặt.

Cù Nhiên tròn mắt há hốc mồm.

Xong rồi, anh đã thấy, từ vợ cho đến con gái, thật không khác nhau nha? Thật không có giống anh cách nhìn cẩn thận trong tương lai sao?

Cù Khả Huyền: Đem bát, ba cần trọng như vậy còn cười mama không phải cũng khác người sao?

Đinh đồng: Cần trọng? Ha ha..... Thật là, bản lãnh đáng cười nha!

Bạn đang đọc truyện *Hy Vọng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

